

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

IN THE

LIKELY

EVENT

REBECCA

BE W YO PM TILtE SLND //SIS Tüdd L BEST SEL N UT OR

YARROS

REBECCA YARROS'A ÖVGÜ

"Yetenekli bir hikâye anlatıcısı."

-*Kirkus Reviews*

"Rebecca Yarros saf, tatlı, cızırtılı şiir gibi kelimeler yazıyor."

-Tessa Bailey, *New York Times* ve *USA Today* çoksatan yazarı

"Okuyucular *hayran* kalacak."

-*Publishers Weekly* (starred review), *The Things We Leave Unfinished* üzerine

"Unutulmaz, yürek parçalayıcı ve nihayetinde ilham verici bir aşk hikâyesi."

-*In Touch Weekly*, *Son Mektup* üzerine

"Yarros'un güzel ve sürükleyici yazımı sayesinde okuyucular her derin kalp kırıklığını ve her coşkulu aşk anını hissedecekler."

-*Publishers Weekly* (starred review), *Son Mektup* üzerine

"Rebecca asla hayal kırıklığına uğratmaz - o benim için otomatik olarak tek tıklamalıktır!"

-Jen McLaughlin, *New York Times* çoksatan yazarı

IN THE LIKELY EVENT

REBECCA YARROS'UN DİĞER YAZILARI

Tek Başına Başlıklar

Dördüncü Kanat

Yarım Bıraktığımız Şeyler Son

Mektup

Büyük ve Değerli Şeyler

Muses and Melodies (Sarina Bowen ve Devney Perry ile birlikte yazılan Hush Note serisinin bir parçası) *A Little Too Close* (Sarina Bowen ve Devney Perry ile birlikte yazılan Madigan Mountain serisinin bir parçası)

Uçuş C Zafer

Tam Ölçüler

Gözler Verilenin

Ötesinde Gökyüzüne

Çevrildi

Kutsal Toprak Her

Şeyin Gerçekliği

Miras

Başlangıç Noktası

Ateşleme

İnanmak için Sebep

Hainler

Wilder

Nova

Rebel

IN THE LIKELY EVENT

A Novel

REBECCA
YARROS

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Aksi takdirde, yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Metnin telif hakkı © 2023 Rebecca Yarros'a
aittir Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez.

Montlake, Seattle tarafından yayınlanmıştır
www.apub.com

Amazon, Amazon logosu ve Montlake, Amazon com, Inc. veya bağlı kuruluşlarının ticari

markalarıdır. ISBN-13: 9781662511554 (ciltlessiz)
ISBN-13: 9781662511561 (dijital)

Kapak tasarımı: Shasti O'Leary Soudant
Kapak görseli: © Angela Lumsden / Stocksy United; © Dacian Groza / Stocksy United

*Kız kardeşim Kate'e.
Senin için savaşı bile
giderim. Seni
seviyorum, ciddiğim.*

İÇİNDEKİLER

<u>BİRİNCİ BÖLÜM NATHANIEL</u>	
<u>İKİNCİ BÖLÜM İZZY</u>	
<u>ÜÇÜNCÜ BÖLÜM</u>	
<u>NATHANIEL DÖRDÜNCÜ</u>	
<u>BÖLÜM İZZY BEŞİNCİ</u>	
<u>BÖLÜM İZZY ALTINCI</u>	
<u>BÖLÜM NATHANIEL</u>	
<u>YEDİNCİ BÖLÜM NATHANIEL</u>	
<u>SEKİZİNCİ BÖLÜM İZZY</u>	
<u>DOKUZUNCU BÖLÜM İZZY</u>	
<u>ONUNCU BÖLÜM</u>	
<u>NATHANIEL</u>	
<u>BÖLÜM ON BİR NATHANIEL</u>	
<u>BÖLÜM ON İKİ İZZY BÖLÜM</u>	
<u>ON ÜÇ İZZY BÖLÜM ON DÖRT</u>	
<u>İZZY BÖLÜM ON BEŞ İZZY</u>	
<u>BÖLÜM ON ALTI NATHANIEL</u>	
<u>BÖLÜM ON YEDİ NATHANIEL</u>	
<u>BÖLÜM ON SEKİZ İZZY BÖLÜM</u>	
<u>ON DOKUZ İZZY BÖLÜM YIRMI</u>	
<u>NATHANIEL BÖLÜM YIRMI BİR</u>	
<u>İZZY BÖLÜM YIRMI İKİ İZZY</u>	
<u>BÖLÜM YIRMI ÜÇ NATHANIEL BÖLÜM</u>	
<u>YIRMI DÖRT İZZY BÖLÜM YIRMI BEŞ</u>	
<u>İZZY BÖLÜM YIRMI ALTI NATHANIEL</u>	
<u>BÖLÜM YIRMI YEDİ NATHANIEL</u>	
<u>BÖLÜM YIRMI SEKİZ İZZY BÖLÜM</u>	
<u>YIRMI DOKUZ İZZY BÖLÜM OTUZ</u>	
<u>NATHANIEL BÖLÜM OTUZ BİR İZZY</u>	
<u>BÖLÜM OTUZ İKİ NATHANIEL BÖLÜM</u>	
<u>OTUZ ÜÇ İZZY SONSÖZ NATHANIEL</u>	

YAZAR HAKKINDA BİLGİLER

BİRİNCİ BÖLÜM

NATHANIEL

Kabil, Afganistan
Ağustos 2021

Burası Maldivler değildi.

Gözlerimi kapattım ve başımı kavurucu öğleden sonra güneşine doğru eğdim. Esintiyle birlikte boynumdan aşağıya doğru akan ve yakamdan içeri sızan nemi, terim yerine yakın zamanda yüzdüğüm yüzmenin suyuymuş gibi davranabiliyordum. Neredeyse.

Bunun yerine, Kabil'de asfaltta durdum ve bu sıcaklıkta botlarımın nasıl olup da betonun içinde erimedğini merak ettim. Belki de seyahatimi kaçırmam, onsuz gittiğim için karmanın bana ödettiği bir bedeldi.

"İzinde olman gerekiyordu," dedi tanıdık bir ses sağımdan.

"Şşşt. Ben yapıyorum. Gördün mü?" Tek gözümü açtığımda Torres'in yanımda durduğunu, kalın kaşlarının multicam şapkasıyla gölgelendiğini gördüm.

"Neyi gördün mü? Uçuş hattında Coppertone reklamında oynar gibi başını arkaya atmış duruyorsun."

Ağzımın kenarları yukarı doğru kıvrıldı. "Burası uçuş hattı değil. Maldivler'de suyun üzerinde küçük bir bungalov. Dalgaları duymuyor musun?"

Uzaktaki rotorların ritmik vuruşları havayı doldurdu.

"Aklını kaçırdığını duyuyorum," diye mırıldandı. "Görünüşe göre buradalar."

İsteksizce gözlerimi açtım ve ufukta son yaklaşımadaki bir uçağı aradım, uçağı saniyeler içinde fark ettim.

İşte yine başlıyoruz. Eskiden işimin getirdiği aksiyonu ne kadar sevsem de, bunun artık eskidiğini kabul etmek zorundaydım. Barış, sürekli savaştan çok daha iyi geliyordu.

"Nasıl oldu da kendini bu işe bulaştırdın? Jenkins'in bu görevde olduğunu sanıyordum," diye sordu Torres.

"Jenkins dün gece bir tür virüs kaptı ve Ward'dan iznini aksatmasını istemedim. Onun çocukları var." C-130 piste inerken tüfeğimin omuz askısını kaydırdım. "Şimdi Senatör Lauren'in yardımcısı için bebek bakıcılığı görevindeyim."

"Her zamanki gibi yanımdayım."

"Bunu takdir ediyorum."

En iyi arkadaşım Özel Kuvvetler seçmelerinden beri yanımdan hiç ayrılmamıştı. Hatta ondan

da önce.

"Umarım önümüzdeki hafta Jenkins iyileşmiş olur ve ben de senatörler gelmeden Maldivler'e doğru yola çıkmış olurum." Şu anda neredeyse o meyveli şemsiye içeceklerin tadını alabiliyordum - bir dakika, bu jet yakıtının metalik tang'ıydı. Doğru ya.

"Bilirsin, tanıdığım çoğu adam izinlerini evlerine gidip ailelerini görmek için kullanır." Torres, sanki ülkede dört ay geçirdikten sonra üniformalarının içine etmek mümkünmüş gibi yamasız ACU'larını düzelterek bize doğru ilerleyen ekibin geri kalanına baktı.

"Çoğu erkek benim aileme sahip değil." Omuz silktim. Annem gideli beş yıl olmuştu ve babamı görmek istememin tek nedeni onu gömmek olurdu.

Ekibin geri kalanı bize ulaştı ve uçağa bakacak şekilde sıraya girdiler. Graham diğer tarafımdaki yeri aldı. "Benim sürmemi ister misin?"

"Evet," diye cevap verdim. Jenkins dönene kadar yanımda olmasını istediğim adamları çoktan seçmiştim.

Parker ve Elston elçilikte bekliyorlardı.

"Herkes burada mı?" Binbaşı Webb bize ulaştığında çenesini kaşıyarak sordu.

"Vay anasını! Senin gerçek yüzünü en son ne zaman gördüğümü hatırlamıyorum." Graham komutanımıza sıırttı, parlak gülümsemesi koyu kahverengi teniyle tezat oluşturuyordu.

Uçak, hava trafik kontrolörlerinin talimatları doğrultusunda taksi yaparken Webb politikacılar hakkında bir şeyler mırıldandı.

Özel Kuvvetler'in seçkinleri olmanın bazı avantajları vardı. Gayri resmi arkadaşlık ve tıraş olmak zorunda olmamak kesinlikle bunlardan ikisiydi. Bazı yasa koyucuların avans partisine güvenlik görevlisi olmak için izinden mahrum bırakılmak değildi. Bu sabah Greg Newcastle'ın dosyasını tanımak için bir saat harcamıştım. Görevim Senatör Lauren'in otuz üç yaşındaki özel kalem müdür yardımcısıydı ve Harvard Hukuk'tan doğrudan Hill'e giden bir adamın cilalı görünümüne sahipti. Bu grup, ABD'nin geri çekilmesinin nasıl gittiğine dair rapor verebilmek için "bilgi toplama" görevi olarak adlandırdıkları bir şey için geliyordu. Buldukları şeyden memnun olacaklarından nedense şüpheliydim.

"Sadece tazelemek için" dedi Webb, cebinden katlanmış bir kâğıt parçası çıkardı ve güvenlik ekibi liderlerine baktı. "Maroon, ekibin Baker Kongre Üyesi Garcia'nın ofisinden çıktı," diye başladı, bu görev için kamu kullanımına açık isimlerimizi kullanarak. "Altın, Kongre Üyesi Murphy'den Turner'la ilgileniyorsunuz. Beyaz, Senatör Liu'nun ofisinden Holt'la ilgileniyorsun. Yeşil, Senatör Lauren'in ofisinden Astor'dan sorumlusun."

"Greg Newcastle'ın dosyası bana verildi," diye araya girdim.

Webb gazeteye bir göz attı. "Görünüşe göre son dakikada bir değişiklik yapmışlar. Artık Astor sende. Görev hâlâ aynı. Güney eyaletlerine odaklanan ofis bu. Kız satranç takımını Amerika'ya getirmek için çalışan ofis."

Astor. Midem boğazıma düğümlendi. Hiçbir yolu yoktu. Hem de hiç. "Sakin ol," diye fısıldadı Torres. "Bu yaygın bir soyadı."

Haklısın. Ayrıca, ondan en son haber aldığım da New York'ta bir şirkette çalışıyordu, ama bu üç yıl önceydi.

Yağmur paltomu islatmıştı-

Uçak önümüze park edip yer ekibi tarafından yönlendirilirken pervasız düşüncelerimi bastırdım. Arka kapı indirilip pilotlar motorları çalıştırırken, asfalttan parıldayan dalgalar halinde yayılan ısı görüşümü bozdu.

C-130'dan ilk olarak üniformalı havacılar indi, kongre yardımcıları olduğunu tahmin ettiğim bir grup sivil liderlik ettiler ve bir vakada takım elbiselerden birinin rampadan inmesine yardım

ettiler.

Kaşlarım kalktı. *Adam rampadan kendi başına çıkamıyor ve bunun iyi bir şey olacağını düşündü.*

Afganistan'ı gezmeye gelme fikri?

"Ciddi misin sen?" Kellman -ya da bu görev için Çavuş White- sustu. "Lütfen bana onun benim adamım olmadığını söyle."

Torres yanımda, "İşte başlıyoruz," diye mırıldandı.

Ona kadar sayarken uzun bir nefes aldım, sifıra ulaştığımda sabrın mucizevi bir şekilde ortaya çıkacağını umuyordum. Ama olmadı. Zamanımızı boşa harcıyorduk.

Havacılar bize doğru yürürken gülümsüyorlardı ve takipçilerini gözden gizliyorlardı. Elbette mutluydular. Takım elbiseleri bırakmak için buradaydılar. Bilgisiz, kendini beğenmiş sivillere aktif savaş bölgeleri değil de turistik yerlermiş gibi bir grup FOB'a kadar eşlik etmek zorunda kalsalardı yine de sırtacaklarından şüpheliydim.

Binbaşı Webb ilerledi ve havacılar politikacıları küçük sürülerinin önüne yönlendirdiler. Hepsinde altı kişi vardı-

Kalbim. Lanet olsun. Durdu.

Isı pırıltısı bir rüzgârla dağılırken yavaşça bir kez, sonra iki kez göz kırptım. Bal sarısı saçları ya da milyon dolarlık gülümsemesini yanlış anlamak mümkün değildi. O büyük boy güneş gözlüklerinin ardında kalın kirpiklerle çerçevelenmiş koyu kahverengi gözler olduğuna hayatım üzerine bahse girebilirdim. Ellerim büküldü, sanki bunca yıl sonra hâlâ vücudunun kıvrımlarını hissedebiliyorlardı.

Bu oydu.

"İyi misin?" Torres nefesinin altında sordu. "Kahvaltını kusacakmış gibi görünüyorsun."

Hayır, *iyi değildim*. New York Afganistan'dan ne kadar uzaksa ben de o kadar uzaktım. Kelimeleri bile oluşturmuyordum. Çok farklı bir asfaltta tanışmamızın üzerinden on yıl geçmişti ve onu görmek beni hâlâ suskun bırakıyordu.

Sağ elini sıkması için Webb'e uzattı ve sol eliyle tanıdık bir asker yeşili kargo sırt çantasının askısını omzunda daha yükseğe kaydırды. O şey hâlâ onda mıydı? Güneş ışığı parmaklarını yakaladı ve bir sinyal aynasından daha parlak bir şekilde geri yansıdı.

Ne. Ne. Cehennem. Kalbim hayata geri döndü, inkâr içinde öyle sert çarpıyordu ki canımı *acıttı*.

Sevdiğim tek kadın buradaydı - lanet olası bir savaş bölgesinde - ve başka bir adamın yüzüğünü takıyordu. Başka bir adamın *karısı olacaktı*. O piçi tanı mıyordum bile ama şimdiden ondan nefret ediyordum, onun için yeterince iyi olmadığını biliyordum. Ben de öyle değildim. Aramızdaki sorun hep buydu.

Bana doğru döndü, ağzı gevşerken gülümsemesi azaldı. Güneş gözlüklerini başının üstüne doğru iterken parmakları titredi ve benim hissettiğim kadar şaşkın görünen bir dizi geniş kahverengi göz ortaya çıktı.

Göğsümün etrafında bir mengene sıkıştı.

Çevremde Webb sırayla ilerliyor, politikacıları güvenlik detaylarıyla tanıştırıyor ve biz birbirimize bakarken nükleer bir geri sayım gibi bize doğru geliyordu. Aramızda bir düzine metre, belki de daha az mesafe vardı ve bu mesafe bir şekilde aynı anda hem çok uzak hem de çok yakındı.

İleri doğru yürüdü ve irkildi, ardından rüzgâr şiddetlenip kollarına sardığı beyaz bluz da dâhil olmak üzere her yüzeyi kum ve kirle kaplayınca saçlarını avuçlarının arasına aldı. Burada ne işi vardı? Buraya ait değildi. Hiçbir şeyin ona dokunamayacağı rahat bir köşe ofise aitti ... özellikle de bana.

"Bayan Astor, tanış-" diye başladı Webb.

"Nathaniel Phelan," diye bitirdi, yüzümü bir daha asla göremeyecekmiş gibi taradı, sanki

son üç yılda edindiğim her değişikliği, her yarayı katalogluyordum.

"Izzy." Elindeki milyarlarca karatlık taş bana bir uyarı feneri gibi parlarken tek yapabildiğim buydu. Kime evet demişti ki?

"Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?" Webb'in kaşları aramızda gezinirken kalktı. "Evet," dedim.

"Artık değil," diye cevap verdi aynı anda.

Kahretsin.

"Tamam mı?" Webb bakışlarını tekrar kaydırды ve bu garip anı olduğu gibi not etti. "Bu bir sorun olacak mı?"

Evet. Dev bir sorun. Söylenmemiş milyonlarca kelime uçuş hattından gelen kum kadar yoğun ve acımasız bir şekilde aramızdaki havayı patlattı.

"Bakın, yeniden atayabilirim-" diye başladı Webb.

"Hayır," diye tersledim. Onun güvenliğini başka biriyle riske atma şansım yoktu. Hoşuna gitse de gitmese de benimle kalmıştı.

Webb gözlerini kırptırdı, bu şimdiye kadar verdiği tek şaşkınlık işaretiydi ve Izzy'ye baktı.

"Bayan Astor?"

"Her şey yoluna girecek. Lütfen kendini sıkıntıya sokma," diye karşılık verdi, tüylerimi diken diken eden kolay, cilalı, sahte bir gülümsemeyle.

"Tamam o zaman," dedi Webb yavaşça, sonra bana doğru döndü ve yoluna devam etmeden önce *iyi şanslar diledi.*

Izzy ve ben birbirimize bakarken, son üç yıl boyunca gömmek için savaştığım her duygu yüzeye doğru tırmandı ve hiçbir zaman tam olarak iyileşmemiş yara kabuklarını yırtıp açtı. Yine böyle karşılaşacağımızı tahmin etmişim. Her zaman en kötü zamanlarda ve en uygunsuz yerlerde çarpışmak gibi bir alışkanlığımız vardı. Bu seferkinin bir savaş alanı olması neredeyse uygundu.

"New York'ta olduğunu sanıyordum," diyebildim sonunda, sesim kaldırımda defalarca kazınmış gibi çıkıyordu. *Kimsenin sizi havaya uçurmaya çalışmadığı bir yerde.*

"Öyle mi?" Kaşlarını çattı ve kaymakta olan çantasını omzuna doğru kaldırdı. "Komik, çünkü ben senin öldüğünü sanıyordum. Sanırım ikimiz de yanılmışız."

İKİNCİ BÖLÜM

IZZY

Saint Louis

Kasım 2011

"On beş A. On beş A," diye mırıldandım, banliyö uçağının kalabalık koridorunda ilerlerken koltuk numaralarını taradım, her adımda el çantam nemli ellerimin arasından kayıyordu. Sıramı bulduğumda baş üstü bölmesinin hâlâ boş olduğunu görüp rahatlardım, sonra A'nın pencere kenarı olduğunu fark edince lanet ettim.

Midem düğümlendi. Gerçekten kendimi pencerenin yanında mı rezerve etmişim? Yolumuza çıkacak her olası felaketi görebileceğim bir yere mi?

Dur bakalım. Pencere kenarında oturan bir adam vardı, başı eğikti, şapkasında sadece Saint Louis Blues amblemi görünüyordu. Belki de biletimi yanlış okumuşumdur.

Sırama ulaştım, parmak uçlarımda durdum ve el çantamı kollarımın uzanabildiği kadar yukarı iterek baş üstü bölmesini hedefledim. Kenarla temas etti ama onu tamamen içeri sokmak için tek şansım koltuğa tırmanmak ya da on santim daha uzamaktı.

Ellerim kaydı ve parlak mor bavul yüzüme doğru düştü. Nefes almaya vakit bulamadan, iri bir el asi valizimi yakaladı ve burnumun birkaç santim ötesinde durdurdu.

Vay anasını.

"Çok yakındı," dedi derin bir ses, bavulumun arkasından. "Sana yardım etmeme ne dersin?

Bu

mu?" "Evet, lütfen," diye cevap verdim, tutuşumu ayarlamak için çabalıyordum.

Adam bir şekilde vücudunu döndürmeyi ve tamamen ayağa kalkmayı başarırken ilk olarak Blues şapkasını gördüm,

koridora adım atıyor ve bavulumu tek bir yumuşak hareketle dengeliyorum. *Etkileyici.*

"İşte başlıyoruz." El çantasını kolaylıkla baş üstü bölmesine kaydırıldı.

"Teşekkürler. Beni bir saniyeliğine dışarı çıkaracağından oldukça emindim." Gülümsedim ve başımı hafifçe çevirerek ona baktım.

Whuh. O ... ateşliydi. Yangın alarmı gibi, dudak uçuklatacak derecede ateşli. İnce bir tabaka halindeki koyu renkli saçları kare şeklindeki çene hattını kaplıyordu. Alt dudağının sağ yarısını bölen kesik ve morumsu morluk bile yüzünü bozmuyordu, çünkü gözleri ... vay canına. Sadece ... *vay canına.* O kristal bebek mavileri her kelimeyi kafamdan çaldı.

Ve şimdi bakıyordum, Serena'nın utanmadan numarasını isterken ve kaçınılmaz olarak

alırken ona attığı sevimli, flörtöz bakışlar gibi değil. Hayır, bu ağzı açık garip bir bakıştı.

Durduramadığım bir bakış.

Ağzını kapat.

Hayır, hala bakıyorum. Bakıyorum. Bakıyorum.

"Ben de," dedi, ağzının bir köşesi hafifçe kalktı.

Gözlerimi kırptım. "*Ben de, ne? "Özür dilerim mi?"*

Kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Ben de," diye tekrarladı. "O şeyin yüzüne çarpacağımı sandım."

"Doğru." Saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdım, ancak dağınık bir topuz yaptığımı ve bu nedenle sıkıştıracak saçım olmadığını hatırladım, bu da garip çizgimi sürdürdü. Müthişti. Ve şimdi yüzüm yanıyordu, bu da muhtemelen kırmızının on tonuna dönüştüğüm anlamına geliyordu.

Koltuğuna geri oturdu ve ben de aramızdaki konuşmanın uçağın geri kalanının uçağa binmesini engellediğini fark ettim.

"Özür dilerim," diye mırıldandım bir sonraki yolcuya ve on beş B'ye daldım. "Komik şey, biletimde cam kenarında olduğumun yazdığına yemin edebilirdim." Çantamın askısını başımın üzerine kaldırdım, sonra ceketimin fermuarını açtım ve mümkün olduğunca az kıpırdanarak o şeyden kurtuldum. Bu hızla gidersem muhtemelen Mavi Göz'e dirseğimle vuracak ve kendimi daha da büyük bir aptal durumuna düşürecektim.

"Oh kahretsin." Başını benimkine doğru çevirdi ve yüzünü buruşturdu. "Çocuğunun yanına oturabilirsin diye yedi A'daki bir kadınla yer değiştirdim. Eminim yanlışlıkla seninkini almışımdır." Önündeki koltuğun altındaki asker yeşili sırt çantasına uzandı, omuzları o kadar genişti ki öne doğru eğilirken sol dizime değdi. "Hadi yer değiştirelim."

"Hayır!" Ağzımdan kaçırđım.

Durdu, sonra başını yavaşça çevirip bana baktı. "Hayır mı?"

"Yani, pencereden nefret ediyorum. Aslında uçmaktan gerçekten korkuyorum, bu yüzden böylesi daha iyi." Kahretsin, saçmalıyordum. "Tabii koridor tarafını istemiyorsan?" İstemeyeceğini umarak nefesimi tuttum.

Tekrar oturdu ve başını salladı. "Hayır, burada iyiyim. Uçmaktan korkuyorsun, ha?" Ses tonunda hiç alay yoktu.

"Evet." Omuzlarım rahatladı ve ceketimi katlayıp çantamla birlikte önümdeki koltuğun altına sıkıştırdım.

"Neden?" diye sordu. "Sormamın sakıncası yoksa?"

Yanaklarım bir kademe daha ısındı. "Uçmaktan hep korkmuşumdur. Bu konuda bir şeyler var..." Başımı salladım. "Yani istatistiksel olarak sorun yok. Geçen yılki kaza oranı 1,3 milyonda birdi, bir önceki yıla göre bu oran 1,5 milyonda birdi. Ancak, kaç uçuş olduğunu düşündüğünüzde, sanırım bu araba kullanmak kadar kötü değil, çünkü kaza yapma olasılığınız 103'te bir, ama yine de geçen yıl 828 kişi öldü ve ben 828 kişiden biri olmak istemiyorum." *Yine gevezelik ediyorsun.* Dudaklarımı dişlerimin arasına sıkıştırdım ve beynimin bunu kesmesi için dua ettim.

"Huh." Kaşlarının arasında iki çizgi belirdi. "Hiç bu şekilde düşünmemiştim."

"Bahse girerim uçmak seni korkutmuyordur, değil mi?" Bu adam dünyadaki hiçbir şey onu korkutmuyormuş gibi görünüyordu. "Bilemiyorum. Daha önce hiç uçmadım, ama şimdi istatistiklerin üzerinden g e ç t i ğ i n e göre seçimlerimi sorguluyorum."

"Aman Tanrım. Çok özür dilerim." Ellerim ağzımı kapatmak için havalandı. "Gergin olduğumda gevezelik ederim. Ve bende DEHB var. Ve bu sabah ilacımı almadım çünkü portakal suyumun yanına tezgâha koymuştum, ama sonra Serena suyu içti ve ben de daha fazla dökmekle oyalandım ve o hap muhtemelen hâlâ orada duruyor." diye ırıldadım ve gözlerimi kapattım. Derin bir

nefes aldıktan sonra gözlerimi açtım ve onu kaşlarını kaldırmış beni izlerken buldum. "Özür dilerim. Her şeyi çok fazla düşündüğüm gerçeğini de

her şey ve işte buradayız. Gevezelik ediyoruz."

Yüzüne küçük bir gülümseme yayıldı. "Endişelenme. Peki neden uçağa bindiniz?" Başının üstündeki hava akımını ayarladı, sonra henleyinin siyah kollarını bronz kollarına doğru itti. Adam yapıydı. Ön kolları böyle görünüyorsa, vücudunun geri kalanının da aynı şekilde olup olmadığını merak etmekten kendimi alamadım.

"Şükran Günü." Omuz silktim. "Annemle babam beni birinci sınıfa bıraktıktan sonra dünya turuna çıktılar ve ablam Serena da Wash U'da gazetecilik okuyor. Ben Syracuse'da olduğum için, tatili birlikte geçirmek istediğimizden uçakla gitmek en mantıklısı oldu. Ya sen?"

"Fort Benning'de temel eğitime gidiyorum. Bu arada adım Nathaniel Phelan. Arkadaşlarım bana Nate der." Koridordaki yolcu akını sadece aceleyle geç gelenlere kadar inmişti.

"Merhaba, Nate. Ben Izzy." Elimi uzattım ve o da tuttu. "Izzy Astor." Konsantrasyonumun her zerresi onun nasırlı elinin benimkini sardığı hissine ve dokunuşunun sıcaklığıyla midemde patlak veren çarpıntıya odaklanmışken tam adımı söylemeyi nasıl başardığımdan emin değildim.

Aşk romanlarındaki gibi ilk dokunuşta elektrik çarpmasına inanan insanlardan değildim ama işte buradaydım, iliklerime kadar sarsılmıştım. Gözleri hafifçe parladı, sanki o da hissetmiş gibiydi. Bu bir şoktan çok, neredeyse tarif edilemez, cızırtılı bir farkındalık hissiydi ... bağlantı, son yapboz parçasının tatmin edici tıklaması gibi.

Serena buna kader derdi ama o umutsuz bir romantikti. Ben buna cazibe dedim.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Izzy." Elimi yavaşça sıktı, sonra daha da yavaşça bıraktı, parmakları avucumdan düşerken avucumdaki tüm sinir uçlarını uyandırdı. "Sanırım bu Isabelle'in kısaltması?"

"Aslında adım Isabeau." Tokamı takmak ve kemerimi sıkmakla meşguldüm.

Kalçalar. "Isabeau," diye tekrarladı, kendi kemerini bağlarken.

"Evet. Annemin *Ladyhawke'a* karşı bir ilgisi vardı." Koridor sonunda boştu. Sanırım Herkes gemiye.

"*Ladyhawke* nedir?" Nate kaşlarını hafifçe çatarak sordu.

"Seksenli yıllarda geçen bir filmde bir çift birbirlerini çok sevdikleri için kötü kalpli bir ortaçağ piskoposunu kızdırıyor. Piskopos kızı ister ama kız Navarre'a aşıktır, bu yüzden piskopos onları lanetler. Navarre geceleri kurda, kız da gündüzleri şahine dönüşür, böylece birbirlerini sadece güneş doğup batarken görebilirler. Isabeau kız, yani şahin." *Gevezeliği kes!* Tanrım, neden böyleydim?

"Kulağa trajik geliyor."

"Bayanlar ve baylar, Transcontinental Havayolları'nın 826 sefer sayılı uçuşuna hoş geldiniz," dedi uçuş görevlisi anons sisteminden.

"Tamamen trajik değil. Laneti bozuyorlar, yani mutlu sonla bitiyor." Öne doğru eğildim ve çantamın tamamını çıkarmadan cep telefonumu çantamdan çıkarmayı başardım.

Serena'dan gelen iki cevapsız mesaj ekranımı aydınlattı.

Serena: Uçağa bindiğinde bana

mesaj at Serena: Şaka

yapmıyorum!

Mesajlar on beş dakika arayla gönderilmiş.

"Henüz yapmadıysanız, lütfen el bagajlarınızı baş üstü bölmesine veya önünüzdeki koltuğa yerleştirin. Lütfen yerinize oturun ve emniyet kemerinizi bağlayın," diye devam etti uçuş görevlisi, sesi neşeli ama profesyoneldi.

Kız kardeşime bir mesaj attım.

Isabeau: bindi

Serena: Beni endişelendirdin.

Gülümseyerek başımı salladım. Serena'nın endişelendiği tek şey

bendim. Isabeau: Endişelenmek mi? Güvenlikle kapı arasında

kaybolacağımdan mı? Serena: Seninle asla bilemem.

O kadar da kötü değildim.

Isabeau: Seni seviyorum. Bu hafta için

teşekkürler. Serena: Seni daha çok

seviyorum. İndiğinde mesaj at

Anons devam ediyordu. "Eğer bir acil çıkış kapısının yanında oturuyorsanız, lütfen önünüzdeki koltuk arkalığında bulunan özel talimatlar kartı. Acil bir durumda açıklanan işlevleri yerine getirmek istemiyorsanız, lütfen bir uçuş görevlisinden sizi yeniden oturtmasını isteyin."

Yukarı baktım. "Bu biziz," dedim Nate'e. "Çıkış sırasında." "

Kapıdaki işaretlere baktı, sonra güvenlik kartına uzandı ve görevli kabine bunun sigara içilmeyen bir uçuş olduğunu bildirdi. İtiraf etmeliyim ki, bu onu daha sevimli yapıyordu.

Görevli anonslarını bitirip kapıyı kapatırken Nate kitap okudu. Kalp atışlarım hızlandı, endişe beni tam zamanında vurdu. Telefonumu karıştırıp Instagram ve Twitter'ımı kontrol ettim, ardından cihazımı uçak moduna alıp yeleğimin ön cebine soktum ve cebin fermuarını çektim. Boğazım düğümlenince üstümdeki havayı ayarladım ve maksimum seviyeye getirdim.

Nate güvenlik kartını önündeki koltuğa geri koydu ve yerleşerek yerde görülecek ne kadar hareketlilik olduğunu izlemeye başladı. Sis bu sabah çok yoğundu ve bizi şimdiden yirmi dakika geciktirmişti.

"Telefonunuzu unutmayın," dedim, tam da görevli dahili telefondan aynı şeyi söylemeden önce. "Uçak modunda olması gerekiyor."

"Telefonum yok, yani o konuda iyiyim." Bana bir gülümseme fırlattı, sonra yüzünü buruşturdu ve dilini dudağındaki yarığın üzerinde gezdirdi.

"Ne oldu orada?" Kendi dudağımı işaret ettim. "Bu sefer sormamın sakıncası yoksa."

Gülümsemesi düştü. "Biriyle ufak bir anlaşmazlık yaşadım. Uzun hikâye." Önündeki koltuğa

uzandı ve *cebinden* ciltsiz bir kitap çıkardı - Jon Krakauer'in yazdığı *To Thin Air*.

Okuyucu muydu? Bu adam daha da ateşli olmaya devam ediyor.

İpucunu aldım ve çantamdan kendi kitabımı çıkarıp Jennifer L. Armentrout'un *Melez* kitabının on birinci bölümünün ortasındaki kitap ayracına baktım.

"Uçuş görevlileri, lütfen kapı kalkışı için hazırlanın," dedi daha kalın bir ses anons cihazından. "Bu iyi mi?" Uçak kapıdan geri geri çıkarken Nate sordu.

"Bayıldım. Gerçi sen daha çok kurgusal olmayan türden bir adammışsın gibi görünüyor." Okuma tercihine doğru başımı salladım. "Bu nasıl?" Yarisına gelmiş gibi görünüyordu.

Uçak sağa dönüp öne doğru yuvarlandı ve ben burnumdan bir nefes alıp ağzımdan verdim.

"Bu iyi. Gerçekten güzel. Otuz yaşına gelene kadar okunması gereken yüz kitaplık bir listede buldum. Listede aşağılara doğru ilerliyorum." Bana baktı ve kaşları çatıldı. "İyi misin?"

"Evet," diye cevap verdim karnım dönerken. "Uçuşta en tehlikeli zamanların kalkıştan sonraki ilk üç dakika ve inişten önceki son sekiz dakika olduğunu biliyor muydunuz?"

"Ben yapmadım."

Yutkundum. Sertçe. "Eskiden sakinleştirici alırdım. Doktorumun reçetesiyle tabii ki. Yasa dışı şeylerle ilgilenmiyorum. Eğer öyleyseniz kötü olduğundan değil." Kendi sözlerim karşısında irkildim. Neden beynim benim en büyük düşmanımdı?

"Bana göre değil. Neden artık sakinleştirici almıyorsun?" Kitabımı kapattı.

"Beni bayıltıyorlar ve bir keresinde neredeyse Philadelphia'daki bağlantımı kaçıırıyordum. Uçuş görevlisi beni sarsarak uyandırmak zorunda kaldı ve sonra kapıma doğru koşmaya başladım. Kapı çoktan kapanmıştı ama beni uçağa aldılar. Yani, artık sakinleştirici yok."

Uçak, taksi yapmaya hazırlanan diğer uçakların sırasına döndü. *Pencereden dışarı bakmayı kes. Bunun durumu daha da kötüleştirdiğini biliyorsun.*

"Mantıklı." Boğazını temizledi. "Syracuse'da ne okuyorsun?" Dikkatimi dağıtmaya yönelik bariz çabası ağzımın kenarlarının yukarı doğru kıvrılmasına neden oldu.

"Halkla ilişkiler." Gülmemek için kendimi zor tuttum. "Genelde insanlarla aram iyidir, ta ki beni bir uçağa bindirene kadar."

"Bence gayet iyi gidiyorsun." Sırıttı ve Tanrı yardımcım olsun, sağ gözünde bir gamze belirdi.

Yanak.

"Peki ya sen? Neden askere gittin? Neden üniversiteye gitmiyorsun?" Kendi kitabımı kapattım ve

kucağımda.

"Tam olarak bir seçenek değildi. Notlarım iyiydi ama burs alacak kadar iyi değildi ve bırakın üniversiteyi, kablolu yayın için bile yeterli param yoktu. Açıkçası ailemin yardımına ihtiyacı vardı. Shipman, Illinois'in hemen güneyinde küçük bir çiftlikleri var." Gözlerini kaçırdı. "Aslında annemin çiftliği. Büyükbabam ona bırakmış. Her neyse, ordu üniversite masraflarımı karşılayacak, ben de gidiyorum."

Başımı salladım ama anladığımı düşünecek kadar aptal değildim. Bu benim yetişme tarzımın tam tersiydi; üniversiteye gidip gitmeyeceğim değil, *nereye* gideceğim önemliydi. Annem ve babam eğitim masraflarımı karşıladıkları için şakayla karışık okul harcıma *ebeveynlik* diyorlardı. Nate'in yaptığı türden bir seçimle hiç mücadele etmek zorunda kalmamıştım. "Peki mezun olduktan sonra ne yapmak istiyorsun?"

Kaşları çatıldı. "Henüz o kadar ileri gitmedim. Belki öğretmenlik. İngilizceyi severim. Edebiyatla ilgili bir şey. Ama belki de orduyu severim. Özel Kuvvetler de oldukça harika görünüyor."

"Bayanlar ve baylar, kaptanınız konuşuyor. Öncelikle hepinize Atlanta'ya aktarmasız sefer yapan 826 sefer sayılı uçuşumuza hoş geldiniz demek istiyorum. Belki fark etmişsinizdir ama uçakta oldukça kalın bir

Bu sabah herkesi yavaşlatan bir sis tabakası var ve görünüşe göre kalkış için yirmi ikinci sıradayız, bu da havalanmamızın yaklaşık kırk dakika ya da daha uzun süreceği anlamına geliyor."

Ben de dahil olmak üzere etrafı m ız d a k i yolculardan toplu bir inilti duyuldu. Kırk dakika beni Syracuse'a olan bağlantımdan alıkoymayacaktı ama biraz sıkacaktı.

"İyi haber şu ki, bu sisten kurtulduğumuzda hava iyi görünüyor, bu yüzden havada zamanı telafi etmeye çalışacağız. Sabırlı olun millet ve bizimle uçtuğunuz için teşekkürler."

Etrafımızda, şüphesiz kendi bağlantıları konusunda stresli olan insanlar arama düğmelerine bastıkça bir dizi ping sesi duyuluyordu.

"Atlanta'da aktarma mı yapıyorsun?" Nate'e sordum.

"Evet, Columbus'a, ama ondan önce birkaç saatim var." Dudağındaki yarığı parmakladı ve koltuğunda kaydı.

"Çantamda biraz antibiyotik merhem var," diye önerdim. "Eğer ağrırsa Tylenol da var." Kaşları kalktı. "Çantanda ilk yardım çantası mı taşıyorsun?"

Yanaklarım tekrar kızardı. "Sadece temel ihtiyaçlar. Dudağının yarılmasıyla ilgili uzun bir hikâyesi olan bir yabancıyla asfaltta ne zaman sıkışıp kalacağınızı asla bilemezsiniz." Yavaşça gülümsedim.

Kahkahası yumuşaktı, zar zor seçilebiliyordu. "İyi olacağım. Daha kötülerini de yaşadım."

"Bu güven verici değil." Hah. Burnunda hafif bir şişlik vardı ve bir noktada kırıp kırmadığını merak etmekten kendimi alamadım.

Bu sefer daha yüksek sesle güldü. "Güven bana. Her şey yoluna girecek." "Bir anlaşmazlık olmuş olmalı."

"Genellikle öyledir." Sustu ve hiç işim olmayan bir yeri dürttüğümü fark ettiğimde göğsüm sıkışmaya başladı. Tekrar.

"Peki, okunması gereken yüz kitabın dışında başka neler okudun?" diye sordum.

"Hmm." Düşünüyormuş gibi yukarı doğru baktı. "*The Outsiders*, yazan-"

"S. E. Hinton," diye bitirdim. *Kahretsin, sözünü kestim*. "Tahmin et. Lise birinci sınıftaki her kötü çocuk adayına bunu verdiklerine eminim." Gülümsememi engelleyemedim.

"Hey şimdi-" Yaralanmış gibi geri çekildi. "Peki ya bu" -çerçevesini işaret etti- "benim kötü bir çocuk olduğumu mu söylüyor? Ben bir çiftlikte büyüdüm."

Kalkış hattında sürekli ilerlediğimizi unutarak güldüm. "Bu vücut mu? Bu yüz? Dudağındaki o kesik? O sıyrılmış parmak eklemlerin?" Kolunun koluyla birleştiği yere baktım ve siyah mürekkep girdaplarını fark ettim. "Oh, ve dövmeler? Tam bir kötü çocuk malzemesi. Eminim ardında bir sürü kırık kalp bırakmışsındır."

"Normal bir konuşmada kim *bolluktan* söz eder ki?" Onun gülümsemesi benimkini daha da büyüttü. Kötü çocuk ya da değil, Nate'in gülümsemesinin iç çamaşırlarından payına düşeni düşürmüş olması gerektiğini biliyordum, çünkü bu uçakta olmasaydık, ilk tek gecelik ilişkiyi düşünebilirdim. "Sana kim olduğunu söyleyeyim. İyi, küçük üniversiteli kızlar."

"Suçluyum." Ona kaşlarımı kaldırdım. "Ateşli, düşünceli okuma havasını bile yakalamışsın. Tam Jess Mariano'luksun."

"Jess kim?" Şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı.

"Jess Mariano," diye başardım. O *gözler* beni öldürecekti. Gölge bana Silverton'daki Buz Gölleri'ni hatırlattı, tam olarak buzul değil. Daha çok su rengi gibiydi. "Biliyorsun, *Gilmore Girls*'den."

"Hiç görmedim." Başını iki yana salladı.

"Eğer öyle bir şey yaparsan, Jess'e çok benzediğimi unutma, sadece daha uzun ve daha seksi."

Dudaklarımı kapattım.

"Daha sıcak, ha?" diye bilmiş bir bakışla alay etti ve vücut ısıımı bir derece daha yükseltti.

ya da iki.

"Bunu söylediğimi unut." Mahcup bakışlarımı onunkilerden ayırdım ve yeleşimin fermuarını açtım. Burası ne kadar sıcaktı? "Okuma listende başka neler var?"

Gözleri hafifçe kısıldı ama konu değişikliğini kabul etti. "Ben zaten okudum *Fahrenheit 451*, *Sineklerin Tanrısı*, *Mohikanların Sonuncusu*-"

"İşte *bu* iyi bir film." İçimi çektim. "Şelaleden atlamadan hemen önce onu bulacağını söylemesi? İnanılmazdı. Tam bir romantizm malzemesi."

"Film izlemek sayılmaz!" Kıkırdayarak başını salladı. "Ve bu bir romantizm değil. İçinde küçük bir aşk hikayesi olan bir macera ama romantik değil."

"Nasıl romantik olmadığını söyleyebilirsin?"

"Çünkü kitap filmde biraz farklı." Omuz silkti. "Nasıl farklı?"

"Gerçekten bilmek istiyor musun?"

"Evet!" O filme bayılırdım. Kırık kalpli dondurma seansları için birebirdi. "Cora ölür."

Çenem düştü.

Nate yüzünü buruşturdu. "Yani, sen sordun."

"Artık asla okumayacağımdan eminim. Sadece filme bağlı kalacağım," diye mırıldandım sırada ilerlerken. Pencereden dışarı bakmak da bana yardımcı olmuyordu. Görüş mesafesi tamamen berbattı.

Listesindeki diğer birkaç kitabı karşılaştırırken dakikalar hızla geçti. *The Great Gatsby* gibi bazılarını lisede okumuştum ama *Band of Brothers* gibi diğerlerini okumamıştım.

"Peki, yüz kitaplık listende neler var?" diye sordu.

"Güzel soru." Yola devam ederken başımı düşünceli bir şekilde yana yatırdım. "*Gurur ve Önyargı*, kesinlikle. Sonra *Cennetin Doğusu*-"

"*Gazap Üzümleri*'nden sonra yeterince Steinbeck okudum."

"*East of Eden* çok daha iyi." Sanki benim fikrim gerçekmiş gibi başımı salladım. "Başka ne var? *Damızlık Kızın Öyküsü* ve *Henrietta Lacks'ın Ölümsüz Yaşamı* da gerçekten çok iyiydi-oh, *Açlık Oyunları*'nı okudun mu? Üçüncü kitap geçen yıl çıktı ve inanılmaz."

"Bitirmedim. Bunu elime almadan önce *Huckleberry Finn'in Maceraları*'nı yeni bitirdim." Kitabına bir göz attı. "Belki de daha modern bir listeye bakmalıyım."

"Hey, *Huck Finn* harika. Mississippi'de yelken açmak gibisi yok."

"İyiydi," diye kabul etti. "Temel eğitimdeyken hiç kitap okuyamayacağım ama her ihtimale karşı yanıma birkaç kitap aldım," diye düşündü sessizce. "Geçen yıl giden bir arkadaşım, kayıt yaptırırken hemen hemen her şeyi aldıklarını söyledi ama ben her ihtimale karşı iPod'umu etiketli bir kilitli poşete koydum."

"Kaç yaşında-" Sorunun devamı gelmeden dudaklarımı birbirine bastırdım. Benim yaşlarımda görünmesine rağmen kaç yaşında olduğu beni ilgilendirmezdi.

"Kaç yaşındayım?" diye

bitirdi. Başımı salladım.

"Geçen ay on dokuz yaşına bastım. Sen?"

"Mart'a kadar on sekiz. Ben sadece birinci sınıf öğrencisiyim." Ellerimi meşgul etmek için başparmağımı kitabımın kenarında gezdirdim. "Gergin değil misin? . . gergin değil misin?"

"Uçmak hakkında mı?" Kaşları hafifçe çatıldı.

"Hayır, askere gitmekle ilgili. Devam eden birkaç savaş var." Margo- oda arkadaşım

-En büyük erkek kardeşini birkaç yıl önce Irak'ta kaybetti ama bunu söylemeyecektim.

Buz çözme işleminden geçerken sprey kanatlara çarptı.

"Evet, onlar hakkında bir şeyler duymuştum." Yine gamzesi çıkmıştı. Derin bir nefes aldı ve cevabını düşünüyormuş gibi öne doğru baktı. "Ölüm kalım meselesini düşünmedim desem yalan olur. Ama benim gördüğüm kadarıyla her türlü savaş var. Sadece bazıları diğerlerinden daha görünür. Bu birilerinin bana ilk saldırısı olmayacak ve en azından bu sefer silahlı olacağım. Ayrıca, oturduğum yerden risk ödüllendirilmeye değer. Bir düşünsene, eğer bu uçağa binmeseydin asla tanışamayacaktık. Risk ve ödül, değil mi?" Bana doğru baktı ve gözlerimiz birbirine kilitlendi.

Birdenbire, bu uçaktan inme isteğimin uçuş korkumla hiçbir ilgisi kalmadı ve her şey Nathaniel ile ilgiliydi. Kampüste ya da Denver'daki evimizde tanışmış olsaydık, bu konuşma Atlanta'ya vardığımızda birkaç saat içinde sona ermek zorunda kalmazdı.

Yine de kampüste ya da Denver'da olsaydık, ilk etapta sahip olup olamayacağımızı kim bilebilirdi? Ateşli erkeklerle sohbet etmek gibi bir alışkanlığım yoktu. Bunu Margo'ya bıraktım. Sessiz, ulaşılabilir olanlar genellikle benim tipimdi.

"Sana kitap gönderebilirim," diye teklif ettim sessizce. "Eğer okumaya iznin varsa ve oradayken yeterince kitap bulamazsan."

"Bunu yapar mısın?" Gözleri şaşkınlıkla irileşti.

Başımı salladım ve bana gülümseyerek karşılık vermesi nabzımın hızla yükselmesine neden oldu. Pilot anons sisteminden "Uçuş görevlileri, kalkışa hazırlanın," dedi. Sanırım sıra bizdeydi.

Bize en yakın olan görevli birkaç sıra ilerideki birine tepsisini kaldırmasını söyledi, ardından koltuğuna doğru ilerledi ve bize bakacak şekilde kemerini bağladı.

Motorlar devirlenip ileriye doğru savrulduğumuzda her iki kolçağı da kavradım, momentum beni koltuğuma geri itti. Sis, biz hızla geçerken pistin kenarını görebileceğim kadar hafiflemişti. Gözlerimi sıkıca kapattım ve açmadan önce sakinleştirici bir nefes aldım.

Nate bana doğru baktı, sonra elini uzattı ve avucunu yukarı kaldırdı.

"Ben iyiyim," dedim dişlerimi sıkarak, burnumdan nefes alıp ağzımdan vermeyi hatırlamaya çalışarak.

"Al şunu. Isırmam."

Siktir et.

Elini tuttum ve parmaklarımızı birbirine geçirdi, nemli, buz gibi soğuk elime sıcaklık aşıladı. Cilt.

"Devam et ve sık. Beni kıramazsın."

"Pişman olabilirsin." Elini sıkıca kavradım, nefes alış verişlerim gittikçe hızlanıyordu. kalkışa doğru hızlandı.

"Nedense bundan şüpheliyim." Başparmağı benimkinin üzerinde gezindi. "Üç dakika. Değil mi? Kalkıştan sonraki ilk üç dakika?"

"Evet."

Sol bileğini birleşen ellerimize doğru uzattı ve birkaç düğmeye basarak kronometresini çalıştırdı. "İşte. Üç dakikaya ulaştığında, inene kadar rahatlayabilirsin."

"Gerçekten çok tatlısın." Hızlandıkça lastikler gümbürdüyor ve uçak altımızda sarsılıyordu. Elini o kadar sert sıktım ki muhtemelen kan akışını kestim ama nefes almaya çalışmakla o kadar meşguldüm ki yeterli miktarda utanç hissetmedim.

"Bana pek çok şey söylendi ama *tatlı* bunlardan biri olmadı," diye cevap verdi.

havalanırken sıkıştı.

"Bana bir şey sor," diye geveledim, aklımdan en kötü senaryolar geçerken. "Herhangi bir şey." Nabzım fırladı.

"Tamam." Kaşları düşünceli bir şekilde çatıldı. "Çam ağaçlarının sallandığını hiç fark ettin mi?" "Ne?"

"Çam ağaçları." Saatini kontrol etti. "İnsanlar hep palmiye ağaçlarının sallandığından bahseder ama çam ağaçları da sallanıyor. Bu şimdiye kadar gördüğüm en huzurlu şey."

"Çam ağaçları," diye düşündüm. "Hiç fark etmemiştim." "Evet. En sevdiğin film hangisi?" "*Titanic*," diye cevap verdim otomatik olarak.

Dik bir tırmanışa geçerken uçak yukarı doğru eğildi ve midem bulandı. "Ciddi misin?"

"Ciddiyim." Çabucak başımı salladım. "Yani, kapıda tamamen yer vardı, ama geri kalanını sevdim

"

Hafifçe güldü ve başını salladı. "İki dakika kaldı."

"İki dakika," diye tekrarladım, nefeslerimin yavaşlamasını ve düğümün çözülmesini dileyerek Boğaz. Bir uçak kazasında olma ihtimalim çok düşüktü ama yine de buradaydım, muhtemelen bir kutudan birkaç boya kalemi eksik olduğumu düşünen muhteşem bir yabancıya tutunmuştum.

"Günün en sevdiğin saati ne?" diye sordu. "Hey, sadece dikkatini dağıtıyorum." "Gün batımı," dedim. "Sen mi?"

"Gün doğumu. Günün olasılıklarını seviyorum."

Pencereyi dolduran gri denize baktı ve ben de bir göz atmak için öne doğru eğildim. Yoğun sisin arasından kanadın kenarını görebiliyordum ama geri kalan her şey hâlâ bulanıktı. Belki de yeri görememek o kadar da kötü değildi.

Motorlar daha yüksek bir perdeden vınılıyordu. "Bu da ne-" diye başladı Nate.

Metalin metale çarpma sesi kalbimi durdurdu.

Kanat bir ateş topunun içinde patladı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

NATHANIEL

*Kabil, Afganistan
Ağustos 2021*

"İyi gitmiş gibi görünüyor." Izzy'nin elçinin geri kalanıyla birlikte uzaklaşmasını izlerken Torres'in sesi alaycı bir şekilde kalınlaştı. Webb'i pistin kenarındaki zırhlı araçlara doğru takip etmeden önce tepinmemiş, öfkelenmemiş, hatta bana ters ters bakmamıştı. Sanki aramızda on yıllık bir geçmiş yokmuş gibi beni başından savmıştı.

Alay ettim ama ağzımın kenarlarının takdirle kalkmasına engel olamadım.

İyi oynadın.

"Bu o, değil mi?" Politikacıların arkasına düştüğümüzde Torres sordu. "Kahretsin, onu zar zor tanıdım."

Politikacı. Politikadan nefret ederdi, en azından eskiden ederdi. Kâr amacı gütmeyen sektöre girme konusunda o kadar büyük bir anlaşma yapmıştı ki, ailesinin kariyeri aracılığıyla kendi gündemlerini ilerletmesi için ona yaptığı baskıya asla boyun eğmedi ve yine de buradaydı.

Ne de olsa o gün bir seçim yapmıştı. İş başa düştüğünde, o bir Astor'du.

Öfke hızlı ve sıcak bir şekilde yükseldi ve ben onu bir kenara ittim. Mantıken, ailesini seçtiğini her zaman biliyordum ama bu seçimin gerçekleştiğini görmek kör bir bıçak gibi kesiyordu.

"Çavuş Green." Graham yanıma geldi. "Bunun ne hakkında olduğu konusunda bana ipucu vermek ister misin?"

"Sana ipucu verecek bir şey yok," diye mırıldandım, bakışlarımı Izzy'nin saçlarının dalgalanmasından ayırıp çevreyi taradım. Gözlerimi güneşten korumak için Wiley X'lerimi indirdim.

Kahretsin, nasıl oldu da *buraya geldi*?

"Doğru ya. Çünkü eski sevgilinle pistte karşılaşmışsın gibi bir şey olmadı." Graham'ın ses tonundan alaycılık damlıyordu.

"O benim eski sevgilim değil." O noktaya hiç gelmedik. "Yüzündeki sırıtmayı da sil."

Torres, "O senin eski sevgilinden daha kötü," diye mırıldandı. "O senin "eğer "in."

"Alınganız, değil mi?" Graham'ın sırıtışı soldu. "Chinook'u geri çevirdiklerine inanamıyorum."

Onaylarcasına homurdandım. Bugün erken saatlerde, politikacıların zırhlı Chinook'u -ya da bizim deyimimizle Embassy Air'i- havaalanından ABD elçiliğine götürmeyi reddetmeleri

umurumda bile değildi. Yedi kilometrelik yol şimdilik yeterince güvenliydi. Ama bu, Izzy ile birlikte olacağımızı bilmeden önceydi.

Taşımak. Kurşun geçirmez her şeyin arkasında olmasını istedim. Kahretsin, onun buradan gitmesini istiyordum, nokta.

Konvoya ulaştık ve yardımcılar dört siyah cipin ortadaki ikisine dağıldılar. Holt -Kellman'ın sorumlu olduğu yardımcı- ikinci aracın arkasına atladı, Izzy de onu takip etti.

Sırt çantası omzundan kaydı ve kaldırıma çarpmadan önce kayışından yakaladım. Sıradan zeytin yeşili kumaş yumuşak ve yıpranmıştı, dolgusu yılların bariz kullanımıyla düzleşmişti, ama fermuarın yanındaki silindirik yanık izini yanlış anlamak mümkün değildi.

Nefesim ciğerlerimden dışarı fırladı ve paketi kaldırdığımda dudaklarımı alaycı bir gülümseme büktü, gözlerim onunkilerle buluşmak için yükseldi, ikimiz de güneş gözlüklerimizin arkasına saklandık. Camlar onu okumayı çok daha zorlaştırıyordu. Vücut dili sakın ve derli topluydu ama ne düşündüğünü anlamanın en iyi yolu her zaman gözleri olmuştı. O da benim gibi karmakarışık mıydı, yoksa üç yıllık sessizlik onu gerçekten bu kadar kayıtsız mı yapmıştı?

"Çantanız, Bayan Astor," dedim yavaşça, klimadan gelen bir esinti üzerimden süzülürken yüz.

Dudakları aralandı ve elimden alıp kucağına koymadan önce yutkundü.

"Teşekkür ederim."

"Havayı açabilir misin?" Holt, pancar kırmızısı boynundan aşağı ter damlarken kravatını çekiştirerek şoföre sordu.

Graham direksiyonun arkasından omzunun üzerinden geriye baktı ve hafifçe güldü. "Kusura bakmayın. Zaten maksimumda. Burası o kadar sıcak ki."

Holt koltuğa yaslandı, sanki biri yavru köpeğini vurmuş gibi görünüyordu.

"Tanrı aşkına," diye mırıldandı Kellman, çoktan arkadaki taktik koltuklara doğru yönelmişti Sıra.

Hızlı bir bakış bana tüm bagajların arka araca yüklendiğini ve tüm yardımcılarının güvendeydi. Aynı şeyi yapan altı operatör daha olmasına rağmen çevreyi tekrar taradım ve Webb'in öndeki arabaya binmeden önce başını salladığını gördüm.

Gitme vakti gelmişti.

Izzy'ye "Kemerini bağla," dedim ve cevap veremedi kapısını kapattım. İşte orada. Elimdeki kadar kurşun geçirmez camın arkasındaydı.

Ön yolcu koltuğuna oturdum ve kapıyı kapattım. "Gidin." İnsanlı kapı önümüzde açılırken, hareket halindeki öncü arabaya doğru işaret ettim.

Limonların tatlı kokusu ve Chanel no. 5 burnuma çarptı. Göğsümün etrafındaki mengene acı veren bir çentik daha sıkılaşıırken, zamanım olmayan bir anı sağanağıyla savaştım. Parmağındaki yüzük yeni olabilirdi ama bazı şeyler değişmemişti. Hâlâ uzun yaz geceleri gibi kokuyordu.

Graham arabayı vites taktı ve bizi Kabil'e götüren yolu takip etti. Duyu organlarım alarma geçti, güzergâhın ve yanımızda yürüyen ya da araç kullananların her ayrıntısına dikkat ediyor, olası tehditleri tarıyordum.

"Elçiliğe varmamıza ne kadar var?" Holt boynunu sıvazlayarak sordu.

Kellman'ın bu adamla işi başından aşkındı. Önümüzdeki hafta tam bir baş belası olacaktı. Kendi ellerim dolu olmadığından değil.

Isabeau lanet Astor arkamdaydı, New York'ta her şeyin fena halde ters gittiği o yağmurlu geceden beri ilk kez iki adımdan daha az uzağımdaydı. O şirketten ne zaman ayrılmıştı? Ne zaman bir senator için çalışmaya karar vermişti? Eminim ailesi çok sevinmiştir. Onlar her zaman bu statü odaklı şeylerle ilgiliydiler. Son birkaç yılda başka ne değişmişti?

Odaklan.

"Trafığe ve gelişinizin RPG'lerle siyasi açıklamalar yapmaktan hoşlanan adamlara sızdırılıp sızdırılmadığına bağlı," diye cevap verdi Graham, güneyli ağzı son kelimeye takılmıştı.

Boynumun arkası ısındı ve arkamı dönersem Izzy'nin bakışlarının bana kilitlendiğini göreceğimi biliyordum, tıpkı pozisyonlarımız ters olsaydı benimkilerin de ona kilitleneceği gibi. Bunun yerine, bir kilometreyi geçip trafik yoğunlaştıkça dikkatimi çevremizde tuttum. Yakında Yeşil Bölge'de olacaktık.

"Yani beş dakika falan mı? Yoksa on mu?" Holt ceketinden sıyrılarak sordu.

Gözlerimi devirmemek için vücudumdaki tüm kasları kullanmam gerekti.

Kellman arkadan, "Helikoptere binmiş olsaydık şimdiye kadar orada olurduk," dedi.

Izzy kucağındaki sırt çantasını düzeltirken, "Bunun geri çekilme sürecinde güvenliğe olan inancımız konusunda yanlış bir mesaj vereceğine karar verildi," dedi.

"Savaş bölgesinde imajın en önemli faktör olduğuna kim karar verdi?" Omzumun üzerinden geriye baktım ve çenesi iki santim kadar yükseldi.

"Senatör Liu," diye yanıtladı Holt.

Graham, öndeki araçla arasına yeterli mesafe koyarak, "Ne hikmetse, haftaya buraya geldiklerinde zırhlı helikopterlere binecek olanlar, sana araba kullanmanı söyleyenlerle aynı adamlar," diye espri yaptı. "Politikacıları sevmek lazım."

İki kilometrelik mesafeyi geçmiştik; iyi zaman geçiriyorduk.

Izzy, "Ziyaretin nasıl algılandığı önemli," diye karşı çıktı.

Nasıl yani? İçgüdülerimin her biri onun buradan kalkan ilk uçağa binmesini istiyordu ve o bunun algılanmasından mı endişe ediyordu?

"Güvenlik yerine algıya değer veriyor olman tam da bu yüzden burada olmaman gerekiyor," diye tersledim omzumun üzerinden, kaşlarımı kaldırdım ki ona doğru konuştuğumu anlasın.

Ben başka tarafa bakmadan önce ağzı açık kaldı. *Dikkatini ver.*

"Biz sadece işimizi yapıyoruz-" diye başladı Holt.

"Sanki nerede olup olmamam gerektiği konusunda söz hakkın varmış gibi?" diye karşılık verdi, gözlerini dik dik bakarak.

Graham'ın kaşları tavana çarptı ama dikkatini yoldan ayırmadı.

"Bunu burada mı yapmak istiyorsun?" Arabada ona dokunamayacağıma göre belki de en iyisi buydu, yine de onu sağduyuyla sarsmak mı yoksa o lanet yüzük düşene kadar öpmek mi istediğimden emin değildim.

Kimdi o? Babasının onayladığı bir vakıf fonu bebeği mi? Her zaman onun için istedikleri siyasi bağlantıları ve soyağacı olan biri mi?

"*Bunu* üç yıl önce yapmak istemiştin," diye meydan okudu ve ben kilit mekanizmasının tık sesini duyana kadar emniyet kemerine doğru eğildi.

"Bir şey mi kaçırıyorum?" Holt gömleğinin üst düğmesini açarak yavaşça sordu.

"Hayır!" diye tersledi.

"Evet," diye yanıtladım aynı anda.

"Huh." Holt ikimizin arasına baktı ama akıllıca çenesini kapattı. "Daha az gerilimli çatışmalarda bulundum," diye mırıldandı Graham.

"Kapa çeneni." Çenem sıkıştı. Haklıydı ve bu beni daha da sinirlendirdi.

Sonraki dört kilometreyi sessizlik içinde geçerek Yeşil Bölge'ye girdik, ancak büyükelçiliğin göreceli güvenliğine ulaştığımızda gerginliğin sadece birkaç onsu azaldı. Binanın ön cephesinde şevron benzeri bir desen oluşturan dekoratif cam pencereler sadece dekoratifti. Beton

Hemen arkalarındaki duvar patlamaya dayanacak şekilde inşa edilmişti. Sadece Izzy ve benim aynı çatı altında olmamıza dayanabileceğinden emin değildim.

Graham arabayı park etti ve ben de indim, silahımı ayarladıktan sonra Izzy'nin kapısını açtım ve onu emniyet kemeriyle boğuşurken buldum.

"Bu. Aptal. Şey." Kemer çekti ve başparmağını serbest bırakma düğmesine soktu.

Bu manzara hayal kırıklığımın en sıcak alevlerini söğüttü ve şaşırtıcı bir şekilde gülümsemeye karşı koydum. Bu çok Izzy. Böyle telaşlı kalmaya devam ederse sadece beceriksizleşmekle kalmayacak, gevezeliğe de başlayacaktı.

Tanrım, onun sansürsüz gevezeliğini
özlemişim. "Bırak yardım edeyim."

Ona doğru eğildim.

"Ben hallederim." Güneş gözlüklerini başının üstüne itti ve bana dört harfe ihtiyaç duymayan bir bakış fırlattı.

Ellerimi havaya kaldırarak, o öfkeyle kayışı çekerken geri çekildim. Sonra tekrar çevreyi taradım, artık gölgede olduğumuz için kendi gözlüklerimi kaldırdım.

Webb çoktan lider arabadan çıkmıştı.

"Hayır. Sözde. İçin. Olmamalı. Burada." Sözlerimle alay edercesine her çekişte öfkeleniyordu. "Burada değilsin. Burası dünyada ait olduğun son yer, Iz." Ölmek mi istiyordu?

"Hâlâ bir eşek olduğunu gördüğüme sevindim." Her çekişinde, araba emniyet kemerini daha sert bir şekilde ısıyor ve onu daha da kısaltıyordu. "Bu şeyin nesi var böyle?"

İzin almadan içeri daldım ve tokayı sert ve hızlı bir şekilde iterek emniyet kemerini serbest bıraktım. Elleri temastan dolayı geri çekildi ve yüzüğüyle avucumu sıyırdı. "En azından ben emniyet kemerini çözebilen bir pisliğim."

Bakışlarımız çarpıştı ve aramızdaki nefes boşluğu, kalbim denen dört odacıklı organı kapatmaya yetecek kadar voltajla doldu. *Çok yakındık.*

Geri geri giderek arabadan indim ve bir ciğer dolusu ıstırapı içime çekerek ona -ve bana- biraz yer açtım.

Graham ön koltuktan, "Kusura bakmayın, o kemer yapışıyor," diye seslendi. "Şimdi sen söyle," diye mırıldandı Izzy, yanakları pembeleşmişti.

"İsa, her şey yolunda mı?" Yardımcıları elçiliğin korumalı kapısına doğru ilerlerken Holt arkamdan sordu.

"İsa?" Izzy sırt çantasını omzunda sallayarak arabadan indiğinde başımı geri çektim.

"O benim," diye karşılık verdi Izzy, bir kez daha bakmadan yanımdan geçip giderken. "Onun adı Isab-" diye başladı Holt.

"Onun adını biliyorum," diyerek sözünü kestim.

Ekip suçlamalarıyla birlikte içeri girerken Webb kenarda durdu ve beş dakika içinde bunu duyacağımı söyleyen başını eğerek değiş tokuşu izledi. Izzy'nin gerçek adımı bilmesi yeterince kötüydü -ki bu konuda onunla konuşmam gerekecekti- ama aptal gibi davranıyordum ve bunu biliyordum.

Daha da kötüsü, duracak gibi değildim.

"Sen her zaman Izzy oldun." Elçiliğin önünü işaretleyen üçüncü sıra ağaçların yanından geçip kapıya doğru onu takip ettim.

Sertleşti, sonra dönerek Webb'in tam önünde benimle yüzleşti. "Izzy elinin tutulması gereken

on sekiz yaşında bir kız. Ben artık o kız değilim ve burada olmamla ilgili bir sorunuz varsa, o zaman devam edin ve beni başka birine atayın, çünkü önümüzdeki iki haftayı size bir şey kanıtlamak için harcamaktan daha önemli işlerim var." Parmağını bana doğru salladı, tam olarak

Topuklarının üzerinde dönüp elçiliğin içine doğru yürümeden önce göğsüme temas etti. "Anladığım kadarıyla hâlâ kızgın?" Torres sordu.

Onu ve göğsümdeki sızıyı duymazdan gelerek uzun, bıkkın bir nefes verdim.

"Bunu size bir kez daha soracağım, Çavuş Green." Onları takip ederken Webb de benimle aynı hizaya geldi. "Burada bir sorun çıkacak mı? Çünkü seni hiç böyle dikkati dağınık görmemiştim. Hiç."

Çünkü hiçbir şey dikkatimi Isabeau Astor kadar dağıtamazdı. O parlak, küçük bir oyalama değildi. O kadın bir meteordu, imkansız dilekleri gerçekleştirebilecek ya da bildiğim hayatı yok edebilecek bir kayan yıldız.

Ve şu anda tam karşımdaki konferans salonunun cam duvarının arkasında, hakkında hiçbir şey bilmediğim bir deneyim zenginliğinden söz eden bir tür pratik rahatlıkla büyükelçiye selamlıyordu. Belki de haklıydı ve o artık benim Izzy'm değildi... Zaten hiç benim olmamıştı. Pek sayılmazdı.

"Bir geçmişimiz var," diye itiraf ettim. *Tarih* bile yeterli değildi. Hiç anlamadığım bir şekilde birbirimize bağlıydık.

"Hadi canım, Sherlock. Bu bir sorumluluk olacak mı? Çünkü yerine geçecek kişi birkaç gün içinde hazır olur ve sen de Maldivler'e doğru yola çıkabilirsin."

"İşlem yapıyorum." Izzy piste adımını attığından beri ön ödemeli küçük su üstü bungalovumu düşünmemiştim bile.

Torres'e baktım.

"Neden bana zaten bilmediğin bir şey söyleyecekmişim gibi bakıyorsun?" Başını yana eğdi.

Izzy gülümseyip büyükelçinin elini sıkarken çenem sıkıştı.

"Bu akşama kadar bana haber verin," diye emretti Webb, sonra da konferans odasına doğru yöneldi. "Seyahat programına iki durak eklediler, yani bu gösteri yarın sabah yola çıkıyor," diye omzunun üzerinden geri seslendi.

Kendimi toparlamak için boş bir koridora kaçtım.

"Onu Jenkins'e teslim edecek misin?" Torres yanımdaki duvara yaslanarak sordu. "Bütün içgüdülerim bunu yapmamamı söylüyor," dedim sessizce. "Ama en azından ona başka bir detay."

"Sadece başka bir görev." Torres başını salladı. "Sağlam nokta."

Jenkins onun gözlerine, gülümsemesine, kıvrımlarına tek bir bakış bile atmazdı. Yüzde 100 odaklanmış olacaktı. "Benimle daha güvende olacak."

"Ona aşık olduğun için mi?" Torres sordu.

Başımı salladım. "Çünkü Jenkins onun için ölmeye hazır değil."

"Birisi için ölmenin sanıldığı kadar iyi bir şey olmayabileceği hiç aklına geliyor mu?" "Her gün." Vicdan azabı midemi burktu.

"Demek istediğim bu değildi. Bir gün bu suçluluk duygusundan kurtulman gerekecek." "Ama bugün o gün değil."

Burnunun kenarını ovuşturarak iç çekti. "Bak, bunu benimle konuşmanın bir faydası olmayacak. İkimiz de ne yapacağımızı zaten biliyoruz."

Başımı salladım. Izzy'yi çok uzun zamandır koruyordum, şimdi sırf rahatsız edici olabilir diye bunu bırakamazdım.

Graham koridoru geçti ve sonra bir kez daha baktı. "Hey, patron, işte buradasın." Bir kâğıt parçasını salladı. "Yeni güzergah."

Torres ve ben duvarı ittik ve Graham'dan güncellemeyi aldım.

"Kunduz mu?" Torres omzumun üzerinden okudu.

Graham, "Kuzeyde iki vilayet ekledi," dedi. "Senatör Lauren'in güneye odaklandığını sanıyordum. Şu kız satranç takımı, değil mi?"

"Doğru," dedim, Izzy'nin belli ki yaptığı değişiklikleri gözden geçirirken.

Bir Şeyler dönüyordu.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

IZZY

Saint Louis
Kasım 2011

Yan yattığımızda midem yere çarptı, kanattaki ateş ürkütücü bir anka kuşunun kuyruk tüyleri gibi motordan akıyordu. Motor dumanlar içinde sessizliğe gömüldü ama onun yerini başka sesler aldı.

Çıglıklar, hem insan hem de metal çıglıkları. Mekanik. Diğer motor yükü taşımak için savaşıırken tiz bir vınlama.

Nefes alamıyordum, düşünemiyordum, sadece yolculardan gelen çıglıkları duyabiliyordum çünkü dönüşümüz bir dalışa dönüştü ve sola doğru savrulduk. Kolçak kaburgalarımıza çarptı. Baş üstü bölmeleri patlayarak açıldı, bagajlar yağdı. Sert bir şey omzuma çarptı. Daha fazla çıglık.

Elim Nathaniel'in elini kavradı.

"Bir motor kaybettik." Kavrayışı sıkılaştı. "Ama olmalıydık-

" Sağdaki motor tekledi ve arızalandı.

Etrafımızda çıglıklar patladı.

Bu nasıl oluyordu? Bu nasıl gerçek olabilirdi? İki motoru da kaybetmiştik. İçimdeki mantık anladı. Düşüyorduk. *Düşüyorduk.*

Kelimeleri yüksek sesle söylemiş -ya da ağlamış- olmalıyım, çünkü bana doğru döndü, eliyle yanağımın kenarını kavradı ve etrafımızdaki her şeyi bir şekilde engelleyebilecekmiş gibi eğildi.

"Bana bak," diye emretti.

Odağımı penceremizin dışındaki kıyametten çektim ve mavi gözleri benimkilere dikildi, tek görebildiğim o olana kadar görüş alanımı tüketti.

"Her şey yoluna girecek." Çok sakindi, çok emindi. Tamamen çıldırmıştı.

"Bu hiç iyi değil!" Aşağıya doğru düşerken sesim boğuk bir fısıltıya dönüştü, yatay olarak düzleşirken açımız sadece biraz azaldı, ama dikey olarak değil.

Uçak titrerken uçuş görevlilerinden biri "Sakin olun!" diye seslendi, metal her an parçalanacakmış gibi etrafımızda titreşiyordu.

Boğazımdaki çıglığı yuttum ve Nate'e odaklandım.

"Ben kaptan," dedi gergin bir ses hoparlörden. "Çarpışmaya hazır olun."

Öleceğiz.

Nabzım öylesine gürlledi ki kulaklarımda bir uğultuya dönüştü ve diğer yolculardan gelen ürkmüş çığlıkların kakofonisine karıştı.

Nate'in gözleri irileşti ve yanağımı bıraktı ama talimatları takip etmek için hareket ederken elimi tutmaya devam etti.

"Brace! Brace! Hazır ol!" diye bağırdı uçuş görevlileri. "Baş aşağı! Yerde kal!"

Vücudumu ikiye katladım, yüzümü dizlerimin yanına koydum ve sağ elimle başımı kapattım. Gökyüzünden düşerken sol elim Nate'inkine sıkıca dolanmıştı.

"Sorun yok," diye söz verdi, uçuş görevlileri komutlarını tekrarlarlarken elinden geldiğince benim pozisyonumu yansıtıyordu. "Sadece bana bakmaya devam et. Yalnız değilsin."

"Yalnız değil," diye tekrarladım, ellerimiz o kadar sıkı kenetlenmişti ki o anda birbirimize kaynaşmış olabilirdik.

"Brace! Brace! Sıkı dur! Baş aşağı! Yerde kal!"

Gözlerimin önünden hayatımın bir montajı geçmiyordu. Ruhumdan, bu gezegende geçirdiğim on sekiz yıl boyunca kayda değer hiçbir şey başaramadığıma dair bir haykırış gelmedi. İnsanların ölüme yakın deneyimlerden çıktıktan sonra bahsettikleri vahiylerin hiçbirisi yoktu. Çünkü bu ölüme yakın bir deneyim değildi.

Bu gerçek bir ölümdü. Bu kadar.

Serena-

"Brace!"

Bir tuğla duvara çarptık ve ben bir mermiye dönüştüm, emniyet kemerim karnımı yumruklarken uzuvlarım gevşedi ve talimat olmadan ileri doğru fırladı.

Sola doğru savrulduk ve yan tarafımda bir acı patlak verdi. Sonra bir kalp atışı kadar bir süre ağırlıksız kaldık ve affetmeyen bir gölün üzerinde seken bir taş gibi tekrar toprağa çarptık.

Vücudumdaki her kemik sarsıldı.

Başım tepsi masasına çarptı.

Gıcırdayan metal ve çığlık sesleri eşliğinde algılanması güç arazide ilerlerken ağır bir şey sırtıma baskı yaptı. Altımızdaki toprak kükredi ve dünya karanlığa gömüldü.

Biz . . . durduk.

Başımı kaldırdığımda görüşüm bulanıklaştı, önümdeki koltuk bulanık karanlıkta zar zor seçilebiliyordu.

Bu muydu? Ölüm bu muydu? Şarkı söyleyen melekler ya da enerji dalgaları yok ... sadece ... bu mu? Ne olursa olsun

bu muydu? Uykuya dalmak için sallanmak gibiydi, her nefeste biraz yükselip alçalıyordu.

Yeşil ışıklar yanıp sönerken kabini aydınlatırken, karanlık bir dalga halinde pencerelerden uzaklaştı.

Gözlerimi kırıştırdım, gözlerimi odaklanmaya zorlamaya çalıştım.

Koridorun karşısındaki bir kadın ağzını açtı ama kulaklarımdaki çınlama çıkarmaya çalıştığı her sesi bastırdı. Kucağında bir bebek vardı ve o da sessiz bir çığlığa kapılmış gibi görünüyordu.

Başımı çevirdiğimde yüzümün yan tarafını bir sıcaklık sardı.

Nathaniel.

O yaşıyordu ve ben de yaşıyordum.

Ağzı açılıp kapandı, gözleri benimkileri ararken sol gözünün üstündeki bir kaynaktan yüzünün yan tarafına doğru bir kan akışı oldu.

"Ne söylemeye çalışıyorsun?" Seslendim. "Yaralanmışsın!" Titreyen elimi yüzüne doğru kaldırdım. Ağzı tekrar hareket etti ve birden yüksek sesle yarısan başka bir ses duyuldu

Kulaklarımda tiz bir uğultu. Dahili telefon mu?

"Hareket etmeliyiz!" Nate sesini yükselterek bağırdı. "Izzy! Gitmek zorundayız!"

Sanki biri televizyon kumandasının sesini açmış gibi, panik içinde yükselen çığlık ve feryat sesleri içeri doldu.

"Tahliye edin! Tahliye edin!" Emir dahili telefondan geldi. Bir şekilde hayatta kalmayı başarmıştık ama ne kadar süreyle?

"Sen iyi misin?" diye sordum.

"Kapıya bakmam lazım!" Nate elimi sıktı ve sonra parmaklarımızı çözdü, kendi kemerini çözmeden önce benim kemerimi çözdü. "Sen de kendininkini açabilir misin?" diye koridor boyunca bağırdı.

"İlgileniyorum!" diye cevap verdi bir ses.

Nate ayağa kalktı, kolu kullanırken devasa sırtı acil çıkış kapısını görmesini engelliyordu.

Yerden buz gibi bir şey fırladı ve ayaklarımı anında dondurdu. "Aman

Tanrım, suyun içindeyiz," dedim kendi kendime. Nehir.

İnsanlar bir hareket telaşı içinde koridorlara doğru tökezledi.

Nate kapıyı yerinden çıkardı ve iki elini kullanarak uçağın dışına fırlattı. "Tahliye edin! Tahliye edin!"

Koltuğumun altını karıştırdım, sonra onunkini, şişirilebilir can yeleklerini aldım ve fermuarı çekmeden önce yeleğimin içine soktum. Onlar için daha sonra zamanım olacaktı.

Koridorun karşısındaki adam küfrederek kapısıyla boğuşurken bebek ağladı.

"Izzy!" Nate arkaya uzanıp elimi tuttu ve su ayak bileklerimden, inciklerimden yukarı çıkarken beni ayağa kaldırdı.

Kabin genelindeki paniğin tonu yükselirken biri omzumu itti.

Nate acil durum kapısından çıktı, elimi hiç bırakmadı, beni arkasından çekiştirerek kapı aralığından buzlu kanada çıkardı.

Missouri Nehri'nin ortasındaydık.

"Şu tarafı al!" Su kanadın ön tarafını yalayıp geçerken ona bağırdım.

Çenesi sıkıştı ve başını sallamaya başladı, ama her birimiz kapının bir tarafını kuşatırken elimin onunkinden kurtulmasına izin verdi.

"Bana elini ver!" Elimi çıkışta çırpınan kadına doğru uzattım ve o da ellerini kaldırdı. Nate ve ben birer elini tutarak onu kanadın üzerine kaldırdık.

"Bırak şu lanet bavulu!" Nate bir sonraki adamın çıkmasına yardım etmeden önce kabinin içine doğru bağırdı.

"Az önce diğer kapıyı açtılar," diye bağırdı bir kadın dışarı çıkarken, ayakları buz tutmuş metalin üzerinde kayıyordu.

"Dikkat et!" Onu sabitleyerek bağırdım.

Tekrar ve tekrar, yolcu üstüne yolcu kaldırdık.

"Bebeği bana ver!" Başka bir kadının kucağındaki bebeğe uzandım ve Nate anneyi dışarı çekerken çığlık atan, hakarete uğramış pembe kız bebeği göğsüme bastırdım.

"Teşekkür ederim!" Küçük kızı aldı ve yolu temizledi.

Su kanadın üzerinde yükseliyordu ve Nate başka bir yolcunun çıkmasına yardım ederken uçağın ön tarafını görebilmek için yana doğru hareket ettim. Ön çıkış kapıları açıktı, görevliler yolcuların suya girmesine yardım ederken salları yerleştirilmişti... Bir adam hızla dolan sala doğru ilerlerken kapıların içinden dizlerine kadar su yükseliyordu.

"Batıyoruz."

Nate başını
salladı.

Kaç yolcu vardı? Gövdeye su dolana kadar ne kadar zamanımız vardı?

Bir erkek. Bir kadın. Başka bir adam. Korkmuş bir çocuk. Kanat dolana ve içeriden başka

kimse yardım çağrısında bulunmayana kadar hepsini kabinden çıkardık.

"Hepsi bu kadar mı?" Nate kulübenin içine doğru bağırdı.

Su koltuk minderlerini ıslatırken kimse cevap vermedi.

Bir su sıçraması başımı döndürdü ve yolculardan birkaçının nehre atladığını gördüm. Kıyıdan elli metre uzaktaydık.

Nate kapı aralığına doğru ilerledi ve elimi tuttu.

"Yüzmek zorundayız," dedim elimden geldiğince sakın bir şekilde. Bizim için Hudson'da küçük bir kurtarma operasyonu olmayacaktı.

"Evet."

Yanımdaki bir çocuk yüzünü babasının ceketine gömerek "Ben yüzmeyebilmiyorum!" diye bağırdı.

Can yelekleri.

"Al." Yeleğimin içine uzandım ve plastik bir paket çıkardım, babaya vermeden önce dişlerimle yırtarak açtım.

Şaşkın gözleri benimkilerle buluştu. "Bizimkileri ben almadım."

"Benimkini al. Ben iyiyim." Ona güven veren bir gülümseme ile başımı salladım ve yeleğimdeki diğer paketi aldım. "Seninkini de aldım," dedim Nate'e, paketi göğsüne doğru iterek.

Yeleğe göz kırptı ve başını salladı. "Giy şunu." "İhtiyacım

yok," diye güvence verdim. "Yüzme takımında altı yıl."

Benden yeleğe doğru birkaç kez baktı ve sonra yolculara göz gezdirdi. "Bebekli anne nerede?" diye seslendi.

Eli kanadın ortasında bir yerden havalandı.

Nate yanımdaki babaya "Bunu ona ver," diye talimat verdi ve o da kadın alana kadar sırayla verdi.

Diğer birkaç yolcu yelekleri giyip patlatmaya başladığında parlak sarı lekeler çevremi doldurdu.

Kanadın kenarlarını su kapladı ve hepimiz geri çekildik, ağırlığımızın uçağı dengeleyeceğinden ya da nehir yatağına batmasını engelleyeceğinden emin değildik.

Uçak alçaldı ve iki yolcu suya düşerken kalabalık kanattan aynı anda bir panik çığlığı yükseldi.

Nate baş ve işaret parmaklarıyla çenemi yukarı kaldırarak, "Bana bak," dedi. Her zaman bu kadar bulanık mıydı?

"Kahretsin, gözbebeklerin kocaman," diye mırıldandı, parmakları alnımda gezinirken irkildi. "Ve bu bir kaz yumurtası cehennemi. Kulaklarında çınlama var mı? Bulanık görme?"

"İkisi de."

"Beyin sarsıntısı geçiriyorsun." Başımın üzerinden baktı, sonra dönüp su kokpit camını yiyip kapıya doğru yükselirken uçağın alçalan burnuna baktı. "Herkes dışarıda, yapabileceğimiz başka bir şey yok ve dakikalar içinde su altında kalacağız. Kıyıya doğru yüzmek zorundayız. Bunu yapabilir misin?"

Yan tarafım sızlıyordu, ince, kesici bir ağrı. "Yapabilirim."

Başını salladı, elimi sıkıca kavradı. "Birlikte gidiyoruz. Yılın bu zamanında su donma noktasının yaklaşık on derece üzerinde olur."

Bir sıçrama daha, bu sefer uçağın diğer tarafından.

"Ve üzerinde yüzecek bir kapımız bile yok. En sevdiğin şeyi yaşamak gibisi yok.

film, değil mi?" Titrek bir
gölümsemeyi zorladım.

"Esprilerin var. Güzel."

Uçak burnu aşağı gelecek şekilde öne doğru eğildi ve etrafımızdaki insanlar çığlıklar atarak suya doğru kayarken ayaklarım kaydı.

"Kahretsin!" Kenara doğru kayarken Nate'in eli bir mengene gibi sıkıldı ve kolunu yanıma dolayarak beni geri çekti.

Acı kaburgalarımın arkasından patladı ve üzerime yıkılan yoğunluğu karşısında nefesim kesildi, çiğ ve keskin.

"Yakaladım seni! Şimdi şu şeyden inelim!" Uçak suya doğru eğilirken aniden yükselen kanadın arkasına doğru bizi yönlendirdi, su ön kapıları yutup pencerelerden yukarı çıkmaya başladığında gövde ölmek üzere olan bir adam gibi inliyordu. "Atlıyoruz," dedi elimi aramızda tutarak ve yüzünü kıyıya dönerek. "Hazır mısınız?"

"Hazır." Yutkundum, altımızdaki suyun buz gibi karşılaşmasına hazırlandım. "Üç deyince." Önce bana sonra da iniş bölgemize baktı.

"Bir."

"İki," diye devam ettim.

Uçak ölümcül bir soluk verdi ve hızını artırarak nehre dalarken sarsıldı. "Üç," diye acele etti Nate.

Atladık.

BEŞİNCİ BÖLÜM

IZZY

*Kabil, Afganistan
Ağustos 2021*

Yükseklikten olmalı, değil mi? Bu yüzden derin bir nefes alamıyor, göğsümde büyüyen yanma hissini dindirecek kadar hava alamıyor gibiydim. Onunla *hiçbir* ilgisi yoktu.

Yalancı.

Yıllar boyunca Nate'i tekrar görmekle ilgili hayal ettiğim milyarlarca senaryodan biri bu değildi. Yağmurlu bir gecede kapıma dayandığını, hatta DC'deki ofisime gelip Jeremy ile evlenemeyeceğimi söylediğini hayal etmişim. Tamam, bu senaryo çok uzaktı ama bu aklımdan bir ya da iki kez geçmediği anlamına gelmiyordu.

Şatafatlı, ağır yüzüğü başparmağımla parmağıma doladım ve evimin içinde volta attım. süit.

Nate buradaydı. Eskiden ruh eşim olarak gördüğüm adam aynı şehirdeydi.

Bina. Nabzım fırladı ve onu avlamamı ve bana yaşattıkları için ona bağışlamamı ya da ikimizin de nefes alamayacağı kadar sıkı sarılmamı söyleyen tüm içgüdülerimi bastırdım. Belki ikisi de.

"Beni dinliyor musun ki?"

Jeremy.

Kahretsin, hâlâ telefondaydı.

"Ben buradayım." Başımı salladım ve pencereden dışarı baktım, elçiliğin avlusunun manzarasını seyrediyordum, Nate'i görmeyi umuyordum ... eğer oradaysa.

Benden mümkün olduğunca uzaklaşmak istediğini gösteren kaba bir nezaketle bana odamı göstermişti. Son üç yıl göz önüne alındığında şaşırtıcı değildi.

"Bak, üzgün olduğumu söyledim-"

Düşüncelerim Jeremy'nin mazeretlerinin geri kalanını bastırdı.

Özürlerin bile düzeltemeyeceği bazı şeyler vardı.

"Biraz zamana ihtiyacım olduğunu söyledim." Oturma odasındaki oturma düzenini çevreleyen büyük boy koltuğa çöktüm.

"Lauren için dünyanın öbür ucuna gideceğini söylememiştin! İkimiz de biliyoruz ki o uçakta Newcastle'ın olması gerekiyordu," diye tersledi. "Bak, eğer biraz zamana ihtiyacın varsa ..." Diğer hattan duyulabilir bir yutkunma sesi geldi. "Bir karara varmak için, o zaman

bunu DC'den mi yaptın yoksa Serena'nın yerine mi gittin-"

Serena. Yepyeni bir mide bulantısı dalgası üzerime çöktü, o kadar yoğundu ki dilimin üzerindeki acı kaplamanın tadını alabiliyordum. "Bak Jer, burada olmanın seninle ve seçimlerinle hiçbir ilgisi yok, sadece benimle ve benim seçimlerimle ilgisi var. Son altı haftadır sana söylediklerime biraz olsun dikkat etseydin ..." Kaşlarımın arasındaki noktayı ovuşturdum ve kendimi küçümseyen bir kahkaha attım. "Yine de birkaç şeyle hokkabazlık yapıyordun, değil mi?" Etrafımda bir saat aradım. Burada saat 16:08'di ve jet lag canıma okuyordu. Uyumasına izin verdiğim sürece vücudum saatin kaç olduğunu umursamıyordu ama beynim mümkün olduğunca çabuk uyum sağlamam gerektiğini biliyordu ve erken yatmanın bir faydası olmayacaktı.

"Bak, ikimiz de işle meşguldük, Isa. Bunu olgun yetişkinler gibi konuşalım." Küçümseyici tonu omurgamı sertleştirdi.

"Bunu konuşmaya hazır değilim." Kapım üç kez çalındı. "Burada biri var." Ayağa kalktım ve kapıya doğru ilerledim.

"Dur tahmin edeyim? Ben Holt tüm duygularını yatıştırmak için mi orada?" Jeremy karşılık verdi. "Bu konuşma daha bitmedi."

"Bu konuşma *kesinlikle* bitmiştir." Sesim yükseldi ve kapıyı sarhoş bir lama kadar zarafetle açtım. Kapı pervazına çarptı ve geri sıçradı. Geniş bir el dışarı fırladı ve kalçama çarpmadan önce onu yakaladı ... kendi kolum kadar iyi tanıdığım dövmeli bir ön kola bağlı bir el.

Nathaniel kapımda duruyordu, tepeden tırnağa siyah savaş teçhizatı giymişti, buna çelik yelek ve muhtemelen bize elçilikten eşlik eden diğer ninjalarla bağlantısını sağlayan dalgalı küçük kulaklık da dahildi.

Önce kirli bir sakal ve işaretsiz bir üniforma, şimdi de bu mu? Görünüşe göre Nate son üç yılda epey meşgulumuş.

"Konuşmamız gerek." Arkamdaki odaya doğru başıyla işaret etti. "İçeride."

Göğsümdeki o yanma, beni içten dışa yakmakla tehdit eden yakıcı bir aleve dönüştü. O gözler her zaman benim ölümüm olacaktı, o kadar maviydiler ki kendi sınıflandırmalarını hak ediyorlardı, ama her zaman güvendiğim sıcaklık soğumuştur ve karşımdaki adamı Missouri Nehri'ne atladığımız sabah olduğundan daha fazla yabancı gibi gösteriyordu.

Bu buz gibi bakış karşısında öfkem kekeleydi.

Tabii ki Hollywood ekranındaki bir sonraki aksiyon yıldızı gibi görünüyordu ve benim doğru dürüst bir rimel zırhım bile yoktu.

". . . ortaklık bu demek değildir!" Jeremy kulağıma havladı ve aslında duymadığım bir tiradı bitirdi. "Gelip seni alayım. Aile jetini alacağım. Sabaha orada olurum."

"Şimdi," diye fısıldadı Nate, çenesindeki bir kas esnemişti.

"Gitmem gerek," dedim Jeremy'ye, o karşı koymaya fırsat bulamadan bitiş düğmesine bastım.

Bir adım geri çekildim ve Nate odama girerken yanımdan geçip gitti, toprak ve nane kokusu burnumu sızlattı. Hâlâ aynı kokuyordu. Bu gel beni becer kokusu sadece gözeneklerinden mi yayılıyordu, yoksa bir yerlerde şişelenmiş miydi?

Odamdan geçerken duraklamadı ya da konuşmadı, perdelerin arkasını kontrol ettikten sonra yatak odamın sahibiymiş gibi içeri girdi.

En azından bu değil.

"Duşumda birini saklamıyorum, Nathaniel," diye arkasından seslendim, popomu masanın kenarına yasladım ve cep telefonumu yüzeye bıraktım. Jeremy bekleyebilirdi. İsteddiği cevaplar bende yoktu. Henüz değil, belki de hiçbir zaman.

"Çok komik," diye seslendi Nate yatak odasından.

Kaslarım gerildi, Nate'in bu burada olmamasının versiyonuyla savaşmaya hazırdım, ama ruhumun bir parçası, sırf o pislik aynı odada olduğu için sakinleşip yatışmış gibi görünüyordu.

"Sadece perdelerinizin arkasında saklanan suikastçılar olmadığından emin oluyorum." O kendinden emin, etkili adımlarla tekrar içeri girdi ve pencereye doğru ilerledi, aşağıdaki avluda ne gördüyse başıyla işaret etti ve bana döndü.

"Kimse bana suikast düzenlemek istemiyor." Patronum farklı bir hikayeydi, ama gelecek haftaya kadar burada olmayacaktı ve yaklaşan ziyareti zaten kamuya açık değildi.

"Evet," dedi, odanın diğer tarafından bana bakarken yüzü donuktu, "öyle. Burada ne halt ediyorsun, Izzy?"

Izzy. Artık çok az insan beni böyle çağırıyor. Senatör Lauren'in ofisine girdiğim anda, Isa olmuşum, açık ve net.

"Ben de sana aynı şeyi sorabilirdim," diye karşılık verdim kollarımı göğsümde kavuşturarak. Kollarımın arkasında Georgetown kapüşonumun ağırlığını hissettiğimde yanaklarımdan sıcaklık akıyordu. Yatmak için giyinmişim, yalınayak pijama pantolon giyiyordum, Nate'le yüzleşecek kıyafetim yoktu.

Nate. Üç yıl sonra, böyle mi oldu? Geri döndüğü ya da yeryüzünden kaybolduğu için özür dilediği için değil, bir kez daha kaderin oynamaktan asla vazgeçemeyeceği mknatıslar olduğumuzu kanıtladığımız için mi?

Bu saçmalıktı.

"Bu arada kulaklığın güzelmiş," diye devam ettim. "En azından burada biri sana nasıl ulaşacağını biliyor." Boğazımdaki düğümle savaştım. Üstünlük için savaştığım çok fazla duygu vardı, her biri diğerini boğuyordu, ta ki hepsinin acısı galip gelip sözlerimi keskin ve yakıcı hale getirene kadar.

"Ciddiyim." "Ben de ciddiğim."

Çenesi bir kez büküldü. İki kez. "Söyle. Bütün akşam içinizde tuttuğunuz her neyse, söyleyin." Kollarını göğsünde kavuşturarak benim duruşumu taklit etti ama bunu çok daha iyi başarmıştı. "Karanlık paralı asker" havası onda da vardı, gerçi bizim güvenlik ekibindeyse hâlâ devletten maaş aldığını biliyordum.

"Beni terk ettin." Kelimeler ağızımdan kaçtı.

Kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten mi? *Seni* terk mi *ettim*? Böyle mi hatırlıyorsun? Gerçekleri çarpıtıyorsun.

Sanırım artık gerçekten bir politikacısın, tıpkı babamın istediği gibi."

"Ortadan kayboldun!" Yılların öfkesiyle telaş içinde masadan kalktım. "Bir mektup bile yok! E-posta! Sosyal medya hesapların? Silinmiş. Telefonunuz? Bağlantın kesildi!" Öfkem beni odanın bir ucundan diğer ucuna taşıdı ve rüyalarım ve birkaç kâbusuma musallat olan o yüze baktım. "Ortadan kayboldun!" Bilmediğim, güvende mi yoksa yaralı mı ya da daha kötüsü mü olduğunu merak ettiğim yıllar her kelimemde yankılanıyordu. "Seni ne kadar çok aradığımı biliyor musun? Planladığımız gibi Peru'ya gittim. Borneo'ya da. Ertesi yıl meseleyi anladım."

Yüz hatlarında bir şey -pişmanlık- parladı ama bir kalp atışı sonra kayboldu. "Bu bizi hiçbir yere götürmüyor." Benden uzaklaştı ve ön kapıya yöneldi. "Lanet şeyi kilitlememişsin bile." Sürgüyü fırlattı ve arkasını dönüp kapıya yaslandı. "New York'taki o hukuk firmasında gösterişli bir ofiste olman gerekiyordu, o yüzden tekrar soruyorum. Burada ne işin var?"

"Bir fark yaratmak. Sanırım birisi de bunu önermişti." Yumuşak halının üzerinden küçük mutfığa doğru yürüdüm ve iki şişe su çektim. "Bir tane istemisin?" Ne kadar kızgın olsam da ilk

içgüdüm onu önemsemekti. Tanrım, acınacak haldeydim.

"Elbette. Teşekkür ederim," diye cevap verdi, sesi yumuşamıştı. "Ve bu"- süiti işaret etti

- "Bu öneriyi yaptığımda aklımda olan şey bu değildi." Ona doğru fırlattığım şişeyi yakaladı. "Ama ailenin aklındaki kesinlikle buydu, değil mi?"

Omuz silktim ve suyu açtım. "Burası düştüğüm yer." Boğazımdaki kayayı yerinden oynatabileceğini umarak bir yudum aldım. "Neye daha çok kızgınsın, Nate? Beni bıraktığın yerde olmadığım gerçeğine mi? Yoksa senin asla görmemi istemediğin versiyonunla tanışıyor olmam mı?"

"Burada olman senin için güvenli değil." Soruyu açıkça görmezden gelerek şişeyi ellerinin arasında yuvarladı. "Ülke cehennem gibi istikrarsız."

Başımı ona doğru eğdim. "Ama bu yüzden buradasın, değil mi? Benim gibi insanları güvende tutmak için? Şu anda yaptığın şey bu mu? Son üç yıldır neredeydin?"

Çenesi titriyordu. "Sana son üç yıldır nerede olduğumu söyleyemem. Oyunun kuralları değişmedi, sadece daha kısıtlayıcı hale geldi." Şişeyi çevirerek açtı ve yarısını içti.

Bunca yıl geçti ve hâlâ açılmadı. Sanırım onun dünyası o kadar değişmemişti ama benimki *değişmişti*. "Peki, New York'ta olanları açıklamak için burada değilsen ve ben de senin önerini kabul edip gitmeyeceksem, o zaman tam olarak neden odamdasın?"

"Burada olmamam gerekiyordu."

"Hadi canım. Holt'un güvenlik görevlilerinin odasında minibarından bir şeyler içtiğini hiç sanmıyorum." "Demek istediğim bu değil." Nate'in ağzının kenarları yukarı kalktı ama bu tam olarak bir gülümseme değildi,

En azından o gamzesinin ortaya çıkmasıyla uğraşmak zorunda kalmadım.

Hiçbir şey o gamzeyi görmek kadar IQ puanını düşürmez.

"Lütfen, asker-erkek kodlarıyla konuşmayı bırak." Bakışlarım hafifçe daraldı. "Hâlâ ordudan olduğunuzu varsayarak mı?" Bize güvenliğimizin Özel Kuvvetler tarafından sağlanacağını söylemişlerdi ama göğsünün sol tarafında *Phelan* değil *Green* yazan siyah-beyaz bir isim bandı vardı.

Kullandığı isim ne olursa olsun, hâlâ çok iyi görünüyordu. Birisi spor salonunu atlamamıştı.

Kes şunu.

Nathaniel Phelan ile aynı odada bulunmamın beni on sekiz yaşına geri döndürmesinin sebebi neydi?

"Evet, hâlâ ordudayım. Sadece kimsenin bahsetmediği kısmı," diye cevap verdi yavaşça, kaşlarını kaldırarak. "Ve telefonum, e-postalarım, sosyal medyam... hepsi dezenfekte edildi."

"Tamam o zaman." Bu küçük ama açıkça sunulan gerçekle midemde umut gibi bir şeyin küçük bir çekirdeği kök saldı. "İşte bu yüzden artık yoksun." Ortadan kayboluşunu takip eden günler ve aylar çıldırtıcıydı ama bir parçam onun neden yeryüzünden silindiğini her zaman biliyordu. Bu her zaman onun hayaliydi.

Onunkini geçersiz kılmak benimki olmuştu. Başını salladı.

"Ya Yeşil?" İsim etiketini gösterdim. "Bu senin çağrı işaretin mi yoksa her neyse?"

"Hayır. Bunlar" -isim etiketini işaret etti- "sizin için, bizim için değil. Eğer kalırsam beni böyle çağırmanız gerekecek. Sana burada olmamam gerektiğini söyledim." Pencereye doğru baktı ve sonra geri döndü, sanki gözlerimle karşılaşmak acı verici bir şeymiş gibi.

"Nerede olman gerekiyordu?" Artık hayatında başka biri var mıydı? Eve varıp varmadığını bilmeye hakkı olan biri? Bekleyen biri? Midemi bulandıran bir kıskançlık duygusu içimin derinliklerine işledi.

"Maldivler'de izinde." Biraz suçu görme nezaketini gösterdi.

Gözlerimi kırptım. "Maldivler'e mi gidiyordun?" Öfke kanımı kaynattı. "Komik, ama ben

bunun bir Ekim olayı olduğunu sanıyordum." Anlaşmamız onun için hiçbir şey ifade etmiyor muydu? *Tabii ki etmiyordu.*

Son üç yıldır bunu bana açıkça göstermişti.

"Evet." İrkildi. "Ama Çavuş Brown'ın bir rahatsızlığı vardı, ben de onun yerini doldurdum."

"Dur tahmin edeyim. *Çavuş Brown* onun da mı gerçek adı değil?"

"Kabullen gitsin." Suyunu bitirdi ve kapağını geri çevirdi. "Mesele şu ki, o uçaktan çıkıp gittin."

"Ve?" Omuz silktim ve sahte bir gülümsemeye zorladım. "Hâlâ Maldivler'e gidebilirsin. Sadece beni başka birine ver." Kulağa boş ve sahte geliyordu çünkü öyleydi. Nate'e ne kadar kızgın olduğum, son kez aynı odada bulunduğumuzda işlerin ne kadar yanlış gittiği önemli değildi; onun çekip gitmesi düşüncesine katlanamazdım. Tekrar olmazdı. Bu şekilde olmazdı.

"Evet, tamam." Kendini küçümseyen bir kahkaha attı ve bana sivri bir bakış gönderdi.

"Çünkü bu kolay."

Kalbim sonraki birkaç atışında tökezledi. Biz orada dururken hava yoğunlaştı ve yoğunlaştı, Aramızdaki küçük, mayın yüklü mesafeyi aşarken gözlerimiz birbirine kilitlenmişti. Yanlış bir adımda ikimiz de kan kaybından ölebilirdik.

"Biliyorum," diye itiraf ettim usulca. "Kolay değil. Hiçbir zaman da olmadı." Sertçe başını salladı ve büyüyü bozarak başka tarafa baktı.

Nefesimi içime çektim.

"Anlamıyorum. İnsanoğlunun bildiği en misafirperver olmayan bölgelerden bazılarında, ilden ile atlayarak iki hafta geçirmek üzeresiniz, tüm bunları ne için yapacaksınız? Bu ülkenin ne kadar istikrarsız olduğu konusunda kendinizi daha iyi hissetmek ve bunu *bilgi toplama olarak adlandırmak için* mi?"

Omurgam kaskatı kesildi. "Çekilmenin nasıl gittiğine dair gözlemlerimizi yazmak için buradayız ve sen bunu biliyorsun."

"Ve sen eve gitmeyeceksin?" Gözleri benimkilerle buluştu, yalvarışı barizdi.

"Hayır." Dilimin ucuna gelen gerçeği yutkundum. Gerçekten neden burada olduğumu bilseydi, yardım eder miydi? Yoksa beni daha hızlı dışarı mı atardı? "Senatör Lauren'in istediği turu yapacağım ve gelecek hafta geldiğinde onunla buluşacağım. Ve kimsenin bilmemesi gerekiyor-"

"Buradasın. Evet, bunu çok sık duyuyorum." Elini kalın, siyah saçlarının üzerinde gezdirdi ve yavaş bir nefes verdi.

Onun iç çekişini vücudumun her kemiğinde hissettim, ta ki benim olana kadar.

"Peki. O zaman böyle olacak." Kapıyı itti ve şişeyi mükemmel bir nişanla çöpe fırlattı. "Ben senin için Çavuş Green'im. Nate değil. Bana asla Nate diyemezsin. Dışarıda olmaz. Ne burada. Hiçbir yerde. Anladın mı?"

"Madem ısrar ediyorsun." O yaklaştıkça göz temasını korumak için başımı arkaya eğmek zorunda kaldım; benim yalınayak, onun çizmeli olmasından mı, yoksa üç yıldır ayrı olmamızdan mı bilinmez, adam yanımda *dev gibi* hissediyordu.

"İsrar ediyorum. Bu iş kolunda anonimlik bir gerekliliktir. Burada istediğiniz kadar kavgacı ve ..." Bir kelime bulmakta zorlandı. "Izzy istediğin kadar, ama dışarıda" -kapıyı işaret etti- "dışarıda söylediklerimi dinlersin ve istediğimde istediğimi yaparsın."

"Nate-" Yüzümü buruşturdum. Kahretsin, bunu asla doğru yapamayacaktım. Bana tek bir kaşını kaldırdı. "Gibi."

Yakında. Gibi. Söylediğim. O." "Her zaman baş belası mıydın?" Ben de karşılık verdim. "Bunu senden duymak çok komik."

Gözlerimi devirdim ve kollarımı göğsümde kavuşturdum.

Aşağıya baktı ve yüzünü buruşturdu, bir tane daha çekerken dikkatini başımın üzerindeki bir noktaya verdi.

derin bir nefes. "Tüm toplantılarında, yemeklerinde ve işediğinde kapının önünde duran kişi olacağım."

"Bu grafik."

"Bana ihtiyacın olursa, bu gece ve Afganistan'da olduğun diğer her gece koridorun karşısında olacağım. Hayatın tehlikedeysen bu düğmeye bas." Başparmağım büyüklüğünde bir kumandayı elime itti ve siyah naylon kolyesini serbest bıraktı. "Ve ben ortaya çıkacağım."

Cihaza baktım ve alaycı bir kahkaha attım. "Telefon numaranı almak için bu mu gerekiyor yani? Bir kızın kendini savaş alanına atması mı gerekiyor?"

"Izzy," diye fısıldadı, geri adım atıp aramıza birkaç metre mesafe koyarak.

"Olamaz." Sihirli düğmeli kumandayı cebime attım. "Eğer ben sana Nate diyemiyorsam, sen de bana Izzy diyemezsin. Adil olan adildir."

"Sana Isa demeyeceğim, bu kesin," diye karşılık verdi. "Ben senin baban değilim."

Babamın. Çünkü babamın bana taktığı ismin bu olduğunu biliyordu. Bilmemesi gereken her türlü şeyi biliyordu çünkü o Nate'di ve ben Izzy'ydim ve burası ne kadar berbat bir yer olsa da gerçekler gerçektir. Tarih tarihi.

"O zaman Bayan Astor'a bir şey olmaz."

"O zaman iyi akşamlar *Bayan* Astor." Bana sahte bir selam verdi ve kapıya yöneldi. "İlk hedefimiz için sizi almak üzere erkenden burada olacağım."

Bunca zaman sonra geldiğimiz nokta *bu muydu*? Tam olarak yabancı ya da düşman değil, ama ... acı ne? Tanıdıklar mı?

"Yani benim ekibimde mi kalıyorsun?" Sesim titredi ve o da bunu duydu, yüzüme dönmeden önce adımlarının ortasında durakladı.

"Sen gitmeyeceksin, bu da demek oluyor ki ben de gidemem. Basit fizik." Bakışları daraldı.

"Ama senin de burada olmaman gerekiyordu, değil mi? Greg Newcastle'ın bu odada olması gerekiyordu."

Yüzümdeki kanın çekildiğini hissettim. "Beni başka birine verebilirsiniz," diye tekrar teklif ettim.

Acel

e et. Beni görmezden geldi. "Peki sen neden uçağa bindin? Newcastle da mı hastalandı?" Yutkundum.

"Huh. Hasta değilim o zaman. Bu senin seçimidir." Başını öne eğdi. "Neden Kunduz'u ekledin ve

Samangan'ı da programa ekleyelim mi? Sen o uçağa binmeden önce bunlar listede yoktu." İleriye doğru yürüdü.

Kahretsin. Lanet olsun. Lanet olsun.

"Tüm küçük arkadaşlarınız doğuya yapışmış durumda ve Newcastle Kandahar'a odaklanmıştı. Senatör Lauren'in kız satranç takımını ortaya çıkarmak için çalıştığı söyleniyor."

"Hey, bu aslında *benim* projemdir. Her şeyi koordine eden bendim.

Newcastle sadece övgü almak istedi."

Tam önümde durdu, yeterince zorlarsa içimi görebilecekmiş gibi aşağıya bakıyordu. "Ve yine de kuzeye iki vilayet eklediniz."

"Nate," diye fısıldadım, kuralları çoktan çiğnemiştik. "Bana söylemediğin şey ne?"

"I . . ." Başımı salladım ve gözlerimi kapattım. Başka birine yalan söyleyebilirdim ama ona değil. "Bana yalan söylemeyi aklımdan bile geçirme." Başparmağı ve işaret parmağı çenemi

hafifçe kaldırdı. "Ne var
neler oluyor?"

Gözlerimi açtım ve kalbim sıkıştı. Tüm o zırhın altında, bu Nate'di. *Benim* Nate'im. Kendimi tehlikeye atmadığım sürece yardım edeceğini biliyordum. İşte o zaman

sınırı çizdi. Ve eğer burada olmamın bile beni tehlikeye attığını düşünüyorsa, ona gerçeği söylediğimde beni bir sonraki uğağın koltuğuna bağlama ihtimali vardı.

"Kuzeyde ne var, Isabeau?" Adım fısıltıdan başka bir şey değildi. "Serena."

ALTINCI BÖLÜM

NATHANIEL

Saint Louis
Kasım 2011

Kıyıya doğru çılgınca yüzmeye başladığımızda su *buz gibiydi ve* ciğerlerimdeki havayı şok ediyordu. En azından kıyının bu tarafta olduğunu sanıyordum. Sis bize pek de iyi gelmiyordu, akıntı da öyle, kıyıya doğru ilerlerken diğer yolcularla birlikte bizi de akıntıya sürüklüyordu.

Etrafımızdaki tepkiler soğukkanlılıktan düpedüz histeriye kadar değişiyordu ve ben de işler sarpa sardığında her zaman işe yarayan şeyi yaptım; odağımı tek bir hedefe yönelttim. Şu anda o hedef Isabeau'yu hayatta tutmaktı.

"İyi misin?" diye sordum. Izzy'ye sordum, ancak uçak arkamızda tamamen batarken Missouri'nin dalgaları arasında onu göremedim, gövdeden bir hava kabarcığı yükseliyordu.

Lanet olsun, az önce oldu.

"Daha önce hiç ayakkabıyla yüzmemiştim," diye cevap verdi dişlerini gıcırdatarak ve gülümsemekten çok yüzünü buruşturarak.

"Bugün ilklerin günü." Ona daha yakın yüzdüm, akıntıya karşı her adım için savaşıırken kalbim gümbürdüyordu.

Uzaklardan birinin yardım çağlığını duydum ve başka bir yolcu cevap verdi. Umarım salları daha fazla kişiyi, özellikle de yüzmeyenleri alabilirdi ama etrafımızdaki insanların ilerliyor gibi görünmesine minnettardım.

Sisin içinden ağaçların yoğun olduğu kıyı görüldüğünde paniğimin bir kısmı hafifledi. "İşte orada," dedim Izzy'ye, ona ayak uydurarak, kulaç kulaç ilerledim.

"Tanrı'ya şükür." Yüzü buruştu ve nefesi kesildi ama ilerlemeye devam etti.

"Neyin var?" Sol gözümdeki görüş kızarıp bulanıklaştıkça göğsüm sıkıştı. Alnıma hızlıca vurduğumda kanlı olduğunu gördüm. *Müthişti.*

"Tüm o uçak kazası senaryosu dışında mı?" Titremesine rağmen alaycı, kesik kesik bir gülümsemeye zorladı. "Ben iyiyim, sadece kaburgalarımda biraz ağrı var. Eminim önemli bir şey değildir. Kanaması olan sensin."

Ve gözbebekleri şişmiş olan oydu. Beyin sarsıntısının belirtilerini bilecek kadar hırpalanmıştım.

"Kan muhtemelen sadece palavradır. Seni kıyıya çıkaralım." Midem bulandı ve bazen içime çöken, dikkat etmemi söyleyen o batma hissine kapıldım.

herhangi bir durumun yüzeyinde neler olup bittiğine. İçgüdülerim her zaman iyiydi. Babamın çatısı altında on dokuz yıl hayatta kalmamın tek nedeni onlardı.

Önümüzde, yolculardan birkaçı diğerlerini güvenli bir yere doğru sürüklüyordu. Baba ve oğul nehrin yukarısındaydı, neredeyse varmışlardı ama anne ve bebeği göremiyordum.

Sadece Izzy'ye odaklan.

Ayaklarım kayalık kıyıda tutunacak bir yer buldu ve hemen kolumu Izzy'nin sırtına geçirerek dibe ulaşana kadar onu kendime doğru çektim. Nehrin eğimli bir kıyısı olan bir bölümünü bulmuş olmamız Tanrı'nın bir lütfuydu. Yine de bugünle ilgili hemen her şey mucizeviydi.

Kaburgalarına dikkat ederek bizi setten yukarı çektim ve sonra iki metrelik bir yükselişle ağaçlık alana çıktık. Hangi cehennemdeydik?

"Yardım edin!" diye bağırdı arkamızdan bir çocuk.

Omzumun üzerinden baktığımda kadınlardan birinin şişirilebilir sarı bir can yeleği içindeki bir çocuğu çekmek için kıyıdan ileri doğru koştuğunu gördüm.

"Teşekkür ederim." Onu en yakındaki ağacın dibine oturturken Izzy bana sulu bir gülümseme attı. "Yardım edebilirim," diye karşı çıktı, eliyle göğüs kafesinin sol tarafını kavıyordu.

Yanında dizlerimin üzerine çöktüm, dudaklarındaki mavimsi renklemenin sadece soğuk olması için dua ettim. "Görebilir miyim?" Yeleğine uzanarak sordum.

Başını salladı, başı ağaca yaslanırken yüzünden aşağı su damlacıkları süzülüyordu.

Uyuşmuş parmaklarımla bir şekilde yeleğinin fermuarını açmayı ve gömleğinin kenarını kaldırmayı başardım. Sonra bir küfür mırıldandım. "Kan yok ama çok kötü bir ezik var. Kaburgalarını kırdıysan hiç şaşırmam."

"Bu ağrıyı açıklıyor. Sanırım omzuma da bir şey yaptım." Elini alnıma ve saçlarıma götürdü. "Saç çizginin hemen altında kötü bir kesik var."

"Sorun değil. Sadece çekiciliğimi artıracak. Kızlar yara izlerine bayılır, bilirsin." O güzel kahverengi gözlerini fazlasıyla tüketen şişmiş göz bebeklerini inceledim.

"Yardım edin!" diye bağırdı başka biri. Izzy öne doğru atıldı.

"Hayır. Sen burada kal." Ona en iyi bakışımı yönelttim. "Ciddiyim. Tam burada. Burada kal. Hemen döneceğim."

"Sadece ... ölme." Ağaca sırtını yasladı.

"Öyle bir planım yok." Kıyıdan aşağı atladım ve diğerlerini yukarı çekmeye yardım etmeye başladım ve anne ile bebek kıyıya ulaştığında rahatlayarak iç geçirmekten kendimi alamadım. Nehrin aşağısına doğru yüzen sallar hariç herkesi sudan çıkarmak on dakika kadar sürdü.

Tökezleyen, ağlayan yolcu kalabalığının arasından geçip Izzy'nin yanına döndüğümde kaslarım soğuktan ve adrenalinin etkilerinden titriyordu.

"Gördün mü?" Sağ elini kaldırdı ve bana solgun, titrek bir gülümseme hediye etti. "Hâlâ beni bıraktığın yerdeyim."

"Güzel. Seni kovalayacak durumda değilim." Yanına oturdum ve onu kolumun altına çekerek yaralanmamış tarafını kendime yasladım. Görüş mesafesi artıyordu ve artık nehrin yarısını bile görebiliyordum. "Hadi seni ısıtalım."

"Bir uçak kazasından kurtulduk." Eğildi, başını tam üstümdeki o tatlı noktaya yasladı.

Kalp.

Nabzımın atışı değişti, yavaşladı, sabitleşti.

"Bir uçak kazasından kurtulduk," diye tekrarladım, elimle yüzünün yan tarafını kavradım ve

Başımı onunkine doğru eğdim. "Şimdi tek yapmamız gereken kurtarılmayı beklemek."

"Havaalanından o kadar uzakta olamayız. Yakında burada olurlar."

"Evet." Diğer yolcular yanımıza oturdular, hepsi de hafifçe ağlamaktan, yüksek sesle ağlamaya, hiç ağlamamaya ve sadece önlerine bakmaya kadar çeşitli şok hallerindeydiler.

"Bir düşünün. Eğer bu bir kitap olsaydı, Alaska'nın vahşi doğasının ortasında ya da terk edilmiş bir kulübeyi paylaşmak zorunda kalan yalnız kurtulanlar olurduk."

Her şeye rağmen göğsümden bir kahkaha yükseldi. . her şeye rağmen. "Unutmayın, ihtiyacımız olan tüm malzemelerle uygun bir şekilde stoklanmış olacaktır."

Benim neyim vardı böyle? Daha yeni ilk uçak yolculuğuma çıkmış ve ilk uçak kazamdan sağ kurtulmuştum ama burada yeni tanıştığım bir kadınla şakalaşıyor, sanki birbirimizi yıllardır tanıyormuşuz gibi onunla kıvrılıyordum.

Güldüğünde homurdandı, bu da sıırtmama neden oldu, ama sonra gerildi ve gülümsemem soldu. "Ben Kendimi iyi hissetmiyorum."

Elimi yüzünden boynuna indirdim, nabzını buldum ve kaşlarım çatıldı. Nabzı dakikada bir mil hızla atıyordu. Bu bilgiyle ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu ama soluk ten, beyin sarsıntısı ve genel uçak kazası sorunlarıyla birlikte bunun iyi olamayacağını düşündüm. "Sadece sabit dur. Her an burada olabilirler." Uzaktan siren sesleri geliyordu. "Gördün mü? Bahse girerim onlar. Umalım da buralarda bir yol olsun."

"Yorgun musun?" diye sordu bana doğru eğilerek. "Sadece gerçekten yorgunum."

"Uyanık kalmalısın." Korku, sıırsıklam giysilerimden daha soğuk bir şekilde omurgamdan aşağı damladı. Şu buz kırıcı sorulardan daha neler vardı? Onu konuşturmaya devam etmeliydim. "Patlamış mısır ve M&M's arasında seçim yapmak zorunda olsaydın, hangisi olurdu?"

"Ne?"

"Patlamış mısır mı, M&M's mi?"

Tekrar ettim. "İkisi de."

İlginç. "Herhangi bir eyalette yaşayabilecek olsaydınız, bu hangisi olurdu?" Başını salladı.

"Izzy. Hangi eyalet?"

"Maine."

"Maine?" Siren seslerinin kaynağını aradım ama bulamadım.

"Ailemden kimse orada yaşamıyor," diye mırıldandı. "Beklenti yok."

Sirenler yaklaşırken omzumun üzerinden ağacın etrafına baktım. "Bizi buldular."

Bir polis arabası durdu ve polis memuru telsiziyle konuşarak arabadan atladı. "Buraya yardım getiriyoruz, millet! Ambulans dört dakika uzaklıkta!"

Küçük çocuğun babası, oğlunun kolu doğal olmayan bir açıyla bükülmüş halde polise doğru koştu ve birkaç kişi daha onun önderliğini yaptı.

O his yine göğsüme bir çapa gibi saplandı. "Izzy, kan grubun ne?" "O pozitif," diye mırıldandı. "Tavlama cümlesinden anladığın bu mu?" Kelimeleri bulanıklaştı.

"Keşke," diye fısıldadım. Benim gibi bir adamın onun gibi bir kızla hiç şansı olmazdı. Gevezeliği bile sınıf kokuyordu. "Peki ya alerjiler?" "Ne?"

"Neye alerjin var?"

Bir başka siren sesi daha yaklaşıyor gibiydi. "Deniz kabukluları. Peki ya sen?"

"Hiçbir şeye alerjim yok," diye cevap verdim. "Bu kadar mı? Sadece kabuklu deniz ürünleri mi?"

"Oh, um. Penisilin." Başını arkaya yatırdı ve buğulu gözlerle bana baktı. "Acaba

tıbbi geçmişimi de beğendin mi?"

"Evet." Başımı salladım ve siren sesleri yaklaştıkça kalbim hızla çarpmaya başladı.

Sanki kelimeleri geveleyen benmişim gibi bana baktı. "Yedi yaşımdayken bir kez kolumu kırmıştım. Ama o bir trambolin olayıydı ve Serena-" Gözleri kapandı.

"Izzy!" Onu nazikçe sarstım. "Uyan."

Gözlerini açtı.

"Bana Serena'dan biraz daha bahset." Ayağa kalktım, bacaklarımı çalışmaya zorladım ve iki ambulansın ilki geldiğinde Izzy'yi kollarıma aldım. "Nasıl biri?"

"Mükemmel." İç geçirdi, başı göğsüme yaslandı. "Güzel, akıllı ve her zaman ne söyleyeceğini biliyor."

"Aileden geliyor olmalı." Zaten kalabalık olan ilk ambulansla uğraşmadım bile ve doğruca ikincisine yöneldim.

"Nate?"

"Hmm?" Ambulansı durmaya zorlamak için ne kadar yol varsa tam ortasında durdum. "Beni bırakma, tamam mı?" diye sordu, sesi siren sesleri arasında ancak fısıltı gibi çıkıyordu.

"Yapmayacağım." Sağlık görevlileri sirenleri kapatıp araçtan indiler ve ben içlerinden biriyle bakışlarımı kilitledim. "Ona yardım etmen gerek!"

Kollarımda gevşedi, gözleri kapandı.

"Onu geri getirin!" Kapılar açılıp biri sedyeyi indirirken sağlık görevlisi koşarak aracın arkasına gitti.

Sağlık görevlisi, "Onu buraya koyun," diye emretti ve Izzy'yi beyaz çarşafların üzerine yatırdım. "Sorun nedir?" Kontrollerine başlamak için beni iterek içeri atladı.

"Kaburgalarının ağrıdığını söyledi." Parmaklarımı saçlarımin arasında gezdirdim. "Ve orada kocaman bir çürük var ve nabızı-"

"Kahretsin," diye fısıldadı sağlık görevlisi, bir diğeri tansiyon aleti takarken nabzını ölçüyordu.

"-yarış," diye bitirdim. "Kelimeleri gevelemeye başladı ve ..." Kahretsin, başka ne söylemişti? "Omzu ağrıyordu. Sol omzu."

Sağlık görevlilerinden biri "Hipotansif durumda," dedi ve ikisi hiçbir koşulda iyi sayılamayacak bir bakış paylaştı. "Gitmemiz gerekiyor."

İki kişi Izzy'yi sedyeye bağlayıp ambulansa bindirirken biri bana "Adı ne?" diye sordu.

"Izzy," diye cevap verdim, yanına tırmanabilmek için birini kenara itme dürtüsüyle savaşıarak. "Isabeau . . ." Ne oldu? Bu da neydi böyle? "Astor! Penisiline alerjisi var ve 0 pozitif."

Şoför direksiyona geri dönmek için etrafımda koşturdu.

Arkadaki sağlık görevlisi, "Sadece akrabalar girebilir," dedi ve onu çoktan bir şeye bağlamıştı. "Sanırım siz onun ..." Yukarı baktı.

Beni bırakma.

"Kocacığım." Kıpırdandım, tek bir adımda tırmanmaya başladım. "Ben onun kocasıyım."

Dalak yırtılmış. Dört saat önce bana söyledikleri buydu.

Kuru bir önlük giydikten ve annemi arayıp iyi olduğumu söyledikten sonra yaptığım tek şey bu bekleme odasında oturup ulusal bir kanalda kazayla ilgili medya haberlerini ve kapının üzerindeki büyük saatin saniye ibresini izlemek arasında gidip gelmek olan dört çok uzun saat.

Oh, ve önümdeki panoyu tamamen görmezden geldim, çünkü sigorta sağlayıcısının kim olduğunu nereden bilebilirdim ki?

Çünkü onun kocası olduğunu söylemiştin.

Ameliyatın sadece doksan dakika sürmesi gerekiyordu, bu da yaklaşık iki saat önce dünyanın en rahatsız sandalyesinde ağırlığımı kaydırmaya başlamama neden oldu.

Ya onu kaldırarak durumu daha da kötüleştirseydim? Ya da onu nehirden çıkardığımda?

"Sizin için başka bir şey bulamayacağıma emin misiniz?" diye sordu havayolu şirketinden bir temsilci, gözlerinde endişe ve panik vardı. Sanırım hepimiz biraz boyumuzu aşan işlere kalkışmıştık. İlk geldiğimizde isimlerimizi almıştı, ben Izzy'ninkini vermiştim ve o zamandan beri buraya gönderilen bir düzine kadar kişinin etrafında dolanıyordu.

Habere göre, yerel hastanelerin üçünde yolcular vardı.

"Ben iyiyim," diye ona güvence verdim. Alnımdaki on bir dikiş dışında benim için yapılacak pek bir şey yoktu.

"Tamam." Gülümsemesi bir güvence girişimiydi. "Oh, ordudan bir temsilci sizi alması için yerel birilerini göndereceklerini söyledi ama bu birkaç saat önceydi."

Gerildim. Onu terk etmeyeceğime söz vermiştim.

"Sen" -klipboard'una baktı- "Nathaniel Phelan'sın, değil mi? Hani şu temel eğitime giden?"

Başımı salladım ve ıslak cüzdanımı elimde evirip çevirdim. "Eminim şu anda herkesin işi başından aşkındır."

Omzumu garip bir şekilde okşadı ve ben bir on dakika daha saate bakarken bir sonraki yolcuya geçti.

Bir hemşire beni göstererek "Bu o," dedi ve kaşlarım havaya kalktı, yanındakinin bir doktor olmasını umuyordum ama değildi.

Kadın Izzy'den biraz daha uzun boyluydu, açık kahverengi saçları ve endişeli kahverengi gözleri vardı. Aile benzerliği çok açıktı.

"Sen Izzy'nin *kocas*ı mısın?" dedi, kırmızı görmüş boğa gibi üzerime yürüdü. Ayağa kalktım. "Sen kız kardeşi olmalısın. Serena, değil mi?"

Başını salladı ve yüzündeki tek bir damla gözyaşını sildi.

"Özür dilerim," diye fısıldadım. "Ben sadece onun yanında oturan adamım. Evli değiliz." "Belli ki," diye fısıldadı. "Sanırım küçük kız kardeşim evli olsaydı bilirdim."

"Yalan söyledim çünkü onu terk etmeyeceğime söz verdim ve sonra ameliyatı kabul ettiğime dair sahte bir belge düzenlemiş olabilirim."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ameliyat mı? Yeniden birleşme alanına gittiğimde bana tek söyledikleri onun burada olduğuydu. Onun uçuşu olduğunu anlamam yaklaşık bir saatimi aldı ve sonra her yere koştum." Gözlerini kapadı ve ürpertici bir nefes aldı, kontrolü biraz ele geçirmiş gibi görüldüğünde gözlerini yeniden açtı. "Bana hangi ameliyat olduğunu söyle."

Yanımdaki sandalyeyi işaret ettim ve ikimiz de oturduk. "Kazada dalağı yırtıldı, iki kaburgası kırıldı ve beyin sarsıntısı geçirdi. İç kanaması vardı."

Başını salladı, saygı duyduğum bir sakinlikle bilgiyi özümsemi. "Tamam. Ameliyat için imza attınız mı?"

"Başka ne yapacağımı bilemedim." Panoyu ona uzattım. "Umarım çoğu şeyi biliyorsundur. Bu."

"Bunu yapabilirim." Formlara yabancı bir dildeymiş gibi baktı. "Sence iyi olacak mı?"

"Umarım öyledir. Onu sağlık görevlilerine teslim edene kadar bilinci yerindeydi." Elimde cüzdanımı çevirmeye ve saate bakmaya devam ettim.

"Tanrım, alerjisi var-"

"Penisilin," diye onun yerine ben bitirdim. "Bana söyledi. Biliyorlar."

Sandalyede arkasına yaslandı ve son birkaç saattir cerrahların girip çıktığı kapıya baktı. "Şanslısın ki senin yanında oturuyordu."

"Bugün için şanslı diyebileceğim bir şey olduğundan emin değilim, bir şekilde hayatta olmamız dışında." "Olabileceğin en şanslı şey bu."

Sol taraftaki kapı açıldı ve kamuflaj giymiş iki üniformalı adam içeri girdi. Karnım yere çarptı.

"Nathaniel Phelan?" diye sordu içlerinden biri, odayı tarayarak. "O benim." Bir elimi kaldırdım ve ayağa kalktım.

"Çok kötü bir gün geçiriyorsun. Doktorlar ayrılmana izin verdi mi?" diye sordu içlerinden biri. Başımı salladım. "Sadece dikiş atılması gerekiyordu."

"Güzel. Hadi seni buradan çıkaralım." Kapıyı işaret etti.

Kişisel eşyalarımın bulunduğu şeffaf çantayı alarak onlara doğru yürüdüm. "Beklememizin bir yolu var mı? Yanında oturduğum kadın ameliyatta."

Birbirlerine baktılar ve bu işin benim istediğim gibi gitmeyeceğini anladım. "O senin karın mı?" "Hayır." Başımı salladım.

"Anne? Kız kardeş? Kızın mı?" diye sordu diğeri. "Hayır. Sadece onun için endişeleniyorum."

Sempatî kaşlarını çattı. "Özür dilerim ama sizi buradan çıkarmakla görevliyiz ve eğer yakın akrabanız ya da kan bağıınız yoksa gerçekten gitmemiz gerekiyor. Emir emirdir."

Göğsüm sıkıştı ve başımı salladım. "Bir saniye." Ona ulaştığımda Serena hâlâ formları dolduruyordu. "Gitmem gerekiyor."

Bana baktı, gözleri Izzy'ninkilerden bir ton daha açıktı. "Onunla ilgilendiğin için teşekkür ederim." "Sadece ..." Başımı salladım. *Hayatımın canı* cehenneme, ondan beni arayıp haber vermesini bile isteyemezdim.

her şeyi yoluna koydu. "Ona gitmek istemediğimi söyle, ama emir emirdir."

"Yapacağım. Teşekkür ederim." Uzanıp elimi tuttu ve sıktı. "Teşekkür ederim. Bunu ne kadar söylesem azdır."

"Bana teşekkür edecek bir şey yok." Derin bir nefes alarak askerlere doğru yürüdüm, sonra da onları takip ettim.

Isabeau iyi olacaktı. İyi olmak zorundaydı. Kaderin, Tanrı'nın ya da evrenin kozmik enerjisinin onun tüm bunları yaşamasına ve bunlardan sağ çıkmamasına neden olacağına inanmayı reddettim.

Ama asla bilemezdim.

"Şu anda uçmaya hevesli değilseniz sizi başka bir uçağa ya da otobüse bindirebiliriz. Ya da

eminim size bir feragatname verip temel eğitimi ertelemeinize izin verirler," dedi askerlerden biri hastaneden çıkarken.

"Hayır." Çantamı daha sıkı kavradım. Sahip olduğum her şey artık onun içindeydi ve eve dönmek için kesinlikle hiçbir şeyim yoktu. "Hayır, şimdi hazırım."

YEDİNCİ BÖLÜM

NATHANIEL

*Kabil, Afganistan
Ağustos 2021*

Ertesi sabah kapısını açtığımda Izzy'ye "Fikrini değiştir," diye emrettim. Tamam, belki de emirden çok ricaydı. Uyumak benim için yıllardır bir sorun olmamıştı, ama bana gerçekten neden burada olduğunu söyledikten sonra bütün gece dönüp durmuştum.

Kız kardeşini aramak onu öldürtecekti. Izzy'nin bu elçiliğin dışında attığı her adım hesaplanmış bir riskti ve güvenliği samanlıkta iğne aramak için değil, Izzy'nin kesin güzergahı için hazırlamıştık. Amerikalı foto muhabirleri buralarda düşman için mükemmel propaganda hedefleri oluşturunuyordu ve ülke istikrarsızlaşırken, Izzy'nin ziyareti sırasında Serena'yı bulma ihtimali çok düşüktü. "Size de günaydın." Izzy bana bir kaşını kaldırdı ve kapısını açık tuttu, böylece Girin. "Bana üç dakika verin, hazır olacağım."

"Fikrini değiştirmeye hazır mısınız?" Lanet olsun, çok güzel kokuyordu. Koku, son on yılda gördüğüm tüm rüyalarından fırlamış gibiydi.

"Hayır." Keten gibi görünen ceketinin düğmelerini boğazına kadar ilikledi ve çantasına bir eşarp ile bir çift kulak üstü kulaklık koydu. "Helikoptere binmeye hazırım. Mayhew hazır mı?"

"Zaten alt katta." Küçük yardımcıyla başa çıkmak Izzy'yle başa çıkmaktan çok daha kolaydı, ama yine de ona hiç aşık olmamıştım, bu da muhtemelen fikrimi etkiledi.

"Görüyorum ki yine bir cenaze için giyinmişsin." Tamamen siyah savaş kıyafetlerime baktı.

"Senin olmadığı sürece. Bana bir şey söyle. Buraya gelme planının tam olarak neydi?" Kapısına yaslandım.

M4'üme baktı. "Onu gerçekten her yere taşımak zorunda mısınız?"

"Evet." Üzerimde taşıdığım diğer silahlardan bahsetmeye zahmet etmedim. "Planın neydi Isabeau? Buraya gelip Serena'nın adını haykırmaya başlamak mı?"

Çantayı omuzlayıp yüzüme bakarken yanaklarında bir kızarıklık belirdi ve o inatçı çenesini kaldırdı. "Bunun gibi bir şey."

Başımı bir kalp atışı kadar kapıya yasladım. "Onun için her şeyi yapacağınızı hep biliyordum - birbiriniz için her şeyi yapardınız- ama bu çok saçma. Ne zamandır bu ülkede?"

"Beş ay. Bagram'ın aniden el değiştirmesi daha büyük bir ..." anlamına geldiğinde, ona görevini erken bitirme fırsatı sunuldu. Izzy doğru kelimeleri aradı.

"Boktan bir gösteri mi olacaktı?" Ben de ekledim. "Çünkü olan bu." "Yoksunluk hiçbir zaman güzel olmayacaktı." Çenesi beş santim kadar yukarı kalktı. "Ben sadece Serena'nın kalmak için yeterince inatçı olacağını düşünmüştüm, özellikle de Nisan ayında elçilik personeli azaltıldıktan sonra. Ama o ..." Izzy omuz silkti.

"Serena."

Izzy başını salladı. "Eğer onu bulabilirsem, onunla konuşabilir ve buradan gitmesini sağlayabilirim." "Heyetinizin diğer üyeleri neyin peşinde olduğunuzu biliyor mu?"

"Hayır." Çantasının askılarını öyle sıkı kavradı ki, çığlık atmaya başlamalarını bekler gibiydim. "Ve senin de onlara söylemeyeceğini biliyorum."

Kapıyı ittim ve onun alanını düpedüz işgal ettim. "Peki sana bunu düşündüren ne?"

Gözlerini kaçırdı ve bakışlarını tekrar benimkilerle buluşturmada önce boğazı düğümlendi. "Çünkü bana borçlusun."

"Borcum var. Sana mı?" Kaşlarım kalktı. Anlaşılan New York'u benden biraz daha farklı hatırlıyordu.

"Beni terk ettikten sonra-" Gözlerini kapattı ve dikkatimin her zerresini alan büzülmüş dudaklarından yavaş bir nefes verdi.

O dudakların benim dudaklarımın altında ne kadar yumuşak hissettirdiğini hatırlayarak karnım gerildi.

Cilt.

"Bana borçlusun," dedi omuzlarını dikleştirerek, bakışlarımız çarpıştı. "Ayrıca, ben Gazetesine çoktan haber göndermiş ve kongre delegasyonu ile birlikte burada olacağımı duyurmadan bu iki ille sınırlandırmış. *Times*'ın foto muhabiri. Öylece ortadan kaybolamaz, Nate." Yüzünü buruşturdu. "Yani, Çavuş Green."

"İnsanlar burada her zaman kaybolur."

"Şey, Serena değil." Omuz silkti, sanki bu ifadesi bir şekilde ablasına burada var olmayan imkansız bir koruma katmanı sağlayabilirmiş gibi.

"Ve hayatın üzerine bahse girmeye hazır mısın?" İstemiyordum. Serena'ya ve onun Izzy için ifade ettiği her şeye ne kadar değer versem de, önceliklerim gün gibi ortadaydı.

"İşler o noktaya gelmeyecek." Izzy başını salladı. "İkimiz de bu bilgi toplama görevinin ne kadar gizli olmasını istesek de öyle olmadığını biliyoruz. Serena burada olduğumu bilecek. Bizi bulacak, biz de onu helikoptere bindireceğiz ve ben de onu eve götüreceğim."

İnançsızlıkla karışık yüksek dozda öfke damarlarımda dolaştı ve geriye doğru bir adım attım. "Kendini *yem* olarak mı kullanıyorsun?"

Gözleri kısıldı. "Lütfen benim iyiliğim için endişeleniyormuş gibi davranma."

"Son on yıldır senin iyiliğin beni ilgilendiriyor!" Tersledim, ağzımdan kaçırdığıma hemen pişman oldum. Kahretsin, bu kadın beni gezegendeki herkesten daha hızlı uçurumun kenarına itti.

Başımı dik tutmak için mücadele ederken aramızda sessizlik uzadı.

"Hadi gidelim." Arkamı döndüm ve odadan çıktım, önce o geçebilsin diye kapıyı tuttum.

Merdivenlerden inip lobiye girerken aramızda bir gerginlik vardı.

"İsa!" Senatör Lauren'in yardımcılarında biri olan Kacey Pierce, elinde not defteriyle camlı konferans odalarından birinden koşarak geldi. "Siz yokken bana ihtiyacınız olan başka bir şey var mı?"

Izzy çantasını düzeltti ve Kacey'nin kendisine uzattığı listeye baktı. "Sanırım bu hemen hemen her şeyi kapsıyor."

Yaklaştım ve eğilerek dudaklarımı tehlikeli bir şekilde kulağına yaklaştırdım. "Ona

Amerikalı gazetecilerden gelen son yazışmaları ve beraberindeki resimleri getirmesini söyle.

geri döndüğümüzde basılmış olacak."

Izzy başını o kadar hızlı çevirdi ki, bakışları benimkine kaydı, tüm lobi çizginin aşılmasına seyirci kalmadan önce geri çekilmek için ancak bir milisaniyem vardı. "Yardım mı ediyorsun?"

"Bu sadece bir öneri." Göz göre göre geri çekilirken, Izzy'nin emirlerini kıdemsiz yardımcısına vermesini kapının yanında bekledim. Kabul etmek gerekir ki, liderlik ona çok yakışıyordu.

Ekibimin çoktan beklediği konvoyu doğru ilerledik. Çantasını ondan alıp zırhlı aracın zeminine attığımda itiraz etti, ardından çelik yeleşini çıkardı.

"Kollar dışarı."

"Bu çok saçma." Kollarını iki yana açtı, ben de yeleşini başından geçirdim ve bu sabah sarı saçlarını ördüğü pratik Fransız örgüsünü taktım.

"Senin burada olman da öyle, ama en azından bu kurşunları durduracak." Yeleşin arkasındaki kayışları kollarının altına getirdim ve elimden geldiğince büyük bir profesyonellikle ön tarafa sabitledim.

"Çok ağır."

"Vurulmak daha kötü." Aracın içine uzandım ve çelik yeşekli bir kask çıkardım.

Bana ters ters baktı. "Ciddi misin?"

"O kadar da kötü değil!" Diğer genç yardımcı Mayhew içeriden seslendi.

"Ayrıcalıklı muamele yok." Izzy'ye omuz silktim. "Ya giyersin ya da burada kalırsın." Benim gözetimimdeyken kafasından vurulmayacaktı.

Kafasına geçirdi, sonra Mayhew'in yanına tırmandı ve ekibin geri kalanı içeri girerken ben de dün olduğu gibi ön yolcu koltuğuna oturdum.

Birkaç dakika içinde elçilik kapılarından geçerek helikopterlerin konuşlandığı yolun hemen aşağısındaki alana doğru ilerledik.

Dikenli tellerle çevrili bir kapıdan geçtik ve altı Blackhawk'ın çeşitli aşamalarda koştuğu sahaya girdik. Onu bariz bir tehlikenin içine atmak içgüdülerime ters düşüyordu ama onu reddedersem bensiz gideceğini biliyordum, bu yüzden arabadan inip kapısını açtım. Bu sefer emniyet kemerini kendi başına takmayı başarmıştı.

"Burası bir ... futbol sahası mı?" Izzy arabadan inerken sordu. "Evet," diye yanıtladım Graham arabanın etrafından dolanırken, Torres de çok geride değildi. "Hangisi bizimki?" Izzy sordu.

"Öndeki ikisini alıyoruz."

"İki mi?" Bana doğru şaşkın bir bakış fırlattı.

"Evet." Başımı salladım. "Birinin vurulması gibi bir şey olursa diye iki kişi seyahat ediyoruz." Gözleri parladı.

"Black, Rose ve dört homurtu ikinci uçakta," dedi Graham, Holt Mayhew'in ardından arabadan çıkarken yolundan çekilerek.

Kellman arkasından gözlerini devirirken Holt boynunu kıvrarak, "Çok sıcak," diye mırıldandı. "Bu bana uyar. İlkini biz alacağız," dedim Graham'a ve Kellman'a döndüm. "İyi Bugün o konuda şansın yaver gitti." Holt ensesindeki teri silerken gülümsedim.

"Aynı şeyi ben de sana söylemeliyim." Güneş gözlüklerini yüzüne sıkıştırmadan önce iri gözlerle Blackhawks'a bakan Izzy'ye dokunaklı bir bakış fırlattı. "Görünüşe göre bir mafsalın var."

Siktir, siktir, *siktir*. Ne düşünüyordu ki?

Çizmelerimi toz kaplamış halde ona doğru yürüdüm ve dirseğini tuttum, motorların tiz uğultusundan beni duyabilmesi için eğildim. "Sanırım uçma korkunu hiç yenemedin?"

"Ben iyiyim." Dirseğini tuttuğum yerden çekti. "Ben ... iyi olacağım."

İlk helikoptere doğru ilerlerken onu "Bunlar kulaklıklarınızı takıp başka bir yerdeymişsiniz gibi davranabileceğiniz büyük, rahat uçaklar değil" diye uyardım.

"Ben hallederim," diye bağırdı, bizi götürdüğüm kuşa doğru adım atıp kapı topçusunun yanından geçerken omzunun üzerinden bana baktı.

Torres sırtarak, "Bu eğlenceli olacak," dedi.

Gözlerimi devirdim ve içeri girdim.

Blackhawk asker taşımak üzere ayarlanmıştı ve ben de pilotlardan birinin sırtının tam karşısına, Izzy'ye bakan koltuğa oturdum. Pilot koltuğunda dönerek bana bir kulaklık uzattı. Başımla teşekkür ettim, kaskıma taktım ve açtım ama mikrofonun sesini kapalı tuttum.

Izzy şaşırtıcı bir verimlilikle kemerini bağladı ve bir ayda kazandığımdan daha pahalıya mal olmuş gibi görünen omuz çantasından kulak üstü kulaklıklarını çıkarıp onlara dehşetle baktı.

Evet, bunlar kaskıyla işe yaramayacaktı ve onu müziksiz bir uçuşa sokmak benim için ... anlaşılmazdı, ona uygulamak istemediğim bir işkenceydi.

Kulaklıkları çantasına bıraktı ve hiçbir şey yokmuş gibi pencereden dışarı baktı, ama sırtı dimdikti, dudakları dişlerinin arasında sıkılıydı ve yola çıkarken koltuğu sıkıca kavradı.

Yerden ayrılırken bakışları benimkilerle buluştu ve bir anda Blackhawk'ta olmadığımızı fark ettik. Birbirimizin gözlerinin içine bakıyorduk, 826 sefer sayılı uçak Missouri'ye düşerken ellerimiz birbirine kenetlenmişti.

Gözlerini kapattı, ben de kemerimi çözdüm, tüfeğimi ayarladım ve AirPods'umu çelik yeleşimin kargo cebinden çıkardım. Sonra hareket ettim, önünde diz çöktüm.

Dizine dokunduğumda gözleri fal taşı gibi açıldı ve benimkilerle kilitlendi. O kahverengi derinliklerdeki korkuyla göğsüm gerildi. Gözlerini hızla kırıştırdı, korkusunu gizlemeye çalışıyordu ama benden hiçbir şeyi gizleyememişti.

Uzanarak AirPods'umu kulaklarına taktım, sonra koltuğuma geri oturdum, uyumu ayarlarken bakışlarının her hareketimi takip ettiğinin farkındaydım.

Uçak neredeyse doluydu ama yine de telefonumu çıkarıp -şebeke bağlantısı kesilmişti ama indirdiğim müzikler yoktu- kütüphanemde gezinirken sadece ikimiz de olabilirdik.

"Northern Downpour "a tıkladım ve helikopter Kabil'in üzerinde yükselip JBAD'a doğru ilerlerken gözlerimiz kilitlendi.

Dudakları aralandı ve bana bakışı ... kahretsin, 2011, 2014 ya da kaderin bizi bir araya getirdiği diğer yıllardan herhangi biri de olabilirdi. Bu onun en sevdiği şarkılardan biriydi, ki bu da ortak noktalarımızdan biriydi. Aldığı titreşim nefes, göğsünün kekelemesi beni neredeyse çözüyordu.

Burada oturmak, onu görmek ve ona dokunmamak, parmağındaki yüzüğün kimin olduğunu öğrenmek istememek, yaşayabileceğimden emin olmadığım bir cehennemdi ve yine de, onu son bir kez görebileceğim anlamına geliyorsa, tereddüt etmeden buna katlanabilirdim.

Ne de olsa, o . . . Isabeau.

Şarkı sözlerine eşlik etti, sonra bakışlarını ayırıp dizlerine baktı.

Öne doğru eğildim ve dinlemek istediği şeyi seçebilmesi için telefonumu ona uzattım, sonra arkama yaslandım ve son birkaç haftadır pantolonumun kargo cebinde sakladığım *The Color Purple*'in karton kapağını çıkardım ve okumaya başladım.

O akşam döndüğümüzde elçilikte gerginlik ve biraz da kaos vardı.

Izzy'nin Celalabad'da liderlerle yaptığı toplantı sadece bir saat, belki de daha az sürmüştü ama duydukları ne onun ne de benim gerginliğimi azaltmıştı. Bir çaresizlik ve kararlılık atmosferi vardı ve umarım ikincisi birincisine karşı galip gelirdi.

Birkaç saat önce kuşa döndüğümüzde aldığımız haberler herkesin bildiğini doğrulamıştı: ülke istikrarsızlaşıyordu. Güneydeki Nimruz Eyaleti'nde bulunan Zaranj bugün Taliban'ın eline geçmişti.

Bekleniyordu ama hayal kırıklığı yarattı.

Kacey, Izzy'ye günle ilgili bilgi verdikten sonra, "Bunlar da ülkedeki Amerikalı gazetecilerin son makaleleri," dedi ve merdivenlerden odasına çıkarken ona bir dosya uzattı.

"Mükemmel. Teşekkür ederim. Tozdan arınmak için duş alacağım, sonra da akşam yemeği için aşağıda olacağım," dedi Izzy ve Kacey'i yatak odasının kapısında bırakıp kapıyı kapattı.

Kacey'ye başımı salladım ve sanki nöbet tutuyormuşum gibi Izzy'nin kapısına sırtımı döndüm.

Otuz saniye sonra kolu denedim ve açıldı. "Kahretsin, Izzy, kilitleyemiyor musun?" Tersledim, arkamdan kapattım ve sürgüyü fırlattım.

"Beni takip edeceğini biliyordum," dedi yatak odasından, kapıda ayakkabılarını tekmeleyerek. "Klasör masanın üzerinde."

Elime aldım ve son makalelere göz attım. "Burada olmamaları gerekirdi," diye mırıldandım, Serena'nın adının geçip geçmediğini kontrol ederken. "Amerikalılar aylardır buradan defolup gitmeleri için uyarılıyorlar."

"Serena'yı bilirsin," dedi Izzy, blazer ceketini silkip yatağının üzerine atarken. Ceketini çıkarmak istediği için onu suçlayamazdı. Dışarısı cehennem gibi sıcaktı. Üzerinde sadece elbise pantolonu ve dantel süslemeli kaşkolu vardı.

Hayır, göğüslerinin kumaşın üzerinde nasıl yükseldiğine bakmıyordu. Bu şekilde delilik yatıyordu.

"Serena'yı tanıyorum." Son makaleye ulaştığımda başımı salladım. "Bugün ya da dün başvurmadı, geçen haftaki de tam yerini belirtmemişti. Adını görene kadar her gün kontrol etmemiz gerekecek."

Izzy'nin gözleri büyüdü ve ağzının kenarları nabzımın hızlanmasına neden olan bir gülümsemeye dönüştü. "Bana gerçekten yardım edeceksin, değil mi Nate?"

Tanrım, o gülümseme, o gözler.

"Evet. Buradan olabildiğince çabuk gitmeni istiyorum," dedim yüzüğünü göstererek. "Eminim o da istiyordur."

Keskin nefesi bana bir çizgiyi aştığını söyledi ama umurumda değildi. Birlikte olduğumuz tek şey buydu: ikimizin de diğer tarafına ait olmadığı devasa, aşılmış bir çizgi.

Dosyayı masanın üzerine koydum ve oradan uzaklaştım.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

IZZY

Saint Louis
Kasım 2011

"Tamam, Twix, Butterfinger ve yarım yamalak bir paket SunChips bulmayı başardım," dedi Serena, ganimetini taşıyarak loş hastane odama girerken. "Dışarıdaki otomatlarda çok az şey var." Televizyonu iki kez seyretti ve yatağımın üzerindeki kumandayı kaptı. "Bunu izlemenin bir faydası olmayacak."

Uzaktan kumandaya doğru hamle yaptım ve ulaşamayacağım bir yerde dans edince irkildim. "Kahretsin." Yatağa sırt üstü düşerken, sol tarafımın tamamını saran acıyla nefes aldım.

"Kahretsin, özür dilerim, Iz." Serena yüzünü buruşturdu ve kumandayı geri verdi, sonra yatağımın yanındaki koltuğa oturdu, bu sabah uyandığımdan beri oradaydı, gerçi bana dün gecedan beri orada oturduğunu söylemişti. İki kırık kaburga kemiği ve yırtılmış bir dalak kan kaynağıma zarar vermişti ama birkaç kan naklinden sonra ... en azından ölmemiştim.

Onun sayesinde.

Kazada hiçbirimiz ölmemiştik, ki görüntüler düşünüldüğünde bu bir mucizeydi.

"Sadece görüntüleri izlemenin hafızamı toparlamama yardımcı olacağını umuyorum," dedim ona, biraz daha dik oturmaya çalışarak ve bu kararımın hemen pişmanlık duyarak. "Tanrım, çok acıyor."

"O zaman şu küçük tıkırtıya bas." Eğildi ve ağı kesici pompasını elime tutuşturdu. "Daha dün ameliyat oldun-oh, bir de *uçak kazası*. Kendine biraz mola ver ve tık tık."

"Bunun bir faydası olmayacak. Sadece kafamı daha da sislendirecek ve beni uyutacak." Missouri'de bulunan bir balıkçı tarafından çekilen kazanın ev video görüntülerinin bir tekrarını daha izledim. Dehşet vericiydi.

Bir anda ortaya çıktık, sisin içinden kükreyen bir füze gibi geçtik, adamın teknesini kıl payı kaçırdık ve suya gömüldük.

"Her şeyi hatırlamak istediğine emin misin?" Serena bana en sevdiğim Twix'i uzatarak usulca sordu.

Paketi yırtıp açtım ve dişlerimi tatlı karamele batırdım, çiğnerken ve yutarken düşündüm. "Eksik olan daha çok nehirden çıktıktan sonraki kısım. Kalkışı, düşeceğimizi anladığım anı ve hatta uçaktan çıkma telaşını hatırlıyorum. Su çok soğuktu ..." Başımı salladım. "Sadece adını hatırlayamıyorum."

Diğer her şey oradaydı; gözlerindeki endişe, beni banktan yukarı çeken ellerinin verdiği his. Hemşirelerin bana söylediğine göre, nefes almamı ve gülmemi sağlamış, sonra da beni ambulansa taşımıştı.

Eğer o olmasaydı, o ağacın altında iç kanamadan ölürdüm.

"Özür dilerim." Serena içini çekerek cipsleri mideye indirdi. "Keşke hatırlasaydım ama o kadar panik içindeydim ki dikkat etmedim." Kurtarılışımızın haberini izlerken bakışları bana doğru kaydı - gerçi haber ekipleri gelene kadar ben çoktan gitmiştim. "Yine de çok seksiydi, o kadarını söyleyebilirim."

"Neye benzediğini hatırlıyorum." Gözlerimi devirdim. Ne okuduğunu, bir çiftlikte büyüdüğünü ve üniversite parası için orduya katıldığını da. Sadece adını ve ağaca yaslandıktan sonraki hemen hemen her şeyi unutmuştum.

"Ve herkese senin kocan olduğunu söyleyecek kadar önemsedim. Ameliyatın ve diğer her şey için imza attı." Alaycı bir gülümseme ağzının kenarlarını yukarı kaldırdı. "Mucizevi bir şekilde kan grubunu ve alerjilerini de biliyordu, yani ona söyleyecek kadar bilinçli olmalıydın. Ve cidden." Bakışlarını üzerime dikti. "Doktor beyin sarsıntısı geçirmişken televizyon izlememen gerektiğini söyledi."

İç çekişim battaniyeye sarılmış ayak parmaklarımdan dibinden yükseldi ama hemşire bir kez daha hayati bulguları kontrol etmek için içeri girdiğinde kapatma düğmesine bastım. Neyse ki ışıkları kısık tutmuştu, çünkü başım sanki milyarlarca kiloluk bir TNT'nin titreşimiymiş gibi hissediyordum.

"Size getirebileceğim başka bir şey var mı?" diye sordu, yatağımın ucunda asılı duran çizelgedeki numaraları not ederek.

Grafik.

"Hayır, ben iyiyim ama teşekkür ederim." Ona gülümsedim ve kapıyı arkasından kapatmadan önce odadan dışarı çıktı. "Serena, çizelgeyi al."

Kız kardeşimin kaşlarının arasında iki çizgi belirdi. "Ne?"

"Çizelge." Elimi yatağın ucuna doğru salladım. "Ameliyat için imza attıysa, orada olmalı."

"İyi fikir!" Atıştırmalıklarının komodinin üzerine bırakarak sandalyesinden fırladı. "Sanırsın ki gazetecilik okuyan sensin."

Ders çalışıyordum. Kahretsin, Syracuse'a geri dönmek zorundaydım ama uçağa binme fikri... mümkün değildi. Sadece sakinleştirici değil, bir refakatçiyle birlikte tamamen baygın olmam gerekirdi ve o zaman bile jet köprüsünden aşağı yürümeye kendimi ikna edebileceğimden emin değildim. "Okula nasıl geri döneceğim?" Bu retorik soru bir fısıltı gibiydi.

Serena yatağımın yan korkuluğunu indirdi ve sonra kenarına oturdu, bana çizelgeyi uzatırken yatağı bastırdı. "Bir yolunu bulacağız. Seni yarın taburcu edecek olmaları New York'a dönmek zorunda olduğun anlamına gelmiyor, Iz. Aceleyle gerek yok. Eminim annem ve babam biraz izin almaya karar verirken anlayışla karşılayacaklardır. Ve eğer geri dönmek istersen, o zaman birkaç dersi ekerim ve arabayla gideriz." Omuz silkti. "Büyütülecek bir şey değil. Ya da eminim annemle babam birkaç gün içinde burada olacaklar ve eğer istediğin buysa seni Colorado'ya götürebilirler."

"Teşekkür ederim." Çizelgeyi aldım ve kucağıma koydum. "Sadece kendimi uçağa nasıl bindireceğimi bilmiyorum."

Öyle miydi? Dün askerlerle birlikte ayrıldığında, onu hemen Fort Benning'e giden bir sonraki uçağa bindirmişler miydi? Elbette uçmaktan korkuyordum ama en azından dün havadaki tek deneyimim olmamıştı.

Yatağımın yanındaki telefon çalıp ikimizi de irkilttiğinde, "O zaman bunun üstesinden geliriz,"

dedi.

Eğildim ama tam olarak uzanamadım ve yan tarafımdaki dikişler mümkün olan en gürültülü şekilde protesto etti. Belki de kırık kaburgalarım ya da dalağımdı. Kim bilebilirdi ki? Tüm vücudum bana oldukça kızgındı.

Serena yatağın yan tarafına doğru koştu ve uzun saçlarını önünden iterek telefona cevap verdi. Hastanede geçirdiği yirmi dört saatten sonra bile hâlâ mükemmel görünmeyi başarıyordu. Eğer onu bu kadar çok sevmeseydim, kıskançlıktan ondan nefret ederdim.

"Alo?" diye sordu ve boğuk bir ses cevap verdi. Kaşları havaya kalktı. "Oh, Tanrı'ya şükür. Yolcu gemileri aracılığıyla bir mesaj gönderdim ama size ulaşmasının ne kadar süreceğinden emin değildim. Eve ne zaman dönüyorsun?" *Annem ve babam*, diye mırıldandı, her ne söylüyorlarsa dinliyordu. "O iyi. Onu yarın taburcu edecekler. Yırtılan dalağı onarıldı, beyin sarsıntısı geçirdi, kaburgaları kırıldı, çarpma ve morluklar var ama en kötüsünü atlattı. İstersen burada-" Kaşları çatıldı.

Boş elimi uzattım.

"Ciddi misin sen?" Yüzü gerildi. "Bunu ona kendin söyleyebilirsin." Gözlerini kapadı ve yutkundtu, sonra telefonu bana uzattı.

Dehşet zaten midesi bulanana midemi burktu. "Alo?"

"Isa!" Babam cevap verdi. "Ah, tatlım. Bunu yaşadığın için çok üzgünüm."

Gözlerim yandı ama gözyaşlarımı yuttum. Serena'yı yatağımın yanında bulduğumda da aynı şey olmuştu. Sanki duygularım bedenime çok büyük geliyordu. "Ben iyiyim," diye zorladım.

"Serena da öyle diyor," diye ekledi annem ve ikisinin de konuşmanın bir parçası olabilmek için eğilerek ahizeyi paylaştıklarını hayal edebiliyordum. "Önümüzdeki birkaç gün boyunca seninle ilgileneceği için çok mutluyum."

"O zamana kadar döner misin?" Telefonu sağ omzumla kulağım arasında tuttum ve dosyayı karıştırmaya başladım.

"Peki." Annem iç çekti. "Tatlım, bu yolculuğa çıkmak için ne kadar beklediğimizi biliyorsun, eğer hayati tehliken yoksa geri dönmemiz için bir neden yok, değil mi?"

Gözlerimi kırptım, ellerim tamamen hareketsiz kaldı.

Serena yatağımın kenarındaki yerini aldı ve benim bir türlü karşılayamadığım değerlendirici bakışlarıyla beni izledi.

"Yani, Noel'de görüşürüz. Sadece dört hafta var ve eminim hiçbir dersi kaçırmak istemezsin, ki eve dönmemiz de bunu sağlayacak," diye devam etti annem.

"Eve gelmiyor musun?" Bunu söylemek zorundaydım, gerçekten duyduğum şeyin bu olduğundan emin olmak zorundaydım. Annem ve babam kelimeler ve onların yorumlanabileceği her yol konusunda ustaydı.

Serena elime uzandı ve sıktı.

"Seni yarın taburcu ediyorlarsa, iyileşmiş olmalısın," dedi babam, ses tonu ofiste kullandığı gerçekçi tonuna dönüşerek. "Büyük bir şok yaşadığını biliyorum Isa, ama bu senin için bu zorluğun üstesinden gelmen ve cesaretini göstermen için gerçekten bir fırsat olacak."

Bir *fırsat* mı?

"Bu bir *şok değildi*," diye karşı çıktım kalbim kendi içine çökerken. "Bu bir uçak kazasıydı. Uçağım *düştü*. Acil çıkıştan kanadın üzerine tırmanmak ve ardından iç kanama geçirirken kıyıya yüzme zorunda kaldım." Ve hala eve gelmiyorlardı.

"Ve seninle çok gurur duyuyoruz!" Annemin sesi sanki bir ödül kazanmışım gibi çıkıyordu. "Sanırım yüzme takımında geçirdiğin onca yılın karşılığını aldın."

Tek bir buluşmaya bile gitmemişlerdi.

"Kaza yaptığını biliyoruz, Isa," diye araya girdi babam. "İşte bu yüzden Syracuse'a başka bir uçuş rezervasyonu yapmak için kredi kartıma tam erişimin var. Hiçbir şey için endişelenme, biz karşılayacağız."

Onların burada olması dışında hiçbir şey için endişelenme. Anladım.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Bize teşekkür etmek zorundaymışsın gibi hissetme. Elbette seyahat masraflarını karşılayacağız." Babam kıkırdadı. "Ve Amerika'ya döndüğümüzde dekanın listesini görmek için sabırsızlanıyoruz."

Şaka yapıyor olmalısın.

"Eğer gerçekten ihtiyacın varsa elbette eve döneriz Isabeau," dedi annem, sesi yumuşayarak. "Yolculuğun geri kalanı için para iadesi alabileceğimize eminim ve tabii ki bitirmek istersek her zaman gelecek yıl var, değil mi?"

"Ona bebek gibi davranma Rose. Serena zaten bize serbest bırakılacağını söyledi, bu da iyi olduğu anlamına geliyor."

O bir Astor. Değil mi, Isa?" Babam sorguladı. "Astorlar yapılması gerekeni yapar."

Gerçekten de her şeyi olduğu gibi bunu da başarıyla atlatmamı bekliyorlardı. Ne yapmam gerekiyordu? Babamın son on yılda ofisiyle sürekli iletişim halinde olmadığı tek tatili terk etmelerini mi isteyecektim?

Bakışlarımı Serena'nın kilerle buluşturmak için kaldırdım ve onun beni şefkatle ve destekleyici bir tavırla izlediğini gördüm.

Gülü

mse. "Bunu birlikte halledeceğiz," diye fısıldadı. "Her zaman yaptığımız gibi."

Başımı salladım ve boğazımı temizleyerek onu kapatmakla tehdit eden düğümü kovdum. "Ben iyiyim. Serena

beni okula geri götürecekt."

"Elbette gelecek," dedi babam, ses tonunu gurur doldurarak. "Noel'de görüşürüz. Bunun korkunç olduğunu biliyorum ama seninle konuşabildiğimiz için mutluyum. Seni seviyoruz."

"Seni seviyoruz!" Annem ilan etti. "Ve bir sonraki limanda sana özel bir şey alacağız."

Bana söylemeden sevgi dilinizin hediyeler olduğunu söyleyin . . .

"Kulağa harika geliyor. Sizi de seviyorum çocuklar."

Serena ve ben vedalaştık, o da telefonu kapattı.

"Çok özür dilerim, Iz. Gerçekten düşündüm ki ..." İç çekerek koltuğa oturdu.

"Hayır, yapmadın." Sesim yumuşadı. "Birbirimize yalan söylemeyelim." Annemle babamın hayatındaki öncelikler babamın şirketi ve kendileriydi. Serena ve ben her zaman kaput süsleri olmuştuk, parlatılmış ve statü için gösterilmiştik. Ama yine de bir sonraki nefesimi verdiğimde ciğerlerim acıyordu.

"Bana sahipsin." Eğildi. "Bana her zaman sahipsin."

"Biliyorum." Bir an için elini sıktım ve sonra titreyerek nefes aldım. Ağlamanın bir faydası olmayacaktı, bu yüzden kucağımdaki çizelgeye odaklandım ve ilk belgeleri bulana kadar sayfaları çevirdim. "İşte burada!"

Serena ayağa kalktı ve yatağın üzerine eğildi. "O adamın doktor olmadığına emin misin? Çünkü el yazısı tamamen boktan."

"Nathaniel," diye fısıldadım, parmaklarım imzanın üzerinde geziniyordu ama yazının geri kalanını okuyamadım.

o.

"Nathaniel'i o tavuk pisliğinden nasıl çıkardın?" Başını iki yana salladı. "Tek yaptığım görmek bir *N* ve ... her ne ise."

"Nate." Dudaklarım geniş bir sırıtışla kıvrıldı, uyandığımdan beri ilk kez. "Arkadaşları ona Nate der." Hatırlayabildiğim tek şey buydu ve muhtemelen bileceğim tek şey de bu olacaktı ama en azından hayatımı kurtaran adamın yüzüne koyabileceğim bir isim vardı.

İki ay sonra çantamı omzuma yerleştirdim ve botlarımdaki karları yurdumun girişindeki paspasın üzerinde ezerek temizledim. Colorado'da kar yağırdı, bu yüzden beyaz şeylere yabancı değıldim ama Syracuse'da *kar yağırdı*, özellikle de Ocak ayında.

Orada belime kadar geldi.

Posta odasına doğıru yürüdüm ve öğrenciler etrafımda sohbet ederken kutumun kadranını çevirdim. Kaşları, alınması gereken bir paketim olduğunu gösteren turuncu fişi görünce kalktı.

Annem ve babam pek bakım paketi alacak tipler değıllerdi ve onları daha gečen hafta tatilden sonra New York'a dönmeden önce görmüřtüm, bu yüzden onlardan gelmiř olma ihtimali kesinlikle yoktu. Serena'dan olabilir mi?

Posta kutumu kapattım, haftalık kredi kartı tekliflerinden birini çöpe attım ve bana gönderilenleri almak için penceredeki sıraya yöneldim. Önümde sadece iki kişi vardı.

"Hey, Izzy!" Oda arkadaşım Margo, lobiden kalın güneyli aksanıyla seslenerek bana doğıru yürüdü ve çamurlu zeminde ıslak bot izleri bıraktı.

"Selam," diye cevap verdim. "Psikoloji nasıldı?"

"Normal." Sırada ilerlerken omuz silkti ve gece yarısı siyahı saçlarındaki karı silkeledi. "Travma sonrası stres bozukluğu üzerinde çalışıyoruz." Anlamlı bir bakış yolumu kesti. "Sizinkini bir terapistle konuşmayı düşündünüz mü?"

Güzel ve ince.

"Bende TSSB yok. Uçaklardan korkuyorum." Babamın uçuş korkusunun beni engellemesine izin veremeyeceğimi söylemesine rağmen, Serena ve benim tatilden sonra Colorado'dan buraya kiralık bir araba ile gelmemizin nedeni de buydu.

"Korkunç bir uçak kazasının travmatik deneyiminden kaynaklanıyor," diye ders verdi ve sıra tekrar hareket etti.

"Kazadan önce uçmaktan korkuyordum."

Görevli "Slip?" diye sordu, ben de benimkini uzattım. Posta odasında gözden kayboldu.

"Sadece kardeşimi kaybettikten sonra bana gerçekten yardımcı olduğunu söylüyorum," dedi yumuşak bir sesle ve ben ona bakmaktan kendimi alamadım.

Serena'yı kaybetme düşüncesi anlaşılmazdı.

"Belki konuşmak sana da yardımcı olabilir," diye önerdi. "Seninle birlikte yaşıyorum. Kazadan önceki gibi uyuyamadığımı biliyorum. Zararı olmaz ve okuduğum kadarıyla bunu bir profesyonelle ne kadar erken konuşursan o kadar iyi olur."

Belki de haklıydı. Bir terapist bana gayet iyi olduğumu söyleyebilir ve belki de birkaç alternatif ulaşım şekli önerebilirdi. "Bunu araştıracağım."

"Güzel!" Yan tarafıma sarıldı.

"Astor?" dedi görevli, bir kutuyu tezgâha doğıru iterek. Kahverengi kutu bir ayak genişliğinde, yaklaşık on sekiz inç uzunluğunda ve tahmin etmem gerekirse belki de altı inç boyundaydı.

"O benim." Uzattığı panoya uzandım ve alıcı kısmına imzamı attım

Hat.

"Kimden gelmiş?" Margo sordu.

"Emin değılim." Tezgâhtan alıp üzerindeki yazıyı okuduğumda şaşırtıcı derecede hafifti Adres etiketi. "Transcontinental Havayolları." Göğsüm sıkıştı.

"Acı ve ıstırabın için dev bir çek mi?"

"Hiçbir ipucu yok." Havayolu şirketinin bana göndereceğı ne olabilir ki? Daha iyi uyuyabilmem için bir yastık mı? Asla kullanamayacağım binlerce seyahat çeki mi?

Asansörle üçüncü kata çıktık ve ellerim dolu olduğu için Margo kapımızı açmak için anahtarını kullandı. Mobilyalarımız basitti -eşleşen yataklar, masalar ve mini şifonyerler- ama dekorumuz tamamen Margo'ya aitti. Her şey sıcak pembe ve limon yeşiliydi, sanki tüm oda bir Lilly Pulitzer reklamından fırlamış gibiydi.

Kutuyu masama bıraktım, sonra kesip açtım ve lacivert plastik bir torbanın üzerindeki mektubu çıkardım.

Bayan Astor,

Uçuş 826'da meydana gelen talihsiz olayla ilgili ilk soruşturmanın tamamlanmasıyla birlikte, koltuğunuzun zemin deposunda bulunan kişisel eşyalarınızı iade ediyoruz. Uçağın su altında kalması nedeniyle pek çok kâğıt eşya sudan etkilenmiş ve kurtarılamaz hale gelmiş olsa da, elimizden geldiğince iade etmek istedik.

Eşyalarınız olmadan kaybettiğiniz zaman için verdiğimiz rahatsızlıktan dolayı özür dileriz,

Kıtalararası Hava

Bir kahkaha attım ve son satırı Margo'ya yüksek sesle okudum. "Kaybolan bagajımla ilgili rahatsızlıktan dolayı üzgünler."

"Peki ya dalağını kaybetmen?" Omzumun üzerinden baktı.

"Hey, belki de benim çantamdır!" Çantayı şevkle kaldırdım. Missouri Nehri'nde haftalar geçirdiği için muhtemelen mahvolmuştu ama ben de biraz mahvolmuştum, yani birbirimize uyuyorduk. Başparmaklarım plastik kapağını araladı ve çanta düşerek zeytin yeşili bir askeri sırt çantasını ortaya çıkardı.

Kalbim durdu ve tekrar çalıştırmak için derin bir nefes almak zorunda kaldım. "Bu senin çantana benzemiyor," dedi Margo, sesinde bir kahkaha vardı.

"O benim değil." Sırt çantasını masamın boş kısmına bıraktım. "Bu onun."

Yanıma doğru ilerlerken kaşları yukarı doğru kalktı. "Bir tür nehir kıyısındaki Beyaz Atlı Prens gibi hayatını kurtaran rüya gibi adam mı?"

Belli ki Nate hakkında konuşarak ve onu düşünerek çok fazla zaman geçirmiştin: nasıl olduğunu merak ediyor, onunla iletişim kurmanın bir yolunu bulmayı diliyordum. Teşekkürümden çok daha fazlasını hak ediyordu ve ayrıca temel eğitimde almasına izin verilirse ona kitap göndereceğimi söylemiştim.

Eğer hala temel eğitimdeyse. Ordu hakkında böyle şeylerin ne kadar sürdüğünü tahmin edecek kadar bile bilgim yoktu.

"Evet." Sırt çantası belli ki yıkanmıştı ve her nasılsa Nate'in benimle yer değiştirmek için çantayı neredeyse çıkardığı zamankiyle tamamen aynı görünüyordu. "Benim koltuğumda oturuyordu."

"Aç şunu." Eğildi.

Çantanın fermuarını açtım ve yıpranmış, yumuşak, Saint Louis Blues kapüşonlu bir tişört ve kilitli bir poşetle korunan bir iPod buldum. Plastik poşetin içinden düğmeye bastığımda açıldı, ekranda "Panic! at the Disco" yanıp sönüyordu. "Sanırım diğer her şey mahvolmuş olmalı."

Margo odamızın kendi tarafına dönerek, "Üzgünüm, bu senin çantan değil," dedi.

"Değilim," diye fısıldadım. Sadece birkaç saattir tanıdığım birine bu kadar bağlı hissetmek nasıl mümkün olabilirdi? Beni nehirden çıkarması ya da ambulansa taşınması bile değildi. Tüm yol boyunca elimi tutmuş ve gözlerini hiç ayırmamıştı.

Sweatshirt'ü çantaya geri ittim ve sonra keskin bir nefes aldım. Orada, etiketin üzerinde

Paketin iç tarafındaki sapın altında, kalıcı bir kalemle *N. Phelan* yazıyordu.

Sırıtişım yanaklarımı gerdi. Onun adını biliyordum. Nerede olursa olsun ya da her ne yapıyorsa yapsın, *adını* biliyordum. Çantasını geri vermek için bile olsa onu bulabilirdim.

Nathaniel Phelan.

DOKUZUNCU BÖLÜM

IZZY

*Kabil, Afganistan
Ağustos 2021*

"Çavuş Green," dedim ertesi gün. Nate'in, ekibimizin elçilikte ofis olarak kullandığı konferans odasının kapısında nöbet tuttuğu yere doğru yürürken, elimdeki klasör yığını ellerimin arasında tehlikeli bir şekilde dengelenmişti, cep telefonu da en üstteydi. Kendisini bambaşka biri gibi hissettiğini düşünürsek, ona bambaşka bir isimle hitap etmek daha uygun olurdu sanırım.

Ama dün o kulaklıkları kulağıma takmış ve helikopter havalandığında dikkatimi dağıtmak için "Northern Downpour" çalmıştı. Bununla ne yapmam gerekiyordu ki? Bir şekilde dönüştüğümüz bu tozlu, kasvetli manzarada kim olduğumuza dair bir anlık bir görüntüydü.

"Bayan Astor." Nate başını salladı, gözleri ileriye dikilmişti.

"Isa!" Ben Holt arkamdan lobiye doğru uçarak geldi, yardım arayan Amerikalıların oluşturduğu kalabalığın arasından sıyrıldı ve ben onun karikatürize edilmiş bir patinaj çekmesini bekliyordum ama bana çarpmadan önce durmayı başardı.

"Bir şey mi yapıyor?" Klasörleri düzelterek sordum.

"Dün gece döndüğünde Senatör Lauren'a raporunu verdin mi?" Kaşlarının arasındaki bölge endişeyle kırışmıştı ve ben bunun nereye varacağını şimdiden görerek iç çektim.

"Evet. Dünkü yolculukla ilgili ilk izlenimlerimi döndüğümüzde gönderdim." Öğleden sonra geç olmuştu ve her iki uçuş sırasında da vücudumdaki tüm kasları sıkıttım için duygusal olarak biraz bitkin düşmüştüm ama iş iştir. "Kacey hâlâ içeride güzel versiyonun taslağını hazırlıyor." Konferans odasına doğru başımı salladım.

"Kahretsin," diye mırıldandı ve başını bir an için geriye attı. "Her zaman her şeyin bu kadar önünde olmak zorunda mısın?" Kahverengi gözlerinde alaycı bir parıltı vardı. "Arada bir geri kalanımıza da yardımcı olurdu."

Cep telefonum gelen bir aramayla çalarken ona "İleride değil," diye hatırlattım. "Sadece işlerin üstündeyim. Eğer ben notlarımı teslim etmezsem, genç asistanlar da kendi notlarına başlayamazlar." Cep telefonum her zil sesiyle birlikte en üstteki klasörün üzerinde hareket ediyordu.

Jeremy'nin adı ve iletişim fotoğrafı ekranı doldurdu.

Kahretsin. Bugün üçüncü aramasıydı.

"Yardım edeyim," dedi Ben, telefona yarım saniye geç uzanarak. Klasör yığınının düşerek parlak zemine çarptı ve çarpmanın etkisiyle zıpladı.

Doğal olarak, Ben'in çok yavaş olduğu yerde, Nate'in refleksleri bir kedininkilere benziyordu ve cihazı tekrar çarpmadan önce yakaladı.

Nate'in vücudunun benimkinin yanında yükseldiğinin farkındaydım ve olası bir tepki için yüzüne bakmıyor olsaydım, ekranı gördüğünde kaşlarının bir saniyeliğine çatılmasını kaçırabilirdim. "Sadece reddet tuşuna bas," dedim usulca, cevap vereceği düşüncesiyle kalbim çarpıyordu.

Jeremy'nin istediği ya da benim ihtiyacım olan çok farklı bir konuşmaya hazır değildim ve Nate'in onunla konuşmasına da kesinlikle hazır değildim. Hazır değildim. Bu asla olmayacaktı.

Nate, Jeremy'yi tanımıyor olabilirdi ama Jeremy, Nate'in kim olduğunu kesinlikle biliyordu. Yine de ondan nefret ettiği için Jeremy'yi suçlayamazdım. Ben de nişanlımın ilgisi için bir hayaletle savaşmaya hevesli değildim.

Ama Nate artık bir hayalet değildi. Yanımda ete kemiğe bürünmüştü ve takıntılı olduğu naneli sakız gibi kokuyordu.

Bu da şu anda tadının nasıl olduğunu tam olarak bildiğim anlamına geliyordu.

"Emin misin?" Nate'in buz mavisi gözleri benimkilerle buluşmak için yükseldi, parmağı düşüşün üzerinde geziniyordu

Düğm

e. "Kesinlikle." Başımı salladım, hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım.

"Dostum, hızlısın," dedi Ben, telefona bakmak için klasör yığınının etrafından eğilerek.

"Jeremy, ha?"

Nate bir saniye daha telefona baktı ve Jeremy hakkındaki her ayrıntıyı ezberlediğini, bilgileri daha sonra kullanmak üzere dosyaladığını biliyordum. Sonra kapatma düğmesine dokundu ve telefonumu kollarımdaki yığına geri koymak yerine siyah pantolonumun yan cebine soktu.

Bana elleriyle dokunmadı ama sanki dokunmuş gibi hissettirdi.

"Nasıl gidiyor bu arada?" Ben sanki Nate orada değilmiş gibi sordu.

"Bu ..." Sertçe yutkundum ve Nate'e bakmaktan kendimi alamadım ama o çoktan geri çekilmiş, kapıdaki bitmek bilmez pozisyonunu almıştı. Burada durduğumuz her saniye dosyalar daha da ağırlaşıyordu. "Neyse o."

"Biliyor musun, söylentiler duydum." Ben ensesini ovuşturarak bana son altı haftadır alıştığım o acıyan bakışını attı. "Ama sen bir şey söylemedin, ben de seni zorlamak istemedim. -"

"Bunu takdir ediyorum," diyerek sözünü kestim. "Ben sadece buradaki işimize odaklanmayı ve Washington'u Washington'da bırakmayı tercih ederim." Karar vermem gereken şey kamuoyuna açık değildi, özellikle de DC siyaseti olan dedikoducu akvaryumda.

"Anlaşılabilir." Sesi yumuşadı. "Ama konuşacak birine ihtiyacın olursa diye" -omzuma uzandı- "ben buradayım." Sempatik bir baş hareketiyle yanımdan geçip konferans odasına girdi.

"Ver şunları bana." Nate cevap vermemi beklemeden yanıma yaklaşıp dosyaları kollarımdan aldı ve neredeyse fiziksel bir rahatlamayla içimi çekecektim. "Senden her ne paylaşmanı istiyorsa, paylaşma."

"Gerçekten mi?" Onunla yüzleşmek için dönerek sordum.

"O ..." Nate'in alnı kıristı, bu da doğru kelimeleri aradığı anlamına geliyordu. "Bilgi almak için çok hevesli. Sadece içgüdüsel bir his."

"Evet." Gülümsememe karşı koydum, çünkü doğru söylüyordu. "Hill'deki ilk haftamızda bana çıkma teklif etti ve bu hayır cevabını kabul ettiğinden hiç emin değilim."

Camdan konferans salonuna bakarken Nate'in kaşları çatıldı. "Harekete geçmek için bir

kadının en alt seviyeye inmesini bekleyen erkekler boktan heriflerdir."

"Not edildi." Sırtmamak için dudaklarımı dişlerimin arasına sıkıştırdım. "Ne?"

"Biriyle tanıştıktan birkaç dakika sonra onun karakteri hakkında hüküm verme yeteneğin hep vardı ve hiç yanıldığını görmedim." Omuz silktim, hızla başka tarafa baktım. "Kapıda bir korumaya ihtiyacımız olmadığını biliyorsun, değil mi? Elçilikteyiz."

"Ve sana önümüzdeki iki hafta boyunca senden bir odadan daha uzakta olmayacağımı söyledim. Ta ki sen güvende ve rahat bir şekilde Amerika'yı gösteren bir uçağa binene kadar." Bakışları dosyaları hızlıca taradı.

"Ama burada kalacaksın, değil mi?" Fısıldadım, midem bulanıyordu. Beni bir uçağa bindirmek sadece benim güvenliğimi garanti ederdi, onunkini değil. Asla onun değil.

"Bu isimler seyahat programımızda yok." Kaşlarını kaldırdı.

"Hepsi SIV başvurusu," dedim. "Özel Göçmen Vizeleri için."

"Bizim tarafımızdan istihdam edilen kişiler için," dedi. "SIV"lerin ne olduğunu biliyorum. Onlardan bir yığınla ne yapıyorsun?"

"Onları nasıl işleyeceğimizi daha önce öğrendim ve toplantılar arasında yardımcı olabileceğimizi düşündüm." Omzumun üzerinden baktığımda lobinin ne kadar kalabalık olduğunu fark ettim. "Bekleme odasına girdim ve her sandalye doluydu. Bunalmış durumdalar."

"Öyleler," diye kabul etti. "Bazı şeylerin değişmediğini görmek güzel," dedi ve konferans odasına doğru yürümeye başladı. "Hâlâ kendin hariç herkesi kurtarmaya çalışıyorsun."

Buz gibi su ayaklarımı ıslattı ve panik kaslarımı ele geçirdi, emniyet kemeriyle boğuşurken uyuşmuş parmaklarımı işe yaramaz hale getirdi. Batıyorduk ve bu konuda orada oturup boğulmaktan başka yapabileceğim bir şey yoktu. Kemerim daha da sert bir şekilde çekerken etrafımdaki çığlıklar kulaklarımı doldurdu. Su dizlerime kadar yükseldi ve yardım için bağırırmaya çalıştım ama boğazım çalışmıyordu.

Ani sessizlik diğer yolculara bakmama neden oldu ama hepsi gitmişti, koridorun karşısındaki acil çıkıştan tahliye edilmişlerdi.

Yalnızdım.

Hepsi beni terk etti.

Zorla bir çığlık attım, su kalçalarımın yukarı çıkarken ve zemin aydınlatması başarısız olurken ses bozuldu. Yeterince hava ve zaman yoktu. Burada ölecektim. Gövde gittikçe daha hızlı batıyor, göğsümün etrafında su yükseliyordu ama aptal kemer sıkışmıştı.

Sola baktığımda acil çıkış kapısının açık olduğunu gördüm ama oraya ulaşamadım.

Bu doğru değil.

Beni terk etmedi. Beni hiç terk etmedi. Ta ki ben-

"Izzy!" Nate kapı aralığından atladı, buz gibi suya sıçradı, sonra bir el hareketiyle kemerimi çözdü ama farklı görünüyordu. Daha kalın. Daha yaşlı. Daha sert. Kevlar'ının üzerindeki isim bandında *Green* yazıyordu.

Bu bir rüyaydı.

Bir solukla yatakta doğruldum, atletim terden sıırıslam olmuştu ve nefes almak için çırpınırken kalbim güm güm atıyordu. Kaburgalarım bir mengene gibi sıkılıyordu ama ciğerlerime

hava girip çıkıyordu. Kabustan kaçmak için tek gereken buydu. Sadece bunun bir kâbus olduğunu fark etmem gerekiyordu.

Yataktan düşerken dizlerime vurdum ve halı çıplak tenime battı.

Bu gerçektir.

"Benim adım. Isabeau Astor. Isabeau Astor." Boğazımın daralan geçidinden geçmeyi başardım. "826 sefer sayılı uçağın yolcularından biriydim." İşte böyle. Bu tam bir cümleydi. "Suya çarptık. Kurtulmayı başardım." Kâbusa bağlı olarak her zaman farklı biçimler alsalar da, bu kelimeler yıllarca süren terapi boyunca bana öğretilmişti. "Güvenli bir yere yüzdüm. Hayatta kaldım." Sözlerimi bitirdiğimde boğazım derin bir nefes alabilecek kadar açılmıştı. Sonra iki. "Hayatta kaldık."

Saate baktım. Saat sabahın dördüydü. Temiz hava. Temiz havaya ihtiyacım vardı.

Bir bip sesi kapımın açıldığını haber verdi ve ardından çarparak kapandı, ancak pencerelerden içeri giren az miktardaki ay ışığı bana fazla görüş alanı sağlamadı.

"Izzy?"

"Burada." Omuzlarım rahatlayarak çöktü. Bu sesin ait olabileceği tek bir kişi vardı içi

n. "Çılgılık attın." Gölgesi kapı aralığımı doldurmuştu ve silahını çektiğini anlayabiliyordum. Kollarımı göbeğime sararak, "Sadece benim," diye onu temin ettim.

Önce banyomu, sonra da pencerenin yanındaki alanı temizleyerek yanımdan geçti. arkamdaki komodinin ışığını yaktım. "Lanet olsun."

Bu kelime, silahını kılıfına koymasına benzer bir ses çıkmadan önceki tek uyarıydı. Sonra beni kollarının arasına aldı ve göğsüne yasladı.

"Ben iyiyim," diye söz verdim ama bu beni onun tanıdık kucağında erimekten alıkoymadı. Artık o kalın çelik yeleği giymemişti, sabahın dördünde giymesini beklediğimden değil. Yumuşak siyah bir pamuk ve yanağıma değen sabit bir kalp atışı vardı.

"Evet, öyle görünüyor." Bizi oturma odasına götürdü, sonra kanepeye oturdu, beni kucağına aldı ve yanımdaki masa lambasını tıklattı. "Kahretsin, sırlıslık olmuştun."

Hareket etmeliydim, kanepenin diğer ucuna geçmeliydim ama bunun yerine bacaklarımı yukarı kaldırdım ve bu dünyada daha güvenli bir yer olmadığı için ona doğru kıvrıldım.

"Bu sadece bir kabus." Ter boncuklarının altında tenim ürperirken titredim.

Nate omzunun üzerinden uzandı ve kanepenin arkasındaki battaniyeyi üzerime çekti, sonra bir kolunu etrafıma sardı. Diğer eli yatıştırıcı, tekrarlayan bir hareketle kolumu aşağı yukarı okşadı. "Sıcak bir banyo iyi gelir mi?"

"Su yok." Başımı salladım ve yüzümü boynuna doğru eğmemek için kendimi zor tuttum. Bu kadar güzel, taze sabun ve nane kokmak yasadışı olmalıydı.

"Uçak," diye tahmin etti, çenesini başımın üstüne yasladı.

"Uçak."

Dakikalar sessizlik içinde geçerken benim kalp atış hızım da onunkine uyacak şekilde yavaşladı. Nate'in yanında olmanın sevdiğim yanlarından biri de buydu. Her boş saniyeyi konuşarak doldurmak zorunda değildik.

"Onları hiç aldın mı?" Kucağından, kollarından inmeme gerektiğini bildiğim halde bunu yapamadığımı için sordum.

"Artık pek sayılmaz." Kolumda aşağı yukarı yavaş ve sabit vuruşlara devam etti.

"Ne değişti?"

"Gördüğüm en az travmatik şeylerden biri oldu," dedi yumuşak bir sesle. "Ama eğer onları alırsam, genellikle seni çıkaramadığım ya da akıntıya kapılıp gittiğin içindir. Yine de bu asla geçmez. Seni kıyıya çıkarmak için sürekli mücadele ediyorum." Eli durdu ve omzumu sıktı. "Peki

ya sen? Senin başına ne sıklıkla geliyor?"

"Duruma göre değişir. Genellikle sadece gerçekten stresli bir şeyin ortasında olduğumda ya da kontrolüm dışında bir şey olduğunda." *Şu anki gibi.* "Yıllarca boşu boşuna terapi görmüşüm gibi hissediyorum."

şaka yapmaya çalıştı.

"Eğer eskisinden daha az oluyorsa, buna değer."

Daha önce buna ne kadar karşı çıktığı düşünülürken, son üç yılda bu duyguyla hareket ettiğinden bir şekilde şüpheliydim.

Dakikalar geçti ve tüm bunların uygunsuzluğu beni tam göğsümden vurdu. "Sana verilen her görevde böyle mi rahatlıyorsun?"

"Pek sayılmaz," diye alay ederek başını salladı ve başımı kaldırıp bakarsam dudaklarını büken o hafif gülümsemeyi göreceğimi biliyordum. Her zaman onu öpmek için can atmama neden olan gülümsemeyi.

Orada kalamazdım, başka birinin nişanlısı değilmişim gibi ona doğru kıvrılamazdım.

Gerçekten öyle misin?

Başımı hafifçe kaydurdum ve yanağımın altındaki yumruyu hissettim, sonra ona bakmak için geri çekildim.

"Seni duyduğumda giyinmenin tam ortasıydım," dedi ve gömleğinin altındaki zinciri çekerek künyeye benzeyen ama siyah bir bantla sarılmış olan şeyi ortaya çıkardı.

Yanlış hatırlamıyorsam bant, hareket ederken ses çıkarmaması içindi. "Çıplak ayaklarını açıklıyor," dedim kucağından kayarak ve battaniyeyi yanıma alarak. Battaniye

Ona ismiyle hitap etmeme bile izin verilmezken künye takması garipti. Bunca yıl sonra, ben kendi hayatımı tamamen değiştirirken o aynı hayatın derinliklerine dalmıştı.

Boğazını temizledi ve kanepenin diğer ucuna geçti, ortadaki minderde sadece ayaklarımı bıraktı.

"Sabahın dördünde ne yapıyordun?" Yatağa sütyenle girmedığım gerçeğini örtmek için battaniyeyi çekiştirerek sordum. Zaten her yerimi çıplak görmediğinden değil.

"Spor salonundan dönüyorum."

Bakışlarımı bir silah kılıfının bulunduğu kalçasına indirdim. "Duştan sonra yaptığın ilk şey kemerini bağlamak mı?"

"Seni dinliyorum." O gamzesini göstererek sırttı ve kalbim yerinden çıkacakmış gibi sıkıştı.

"Kemerini bağla."

Tanrım, doğrudan o gözlere bakmadığım göğsüne yaslanmak daha güvenliydi. Aradan on yıl geçti ve hâlâ üzerimde aynı uyluk sıkma etkisini yaratıyorlardı. Adam bana bakmaktan başka bir şey yapamazdı ve bahse girerim yeterince sert bakarsa boşalabilirdim. Battaniyenin kenarını kavradım.

Kaşları çatıldı. "Yüzüğünü takmamışsın."

Yanaklarım kızardı ve elimi battaniyenin altından geri çektim. "Onun içinde uyumuyorum," diye açıkladım. Lanet şey hantaldı ve çarşaflara takılıyordu ve belki de Jeremy'nin sembolünü taşımaktan kurtulmaya ihtiyacım vardı. "Rahat değil," diye bitirdim sözümü, o kadar ezik bir ses tonuyla ki ben bile irkildim.

"Böyle bir taşın nasıl ağırlaşacağını anlayabiliyorum." Gözlerini kaçırdı, çenesi titriyordu.

Suçluluk duygusu mideme bir kaya gibi oturdu ve söylemek istediğim binlerce şey dilimin ucunu gıdıkladı. Sonra New York'taki koridorumda yağmurdan sıırıslık olmuştur sırtının geri çekilişini, adını defalarca söylediğimde dönmeyi reddedişini hatırladım ve göğsüm sıkıştı. "Bunu nasıl yapmamız gerekiyor?"

"Ne yapmak?" Öne doğru eğildi ve dirseklerini dizlerine dayadı.

"Önümüzdeki iki hafta boyunca bu kadar yakın durup her şeyi görmezden mi geleyim?" Bir fısıltı gibi çıktı.

Künyesini gömleğinin altına geri soktu. "Sadece on iki gün kaldı," diye cevap verdi sessizce.

"Ve bunu yapmak zorundayız."

"Nate." Yaklaşmak için hamle yaptım ve beni durduran bir bakışla beni kısırdı.

"Yapma, Izzy." Başını iki yana salladı. "Bütün bu gezegende tek bir zayıf nokta var, o da senin *ayakların*."

dünyanın öbür ucunda olman gerekirken." Zırh gibi taktığı maske düştü ve gözlerindeki acı keskin bir nefes almama yetti. "Lütfen, hayatında bir kez olsun bana merhamet et ve sadece ..." Gözleri sıkıca kapandı. "Görmezden gel."

Yüzünün hatlarını, ellerini yumruk yaptığında ön kolunda hareket eden ve dalgalanan dövmeyle inceledim. Her çizgisi sıkıydı, sanki benim göremediğim bir savaşa hazırlanıyor gibiydi. Bu onun için adil değildi. Ben kendi seçimimle buradaydım ve o sadece benim için kalıyordu. "Tamam," dedim. "Bunu görmezden gelebilirim."

"Teşekkür ederim." Duruşu gevşedi ve gözlerini önümüzdeki sehpaye dikti. "Nedir bu?" Dosyayı işaret etti.

"Amerikalı gazetecilerin son yazıları," diye cevap verdim. "Kacey ben yattıktan sonra gelip onları masanın üzerine koymuş olmalı. Erken yattım."

"Anahtarı mı var?"

"Evet. O kıdemsiz bir yardımcı. O bir tehdit değil, Nate." Gözlerimi devirdim. "Sürgüyü kilitlemen gerek," diye mırıldandı, dosyaya uzanırken.

"Eğer öyle olsaydı, sen de içeri giremezdin, değil mi?" Bana dosyayı uzatırken bacaklarımı altıma sıkıştırarak meydan okudum.

Homurdandı. "Sanki çığlık attığını duyduğumda bir metal parçası beni dışarıda tutuyormuş gibi."

Eğer o ölü bir sürgüyü geçebiliyorsa, başkalarının da geçebileceğini belirtmeye zahmet etmedim. Onun yerine makalelere göz gezdirdim. Onun imzasını gördüğümde nefesim kesildi. "Nate," diye fısıldadım, basılı makaleyi ona doğru iterek. "Resimde o yok ama bu Serena'nın makalesi."

Eminim şu anda telefonumu kontrol etsem, gelen kutumda bir Google Alert bekliyor olacak.

Makaleyi aldı ve iç geçirerek resmi inceledi. "Mez'de."

"Ne?" En iyi kararıma rağmen, onu da görebilmek için yaklaştım, omzum koluna sürtündü.

"Şu bina. Ali Türbesi, Sultanahmet Camii olarak da bilinir." Resmin uzağındaki binayı işaret etti. "Ya Mezar-ı Şerif'te ya da yakın zamanda buradaydı."

Gülümsemekten kendimi alamadım, çünkü posta saatine göre bu akşam erken saatlerde dosyalamıştı. "Ama o yaşıyor."

"O yaşıyor."

Ve şimdi nerede olduğunu biliyorduk.

ONUNCU BÖLÜM

NATHANIEL

Tybee Adası, Georgia
Haziran 2014

"Yedi top, köşe cep," diye seslendim, bilardo masasının üzerine eğilip arka arkaya üçüncü atışımı yapmadan önce top başlığını geriye doğru çevirerek.

"Kahretsin, Phelan," diye mırıldandı Rowell, arkadaşlarımız kahkahalarla ulurken, şişeler etrafımda havalanırken başı geriye düştü. "Masayı böyle üzerime mi yıkacaksın?"

"Hey, beni oynamaya zorlayan sendin." Tybee Adası'ndaki favori sahil barımızda ele geçirdiğimiz köşedeki masayı incelerken ağzımın kenarına bir sırtma yerleşti. Yakınlarda üç masa daha vardı, üzerinde her zaman kum varmış gibi görünen bir dans pisti ve Georgia yazında, saat onda bile hayat kurtarıcı olan okyanus esintisine açılan bir bar. "Üç, yan cep." Arkamdaki iğrenç gürültülü hoparlörlerin ritmi değiştiğinde ve yankılanan ciyaklamadan sadece bir grup kadının piste çıktığını tahmin edebildiğimde shot'ı batırdım.

Yine de müzik seçimine itiraz edemem. "Miss Jackson" benim en sevdiğim Panic! at the Disco şarkısı değildi, ama oradaydı. Favori mi? İşte o "Northern Downpour" idi. 826 sefer sayılı uçağa binmeden önce dinlediğim son şarkıydı.

Kahretsin, neden az önce bunu düşünmüştüm ki? Nefes kesici kahverengi gözlerin parıltısı, tıpkı son iki buçuk yıldır rüyalarımda olduğu gibi hafızamı işgal etti. *Isabeau*.

"Bir yirmi daha gitti." Rowell duvara yaslandı, belli ki bu maçtan sonra cüzdanının biraz daha hafifleyeceğini kabullenmişti.

"Adama biraz merhamet gösterecek misin?" Ben masayı tararken Torres elini koyu renk, sık kesilmiş saçlarında gezdirerek sordu. Aynı müfrezede iki yıl geçirdikten ve bu yıllardan birini kum havuzunda geçirdikten sonra, en iyi arkadaşıma en yakın şey oydu.

"Bunu neden yapayım ki?" Bir atış daha yaptım. "Altı top, köşe cebi." Ve Rowell'ın yirmiliklerinden biri daha gitti. "Biraz daha az bahis oynamak ister miydin?" Rowell'a omzumun üzerinden sordum.

"Seni Illinois'li bir çiftçi çocuğu sanıyordum." Bu gece dışarı çıkan müfrezemizin geri kalanına baktı. "Onun bir havuz köpekbalığı olduğunu bilen başka biri var mı?" Herkes başını salladı.

"Tam bir geveze." Torres güldü ve birasından bir yudum daha aldı.

"Kahretsin," dedi Fitz, ben masayı incelerken sırık gibi gövdesini yana doğru eğerek yanımı

gördü. Topa biraz fazla spin vermiştim ve tek top için kendime boktan bir aç bırakmışım. "Eminim bir

tüm kız öğrenci birliğı yere yığıldı."

Takımındaki neredeyse tüm kafalar döndü, ama bu beni şaşırtmadı. Bu gece dışarıda sadece biz bekâr erkekler vardık. Evli erkeklerin çoğı görevden önceki son hafta sonlarını aileleriyle geçirmeyi tercih ediyordu.

"Bu bir bekârlığa veda partisi," dedi Torres, ben elimdeki en iyi görüntüyü yakalamak için masanın diğer tarafına geçerken yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. Bir grup kadın dans ederek görüntüye girdi, bir grup sıcak pembe atlet, ışıklı bir duvakla beyaz bir tişörtü çevreliyordu.

Evet, o bir bekarlığa veda partisiydi.

Konsantre olmak için eğilerek, "Toplarından birkaçını yoldan çekmeyi başarabilseydin bana yardım edebilirdin Rowell," dedim.

Rowell cevap olarak homurdandı.

Pistteki en yakın kadın dönerken başımı kaldırıp baktım, kollarını kaldırmış, sarı saçları uçuşarak nakaratla dans ediyordu.

Sadece bir anlık bir görüntüydü ama kalbim tekledi ve tutuşum kayarak atışı tamamen kaçırmama neden oldu. Istaka topu yeşil keçe üzerinde sekerek gitti ve ben irkildim.

"Sanırım şansının bir gün tükenmesi gerekiyordu." Ben ayağı kalkıp dans pistini dikkatle tararken Rowell güldü.

Bu o değildi. Zeminin kenarına başka bir sarışın oturmuştu. Yoksa aynı sarışın mıydı? Kafam bana büyük bir oyun mu oynamıştı?

Müzik miydi? Anıların tekrar su yüzüne çıkmasını sağlayan şey mi? O olmasına imkân yoktu.

Ama damarlarımdaki adrenalın dalgası öyle olduğunu haykırıyordu. Bilaro sopamı en yakınımıdakine fırlattım ve *hareket* ettim.

"Phelan!" Fitz seslendi ama ben daha cevap vermeyi düşünmeden dans pistinin ortasına düşmüştüm bile.

Şarkı değıştikçe flaş ışığı devreye girdi ve ben önce sola, sonra sağa, sonra tekrar sola dönüp anlık ışık parıltılarında yanımda dans eden pembe atletli her kadının yüz hatlarını ararken etrafımdaki yüzler bulanıklaştı. Altı tane vardı... hayır, yedi.

Ve hiçbirisi o değildi.

Kahretsin. Aklımı mı kaçıırıyordum? Görevdeyken bazı şeyler görmüştüm ve uçak kazası kafamı oyalanmamaya çalıştığım şekillerde mahvetmemiş gibi değildi, ama halüsinasyonlar? O kadar da berbat durumda değildim, değil mi?

"İyi misin?" Torres solumdan yaklaşarak sordu, ben titreşen dansın ortasında dururken Zemi

n. "Birini gördüğümü sandım."

Şu kadın esmerdi. Bu kızıldı. Sarışındı. Yanlış gülüş. Gözleri değil. "Görünüşe göre. Kıcın yanıyormuş gibi kaçtın."

"Sıra bana geldi diye seni temizleyeceğimden mi korkuyorsun?" Rowell sağımdan sordu, ama Boktan ses tonuna rağmen alnında endişeli bir eğim vardı.

Kaderin bir cilvesi ya da aynı derecede tesadüfi bir güç gibi, kalabalık bir kalp atışı kadar bir süre için ayrıldı, ama ihtiyacım olan tek şey buydu.

Barda duran Isabeau Astor'du. Saçlarını kulağının arkasına toplayarak profilini tam olarak görmemi sağladı ve kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Rowell'a "Yapacak daha iyi işlerim var," dedim ve kalabalığın arasından geçmeden önce ona şöyle bir baktım.

"Yüz altmış dolar kazanmaktan daha mı iyi?" diye bağırdı müziğin üzerine. "Çekiliyorum!" Omzumun üzerinden bağırdım. "Para senin!"

Kalabalık tekrar bir araya geldi, hepsi müziğe ritim tutarak zıplıyordu, ben de dansçıların arasından pistin diğer tarafına geçene kadar ilerledim.

Gelin, Izzy'ye barın kıvrımına yakın bir yerde katılmıştı ve ben onun tüm yüzünü görebileceğim köşedeki boşluğa geçtiğimde bir duygu cümbüşü beni ele geçirdi. Ağzımı bir kez, sonra iki kez açtım ama ne söyleyeceğimi bilemedim.

Geçirdiği beyin sarsıntısıyla beni hatırlamaması için her türlü şans vardı. Ve onu ne kadar merak etsem, hayal etsem de, bir kez bile onu tekrar göreceğimi ya da görürsem ne söyleyeceğimi hayal etmeme izin vermemiştim.

Izzy'nin dikkati tamamen ters yöndeydi, barmeni işaret etmeye çalışıyordu, ama gelin bana doğru baktı, sonra arkadaşına baktığımı fark edince kaşlarını kaldırdı.

Gelin beni sürünmekle suçlamadan önce konuşma vakti gelmişti ve bu zaten cehennem gibi garip olma potansiyeline sahipti.

"Seni milyonlarca kez rüyamda görmüş olmalıyım," dedim müzikten duyulacak kadar yüksek sesle.

Pürüzsüz, Nate. Gerçekten pürüzsüz.

Izzy bana bakmadan gözlerini devirdi.

"İlgilenmiyor." Gelin, Izzy'yi engelleyerek görüş alanıma doğru eğildi ve başını salladı. "İnan bana, boktan bir ilişkiden yeni çıktı ve sen de ilgilenmiyorsun."

"Güven bana, ilgileniyor." Sırıttım. Sadık dostlar için bunu yapmalıydım.

Izzy alay etti ve başını daha da başka yöne çevirerek beni bilerek görmezden geldi. Yaz tatiline çıkan erkek öğrenciler ve göreve gitmeye hazırlanan askerlerle dolu bir barda hatırladığım kadar, hatta daha da güzeldi. Bu gece ona kaç kez asılmış olabileceğini hayal bile edemiyordum.

"Onu neyin ilgilendirdiği hakkında ne biliyor olabilirsin ki?" Gelin hafifçe parlayan gözlerle baktı. "Kızlar gecesi yapıyoruz. O yüzden her neyse" -gövdemi saran düz siyah tişörtü işaret etti- "sürünerek çıktığın spor salonuna geri dön."

"Senden hoşlanıyorum," dedim geline, sonra Izzy'yi görebilmek için tezgâha daha fazla eğildim. "Ve onun okumayı sevdiğini ve uçmaktan nefret ettiğini biliyorum."

Izzy sertleşti ve bakışları yer değiştirdi ama hâlâ bana bakmıyordu. Gelin kollarını kavuşturarak, "Rastgele bir tahmin," diye homurdandı.

"Kabuklu deniz ürünlerine ve penisiline alerjisi olduğunu biliyorum," diye devam ettim. Izzy yavaşça bana doğru dönerken gözleri büyüdü. "Ve çantasında Tylenol ve antibiyotik merhem bulunduruyor."

Izzy'nin bakışları benimkilerle kilitlendi, dudakları aralanırken muhteşem kahverengi gözleri tanıma duygusuyla parladı. O da en az benim kadar şaşırılmış görünüyordu.

"Oh, ve kan grubu 0 pozitif." Gülümsemem bir şekilde genişledi. "Unuttuğum bir şey var mı?"

Gelinin yanından geçti ve aramızda sadece birkaç santim kalana kadar yaklaştığında nefesim kesildi. "Nathaniel Phelan?"

"Hey, Isabeau Astor."

Haykırdı ve kollarını boynuma dolayarak bana doğru atladı. Onu kolayca yakaladım, ellerimi sırtında gezdirdim ve ona sıkıca sarıldım. Garipliği unuttun. Bu sanki eve dönmek gibiydi.

Kendimi en son bu kadar rahatlamış, bu kadar bütün hissettiğimde

Kaza.

"Çantan bende," dedi geri çekilirken, yüzümü inceliyordu, sanki bir cevap arıyormuş gibi

şapkamın sakladığı yara izi.

"Ne?" Onu tekrar ayağa kaldırdım ve ellerimi onu bırakması için zorladım.

"Çantanız." Gülümsedi ve göğsüm kalbimin etrafında daraldı. Kahretsin, uçakta onunla hissettiğim o anlık bağı hayal bile edememiştim. Hepsi çok gerçekti ve yüzümde parlıyordu. "Havayolu şirketi bana gönderdi çünkü benim koltuğumda oturuyordun."

"Yok artık." Kaşlarım tavana çarptı.

Başını salladı, sırtışı benimki kadar büyüktü. "Kapüşonlun ve iPod'un bende, kilitli bir poşete koyduğuna inanamıyorum ama işe yaradı. Açıldığında ağzım neredeyse yere çarpacaktı. Elbette yanımda değiller - hepsi DC'deki dairemdeler - ama hangi kutuda olduklarından emin değilim, çünkü mezuniyet, taşınma ve şimdi de Margo'nun bekarlığa veda partisi arasında bavulumu açmaya bile vaktim olmadı," diye geveledi, müzikten duyulacak şekilde bağırarak.

Hâlâ gevezelik ediyordu ve dünyada bundan daha iyi bir şey olamazdı.

"Vay anasını, Uçak Adam bu mu?" diye sordu gelin-Margo, sanki bir şey görmüş gibi bana bakarak

Hayalet.

"Evet!" Izzy başını salladı. "Buna inanabiliyor musun? Nate, bu Margo. Margo, bu Nate." O kolunu Margo'nun dirseğinden geçirdi. "Sırt çantasını aldığımda o da benimleydi."

"Merhaba, Margo." Geline başımı sallayacak kadar bakışlarımı Izzy'den ayırmayı başardım.

"Merhaba, Uçak Adam!" Izzy'nin yanağına bir öpücük kondurdu. "Bana ihtiyacın olursa, dışarıda olacağım!" Kollarını kaldırarak diğer nedimelerin yanına koştu.

Izzy ve ben orada durduk, ritim her tarafımızı dövüyordu ve birbirimize baktık.

"Bir şeyler içmek ister misin?" Birden onun barda olmasının bir nedeni olduğunu hatırlayarak sordum.

Başını salladı ve ikimiz de bara döndük, barmene işaret etmek için sağ elimi kaldırdığımda kollarımız birbirine değdi. Kahretsin, sanki yeniden on altı yaşındaydım - o masum dokunuş içimde o kadar hızlı ilerledi ki.

Sodalarımızın parasını ödedikten sonra "Sen de mi içmiyorsun?" diye sordu.

"Zaten birkaç tane içtim." Omuz silktim. Onu bir daha görmekten bir saniye bile sıkılma şansım yoktu. "Dışarıda bir masa kapmak ister misin?"

"Kesinlikle."

Bar kalabalığının arasından geçerek sahildeki verandaya çıktık ve burada kenardaki iki kişilik yüksek koltuklardan birini kaptık.

Sonra tekrar birbirimize baktık, bu sefer göreceli bir sessizlik içinde. "Burası çok güzel," dedi.

"İyi görünüyorsun," dedim aynı anda.

İkimiz de gülümsedik.

"Teşekkürler, ama muhtemelen iç kanama geçirmediğim içindir." Şakacı bir şekilde omuz silkti.

"Bir an için biraz solgun görünüyordun." Gülümsedim ve bir yudum aldım.

Kola.

"Nehrin kenarına geldikten sonra hiçbir şey hatırlamıyorum," dedi sessizce, gözyaşlarını silerken.

Bardağındaki buğuyu.

"Ama ..." Kaşlarım çatıldı. "Bana sonsuz aşk ve bağlılık yemini ettin. Üç çocuğumuz

olacağına ve her şeye söz vermiştin." Kahretsin, yüzümü düzgün tutmak çok zordu.

Denemedi bile, gözleri yumuşak dış mekan ışığında dans ediyordu. "Çok komik."

Derin bir nefes aldım ve o güne dair anılarımı gözden geçirdim. Tüm bunlar o kadar inanılmazdı ki

gerçeküstü. "Oturabilmen için seni bir ağaca çıkardık," diye başladım ve sonra hatırlayabildiğim her şeyi anlattım.

Ambulansla ilgili kısma geldiğimde "Hayatımı kurtardın," dedi. "Hayır.

Teknik olarak o sağlık görevlileriydi."

"İşte buradasın!" Fitz avludan seslendi. "Ortadan kaybolmuşsun." Izzy'nin gömleğine baktı.

"Gördüğüm kadarıyla gelin partisinin bir üyesiyle."

"Izzy, bu Fitz." Bir içki aldım.

Izzy elini uzattı ve Fitz de sıktı. "Merhaba Fitz. Ben Isabeau Astor. Nate'in karısıyım."

Masanın üzerine kola tükürmemek için elimi ağzıma kapattım.

"Karısı mı?" Fitz kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Justin ve Julian'ın bundan haberi var mı, en iyi arkadaşları olduklarına göre?"

Rowell ve Torres bir kadın için ambulansa yalan söyleyerek bindiğimi kesinlikle

bilmiyorlardı. "Tıbbi kayıtlarıma göre," dedi Izzy içimdeki tüm duyguları uyandıran bir kahkahayla

bedenim, hatta konuşlandırıldığımızda kapatmak için elimden geleni yaptığım bedenim.

Her nasılsa, kendimi rezil etmeden yutkunmayı başardım. "Hiçbir şey hatırlamadığını söylediğini sanıyordum."

"Kız kardeşim söyledi." Koltuğunda arkasına yaslandı.

"Kız kardeşin sana evli olduğunu söylemek zorunda mıydı?" Fitz dirseklerini masaya dayayarak sordu. "Lütfen, devam edin. Phelan bize kendisi hakkında neredeyse hiçbir şey anlatmıyor."

"Ambulansa onunla birlikte binebilmek için sağlık görevlilerine yalan söyledim," diye açıkladım.

"Kazadan sonra," diye bitirdi Izzy. "Uçak düştüğünde yan yana oturuyorduk."

Fitz'in kafası bana doğru döndü. "Lanet olası bir uçak kazasında mıydın?" Omuz silktim.

"Sence nasıl ..." Izzy masanın üzerinden eğilerek şapkama uzandı, ben de alabilmesi için başımı eğdim. Bir eliyle şapkamı çıkardı ve diğer eliyle saçımın kısa tutamlarını yukarı doğru itti, Fitz'in son iki yılda defalarca gördüğü yara izini gösterdiğine şüphe yoktu. "Bu mu? Bir yara izin olduğunu biliyordum!"

"On bir dikiş," dedim ona.

"Bu yara izi bir *uçak kazasında* mı oldu?" Fitz'in sesi çatallaştı. "Evet," dedi Izzy, oturmadan önce şapkamı yerine koyarak. "Arkadaş olduğumuzu sanıyordum!" Göğsünü tuttu.

"Öyleyiz," diye güvence verdim.

"Arkadaşlar uçak kazası geçirdiklerinde bunu arkadaşlarına söylerler," diye öğüt verdi. "Torres biliyor." Tekrar omuz silktim.

"Tamam, işte bu acıttı." Melodrama büründü, sanki onu yaralamışım gibi sendeledi. "Torres'e söyledin ama geri kalanımıza söylemedin mi?"

"Belki de hikayeyi saklıyordum."

"Ne için? Sonuncusu yerine *bu* konuşlandırma için mi?"

"*Bu konuşlandırma* mı?" Izzy sordu ve gözlerindeki endişe göğsümün sıkışmasına neden oldu. Annem dışında kimse benim için endişelenmiyordu.

Ortam hemen değişti.

"Evet." Başımı salladım. "Yakında gidiyoruz."

"Ne zaman?" Kaşlarının arasında iki küçük çizgi belirdi.

"Çok yakında." Yarından sonraki gün, ama bu herkesin bildiği bir şey değildi.

Fitz boğazını temizledi. "Ben içeri döneyim de Rowell'ın Torres'i masanın üzerinde nasıl dövdüğünü izleyeyim. Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Bayan Phelan."

"Teknik olarak o Bay Astor," diye düzeltti onu gözlerine tam olarak ulaşmayan bir gülümsemeyle. "Hiç şaşırmadım. Benim adamım iyi bir adamdır. Her zaman gerçek bir feminist olmuştur." Fitz beni alkışladı

ve içeri girdi.

Bir an için dalgaların sesi barın içinden gelen müziğin önüne geçti. "Bana nereye gittiğini söyleyebilir misin?" diye sordu.

"Afganistan." Tüm haberlere çıkmıştı, bu yüzden OPSEC'i ihlal ediyor değildim.

Bura

da. Yüzü düştü. "Ve sen oraya bir kez mi gittin?"

Başımı salladım. "Bir yıldan biraz daha az bir süre önce döndük, ama birliğe biraz geç katıldım ve bir yıl önce ayrıldım.

biraz erken, bu yüzden tam zamanlı orada değildim." Bir el yapımı patlayıcı bu görevi benim için bir ay erken bitirmişti ama en azından hayattaydım.

"Ve şimdiden geri mi dönüyorsun?" Gözleri parladı. "Bu nasıl adil olabilir?" "*Adil*, askeri hayatta pek kullanılan bir kelime değil."

Ağırlığımı değiştirdim.

"Burada yaptığın şey bu, ha?" Barı işaret etti. "Gitmeden önce gevşemek mi?"

"Evet. Hunter'da konuşlandık. Buradan yaklaşık yarım saat uzaklıkta." Konuyu değiştirmek için açık bir fırsat yakalamıştım. "Başkente yaşıyorsunuz ama bekârlığa veda partisi için mi buradasınız?"

"Hukuk fakültesi için Washington'a yeni taşındım."

Hesabı yaptım ve tutmadı. "Önümüzdeki yıl son sınıf olman gerekmiyor mu?"

"Bir yıl erken mezun oldum." Önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkti ama sonra gözlerini kaçırdı, gazozuna bir saniye fazla konsantre olmuştu ve ben de bunun iyi bir şey olmadığını anladım. "Her neyse, Margo Savannah'lı ve düğün gelecek ay Syracuse'da olduğu için bekârlığa veda partisinin kız kardeşlerine yakın olmasını istedi. Yarın sabah uçuyoruz."

"Ve biz sadece on iki saat boyunca aynı zamanda aynı yerdeyiz." Ona bakmaktan kendimi alamıyor, güzel yüzünün her ayrıntısını ezberlemeye özen gösteriyordum. Aradan geçen iki buçuk yılın sonucu olarak arada ufak tefek değişiklikler olsa da tam olarak hatırladığım gibiydi. "Tasadüfe bak."

"Tasadüf," dedi doğrudan sikime giden bir gülümsemeyle. Başka bir yerde, başka bir zaman olsa ona çıkma teklif ederdim.

Ama o beş yüz mil uzakta yaşıyordu ve ben görevdeydim. "Seni terk etmek istemedim." Kelimeler ağzımdan kaçtı.

Gözleri büyüdü.

"Hastanede," diye açıkladım. "Sen uyanıncaya kadar kalmak istedim, iyi olduğunu bilmek için. Ama işe alım görevlileri benim için geldiler."

"Serena söyledi." İç çekti. "Adını hatırlayamadım. Beyin sarsıntısı yüzünden her şey biraz bulanıktı. Hastane kayıtlarımda *Nathaniel* yazıyordu -bu arada el yazın bambaşka- ve sonra çantan geldi ve şu küçük kapağın altında *N. Phelan yazıyordu*. Havayolu şirketi iletişim bilgilerini vermedi ve sen . . . internette yoksun. Sosyal medya yok. Hiçbir şey yok. Baktım."

"Rastgele insanların hayatımın en önemli anlarını izlemesinden hoşlanmıyorum." Beni aramıştı. *Beni*. Ailesi temel eğitimden ya da korucu okulundan mezuniyetime gelme zahmetine bile

katlanmayan bir adam, bunun için annemi suçladığımdan değil.
"En azından bir telefon aldın mı?" Tek bir kaşını kaldırdı.

Yan tarafa kaydım ve arka cebimden telefonumu çıkarıp masanın üzerine doğru kaydurdım.

Kanıt.

Onu yakaladı ve sırtarak ana ekran düğmesine bastı. Gülümsemesini aydınlattı ve ona dokundu.

"İşte oldu." Geri uzattı. "Kendime mesaj attım, böylece en azından eşyalarını iade etmek için adresini alabilirim. Müzik zevkin hakkında konuşabilir miyiz?"

"Mal sende kalsın. Panic! at the Disco ile bir sorunun mu var?" Telefonu cebime geri koyarken sordum.

"Hayır, aslında. Beni o gruba yönlendirmiştin ama Radiohead? Pearl Jam? Doksanları hiç terk ettin mi?" diye alay etti.

"Hey, iPod'daki müziğin yarısı bu yüzyıla ait. Sanırım?" Kaşlarım çatıldı. "Kahretsin, hatırlayamıyorum."

"Ben biliyorum. Her bir şarkıyı sayabilirim." İçkisini yudumladı.

"Şimdi yapabilir misin?" Kahretsin, gülümsemek iyi geldi, hem de sahte bir gülümseme değil, gerçekten, içtenlikle gülümsemek. Onun hakkında unuttuğum tek şey buydu: pistte geciktiğimiz o dakikalarda onunla konuşmanın ne kadar zahmetsiz olduğu.

İlk parmağını kaldırdı. "Panic! at the Disco, 'Northern Downpour.'" İkinci parmağını kaldırdı. "Radiohead, 'Creep,'" diye başladı, sonra her bir şarkının adını söyleyerek beni şok etti.

"Peki bunların arasında en sevdiğin hangisiydi?" diye sordum.

"'Kuzey Sağanağı'." Gülümsedi. "Bunu senin de yaptığını hatırlıyorum. Dikkatimi dağıtmak için bana sorular soruyordun."

"Belki de sadece seni daha iyi tanımaya çalışıyordum."

"Güzel. O zaman her iki tarafa da gider. Bunlardan hangisi *senin* favorin?" "Aynı, ironik olarak. 'Kuzey Sağanağı'."

Sonraki birkaç saati orada müzik ve kitaplar hakkında konuşarak geçirdik. Bana üniversitenin onun için nasıl geçtiğini anlattı, ben de ona kum havuzunda olmadığımız bir yıl boyunca almayı başardığım dersleri anlattım.

Görevlendirmeyeyle ilgili her soruyu geçiştirdim, hayatının ayrıntılarını paylaşıırken karşılık görmeyi hak etmediği için değil, o boktan yılın onunla geçirdiğim zamandan bir saniye bile çalmasını istemediğim için.

Saatler nefes almanın kolaylığıyla geçti ve herkes gitmeye hazır olduğunda -biz hariç herkes- bir şekilde vedalaşmayı başardık.

Ona sıkıca sarıldım, birlikte imkânsızı başardığım kıza, birlikte bir şansım olması için sağ kolumu verebileceğim kıza. "Yarın dikkatli uç, tamam mı? Seni acil çıkıştan çıkarmak için orada olmayacağım."

"Elimden geleni yapacağım." İçini çekti ve bana tekrar sarıldı, benim dünyamda var olmayan bir mükemmellikle bana uyum sağladı. "Orada ölme."

"Elimden geleni yapacağım." Çenemi başının üstüne yasladım ve gözlerimi kapadım, tuzlu havanın, limonun ve ne olduğunu çıkaramadığım ama asla unutamayacağım bir parfümün kokusunu içime çektim.

Onu bu gece kız arkadaşlarıyla birlikte bana daha önce bahsettiği kiralık tatil evine doğru yürürken gördüğümde bulduğum kayıp parçayı geri almış gibi hissettim.

Torres ve Rowell hesaplarını ödedikten sonra nihayet bardan çıktıklarında neredeyse gözden kaybolmuştu.

"Dostum!" Fitz haykırdı. "Uçak Kazası Kızı'nı kaçırdınız!"

"Ne?" Torres yüzüme bir kez baktı ve sonra görüş alanımı takip etti.

"Arayan Izzy'ydi." Köşeyi dönene kadar onu izledim.

"Bok yok mu?" Torres'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Biricik Isabeau'yla tanışmayı kaçırdım mı? Seni verandada gördüm ama asıldıysan bölmek istemedim..." Başını iki yana salladı. "Cidden o muydu?"

"Cidden o." Başımı salladım.

"Ne uçak kazası lan?" Rowell sordu ve arabaya doğru yöneldik.

Onlara hikayeyi anlattım, Fitz arabayı alırken ben de kışlarının yarısını görev yerine geri götürdüm.

Diğerleri.

O gece uyumam saatlerimi aldı ve uyuduğumda rüyamda onu gördüm. Uçak yoktu. Uçak yoktu.

nehir. Ambulans yok. Sadece o vardı.

Ertesi sabah koşumu bitirdiğimde telefonum çaldı, alan kodunu tanıımıyordum ama az önce kat ettiğim dokuz milden dolayı göğsüm kabarırken cevap verdim. "Alo?"

"Nate?"

Yüzümdeki gülümseme anıktı. "Izzy?"

"Evet." Sinirli bir şekilde güldü. "Bak, bugün gitmiyorsun, değil mi?"

"Hayır." Koğuş odamdaki, depolanmak üzere çoktan paketlenmiş kutu yığınınına baktım. "Neden? Her şey yolunda mı?" Telefonla uğraşırken gömleğimi çıkardım ve bu gece yıkayacağım son çamaşır yığınının içine attım.

"Uçağa binmedim."

ONBİRİNCİ BÖLÜM

NATHANIEL

*Kabil, Afganistan
Ağustos 2021*

Kevlar'ımı daha yeni başıma geçirmiş ve cırt cırtlarını bağlamıştım ki yatak odamın kapısı üç kez vuruldu. Kapıyı açtığımda diğer tarafta beni bekleyen öfkeli bir kadın vardı.

"Ne demek seninle gelmiyorum?" Izzy ellerini kalçalarında yumruk yaparak bana doğru bağırdı. Siyah keten pantolon ve köprücük kemiğini kesen bluzuyla ofisteki bir başka gün için giyinmişti ama topuklu ayakkabıları beni gülümsetti. Ya o parfüm? Tanrı'ya yemin ederim ki, Izzy savaş bölgesinde Chanel'in altından kalkabilecek tanıdığım tek kadındı.

"Bir yere gittiğimi nereden biliyorsun?" Bir elimi kapının pervazına, diğerini de kapı koluna dayayarak sordum.

Bana dik dik baktı, gözleri savaş teçhizatımda gezindi ve sonra kaşlarını kaldırdı. "Çünkü Turuncu ya da Mavi, adı her ne haltsa, bana bugün biz çalışırken konferans salonunun dışında nöbet tutacağını söyledi ve sen gitmeden bebek bakıcılarını değiştirmeyeceğinin farkındayım," diye tersledi, gözlerinde ateş vardı.

"Bir, o Çavuş Black'ti. İki, bir çift dramatik üniversite öğrencisi gibi koridorda tartışmayacağız."

"Bana uyar." Kolumun altından sıyrılıp odama girdi ve kollarını göğsünde kavuşturarak etrafı inceledi. Onunki gibi bir süit değildi, sadece özel banyolu tek kişilik bir odaydı ve bu da Amerika'da olmaktan sonra sahip olduğum en iyi şeydi. Konaklama olarak burası Afganistan'ın Ritz Carlton'ı gibiydi.

Izzy'yi daha büyük bir olay çıkarmadan odamdan atamayacağımı anladığımda dudaklarımdan bir iç çekiş koptu ve bizi yalnız bırakmak için kapıyı kapattım. "Serena'yı geri almak istediğini sanıyordum. Uçuşun gerçekleşmesi için bir sürü torpil yaptım ve hâlâ orada olup olmadığına bakacağım, bu yüzden Çavuş Black'ten sana göz kulak olmasını istedim çünkü maiyetinden kimsenin bugün toplantısı yok."

Yarın tekrar yollarda -ya da gökyüzünde- olmamız gerekiyordu, ama ülkenin durumu göz önüne alındığında, Serena'yı geri getirirsem onun yerine bir uçağa binmesini sağlayabileceğimi umuyordum.

"Ben de seninle geliyorum." Çenesini kaldırdı.

"Benimle gelmek için hiçbir nedenin yok." Başımı salladım. "Böyle bir şey olmayacak."

"Bana nereye gideceğimi söyleyemezsin!"

Botlarımın burnu onun topuklu ayakkabılarının ucuna değene kadar ilerledim. "Güvenliğinizin başı olarak *tam da* bunu yapabiliyorum. Unutma, dışarıdaki her emri dinlemeyi kabul ettin," dedim kapıyı göstererek. "Sen sadece burada sinir krizi geçirebilirsin."

Çenesi düştü. "Sinirlenmiyorum, Nathaniel Phelan."

"Öylesin." Ağzımın bir köşesi yukarı doğru kıvrıldı. "Hoşuna gitse de gitmese de Isabeau, sen kıdemli bir kongre yardımcısısın, yani kendini tehlikeye atmak için bir nedenin yoksa, seni düşmanın önünde lezzetli bir hedef gibi sallandırmayacağım."

"Peki ya bir nedenim varsa?"

"Yapamazsın. Bu sabah Kunduz'un bugün düşecek gibi görüldüğüne dair haberleri okur okumaz seyahat programını değiştirdim." Birkaç saat önce onu kucağımda kıvrılmış halde bulmuştum ve bunu umutsuzca unutmaya çalışıyordum. Benim hatamdı, ama onu yerde diz çökmüş, yaprak gibi titrerken gördüğüm anda, söz konusu o olduğunda her zamanki gibi içgüdülerimle hareket etmişim. "O görüşmeye devam etme ihtimalin sıfır."

Yutkundu ve başını salladı. "Her ne kadar nefret etsem de bunu takdir ediyorum." Gözlerini kapatarak burnunun kenarını ovuşturdu.

"Aslında, hepiniz o cilalı kıçlarınızı bir uçağa bindirip tüm bu geziyi terk etmeniz kendimi çok daha iyi hissederdim. Zararın neresinden dönersen kardır Izzy," diye açıkça yalvardım.

"Yapacak bir işimiz var," diye karşılık verdi. "Senatör Lauren gelecek hafta da geliyor-"

"Bu bir hata." Ciğerlerimi istila eden parfümünün mükemmel tatlılığından kurtulmak için geri adım attım. "Bu ülke tahmin edilenden çok daha hızlı çökecek."

"Raporlar altı ila on iki ayımız olduğunu söylüyor," diye itiraz etti, ama dudaklarını büzüştürüşünden yalan söylemediğimi anladığını anladım.

"Evet, çok iyi bildiğim bir yerde gördüklerime, dünyanın öbür ucundaki birinin en iyi senaryo analizinden daha çok güveniyorum ve dışarıda olup bitenler" - penceremi işaret ettim - "en iyi senaryo *değil*."

"Ben aptal değilim, Nate. Bunu biliyorum." Panik gözlerinde alevlendi. "Ama Serena yukarıda."

"Ve Serena'nın neye benzediğini biliyorum. Bölgeyi araştırmaya başladım bile, ben oraya varana kadar umarım birileri onun izini bulmuş olur. Akşam yemeğinden önce dönerim."

"Seni tanımayabilir," diye karşılık verdi.

"Hadi ama, elindeki en iyi argüman bu mu?" Kaşlarımı kaldırdım ve bakışlarını indirdi, ama bu daha önce gördüğüm "*Sen kazandın*" ya da "*İyi, pes edeceğim*" tarzında bir bakış değildi. Hayır. . . o çatık kaşların altındaki duygu suçluluk duygusuydu. "Ne yaptın Isabeau?"

Yutkundu. "Mezar-ı Şerif hâlâ güvende."

Gözlerim parladı. "Böyle düşünüyorsan benimle dalga geçiyorsun. Sheberghan dün Taliban'ın eline geçti. İstihbarat sadece Kunduz Vilayeti'nin değil, Sar-e Pol ve Takhar'ın da istila edildiğini gösteriyor. Bunların ortak noktası ne Izzy?"

"Burada oturup onu bulup bulamayacağınızı görmek için sizi beklemeyeceğim. Sen onu ülkeyi terk etmeye ikna edemeyebilirsin ama ben edeceğim. Eğer onu helikoptere bindiremezsek, onu bulmanın hiçbir anlamı yok," diye karşı çıktı ama bu ses tonu ... bana her şeyi anlatmıyordu.

"O vilayetlerin *hepsi* kuzeyde," dedim onun gerekçelerini görmezden gelerek. Belki bu beni bir pislik yapıyordu ama Izzy'nin bu ülkeden defolup gitmesini sağlayacaksa Serena'yı domuz bağıyla bağlayıp omzuma atmaya karşı değildim. "Eğer Samangan düşerse, geriye Belh Vilayeti - Mezar-ı Şerif- kalır. Bunu anlıyor musun?"

"Orada kaldığı her gün, asla dışarı çıkamama tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu anlıyorum.

Yapmak zorundaydım."

Seyahat programını değiştirdi. Bunu onun sinir bozucu g zelliikteki gözlerinde gördüm. Kulağımdaki radyodan Webb'in sesi geldiği anda karnım yere çarptı.

" avuş Green."

Konuşmak için düğmeye dokundum. "Yeşil burada."

"Seyahat programınız değiştiği için yardımcıların toplanmasına zaman tanımak amacıyla kalkışınız ertelendi ve şu anda öğlen saatlerinde Mez'de liderlik ve bir grup mahsur Amerikalı ile buluşacaklar."

Gözlerimi Izzy'ninkilerden ayırmadım. "Ve bunun güvenli olduğunu mu düşünüyoruz, efendim?"

"Emirler doğrudan Senatör Lauren'in ofisinden geliyor. Görünüşe göre o grupta seçmenleri var ve biz de onları tahliye edeceğiz."

"Anlaşıldı." Siktir. Benim. Hayatım. Radyodan  ıktım ve Izzy'nin boşluğuna doğru eğildim. "Arkamdan iş çevirdin."

"Evet," diye fısıldadı, dilini alt dudağının üzerinde endişeyle gezdirerek. "Ama biz _."

"Hayır," diye tersledim. "Mazeret yok. Bir daha arkamdan iş çevirirsen işim biter." O koyuyordu

kendini doğrudan tehlikeye attı ve bu benim damarlarımı asit gibi kemirdi. Serena da onun için aynı şeyi yapardı ama Serena'ya geri dönülmez bir şekilde aşık değildim. Sadece Izzy'ye. Her zaman Izzy. "Ya bana g venirsin ya da bu iş yürümez."

Ağzımdan çıkar çıkmaz kelimeleri geri almak istedim, çünkü tam da bu yüzden aramızdaki ilişki y r memişti. *Biz diye* bir şey hiç olmamıştı. Izzy ve benim ne olduğumuz tanımlanamazdı.

"Ben sadece-" diye başladı.

"Ya bana g venirsin ya da bu iş yürümez," diye tekrarladım. Başını salladı. " z r dilerim."

"Topuklulardan kurtulmak isteyeceksin." Kapımı açtım ve koridoru işaret ettim.

 ki saat sonra, bir Chinook eşliğinde Mez'e doğru yola çıkan dört Blackhawk'tan birine bindik.

"Chinook bizi geride tutmayacak mı?" Holt vınlayan pervanelerin gürültüsü arasında bağırdı.

"Bizden daha hızlılar," diye bağırdı Kellman, adamının kemerini kontrol ederken. Doğal olarak, diğer üç yardımcı da gezi duyurulduktan sonra "bilgi toplama" için gelmeye karar vermişti. Politikacılar kendilerinin göze alamayacağı durumlara astlarını göndermekten asla  ekinmezlerdi.

Izzy karşımdaki uçağa bindi, hareketleri yumuşaktı ve uçma korkusundan eser yoktu. Önümdeki derli toplu kadın, bu sabah yerden kaldırdığım perişan kadına hiç benzemiyordu. Bu kadın tam bir profesyoneldi, uyku şortu ve atletinin tam tersi bir kıyafet giymişti. Sonra koltuk minderlerini sıkıca kavradı ve ben de yüzündeki çatlağı gördüm.

Koltuğımdan eğilerek AirPods'umu tekrar kulaklarına taktım.

Bakışları benimkilerle kilitlendi ve nabzım hızlanmadıysa lanet olsun, çünkü on yıl önce o kaza sırasında el ele tutuştuğumuz zamanki bakışının aynısı -korkmuş ve bir şekilde güvenen- onu tekrar benimmiş gibi hissettirdi. Ama güneşte parlayan o yüzük onun benim olmadığını hatırlatıyordu. Dünkü telefon görüşmesine verdiği tepkiye bakılırsa, o Jeremy adında birine aitti. Görünüşe göre *Jeremy* onun için yeterince iyiydi. Onun için yeterince istikrarlıydı. Taşın büyüklüğüne bakılırsa ailesini de memnun edecek kadar zengindi.

Jeremy'yi, Chad ve Blake ile birlikte, dangalak erkek isimleri listeme ekledim.

Ama dangalak ya da değil, seçtiği kişi oydu. Ben sadece onun için bir savaş bölgesine uçmaya istekli olan kişiydim. Ne kadar zaman geçtiği önemli değildi; bir türlü bırakamıyordum. Onu hâlâ seviyor olmam onun suçu değildi. Benim suçumdu.

Ne dinlemek istediğini seçebilmesi için cep telefonumu uzattım.

Sen seç, diye mırıldandı ve bana Savannah'daki o güneşli günleri hatırlatarak geri verdi. Göğsümde bir baskı oluştu ve çalma listemde gezinerek bana uygun olan şarkıyı seçtim.

"This Is Gospel "in akustik versiyonunu çalmaya başladığımda helikopter havalandı ve gözleri fal taşı gibi açıldı. Tam nakarat başladığında başını çevirdi ve ben de sanki AirPods'lardan birini takmışım gibi, bırakılmayı istemekle ilgili sözleri kendi kafamda duydum - şarkıyı o kadar iyi biliyordum. Bu da onun favorilerinden biriydi.

Ama bırakması gereken kişi bendim.

"Sadece on dakika daha bekleyebiliriz," dedim Izzy'ye, Mezar-ı Şerif havaalanında el koyduğumuz boş odaya bakarken. Yüzündeki beklenti ifadesi göğsümün sıkışmasına neden oldu.

Torres yanından geçerken, "On dakika çok uzun olabilir," diye mırıldandı.

Onu şehrin içine ya da kuşlardan iki dakikalık bir mesafeden daha uzağa götürme riskini göze alamazdım. Amerikalılar ve SIV'lere hak kazananlar son üç saat içinde burada bir araya gelmiş, yönetim temsilcileri kongre yardımcılarına raporlarını verirken tahliye ihtiyaçlarını tartışmışlardı.

Vizesi olan ve acil tahliye isteyen birkaç düzine kişi çoktan Chinook'a yüklenmişti ve Izzy ile diğerlerinin vize sürecini hızlandırmaya yardımcı olmak için getirdikleri evrakları toplayan sadece birkaç kişi kalmıştı.

"Ve dışarı çıkıp aramama izin vermeyecek misin?" Izzy tekrar sordu, gözlerindeki umut sönüyordu.

"Oraya çıkıp çatılardan Serena'nın adını haykırmak sana istediğin tepkiyi getirmeyecek." Onun saflığından hem nefret ediyor hem de ona minnettar oluyordum. Bu, savaşın dehşetini ondan uzak tutarak işimi yaptığım anlamına geliyordu ... ta ki o bunları aramaya gelene kadar. "Buradaki bağlantılarımıza göre, onu görmek isteyen biri olduğunu biliyor."

"Ama ben olduğumu söylemedin?" Izzy'nin bakışları az önce masada yardım etmeyi bitirdiği sivilin geri çekilen sırtından benimkine kaydı.

"Yani, bir Birleşik Devletler kongre üyesinin yardımcısının burada samanlıkta iğne aradığının reklamını mı yaptım? Hayır, vermedim. Çünkü seni canlı seviyorum."

Ayağa kalkıp bana dik dik baktı, sandalyesi muşamba zeminde gıcırdıyordu ve ben de odada benim ya da onun ekibinden olmayan herkesin tepkisini not ettim. Şu anda sadece birkaç kişi vardı ve Graham mekânı kapatmaya başladığından beri kapıya doğru yönelmişlerdi.

"Onu burada bırakmayacağım," diye tısladı Izzy, sesini alçak tutarak.

Yanıdaki tercümana bir bakış attım ve o da geri çekilerek bize alan açtı ama Torres havada asılı kaldı. Patlamak üzere olduğumu hissettiğinde hep öylece dururdu.

"On dakika içinde burada olmazsa yapacaksın." Eğildim. "Burada istediğimi yapacağına söz vermiştin ve ben de seni buna bağlı tutuyorum. Serena gemide olsa da olmasa da on dakika içinde gidiyoruz."

Izzy'nin vücudu gerildi ve gözleri bana dikildi. "Ve sonraki süreyi onun ölü mü diri mi olduğunu merak ederek mi geçireyim? Acaba bir şey yapmış ya da söylemiş olabilir miyim?"

onu eve getirdin mi? Hayır, Na-" Yüzünü buruşturdu ama hemen toparlandı. "Çavuş Green, bunu yapmayacağım, bir daha olmaz."

Torres geri çekilmeden önce, "Artık kız kardeşinden bahsettiğini sanmıyorum," diye fısıldadı. "Doğru dedin," diye karşılık verdim ve o da inatçı çenesini kaldırdı. "Bayan Astor," diye tekrar başladım,

Etrafımızdaki insanların farkında olarak sesimi alçaltarak, "diğer insanların aldığı kararları kontrol edemezsiniz, ne de onların seçimlerinin sonuçlarından sorumlu tutulamazsınız." Bu tartışmayı yapmadan buraya kadar gelebilmiş olmamız bile bir mucizeydi ama bu konuya şifreli bir dille girmeyeceğimden emindim ve burası uygun bir yer değildi.

"Bundan emin misin?" Kollarını beline doladı, saçlarını örten baskılı ipek eşarba takılmamasına dikkat etti. "Çünkü bunu düşünmek için birkaç yılım oldu ve eminim ki *birine* bakıp 'Lütfen eve gel' deseydim, belki de gelirdi." Gözleri benimkileri aradı ve ben kalbimi yerden kaldırmak için mücadele ettim.

Hiç sormamıştı. Açıkça söylemedi. Yine de ona kalacağımı düşünmesi için bir sebep vermemiştim.

"Hey, Isa, yola çıkmaya hazır mısın?" Holt yanımdan geçerken sordu, durup aramıza baktı, mükemmel bakımlı kaşları kalktı. "Rahatsız mı ettim?"

"Hayır," diye cevap verdim. "Evet," diye karşılık verdi Izzy.

"Tamam, ben Baker ve Turner'la birlikte çıkıyorum," dedi ve yavaşça geri çekildi.

Kellman yanımdan geçerken ısıklık çaldı, Holt'u arkamızdan kapıdan çıkardı, odada sadece Graham ve birkaç operatör kaldı. Ona bu on dakika için söz vermemiş olsaydım, Izzy şimdiye kadar Blackhawk'a binmiş olurdu.

"Beni hiç düşündün mü?" diye sordu, sesi fısıltıya dönüşmüştü. Çenemi sıktım ve ona gerçeği söyleme dürtüsüyle savaştım. *Her lanet gün.* "Bu yüklü bir soru," diye cevapladım sonunda.

Gözlerini kırıştırdı. "O şekilde değil. Demek istediğim, *yıllarca* orada oturup dışarıda bir yerlerde savaşıp savaşmadığını ya da ölüp ölmediğini merak etmenin nasıl bir his olduğunu hiç düşündün mü?" Son kelime boğuk bir şekilde çıktı. "Senin bir yerlerde gömülü olma ihtimalinden korkarak kaç kez ağlayarak uyuduğum hakkında bir fikrin var mı? Mezarını nerede ziyaret edeceğimi bile bilemeyeceğimi?"

Kahretsin. Midem bulandı ve ekibimin bize alan açmaya çalıştığının fazlasıyla farkında olarak yavaş bir nefes verdim. "Şimdi zamanı değil."

"Asla zamanı değil," diye karşılık verdi. "Sorun hep buydu, sanırım bazı şeylerin değişmediğini bilmek güzel. Benden *her şeyi* görmezden gelmemi istiyorsun, sonra da gidip helikopterde o şarkıyı çalarak saçmalıyorsun. Üzgünüm *Çavuş Green*, ama hepimiz sizin gibi arkamıza bile bakmadan çekip gitme yeteneğine sahip değiliz. Ama sen hemen bir sonraki göreve geçtin, değil mi?"

Graham odanın ortasında durduğu yerde kaşlarını kaldırdı, sonra ona doğru bir bakış gönderdiğimde bize sırtını döndü.

"Görünüşe göre hayatına devam etmişsin," diye fısıldadım, anlamlı bir şekilde yüzüğüne bakarak.

Yutkundu, sonra sol elini dirseğinin içine sokarak yüzüğü sakladı ve bakma nezaketini gösterdi ... kahretsin, bu da neydi? Pişman mı? "Her gün," dedi sessizce. "Her lanet olası gün

adınızı Google'da arattım, Çavuş Green, bir ölüm ilanı çıkacak diye ödüm koptu. Google Alert için kullandığım ilk terimin sen olduğunu unutma. Aynı şeyi Serena için yapmak zorunda kalırsam bu beni mahveder."

Kullandığı imge karşısında kaburgalarım ciğerlerimi acıyla sıkarken başka tarafa baktım. Bu uyarı

geçmişte akıl sağlığını kurtardı. O benim akıl sağlığını kurtarmıştı. Ona bu konuda ödeyebileceğimden çok daha fazlasını borçluydum ama bu, ilişkimizi otopsi masasına yatırarak içimi boşaltmaya istekli olduğum anlamına gelmiyordu. Ona asla söyleyemeyeceğim şeyler vardı, sırf herkesin bahsettiği o değerli kapanışa sahip olabilsin diye asla tekrar ziyaret edemeyeceğim ya da yeniden konuşamayacağım. Ama bu? Bunu ona verebilirdim.

"En yakın akraba formumu hiç değiştirmedim," dedim ona usulca, sesimi sadece onun duyabileceği kadar alçaltarak, çünkü bir şekilde neredeyse bağırmaya geri dönmüştük.

"Ne?" Gözlerini kırıştırdı.

"Evrakları hiç değiştirmedim." Başımı salladım. "Eğer başıma bir şey gelseydi, biri sana söylerdi. Muhtemelen nerede, nasıl ya da neden olduğuna dair detayları değil. Ama sana öldüğümü söylerlerdi. Gerçi seni bulmak birkaç gün sürebilirdi, çünkü elimdeki son adres New York'taydı."

Tüm ifadesi yumuşadı ve gözlerinden yayılan keder ölümcül bir hassasiyetle içime işledi.

"Artık gerçek hayatına ne zaman döneceğini bileceksin," diye devam ettim, sol elindeki dev kayayı düşününce ellerim kıvrıldı. "Hiçbir haber iyi haber değildir. Değiştirmemi istemiyorsan, soyadın muhtemelen uzun süre Astor olmayacak ve nişanlın neden sana haber verildiğini merak edebilir."

"Hayır." Başımı sertçe salladı. "Değiştirme. Tabii benden daha fazlasını bilmesi gereken biri çıkmazsa." Ağırlığını kaydırıp ve bakışlarını yavaşça benimkine geri çekmeden önce başka bir yere baktı. "Bilmesi gereken başka biri var mı?"

Elston ön kapıdan içeri girerken, "Tam buradan," dedi ve beni Izzy'ye yanıt verme garipliğinden kurtardı.

"Teşekkür ederim, Çavuş Rose," diye cevap verdi arkasından bir kadın sesi.

Tanıdığım bir ses. Nabzım bunun gerçekten *işe yaradığı* umuduyla atarken başımı kapıya doğru çevirdim.

Izzy koşmaya başladı ve masalardan kaçıp Graham'ın yanından geçerken onu durdurmaya zahmet etmedim. Elston, kendini kadının üzerine atmadan önce zar zor yolundan çekildi. "Serena!"

ON İKİNCİ BÖLÜM

IZZY

Tybee Adası, Georgia
Haziran 2014

Nate ve ben Tybee'de amaçsızca dolaşırken elimdeki iki top cevizli tereyağından bir yudum alarak, "Seni asla kurabiye ve krema seven biri olarak düşünmezdim," dedim. Nemle mücadele etmek için saçlarımı dağınık bir topuz yapmış, boynumu ve omuzlarımı Haziran güneşine karşı çıplak bırakmıştım.

"Seni asla 'sabah onda dondurma yiyen' bir kız olarak düşünmezdim ama işte buradayız," diye cevap verdi, o lanet gamzesini göstererek. Ya gözleri? Evet, onlar hâlâ hatırladığım kadar kalp durdurucuydu.

Caddenin karşısına geçtik ve kaldırımda benimle yer değiştirip caddeye daha yakın yürürken parmakları belimi sıyırdı. Birden ona kadar olan bir ölçekte, bu bir erkeğin yapabileceği en seksi ama cinsel olmayan şeyler arasında on ikiydi ve nabzımın düşmesine yardımcı olmuyordu.

Dün gece onu tanıdığım anda içimde bir şeyler değişmişti ve her ne kadar dünkü halime geri dönmek istesem de yapamazdım, bir şekilde bu adama bağlı olduğuma dair açıklanamaz, kaotik, anlamsız bir his varken olmazdı.

İki saat önce havaalanından aradığım adam, gidiş kapısının önünde bavulumun üzerinde otururken Margo beni izliyordu ve yolda kalacağımdan endişeleniyordu.

Endişelenmemiştim. Bir saniye bile. Beni o uçakta bırakmamış ya da nehirde terk etmemişti. Nate bana karakteri hakkında bilmem gereken her şeyi iki buçuk yıl önce göstermişti. Bu aynı zamanda aceleciliğimin onun gününü mahvetmiş olmasından korktuğum anlamına geliyordu.

"Bugünkü planlarını mahvetmediğime emin misin?" Külahımın arkasından ona baktım. "Bu sabah uçağımı değiştirirken pek de mantıklı düşünmüyordum. Sadece orada durmuş diğer kızların çantalarını kontrol etmelerini izliyordum ve bunu yapamazdım." Tanrım, gevezelik ediyordum ve sözcüklerin akışını durdurmak mümkün değildi. "Seninle beş dakika daha geçirebileceğim en ufak bir şans olsa bile gidemezdim. Bunun kulağa ürkütücü geldiğini biliyorum. Ve daha da kötüsü, dün gece biriyle görüşüp görüşmediğini sorma zahmetine bile girmedim ve kim bilir? Belki de bir kız arkadaşın vardır ve ben şimdi senin planlarını altüst ettim-"

"Izzy," diye araya girdi, Saint Louis Blues şapkasının altından kaşlarını kaldırdı ve eliyle çıplak omzumu kavradı. Kahretsin, dokunuşu hoşuma gitmişti. "Benim bir kız arkadaşım yok. Olsaydı, dün gece sana söylerdim ve şimdi burada seninle olmazdım." Ağzının bir köşesi sırtarak

kalktı,

ve kalçalarım sıkılaştı. "Ya da en azından artık bir kız arkadaşım olmazdı."

Bu, aramızdaki çekim her neyse onun da hissettiği anlamına mı geliyordu? "Yani, benimkini altüst ederek senin planlarını mahvetmedim mi?"

Başını iki yana salladı. "Amerika'daki son günümü seninle geçirmekten daha iyi bir şey düşünemiyorum. Seksen yaşında bir kadının dondurma zevkine sahip olduğunu düşünürsek, kurabiye ve kremamla alay etmeyi bıraktığın sürece."

En sevdiğim lezzeti savunmak için "Yapma," diye alay ettim.

Amerika'daki son günü. Yarın ayrılıyordu. Midem bulandı.

"Tereyağlı ceviz," diye alay etti. "On sekiz yüzlerin sonlarından beri var. Diğer tüm dondurma lezzetlerinin büyükannesi gibidir." Benim seçtiğim dondurmadan bir ısırık aldı.

"Bu bir klasik." Külahımın kenarını yaladım ve gözleri parlayarak hareketi takip etti.

"Hâlâ burada olduğuna inanamıyorum." Başını salladı, eminim benim ona baktığım gibi bakıyordu bana; saf bir hayranlıkla.

"Aynen." Döndüm ve pitoresk caddede kıvrıla kıvrıla yürümeye devam ettik.

"Birkaç yıldır buradayım, yani varlığım o kadar da sürpriz değil." Bir ısırık daha aldı. "Senin ortaya çıkman biraz tesadüf."

Kim yaptı bunu? Dondurmalarını gerçekten *ısırdılar* mı?

Erimesine izin verecek zamanı olmayan biri.

Yine de bunu sipariş ettiğimde gözlerim midemden çok daha büyüktü. Külahı fırlatıp attım ve ileride bir kitapçı gördüm. "Hâlâ o kitap listesini mi karıştırıyorsun?"

"Yavaş yavaş." Bir ısırık daha aldı ve kalanları parçaladı. "Üniversite dersleri ve size ateş eden insanlar arasında okumaya zaman bulmak zor, ama bir çentik atıyorum."

Durdum, gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Nate döndü, kaşları çatıldı. "Kahretsin. Muhtemelen böyle şeyler duymaya alışık olmadığınızı unutmuşum.

Bu."

"Sorun değil." Zorla gülümsedim. Ama değildi. Yakınından bile geçmiyordu. Ona ateş edileceği düşüncesi ...

Anlaşılmaz.

"Öyle değil. Söylediğimi unut." Dondurmasından arta kalanları yakındaki çöpe attı ve etrafımızdaki sokağı taradı. "Bir fikrim var." Elini uzattı.

Ben aldım. "Önden buyur."

İki saat sonra, North Beach'teki ahşap ikili salıncakta oturuyorduk, ayaklarım kucağından karşı korkuluğa uzanırken Nate bizi hafifçe sallıyordu. *Outlander*'ın sayfalarını karıştırırken arkamdaki biraz içeri gömüldü, en sevdiğim satırları neon sarısı fosforlu kalemle işaretledim, o da aynısını *Their Eyes Were Watching God*'a yaptı, ama umurumda değildi.

Yirmi bir yıllık hayatım boyunca bundan daha mükemmel bir an geçirdiğimi hatırlamıyorum. Hayat.

"Seçtiğin kitabın bu olduğuna inanamıyorum," diye mırıldandı ve kitabı sürüklemekten önce bana doğru baktı.

sayfalarından birinde fosforlu kalem.

Onun fikri bayıltacak cinstendi. Beni kitapçıya götürmüş ve henüz okumadığını tahmin ettiğim favori kitaplarımdan birini seçmemi söylemişti, o da aynısını yapmış, ikisini birden almıştı.

bir paket sarı fosforlu kalem.

"Biraz romantizm sana zarar vermez." Okyanus esintisi kalın ciltli kitabın sayfalarını karıştırırken ağzımı bir gülümseme kapladı. "Ayrıca, şu anda uyarlanıyor. Sanırım Ağustos'ta çıkacak. O zaman bana teşekkür edersin."

"Ağustos'ta hâlâ görevde olacağım." Kitabı tutuşunu ayarlarken elinin yan tarafı dizimi sıyırdı ve kelekler midemin kenarını öptü. Şapkasının yakasını incelikle seksi bir şekilde kıvrmasından, plajı düşündüğümüzde üzerime geçirdiğim bikini üstüm ve jean şortumla yanmayayım diye bana güneş kremi sıkarken gösterdiği özene kadar onunla ilgili her şeyin aşırı farkındaydım. "Ve derslere başlayacaksın, değil mi?" Bir sayfa daha çevirip içindekileri gözden geçirdi.

"Evet, Georgetown'da," diye cevap verdim, vurgulamak için sadece en romantik satırları seçtim ve o kısımlara geldiğinde yüzünü hayal ettim. Dünyanın öbür ucunda olacaktı.

"Bu konuda mutlu görünüyorsun." Şapkasının altından bana bakarken başını yana eğdi. "Bildiğim kadarıyla, orası oldukça iyi bir okul."

"Öyle." Yüzünü daha net görebilmek için gözlerimi elimle güneşten korudum. "Ve kabul edildiğim için minnettar *olmadığımdan* değil; sadece ..." Bir iç çekiş omuzlarımı çökertti ve sahilde oynayan Pazar ailelerine baktım.

Yer değiştirdi ve şapkasını başıma koyduğunda elleri bir kalp atışı kadar yüzümü çevreledi. "Güneş için."

"Teşekkür ederim." Bu tatlı jest karşısında gülümsedim, parmaklarım tişörtün kenarını sıyırdı. "Senin sweatshirt'ünü hiç giymedim," diye geveledim. Kahretsin, bugün DEHB ilaçlarımı almalıydım, ama hafta sonuydu ve sadece uçacağımı düşünmüştüm ve her zaman iştahımı keserlerdi ve bazen sadece eğlence için atıştırmak isterdim ve şimdi aklıma gelen her şeyi söylüyordum.

"Takmalısın," dedi. "Yani takmalısın. Zaten benden daha uzun süredir sendeydi. Çanta ve iPod da aynı şekilde. Onlar neredeyse senin." Gamzesi ortaya çıktı ve nabzım titredi. "Aslında, resmen hepsini sana veriyorum."

"Göndermemi istemiyor musun?" Adresini sormak için aklıma gelen tek neden buydu, çünkü önümüzdeki bir yıl boyunca -bu görev süresi boyunca- mesaj alacağını düşünmüyordum.

"Hayır. Onu giymen fikri hoşuma gitti. Nehir yüzünden dağılmadığı sürece." Yüzünü buruşturdu. "İğrenç mi?"

"Hayır." Güldüm. "Şaşırtıcı bir şekilde iğrenç değil, gerçi beyaz kısımlar eskisi kadar parlak değil. Ama orada sahip olduğun diğer her şey yok edilmiş olmalı, çünkü geri gelen tek şey bu."

"Çantanı aldın mı?"

Başımı salladım. "Senin çantandan bir ay sonra ortaya çıktı. Sanırım kimliğimin orada olması yardımcı oldu."

"Sanırım öyle." Tekrar kitaba baktı ama fosforlu kalemi kıpırdamadan sayfanın üzerinde duruyordu. "Hâlâ uçmaktan korkuyor musun?" diye sordu usulca. "Hep merak etmişimdir, acaba kaza ..."

"Beni daha da mı batırdın?" Özellikle açık saçık bir cümlenin altını çizerek teklif ettim.

"Bu şekilde ifade etmeyecektim, ama şimdi sen söyleyince ..." Bana özür dileyen bir bakış attı.

"On sekiz ay boyunca uçmadım," diye itiraf ettim ve en sevdiğim bölüme geçmek için bir sonraki bölümü gözden geçirdim

parçalar. "Çok fazla terapi gerektirdi. Bu ve kâbuslar için." Tırmanan sığağa rağmen bir ürperti omurgamda ilerlemek için elinden geleni yaptı. "Ama artık ikisi için de başa çıkma mekanizmalarım var."

"Başa çıkma mekanizmaları mı?"

"Şey, evet. Panik atakları kontrol edebileceğimden değil. Aslında bir uçak kazası geçirdik. En kötü senaryonun en iyisini yaşadık ama bir daha asla kendime olasılığın sıfıra yakın olduğunu söyleyemeyeceğim, çünkü artık korku topraklanmış durumda." Gözlerim kısıldı. "Olanlardan sonra uçarken hiç sorun yaşamadın mı?"

Omuz silkerek bir omzunu kaldırdı. "Saint Louis'den kalkan bir sonraki uçağa bindirildim, ben de ..." Yutkunurken boğazı düğümlendi. "Uçtum. Kendime, eğer evren bir uçak kazasında ölmemi isteseydi, bunu yapardım dedim. Yine de kâbusları anlıyorum. Bir terapistin YouTube'unda gördüğüm 'Artık orada değilsin; evindesin' olumlamalarını yapıyorum."

Kaşlarını havaya kalktı. "Bir terapistin *YouTube'u mu*?"

"Dosyanızın bir psikiyatrist tarafından işaretlenmesi benim işimde pek de iyi bir şey değil." Başka bir satırın altını çizdi ve devam etti. "O an ne yapmam gerekiyorsa onu yapıyorum ve sonra yoluma devam ediyorum. Dediğin gibi," dedi bana bakarak. "Başa çıkma mekanizması sanırım."

"Korktuğun bir şey var mı? Bir şey olmalı, değil mi?"

"Elbette. Babam gibi bir şey olmak." Sağ tarafa uzandı ve sırt çantasından bir şey çıkardı. "Sakız mı?"

"Hayır, teşekkürler." Sanırım bu konu tartışmaya açık değildi.

Ağzına bir parça attı ve bu şekilde bir saat daha geçirdik, sahilde sallandık, birbirimiz için en sevdiğimiz kitapları işaretledik.

İşimiz bittiğinde güneş gökyüzünde yükseliyordu ve tenim terden yapış yapış olmuştu. "Binmek ister misin?" Sahile doğru başımı sallayarak sordum.

"Bana uyar." Kitapları sırt çantasına koyduk ve herkesten uzak bir yer seçerek suya doğru yürüdük. Çantasından iki havlu çıkardı ve ben de kaşlarımı kaldırdım. "Toplanması gerekenlerin sonuncusu," dedi dile getirmediğim soruma cevap olarak.

Sonra soyunduk. Benim için bu, kot şortumdan sıyrılmak ve sandaletlerimi tekmelemek gibi basit bir meseleydi.

Tişörtünü kafasına geçirirken gözlerimi vücudundan uzak tutmaya çalıştım. Başaramadım. Sefil bir şekilde. Ama kendimi savunmam gerekirse, Nathaniel Phelan bakılmak, hayran olunmak, ağzının suyu akıtılmak için yaratılmıştı.

Karnı bir Abercrombie reklamından fırlamış gibiydi, dalgalanan ve esneyen kaslarla doluydu ve sörf şortuna uzanan çapraz çıkıntılar dilimle o çizgileri takip etmek için ağzımı sulandırıyordu. Göğsü yapılıydı, kolları güçlüydü ve görebildiğim her santim teni dokunulabilir bir bronzluğa kadar bronzlaşmıştı.

"Hazır mısınız?" diye sordu, bikinimin içinde beni iki kez süzdüğünde gülümsemem memnuniyetle kıvrıldı. Onun kadar formda değildim -bu yıl ders çalışmak için ne kadar zaman harcadığımı gösteren kıvrımlarım vardı- ama gözlerinin ısınması kendimi güzel hissetmeme neden oldu.

Şapkasını çıkardım ve saçlarımı salladım. "Hazır."

Suya girdik ve ilk soğuk dalga güneşin ısıttığı karnıma çarptığında nefesim kesildi.

Nate güldü, sonra bunu benden çok daha sık yapan birinin güveniyle tamamen suya daldı. Ayağa kalktığında, su sörf şortunun lastiğine kadar ulaşmıştı ve ben de suyun üzerinden akıp gitmesini şaşkınlıkla izledim.

Sonra gözümü kırıştırdım ve bir adım daha yaklaştım, elimi kaldırdım ama karın kaslarının üst çıkıntılarında neredeyse solmuş olan gümüş çizgilere dokunmadım. "Ne oldu?"

Çenesi büküldü ama sonra hemen gülümsedi. "Geçen sefer Afganistan'da dalağımı yırttım. Artık yara izlerimiz birbirine uyuyor."

Dalgalar yanımdan geçerken bakışlarım her saniye biraz daha genişledi. "Uçak kazası mı?"
Şaka yapmaya çalıştım.

"IED."

Birden vücudum etrafımdaki su kadar soğudu. "Havaya mı uçtun?"

"İçinde bulunduğum araç havaya uçuruldu." Elini uzattı ve soğuk parmak uçlarıyla saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdı. "Bana öyle bakma, Izzy."

"Ne gibi?" Bir sonraki dalga beni biraz daha yukarıdan vururken fısıltı gibi bir şeydi. "Endişelendiğim gibi mi?"

"Annem gezegendeki diğer herkes için yeterince endişeleniyor. Senin endişelenmene gerek yok. Ben iyiyim. Gördün mü?" Kollarını açtı ve yavaşça döndü, ama çıplak sırtını ve gövdesini görmenin tadını birkaç dakika önce olduğu gibi çıkaramadım. Şimdi incinebileceği her yeri görüyordum. Savunmasız her santimini.

"Beğendin mi?" Tekrar yüzüme baktığında sordum. "Ne iş yapıyorsun?" "Bu işte iyiyim." Omuz silkti.

"Bu aynı şey değil."

"Yirmi bir yaşında Georgetown'a başlayacağı için pek de heyecanlı görünmeyen kadın söylüyor bunu." Kara kaşlarını kaldırdı.

"Kimse beni öldürmeye çalışmıyor," diye ağzımdan kaçırdım.

"İşte bu yüzden ne yaptığımı umursamıyorum." Yaklaştı, daha büyük bir dalga beni kıyıya geri götürmekle tehdit ettiğinde eliyle belimi avuçlayarak beni sabitledi. "Eğer burada kimse seni öldürmeye çalışmıyorsa, o zaman ben de orada işimi yapıyorum demektir. Ben olaya böyle bakmayı seçiyorum, böyle bakmalıyım."

"Peki bu senin hayalin mi?"

"Anlamıyorum." Parmakları esnedi ve dokunuşuna eğilmemek için mücadele ettim.

"Hayatının geri kalanında yapacağın şey bu mu? Bu senin kariyerin mi?" *Hayır de. Uçakta söylediğiniz gibi üç yıl sonra bırakacağınızı söyleyin.*

"Bu işte gerçekten iyiyim, Iz," dedi yumuşak bir sesle. "Ben zaten bir korucuyum. Döndüğümüzde muhtemelen Özel Kuvvetler seçmelerine bakacağım. Arkadaşım Torres eski bir asker - babası Delta'ydı ve ona bu süreci onunla birlikte geçirmeyi düşüneceğimi söyledim."

Eğer geri gelirse.

"Georgetown Hukuk'a girdiğin için neden megavatlık bir gülümsemeyle dolaşmadığını bana söyleyecek misin?" Konuyu değiştirdi ve ben de anladım.

"Bu benim rüyam değildi, hepsi bu." Geri adım atarak suyun altına daldım ve ısrarcı dalgaların gücünün bana ikimizin de etrafımızdaki dünyaya göre ne kadar küçük olduğumuzu hatırlatmasına izin verdim. Sonra ayağa kalktım ve saçlarımı gözlerimden uzaklaştırdım.

"Kimin rüyasıydı bu?" Derinlere doğru ilerlerken kaşları çatıldı, su dalgalar arasında göğüslerimin hemen altında duruyordu.

O delici mavi bakışlarından gözlerimi kaçırdım.

"Bana söylemek zorunda değilsin. Vermek istemediğin bir şey için seni asla zorlamayacağım." Ellerini saçlarının üzerinde gezdirdi. "Zaten bilmeye hakkım da yok. Birbirimizi toplam kaç saattir tanıyoruz? Birlikte geçirdiğimiz tüm zamanı birleştirirsen on sekiz saat mi?"

Bu beni tekrar ona doğru döndürdü. "İki buçuk yıl," dedim, onu düzelterek. "Birbirimizi iki buçuk yıldır tanıyoruz. Erken mezun olmak istemedim ama erkek arkadaşım benden bir yaş büyüktü ve onunla gelmemi istediğini söyledi." Ağzıma ekşi bir tat doldu. "Ve ailem bir Covington'la evlenebileceğim fikrine çok heyecanlandı."

"Nişanlı mıydınız?" Bakışları bir şey kaçırmış gibi elime kaydı. "Covington da neyin nesi?"

"Hayır." Başımı salladım. "Peki Covington *kim*?" Kendi aptallığıma acı bir kahkaha attım.

"Tanrım, bilmemene bayılıyorum. Bana gelen her senatörü söyleyememene bayılıyorum.

Çünkü inanın bana, babam bu detayları bir bilgisayar gibi söyleyebilirdi. Böyle bir aileyle evlenmem fikri babamın ağzını sulandırırđı. Kendileri için istedikleri her şeyi *benim* için istediklerini söylerlerdi ve bu yüzden Syracuse'dan erken mezun olursam Georgetown'a gitmemi teklif etti."

"Dickface," diye ekledi Nate. "Adını bilmek istemiyorum. Eğer seni kaybedecek kadar aptalsa, *ex* teriminin ima ettiği gibi, o zaman o bir sık surattır."

Bu kez kahkahalarım acı değildi. "Evet, bunu yapabiliriz. *Siksurat* da Georgetown'a kabul edildi tabii, biz de plan yapmaya başladık." İçimi çektim. "Bir kez olsun ailemin beklentilerini karşılamanın güzel bir duygu olduğunu bile itiraf edebilirim. Mezuniyete geldiler ve hatta büyük bir parti düzenlediler. Kampüse yakın bir daire kiraladık, depozitoyu yatırdık ve her şey ..." Alnım buruştu. "Serena bana ondan hoşlanmadığını söylediği anda anlamalıyđım. O acayip derecede iyi bir karakter yargııcıdır." Artık daha derinde olduğumuz için bir sonraki dalgayla birlikte aşağı yukarı sallandım. "Her neyse, mezuniyetten hemen önce Yale'in bekleme listesinden kabul edildi ve şimdi New Haven'da."

"Seni bir *okul* için mi terk etti?"

"Evet." Bir sonraki dalga beni ele geçirdiğinde ve Nate beni kaya gibi sağlam gövdesine doğru çektiğinde irkildim. Kalbim deli gibi çarpıyordu ama Nate'in kalbi göğsünün üzerinde gezdirdiğim elinin altında sabitti. *Konsantre ol*. "Ve tüm o 'uzun mesafe yapalım' şeyini denedim, çünkü ben safım. Ve o ..." Doğru kelimeleri aradım. "Yale'de seçebileceği çok sayıda *yeni paralı* olmayan kadın olduğunu görerek saygıyla reddetti."

"Sık suratlı," diye mırıldandı Nate.

"Sık suratlı," diye kabul ettim. Yine de o anda, etrafımızda akan serin su ve Nate'in parmaklarımın altındaki sıcak teniyle, yeni bekâr durumum için şükran duyuyordum. Nate, *Dickface'in* olduğu her şeyin tam tersiydi. Açık, acımasızca dürüst, hataya yer vermeyecek kadar cesur ve bana karşı son derece dikkatliydi. "Ailem Covington ailesiyle *neredeyse* evleniyor olmanın yarattığı hayal kırıklığını henüz atlatabilmiş değil. Şimdi Georgetown'dayım çünkü başka birinin hayalinin peşinden koştum ve bununla ne yapacağımı tam olarak çözemedim."

Bir sonraki dalga geldiğinde beni ayağa kaldırarak, "Bunu kendinize ait kılmanın bir yolunu bulun," diye önerdi. "Fark yaratmanın bir yolunu bul."

Bana sarılma şeklinden cesaret alarak uzandım ve parmaklarımı ıslak saçlarında gezdirdim. Yarın bu saatlerde ben başkentte, o ise bir savaş bölgesine gidiyor olacaktı. "Eğer bir fark yaratabilseydim, seni burada tutmanın bir yolunu bulurdum."

Yüzünden tanımlayamadığım ama özleme çok benzeyen bir duygu geçti. "Bunun için Kongre'nin bir kararı gerekir." Bakışları ağzıma kaydı.

"Sanırım gitmen gerekecek o zaman. Siyasetle hiçbir zaman özel olarak ilgilenmedim," diye fısıldadım başka bir dalga bedenimi onunkine sıkıca bastırırken.

"Ben de." Kolunu sırtıma doladı. "İzzy?" "Nate?"

Tanrım, ağzına bakmaktan kendimi alamıyordum.

"Seni öpeceğim." Sözlerindeki kesinlik tenimin kızarmasına neden oldu.

"Öyle mi?" Dilimi alt dudağımın üzerinde gezdirdim, tuzun tadını aldım.

"Evet." Başını yavaşça eğdi ve bana itiraz etmem için fazlasıyla zaman verdi. "Yani, eğer istediğin bu değilse-"

"İstiyorum." Yüzümü eğip doğruldum ve ağzımı onunkinin üzerinde gezdirdim. Bu bir şey değildi, bir öpücüğün hayaletiydi, ama vücudumdaki her sinir ucunu canlandırdı ve her biri onu istiyordu.

Mavi gözleri şaşkınlıkla parladı ve sonra ağzını benimkine yaklaştırıp beni anlamsızca öptü. Dudakları soğuktu ama dili, ayrılmış dudaklarımın arasından geçip benimkiler boyunca kayarken sıcacıktı. Nane ve tuz her düşüncemi tüketti. Elektrik tenimde dans etti.

Daha fazla. Daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Parmakları saçlarıma saplandı ve beni daha da derinden öpmek için başımı eğdi. Sekse yabancı değildim ama hiç böyle öpülmemiştim. Ağzımı bir sonraki kalp atışının anahtarıymışım gibi, akıllara durgunluk veren bir ustalıkla ve baş döndürücü bir ihtiyaçla aldı.

Her şeyin tarihindeki en iyi ilk öpücüktü.

İnledim ve beni dudaklarımız aynı hizada olacak şekilde kaldırdı, öpüşmeyi hiç kesmedi.

Bacaklarım oraya aitmiş gibi beline dolandı, ayak bileklerim sırtının alt kısmında kilitlendi. Nate'i öpmek sadece hayalini kurduğum şey değildi; *daha da* iyisiydi.

"Kahretsin," diye küfretti, ikimiz de nefes nefese kaldığımızda ağzını benimkinden ayırdı ve alnını benimkine dayadı.

"Beklediğin gibi değil mi?" Parmaklarım boynunun arkasında kenetlenirken ısınan tenime bir dalga daha çarptı ama bu onu korkutmadı bile.

"Tam tersi." Dudaklarıma geri dönmeden önce çeneme, sonra boğazıma bir öpücük kondurdu. "Beklediğim her şey ve çok daha fazlası. Seninle böyle olacağını *biliyordum*."

"Kimya," diye mırıldandım ama zihnimin kenarlarını gıcıklayan kelime bu değildi. *Kader*. Bunu açıklamanın, bizi açıklamanın başka bir yolu yoktu.

"Bundan daha fazlası var ama bunu tanımlamanın ikimiz için de adil olacağını sanmıyorum. Hele ki uçuşuna sadece birkaç saat kalmışken." Yüzümü hafızasına kaydeder gibi inceledi.

"Zamanlamamız oldukça kötü." Yanağına bir öpücük kondururken kalçalarım belini sıktı.

"Zamanlamamız berbat." Eli omurgamı okşadı ama asla kıcıma gitmedi.

Öyle olmasını diledim. Güneş batana kadar ona sahip olmak için mümkün olan her yolu denemek istiyordum. "O zaman bana önümüzdeki birkaç saati ver."

Vücudunun her çizgisi bana karşı gerildi ve boynunun yan tarafındaki bir çizgiyi öptüğümde nefesleri kesildi.

"Izzy," diye inledi, beni nazikçe uzaklaştırmak için saçlarımı sıkıca kavradı. Gözlerindeki şehvet reddedilmenin acısını hafifletiyordu. "Saatler istemiyorum. Geceler istiyorum. Günler. Haftalar. Seni bir odaya kapatıp vücudunun her santimini tanıyana, öpülmekten hoşlandığın her yerin tadına bakana, seni boşaltmanın her yolunu keşfedene ve sonra adımı haykırmaktan sesin kısılana kadar bizi kilit altında tutmak istiyorum. Bu ..." Başını iki yana salladı.

"Evet. Bu bir evet." Listelediği her şey kulağa harika geliyordu.

"Ben de delilik diyecektim." Sırıttı ve o gamze parıltısı karşısında eridim. "Ve önümüzdeki hafta, bu anın her saniyesi kafamda sürekli tekrarlanırken bunu söylediğim için kendime çok kızabilirim ama sahip olmadığımız tek şeyi istiyorum Izzy, o da zaman."

"Biliyorum. Ben de biliyorum." Bir şans istedim, gerçek, telaşsız bir şans. "Bu beni öpmeyi bıraktığın anlamına mı geliyor?"

"Sikeyim hayır." Beni uzun ve yavaş öptü, temposu telaşsız, kapsamlı bir baştan çıkarmaya dönüştü. "Ne zaman istersen seni öpeceğim, Isabeau Astor."

"Söz mü?" Dudaklarına karşı gülümsedim.

"Söz veriyorum." Sözünü tuttu ve tenimiz suyun içinde buruşana kadar beni öptü. Kurulanırken, kamyonetine doğru yürürken ve çok geç öğle yemeğimizden önce ve sonra beni öptü.

Dudaklarım şişene kadar beni öptü ve onun ağzının her çizgisini benimkiyle aynı aşinalıkla biliyordum.

Sonra çantam kontrol edildi, seçtiği kitap el bagajıma yerleştirildi ve beni havaalanındaki güvenlik kontrol noktasına götürürken her adımda boğazım sıkıldı.

Ya istediğimiz zaman hiç gelmediyse? Ya sahip olduğumuz tek şey buysa?

Ya eğer-

"Dur." Beni kollarının arasına aldı ve yüzümü kucakladı. "Her ne düşünüyorsan, dur artık."

Gözlerim acıyordu ve bunun tuz ve güneşten olmadığını biliyordum. "Ya eve gelmezsen?"

Kaşları çatıldı ve yavaşça eğilip alnıma bir öpücük kondurdu. "Eve geleceğim."

"Bunu bilemezsin." Yumruklarım göğsünde kenetlenirken gömleğinin kumaşı parmaklarımda yumuşacıktı.

"Benim için endişelenmene gerek yok. Beni öldürmek gülünç derecede zordur." Bana sıkıca sarıldı ve çenesini başımın üstüne koydu.

"Sanki önümüzdeki bir yıl boyunca her gün endişelenmemi engelleyecekmiş gibi konuşuyorsun."

"Hayır." Omuzlarımı kavradı ve geriye yaslandı, bana öyle bir şiddetle bakıyordu ki nefesim kesildi. "Bunu da yapma. Sakın oturup endişelenmeye kalkma. Hayatını beni bekleyerek harcama, Izzy."

Dudaklarım aralandı ama kalbimin onun talebinin kıyısında, düşmeye ya da kırılmaya hazır bir şekilde sallanışını anlatacak kelime yoktu.

"Bunu sana yapmayacağım." Başparmağını yanağımda gezdirerek yüzümün yan tarafını okşadı. "Sen çok daha fazlasına değersin."

"Peki ya bunu kendime yapmak istersem?" Kahretsin, sesim kırılıyor muydu?

"Yapma," diye yalvardı, sesi fısıltıya dönüşmüştü. "Biri için tüm hayatını altüst ettin. Bir başkası için aylarını heba etme." Kaşlarını kaldırdı. "Ve bunun seni istemememle ya da başka bir saçmalıkla bir ilgisi olduğunu düşünme. Tanrım, eğer yapabilseydim senin için neler yapardım."

"Peki bu bizi nereye götürüyor?"

"Biz-" Yutkundu ve kekeleyerek nefes aldı. "Biz biziz. Nate ve Izzy."

"Tanımsız," diye fısıldadım, açıklanamaz olanı etiketlemeye çalışmanın ikimiz için de adil olmayacağına dair daha önceki sözlerini hatırlayarak.

"Eğer yazmak istiyorsan, ben de aynısını yapacağım. İstemiyorsan da sana baskı yapmayacağım. Başkentte kendin için istediğin her fırsatı yakalamanı istiyorum."

"Bu fırsat başka biri anlamına gelse bile mi?" Meydan okudum. Belki çocukçaydı ama umurumda değildi. Kaderin bize verdiği hediye alıp onun *beklememi* istememesi yüzünden heba etmek üzereyken olmazdı.

Sabit, tereddütsüz gözlerle bakışlarımı tuttu ve başını salladı. "Bu başka biri anlamına gelse bile. Seninle geçirdiğim her saniye asla hak etmediğim bir armağan ve seni burada, benim yüzümden herhangi bir şeyi kaçırmış olarak düşünmeyi reddediyorum."

"Peki bir yıl içinde?" Yanağımı avucunun içine yasladım. "Daha az da olabilir, sadece uzun vadede hazırlık yapmayı seviyorum." "Eve döndüğünde ne olacak?"

İçini çekti, sonra başını eğdi ve sanki havaalanının ortasında değilmişiz gibi beni öptü. Beni izleyen kimse yokmuş ve yarının diğer tarafında bizi bekleyen hiçbir şey yokmuş gibi öptü. "Bunu tanımlamamanın en iyi yanı ne biliyor musun?"

"Nankör özgürlüğüm mü?" Mırıldandım.

Güldü. "Hayır. Olasılıklar, Izzy. Biz buyuz işte. Olasılık."

Olabilir. Gün doğumunu sevmesiyle aynı sebepten.

İçimdeki her şey tutunmak için çığlık atıyordu, ama gitmesine izin verdim, çünkü onun istediği buydu ve dürüst olmak gerekirse, muhtemelen benim de ihtiyacım olan buydu. İki yıllık bir ilişkiden yeni çıkmıştım. Çözülmemiş bagajımla sabote edeceğim başka bir ilişkiye atlamak Nate'e yapmak isteyeceğim son şeydi. Eğer bizim için bir şans varsa, o haklıydı - şimdi değildi.

Onu son bir kez öptüm ve geri çekildim. "Sadece ... ölme." Kazadan hatırladığım son sözler bunlardı ama bu duruma da uyuyor gibiydiler. Bunun bizim hakkımızda ne söylediğinden emin değildim.

"Öyle bir planım yok." Ağzının bir köşesi kalktı ama bu tam bir gülümseme değildi. Gözlerimi kırptım. "Sen de öyle demiştin-"

"Biliyorum." Ellerini şortunun ceplerine sokarak geri çekildi. "Seninle ilgili her şeyi hatırlıyorum. Şimdi o uçağa bin ki bunu da hatırlayabileyim."

"Olasılıklar mı?" Göğsüm o kadar derinden ağrıyordu ki nefes almakta zorlanıyordum.

"En iyileri." O gamzesini göstererek bana sırttı ve kalabalığın içinde kayboldu.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

IZZY

*Mezar-ı Şerif, Afganistan Kasım
2021*

"Serena!" Kollarımı şok geçiren ablama doladım, taktığı sırt çantasının üzerinde kilitledim ve sıkıca tuttum, kalbim o kadar çılgınca atıyordu ki göğsümden fırlamasını bekliyordum. İşe yaradı. O buradaydı. Newcastle'ın yerini almak için çektiğim her ip buna değmişti çünkü o *buradaydı*. Neredeyse çok kolaydı, çok basitti ama iyi şanssıma lanet okuyacak değildim.

Kız kardeşimi eve getiriyordum.

"İz?" Serena kollarını yavaşça bana dolamadan önce bir an gerildi, fotoğraf makinesi aramızda kaldı ve boyun askısıyla sabitlendi. "Isabeau?" Elleri omuzlarıma gitti ve geri çekildi, kahverengi gözleri yüzümü tararken genişledi. "Burada ne halt ediyorsun?" diye bağırdı, yüz hatlarında dehşete benzer bir şey belirmiş, kaşlarının arasında iki çizgi belirmişti.

"Bana gerçekten nasıl hissettiğini söyle." Gülümsememi durdurmak mümkün değildi. Onu bulmuştum. Şey . . . Nate onu bulmuştu. Bir ay uyumaya ihtiyacı varmış gibi görünüyordu ve ona sınıksız sarılarak yanlışıyla aşağı çektiğim düğmeli gömleği ve mavi başörtüsünü yıkamam gerekebilirdi ama bunların hepsi kolaylıkla halledilebilirdi.

"Şaka yapmıyorum!" Parmakları omuzlarıma saplandı ve sesi panikle daha da tizleşti. "Burada olmamalısın!"

Göz kırptım. Benim müdahaleme sinirlenmiş olabileceğini düşünmekle bunu gerçekten görmek farklı şeylerdi. "Ama ben senin için geldim."

"Sen *ne*?"

Tamam, sinirlenmekten biraz daha fazlasıydı. Kızgındı.

Serena'nın arkasında bir kargaşa patlak verdi ve bakışlarını omzunun üzerinden fırlattı. "O benimle birlikte. O benim tercümanım," dedi Nate'in takım arkadaşlarından birine. Beyaz mı? Gri mi? Kahverengi mi? Hangisiyse artık.

Operatör -Nate'in terminolojisini kullanırsak- silahını indirdi ve hafif sakallı bir adamın içeri girmesine izin verdi. Hızla Serena'nın yanına gitti, ikimizin arasına şaşkınlıkla ve benim paylaşmadığım bariz bir tanıma duygusuyla baktı.

"Izzy, bu Taj Barech, tercümanım," dedi Serena. "Taj, bu sana hakkında çok şey anlattığım, *Washington'da olması gereken* kız kardeşim." Bu kelimelerin her birini bana doğru ısıarak söyledi.

"Sizinle tanışmak bir zevk," dedi başını sallayarak ve enerjik bir gülümsemeyle. "Ben de öyle," dedim Nate yanıma doğru ilerlerken.

Serena'nın gözleri inanılmaz boyutlarda açılmış, ona bakarken çenesi düşmüştü. "Şaka yapıyor olmalısın."

"Seni görmek güzel Serena," dedi Nate, bir eli omzunda asılı duran tüfeğin üzerindeydi. "Benim ya da adamlarımın fotoğrafını çekmek yok."

"Konu senin tipin olduğunda kuralları bilirim." Bakışları daraldı ve elleri omuzlarımdan düştü. "Izzy'ye gerçekten izin verdiğine inanamıyorum-"

"Hiçbir şey yapmama *izin* vermedi!" Bir adım geri çekilerek tersledim. "İnan bana, eğer onun istediği olsaydı, buradan ilk uçakla giderdim."

Serena'ya dönmeden önce, "Bana kalsa buraya hiç gelmezdin," diye homurdandı. "Başka bir yardımcının yerini aldı. Piste adımını atmadan önce ülkeye geleceğini bile bilmiyordum, yoksa bunu durdurmak için bir şeyler yapardım."

"Tamam, *ikinizin de canı cehenneme*." Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Ben kendi kararlarını veren yetişkin bir kadınam, bu da ikinizin de anlamadığı bir şey."

"Bu kötü bir karardı, Isabeau." Serena'nın sesi tekrar yükseldi. "Buranın ne kadar tehlikeli olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Özür dilerim. . . ne? Çavuş Sour her hareketimi izlemeden yatak odamdan dışarı üç adım bile atamıyorum." Nate'e doğru işaret ettim. "Yani, evet, buranın ne kadar tehlikeli olduğunu anlıyorum. Ya siz? Çünkü *yanınızda* silahlı muhafızlar görmüyorum."

Taj uçümüzün arasına baktı ve başını yana eğdi. "Bu bir aile meselesi gibi görünüyor. Ben başka bir yerde olacağım." Yavaşça geri çekildi ama neredeyse boş olan odada gidebileceği pek fazla yer yoktu.

"Bakın, Isabeau'nun Afganistan gezisi konusunda nihayet yanımda birinin olması ne kadar eğlenceli olsa da-" diye başladı Nate.

"Herhangi bir konuda senin tarafında olduğumu varsaymak büyük bir hata olur." Serena Nate'e ters ters baktı.

"-kuşa binmeliyiz," diye bitirdi, kız kardeşimin iğnelemesini tamamen görmezden gelerek. "Bizi bekliyorlar."

Serena, "Öyleyse onu hemen buradan çıkarın," diye karşı çıktı.

"Harika, o zaman gidelim," dedim ve çıkışa doğru döndüm. "Kavgayı elçilikte bitirebiliriz."

"Dur bakalım. Sence ben de seninle geliyor muyum?" Serena bana yetişmek için koşarak sordu ve dirseğimi tutarak.

Mideme bir korku yerleşirken olduğum yerde durdum ve onunla yüzleşmek için döndüm. "Yoksa neden burada olacağımı düşünüyorsun?"

Öfkesi eridi ama onun yerini alan acıma ifadesi de pek iyi değildi. "Izzy, gidemem. Burada yapmam gereken bir iş var. Tam altı ay olmadı. Otuz gün daha görevim var."

"Ülke ..." Başımı salladım.

"Çöküyor," dedi Nate, bize doğru yürürken. "Ülke çöküyor."

"O zaman bunu örtbas etmek benim işim," dedi Serena, sanki tartışmanın sonu buymuş gibi. "Bunu kastetmiyorsun." Kelimeler fısıltı halinde döküldü.

"İstiyorum." Sırt çantasının askılarını düzeltti. "Burada tam olarak yapmam gereken şeyi yapıyorum. Bu bana verilen en uzun görev. Bunun için savaştım ve sırf tehlikeli olmaya başladı diye erken bitirecek değilim. Ofiste asla başımı dik tutamam."

Nate elini kulaklığına götürdü ve başını yana eğdi. "Üzerinde çalışıyorum," diye havladı

Serena'nın karşısına çıkmadan önce alıştığım profesyonel ses tonuyla. "Serena, ne dediğini anlıyorum ama burada kalman güvenli değil. Bunu sen de biliyorsun. Ben de biliyorum. Izzy de biliyor. Son yirmi dört saat içinde üç eyalet düştü. Mesleğine olan bağlılığını tamamen anlıyorum ama kız kardeşinin iyiliği için o helikoptere binmen için sana yalvaracak değilim."

Peki *bu ses* tonu? O Çavuş Green değildi. Benim Nate'imdi. Ona baktım ve kalbim sıkıştı. Tüm o çelik yeleklerin ve silahların altında, bu sabahki kâbusumdan sonra bana sarılan adam hâlâ aynıydı. On yıl önce beni o uçaktan çıkaran adam.

"Mesleğime olan bağlılığımı anlayabilirsin, değil mi?" Serena iç çekerek söyledi. "Izzy'nin Senatör Lauren'in ofisine düşmesinin tek nedeni senin mesleğine olan bağlılığın. Görevini erken bitirecek misin?"

O. Yaptı. Yapmadı. Başımı Serena'ya doğru çevirdim ama Nate'e baktığı için kaşlarımın panikle kalkışını fark etmedi.

"Ne?" Nate sordu.

Serena alay etti. "Son üç yılını bu savaşı sona erdirmek için yasaları zorlayan kadın için çalışarak geçirmesinin cidden bir tesadüf olduğunu mu düşündün? Senden hemen sonra Washington'a gitmesi . . ." Sesi kesildi.

Nate'in çenesindeki bir kas, bakışlarını yavaşça benimkine kilitlerken titredi.

Midem bulandı.

Kahretsin. Yasanın hiç şansı olmaması ya da kaydettiğimiz tüm ilerlemeler için kafamı duvara vuruyor olmam önemli değildi. Son birkaç yılımı, onu defalarca kollarımdan sürükleyen çatışmayı sona erdirmek için sonuçsuz bir şekilde mücadele ederek geçirmiştım ve şimdi bunu biliyordu.

O mavi gözlerde her şeyi gördüm. Şok, inançsızlık, inkâr ve adını koymak şöyle dursun, kabul edemeyeceğim kadar tehlikeli bir duygu. Bana New York'tan önce baktığı gibi baktı, kendini arkasına kilitlediği duvarı bıraktı.

"Oh, kahretsin. Tesadüf olduğunu sanmıştın. Gerçekten bilmiyordun," diye mırıldandı Serena.

Başka tarafa bakamadım. Konuşamadım. Serena'nın ayaklarının dibine serdiği ve birkaç kelimedenden başka bir şey söylemeden beni ifşa ettiği apaçık gerçeği doğrulayamıyor ya da inkâr edemiyordum. Dünyadaki tüm çelik yelekler kalbimi, kendisini Nate'e fırlatmak için duyduğu aptalca özleminden koruyamazdı.

"Izzy, çok üzgünüm," dedi Serena yumuşak bir sesle.

Nate gözlerini kırptırdı ve başka tarafa baktı. "Biliyorum. Tahmini varış süresi beş dakika." Telsiziyle konuşuyordu ve bitirdiğinde Serena'ya baktı. "İşte anlaşma. Isabeau'yu beş dakika içinde o helikoptere bindiriyorum. Umarım sen de binersin."

Yutkundum ve Taj'ın Renk Ne Olursa Olsun Çavuş'la konuştuğu yere baktı. "Gitmek istesem bile, ki istemiyorum, onu bırakamam. Henüz vizesi yok."

"Evrak işlerine başladı mı?" diye sordum. "Çünkü seni burada tutan tek şey buysa . . ."

"İşlem devam ediyor." Öne doğru ilerledi ve yüzümün iki yanını kavradı. "Sana ne demiştım?" "Savaş bölgesinde haber yapmamamı istediğin ilk günkü gibi mi?"

"Bir durumu görmezden gelmek, onu yaşayan insanlar için daha iyi hale getirmez." Boğazım düğümlenmek üzereydi, bedenim yenilgimi kalbimden önce fark etmişti.

"Hâlâ aynı şekilde hissediyorum. Benim gitmem bu insanlara yardım etmeyecek. En azından tanıklık edebilirim."

"Benimle gelmiyorsun, değil mi?" Sesim son kelimedede kesildi. Başını iki

yana salladı. "Bulunduğum yere gelmek için bırakamayacak kadar çok çalıştım."

Dudaklarımı dişlerimin arasına sıkıştırdım ve gözlerimdeki ani yanmayla savaştım. Serena'da her zaman hayranlık duyduğum tutku, onun ölümüne neden olma potansiyeline sahipti ve bu konuda ne yapacağımı bilmiyordum.

"Size bir dakika vereceğim, ama elimizdeki tek şey bu," dedi Nate sessizce.

Taj.

"Geri dönemeyeceğim," diye fısıldadım. "Buraya gelmek için elimden gelen her şeyi yaptım ve

Nate'in de öyle olduğunu hissediyorum."

Gülümsedi. "İlk etapta sadece sen aramaya geldin ve bunun için seni seviyorum." Öne doğru eğilerek alnını benimkine dayadı. "Ama gidemem. Henüz değil."

"Peki ya otuz günün dolmadan vilayet düşerse?" Kelimeleri zar zor çıkarabildim. "Lütfen bana o zamandan önce çıkacağını söyle. Seni burada bırakamam."

"Eyalet düşerse giderim." "Söz ver bana."

"Söz veriyorum. Kendimi öldürtmeye çalışmıyorum. Ama Taj'ı terk etmeyeceğim. Benim için bu kadar çok şey yapmış bir insanı terk etmek tarif edilemeyecek kadar zalimce olur ve benim için yaptığı işlerden, son birkaç yılda hükümetimiz için yaptığı işlerden sonra artık burada güvende olmayacak. Ellerine geçen ilk fırsatta onu öldüreceklerini biliyorsunuz."

Göğsümde bir umut filizlendi. "Onun evrak işleri üzerinde çalışabilirim. En azından zorlamak için elimden geleni yaparım."

Dışişleri Bakanlığı bunalmış durumda."

"Buna minnettarım." Elleri omuzlarıma düştü. "Burada olmayı seçtiğim için burada olduğumu unutma. Olanlar benden daha önemli."

"Benim için değil." Yüzümü buruşturdum. "Ve evet, bunun kulağa ne kadar bencilce geldiğini anlayabiliyorum."

Serena güldü ve beni kucakladı. "Seni çok özledim. Ve ne olursa olsun, görevim bir ay içinde sona eriyor. Sen farkına bile varmadan evde olacağım."

Nate yürüdü, onu diğer operatörler izledi, ama odanın boğucu, durgun havasından daha sıcak olan rüzgâr içeri girdiğinde bile onun gitmesine izin veremezdim.

"Nate'le kal," diye fısıldadı Serena. "O adamın da hataları var ama seni güvende tutmak için yapmayacağı şey yok."

"Peki bunu nereden biliyorsun?" Kız kardeşime bakabilmek için kendimi geri çekecek gücü buldum.

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Çünkü sana nasıl baktığımı görüyorum. Sanırım değişen pek bir şey yok."

Başımı salladım. "Uçaktan indiğim andan itibaren tam bir göt oldu. Bana bakmasının tek nedeni onun görevi olmam." Ama gerçeğin tamamı bu değildi. Bakışlarını üzerimde hissedince omzumun üzerinden bakıp kapıda beni beklediğini gördüm ve Serena'ya döndüm. "Ama bir ya da iki dakikadır sadece Nate. Gerçekten garip bir durumu en iyi şekilde değerlendiriyoruz."

"Şimdi öyle misin?" Birkaç adım geri çekildi, parmakları iki elimi tutana kadar kollarımdan aşağı kaydı. "Eğer vilayet düşerse gideceğime dair söz vermem gerekiyorsa, o zaman sen de beni söz ver."

"Karşılığında ne söz istiyorsun?" Ellerini kavradım ve kendime bunun onu son görüşüm olmayacağını söyledim. Eğer bunu düşünseydim bile, çekip gidemezdim.

"Jeremy ile evlenmeyeceğine dair bana söz ver." Parmağıyla yüzüğümü dürttü.

Göz kııptım. Bunu bilmesine imkân yoktu. "Annemle babamın tercihi olduğu için mi, yoksa onu hiç sevmediğın için mi?" Jeremy'nin evlenme teklif ettiğı gece, ailemizin çok ünlü ve geniş katılımlı Noel partisinde fikrini yüksek sesle dile getirmişti.

"Hayır." Sesi alçaldı ve sanki bir savaş bölgesinin ortasında değil de DC'deki o apartman dairesindeymişiz gibi bana sırtıırken duruşu yumuşadı. "Çünkü ben de senin *ona nasıl* baktığını görüyorum." Anlamlı bir şekilde omzumun üzerinden baktı. "Bir adama aşıkken başka bir adamla evlenmeye hakkın yok."

"Ben-" Ellerimi geri çektim ama o beni sıkıca tuttu.

"Öylesin." Parmaklarımı sıktı ve sonra gitmeme izin verdi. "Ve Jeremy hiçbir zaman yeterince iyi olmadı. Hak ettiğinden daha azına razı olmayı bırak. Annemle babamın senin için çizdiği yolda yürümeyi bırak, tabii bu *senin* istediğin yol değilse." Her seferinde bir adım atarak geri çekildi. "Bir ay sonra görüşürüz. Eski dairemizin yanındaki küçük yerden pizza alalım. Tanrım, pizzayı özledim." Bir kez daha gülümsedi, sonra arkasını döndü ve Taj'ı da yanına alarak dışarı çıktı.

Bir şekilde kendimi Nate'e doğru yürüttüm. Bir şekilde beni helikoptere bindirdi.

Kız kardeşimi Mezar-ı Şerif'te bırakarak yola çıktığımızda bir şekilde nefes almayı başardım.

Nate kulaklıklarını kulağıma taktı ve Kabil'e dönerken uçağa en sevdiğim müziklerden bazılarını çaldı, ama düşüncelerimin gürültüsünü zar zor bastırdı. Ona sahip olmuştum, ona sarılmışım ve şimdi gitmişti. Amerika'ya dönüş uçuşumuz on gün sonrasına planlanmıştı.

O zamana kadar Serena'yı gitmeye ikna edebilmemin bir yolu var mıydı? Bunun olmasına nasıl izin verdim?

Elçiliğe vardığımızda arabamın kapısını açarken Nate sessizce, "Başarısız olmadın," dedi.

Düşüncelerime o kadar dalmışım ki geldiğimizi bile fark etmemiştim. "Neden böyle söyledin?" En azından arabadan inerken bu emniyet kemeri takılmamıştı.

"Çünkü seni tanıyorum ve nasıl düşündüğünü biliyorum." Ne yazık ki haklıydı.

"Başarısızlığa çok benziyor." Girişe doğru yürürken sıcak acımasızca çarpıyordu.

"O seçimini yaptı." Deniz muhafızlarını geçtik ve Nate kapıyı açtı. "Serena işi söz konusu olduğunda her zaman bir katır kadar inatçı olmuştur."

Başımı salladım ama bu acımı azaltmadı. Elçiliğin fuayesine girip merdivenlere doğru ilerlerken serin hava yüzüme ferahlık veriyordu. Yüreğimi burkan yenilginin etkisinden kurtulmak için yatağa girip uyumak istiyordum. Şansıma, hiçbir personel beklemiyordu, bu da fark edilmeden odama gitme şansım olduğu anlamına geliyordu.

Nate ve ben merdivenleri sessizce çıktık.

"Serena'nın söyledikleri doğru mu?" diye sordu odamın kapısına yaklaşırken. "Neden Senatör Lauren için çalışmaya gittiğin hakkında? Neden siyasete girdiğin hakkında?"

Olduğum yerde durdum.

Oh. Tanrım. Serena'nın beni yanlışlıkla ispiyonladığını neredeyse unutmuşum. Cevap vermek için ağzımı açtım ama koridorun sonundaki yan odadan biri çıktı ve beni utançtan kurtardı.

"Kahretsin, bütün gün seni bekledim," dedi bir adam öfkeyle ve Nate'le ikimiz de koridordan aşağıya bakıp, her adımda yüzü felaket bir şekilde daha da netleşen figürün bize doğru kararlı adımlarla ilerlediğini gördük.

Herhangi bir adam değil. Jeremy buradaydı.

Karnım yere çarptı.

"Konuşmak istemediğini duymaktan bıktım." Koluma uzandı ve üst kısmını iyice kavradı.

"Daha yeni uçtum-" diye başladı, Nate onu kolundan çekip alınca aniden durdu. Nate ön kolunu Jeremy'nin koluna dayarken Jeremy'nin vücudu yanındaki duvara çarptı.

Nefes borusu.

"Kimse sana bir kadına rızası olmadan dokunmamayı öğretmedi mi?" Nate'in vücudunun her çizgisi tehdit saçıyordu.

Lanet olsun.

"Hayır!" Elimi Nate'in omzuna koydum. Jeremy'yi incitirse, uğruna çok mücadele ettiği kariyeri için sonuçları korkunç olurdu. "Yapma. Sorun yok. Ben iyiyim."

"İsa-" Jeremy ciyak ciyak konuşmayı başardı.

"Onu tanıyor musun?" Nate bana sordu, gözleri suçlamayla kısılmıştı.

"Evet." Boğazımdaki kocaman kayayı yutmaya çalışarak başımı salladım. Jeremy beni daha önce hiç böyle yakalamamıştı.

"Tabii ki beni tanıyor!" Jeremy boynunu melodramatik bir şekilde uzatarak mırıldandı.

Nate ön kolunu indirdi ve bir adım geri çekildi. Bunca yıl boyunca iki adamı yan yana getirip karşılaştırmamıştım ama şimdi karşılaştırdığımda aradaki farklar şaşırtıcıydı.

Jeremy jöleli siyah saçlarından Armani ayakkabılarına kadar her şeyiyle şıktı. Yüzü kusursuzdu ve bir politikacının gülümsemesini bir kalp atışı kadar kısa bir sürede göstereceğini ve bunun birilerini kendi tarafına çekeceğinden emin olduğunu biliyordum.

Ama Nate'i tanı mıyordu. Nathaniel birkaç santim daha uzundu, kaslıydı ve etrafı sikip atma havası vardı. Nate'in gülümsemelerinden birini hak etmek gerekiyordu. Ve adamın taşıdığı her yara izi onu daha da ... daha da.

"Ben onun nişanlısıyım!" Jeremy ona doğum günü için verdiğim Hermès kravatını düzeltti. Hermès. Lanet olası bir savaş bölgesinde.

Nate'in gözlerinde parıldayan acı tek bir bakışla içime işledi, ama bakışlarını benimkilerden ayırıp Jeremy'yi yepyeni bir şekilde değerlendirirken yüz hatlarını hızla maskeleydi. Gözleri Jeremy'nin takım elbisesine iliştiirdiği rozete takıldı.

Jeremy Covington yazan rozet. Nate'in vücudu daha da sertleşmeyi başardı.

Jeremy, Nate'in göğsünü dürterek, "Sen kim olduğunu sanıyorsun bilmiyorum," diye söze başladı.

İyi bir fikir değil.

"O benim güvenliğim," dedim çabucak. "Sadece ..." Kahretsin, bu çok kötüydü. Çok, çok, *çok* kötüydü. Daha da kötüleşmeden onu Nate'ten uzaklaştırmam gerekiyordu. "Odama gidelim ve konuşalım." Oda anahtarımı bulmaya çalışırken elim titredi ama Nate'inki çoktan çıkmıştı.

Kapıyı büyük bir ustalıkla açtı ve Jeremy'nin salına salına odama girebilmesi için kapıyı açık tutarak geri çekildi.

Ben de peşinden gittim ve profesyonel bir kayıtsızlıkla önüne bakan Nate'e bakmak için durakladım. "Karmaşık bir durum."

"Bana oldukça basit görünüyor." Alaycılığı neredeyse sessizdi ama tam olarak değil. "Dickface ile evleniyorsun."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

IZZY

Georgetown
Ekim 2014

İzne çıkmayı düşünüyordum. Belki bu yıl değil, çünkü ben blok izin -yani tatil- aldığımda sen derslerin ortasında olacaksın ama belki gelecek yıl ikimizin de gitmediği bir yer seçip gidebiliriz. Bir ya da iki haftalığına her şeyi geride bırakır ve sadece ... oluruz. Ve muhtemelen benden çok daha fazla seyahat ettiğini biliyorum. Büyürken buna ayıracak param yoktu, ancak görevlendirme ile ilgili tek iyi şey, biriktirebildiğim gülünç miktardaki para. Bu yüzden, eğer paranız yoksa, bir sonraki mektupla birlikte nereye gitmek istediğinize dair bir liste gönderin. Sıcak bir yere gidelim, Izzy. Sahili olan bir yere. XXXXX yapabileceğim bir yere.

O kısmın üzerini o kadar çok çizmişti ki kalem kâğıdı bir yerinden yırtmıştı. İçimi çektim ve mektubu mutfak tezgahının üzerine koydum.

Onunla bu kadar az zaman geçirmişken birini bu kadar özlemek nasıl mümkün olabilirdi?

"Bunu kaç kere okudun?" Serena akşam yemeğini bitirirken sordu.

Önümdeki ada ocağı.

"Bir ya da iki kez." Tıpkı Nate gibi ben de kötünün içinde iyiyi bulabiliyordum ve *Dickface'in* beni Yale için terk etmesinin ardından gelen tek iyi şey, Serena'nın *Post* tarafından işe alındığında iki yatak odalı daireye taşınmasıydı. *Times*'ta çalışmadığı için kendini suçlamayı severdi ama ben onun yanımda olmasından çok memnundum.

"Daha çok yüz kere gibi," diye mırıldandı, tavadaki ızgara peyniri çevirirken.

"Yemek yapmaktan mutlu olduğumu biliyorsun, değil mi?" Açıkta kalan tarafı biraz kömürleşmişti. "Geçen yıl Syracuse'da Margo ile yaşadım. Nasıl yapılacağını bilmediğimden değil."

"Senin işin ders çalışmak." Peynir kaplı bir spatulayı bana doğrulttu. "Ders çalış, Isabeau. Nate'in aşk mektuplarını ezberlemek değil."

"Bunlar aşk mektubu değil." Peynirlerden biri sıçrar da Nate'in mektubunun üzerine düşer diye kâğıdı kaptım. "Birlikte olmadığımızı açıkça belirtti."

"Doğru." Kaşlarını kaldırdı.

"Bunu yaptığında anneme benziyorsun," diye mırıldandım.

Alay etti ve mektubu elimden kaptı. "Geri al onu!" dedi, mektubu artık dumanı tüten kızarmış peynirin üzerinde tutarak.

"Daireyi ateşe vereceksin!"

"Al. Onu. Geri al." Mektubu tavanın hemen üzerinde sallandırdı.

"Tamam, geri alıyorum!" Ben hamle yaptım, ama o uzanamayacağı bir yere sıçradı ve sonra okumaya başladı. "Serena!" Diğer tezgâha yaslanarak alçak sesle ısıklık çaldı. "Adamın kelimelerle arası iyi."

"Bunu biliyorum." Tencerenin sapını tutup ocaktan indirdim, ardından duman alarmıyla ve 3C'deki gürültüye duyarlı komşularımızla bir kez daha karşılaşmamak umuduyla pencereyi açtım.

"'Dışarıda sadece var olduğuna değil, yaşadığına dair bana söz ver,' diye mektubun sonunu okudu ve uzun bir iç çekti. "Gördün mü, sana aşık olduğu belli olan adam bile daha fazla dışarı çıkmanı istiyor. Bu garip ama seni ikna etmeye yardımcı olacaksa, ben de varım."

"Birincisi, Nate bana aşık *değil*. Seni seven biri seni erkeklerin arasına salmaz ve o yokken seninle birlikte olmanı söylemez." Ne demek istediğini gerçekten anlıyordum ama bu aynı fikirde olduğum anlamına gelmiyordu.

"Bu durumda mı?" Duman kokusu dağılırken mektubu salladı. "Bu tam da seni seven birinin sana yapmanı söyleyeceği şey. Adama biraz saygı duymak zorundayım. Seni Georgia'ya kapatıp hasret içinde bırakabilirdi. Bunun yerine *senin* için en iyisinin ne olacağını düşündü." Yüzünü buruşturdu. "Bence gezegende kalan tek iyi adamı bulmuş olabilirsin ve annemle babamın onun hakkında ne söylediği umurumda değil."

Nate hakkında pek bir şey bilmiyorlardı ama bir askerle çıkmanın Covington'dan aşağı doğru büyük bir adım olduğunu düşündüklerini açıkça belirtmişlerdi. Bu yorumdan sonra onlara çıkmadığımızı söyleme zahmetine girmemiştım ve dürüst *olmak gerekirse*, Nate'le her ne yaşıyorsam Jeremy'den bir adım öndeydim. Geçen hafta bana mutlu bir şekilde görmezden geldiğim bir Insta DM göndermişti. Bu adamın büyümesi gerekiyordu.

"Peki neden daha fazla dışarı çıkmam konusunda bu kadar heveslisin?" Mutfak taburesine yerleştim ve telefonumda paket servis için gezinmeye başladım.

Sanki yeniden çocuktuk, annem ve babam bir galada ya da başka bir yerdeyken kendi başımızın çaresine bakıyorduk, tek farkımız yetişkin olmamızdı. Bir nevi. Benim yetişkinlik tanımım tüm faturalarımı kendim ödemek olduğundan ve babam hala okul harcı, kitaplar ve bu daireyi karşıladığından, tam olarak bağımsızlık için poster çocuğu değildim. Nate'in olduğu şekilde değil.

"Çünkü sürekli olarak müsait olmayan bir sürü düzgün kadın kaldı." Bana baktı. "Ve senin de haftada en azından birkaç gece bunu giymemeye ihtiyacın var."

Nate'in kapüşonuna baktım. "Bunun nesi var?"

"Hiçbir şey." Gözlerini devirdi. "Paul'le aranızda neler oluyor? Birkaç gece önce ikinci randevunuzdu, değil mi?"

"Patrick," diye düzelttim onu, makul bir teslimat süresi olan yerel bir restoran buldum. "Ve bunun işe yaramayacağından oldukça eminim."

"Şok edici." Gözleri sahte bir şaşkınlıkla parladı. "Dur tahmin edeyim. İkiniz de Georgetown Hukuk'ta okuyorsunuz ve bu çok fazla ortak noktanız var. O politikaya girmek istiyor ve sen bundan nefret ediyorsun. Yakışıklı ama seni heyecanlandırmıyor. Hoş ama akılda kalıcı değil mi? Oh, ve tüm potansiyel Isabeau Astor taliplerinin ölüm fermanı - o müsait."

"Şirketler hukukuna girmek isteyen bir 2. sınıf öğrencisi ve telefonunun onu benden daha çok

cezbettiğine eminim." Patrick bana her sorunun cevabı benmişim gibi bakmıyordu. Beni sadece bir kez öpmüştü ve o da üç günlük yemek artıkları kadar sıcaktı. Ve . . . İçimi çektim.

O Nate değildi.

Hiçbiri değildi.

"Seni takas edeceğim." Telefonumu salladım. "Mektubuma karşılık akşam yemeği."

Başını yana eğdi ve kâğıda baktı. "Keşke bu kısmı sansürlemeseydi. Eminim çok seksiydi."

"Serena!"

"Peki. Erkek arkadaşın olmayan kişinin mektubunu al." Mektubu bana geri verdi ve siparişini Telefon.

Düzgünce katladım ve diğerleriyle birlikte saklayabilmek için zarfına geri koydum. Bir mektup göndermişti.

Bu kez paket, yeni vurgulanmış üç kitapla tamamlandı. Benimki de onun için geri gönderilmeye hazırды ve ona ulaşma umudu varsa önümüzdeki birkaç gün içinde çıkması gereken bir doğum günü paketine başlamıştım. Şimdiye kadar içinde naneli sakız, gizli bir zaafı olduğunu açıkladığı brownieler ve üssün, ya da onun deyimiyle FOB'un, boş zamanlarında giymesi için bir Georgetown kapüşonlusu vardı.

Serena telefonumu geri verirken, "Biliyor musun, gerçekten de evdeki kongre yarışını izlemelisin," dedi.

"İlginç biri mi?" Telefonu kotumun arka cebine soktum. "Yoksa hakikat ve adalet için görev yapan yüksek mevkili bir muhabir olduğun için ilginç olduğunu düşündüğün biri mi?"

"İkisi birden olamaz mı?" Yanmış sandviçi çöp kutusuna attı ve tencereyi lavaboya koydu.

"Genelde olmaz."

"Afganistan'daki savaşı sona erdirmeye platformunda yarışıyor."

Bakışlarım onunkilere kaydı.

"Bunun dikkatini çekebileceğini düşündüm." Dirseklerini küçük adaya dayayarak bana doğru eğildi. "Seçilmek için yeterli sayıya sahip olduğundan emin değilim ve dürüst olmak gerekirse, böyle bir yasanın geçeceğini sanmıyorum. Meclis'in şu anki yapısıyla olmaz. Ama yine de, kazanırsa babamın sana staj yaptırmak için birkaç torpil yapabileceğine bahse girerim."

"Politika mı?" Başımı salladım. "Hayır, teşekkür ederim. Babamın çektiği her ip daha fazlasını da beraberinde getiriyor ve ben kâr amacı gütmeyen bir sektöre gireceğim." Fark yaratabileceğim bir yere.

"Babam çok heyecanlanacak." Sırıttı. "Ona Noel'de söylemelisin, böylece süslerden biri gibi kırmızıya dönüşmesini izleyebiliriz."

"Senin gazetecilik bölümünü aldı, tamam mı?" Bana en yakın defteri aldım ve ilk boş sayfaya kadar açtım, sol tarafta birden ona kadar numaralandırdım.

"Çünkü hâlâ Covington'da biraz siyasi güç kazanmak için senin onun anahtarı olmanı umuyordu. Babam ailede bir politikacı olmasını bizden daha çok istiyor."

"Acı gerçek bu değil mi?" Son birkaç yıl bunu daha da bariz hale getirmişti. "En azından ona Astor Enterprises için MBA yapmış bir çocuk verebilirdik."

"Bana bir koşum takımı taksın ve beni uygun gördüğü yöne doğru küçük bir yürüyüşe çıkarsın diye tasmaından kurtulmak için kırım yırtmayacağım. Hayır." Başını iki yana salladı.

"Bu konuda hemfikiriz. Ve Noel'de bu garipliği yaşamayalım. Mart ayındaki doğum günümde ortaya çıktıklarında haberi veririm."

Serena yüzünü buruşturdu ama hemen üstünü örttü. "Bak, geleceklerini söyledikleri için heyecanlandığını biliyorum ama yapma..." Alt dudağını ısırды.

"Beni umutlandırmak mı?" Belli ki duymak istemediği cümleyi ben tamamladım. "Aynen öyle."

"Gelecekler." Şüpheciliği karşısında kaşlarımı kaldırdım. "Gelecekler. Söz verdiler. Ayrıca, onlar

bir otel ayırttım bile."

"Sadece seni hayal kırıklığına uğramış görmek istemiyorum. Tekrar söylüyorum. Onlara tam olarak güvenilir diyemem, bu yüzden gerçekten *öyle olan* biriyle çıkmanın senin yararına olacağını düşünüyorum." Kâğıdına dikkatle baktı.

"Nate beni henüz hayal kırıklığına uğratmadı." Listemdeki boş numaralara baktım, beynim en sevdiğim *kelime* olasılıklarıyla dönüyordu. Kumsalı olan bir yer. Nate'in beni suda öpebileceği bir yer. Mektubun çiziktirilmiş kısmında böyle bir şey varmış gibi davrandım.

"Oh, ve bu Lauren," dedi Serena.

"Kim?"

"Kongre için yarışan kadın. Eliana Lauren."

"Onu araştıracağım." En azından oy vermeye değer olup olmadığına bakabilirdim. Kalemimi bir numaranın yanına vurdum, sonra tek bir kelime yazdım.

Fiji.

Aralık ayına geldiğimizde, mektup koleksiyonum da stresim gibi katlanarak artmıştı. Hukuk fakültesi beklediğimden de zordu. Finaller bana okumak için neredeyse hiç zaman bırakmıyordu ve Nate'le olan konuşmamda üzerime düşeni tam olarak yerine getiremiyordum.

Ve Nate'e sadık kalarak, yaklaşık bir ay boyunca onu hayaletlememle ilgili tek bir kelime bile etmedi, sadece yazmaya devam etti ve hukuk fakültesini fethettiğim için ne kadar gurur duyduğunu söyledi.

Noel, aşırı pahalı hediyeler ve garip, iki pat kucaklaşmalarla dolu garip bir fantezi olmuştu ama Ocak ayı geldi ve ritmimi geri kazandım.

Yapmanız gerekeni yaptığınız için asla özür dilemeyin. Ocak sonunda bir mektup aldığımda Nate de böyle demişti.

Şubat ayında, üç hafta boyunca bir ilişkiyi mahvetmemeyi başardım.

Dördüncüsünde, onu serbest bıraktım. Annem ve babamın, babamın yeni Chicago ofisini açmak için doğum günümde Washington'a yapacakları geziyi iptal ettikleri haftaya denk geldi.

Nate'in babasını tanıımıyordum ve bana neden onun gibi olmaktan korktuğunu hiç söylememişti ama ben de kendim için aynı şeyleri hissetmeye başlamıştım. Ailemin bir numaralı önceliği olmak zorunda değildim ama arada bir ilk ona girmek iyi olurdu.

"Yine mi?" Margo Mart ayında haftalık telefon görüşmemizde sordu.

"Hey, dört randevu verdim," dedim ona, son temiz çamaşırlarımı katlayıp kaldırırken telefonu omzumla kulağımın arasında tutarak. "Hepimiz yirmi iki yaşında mutlu bir evlilik yapmıyoruz."

"Daha yirmi iki yaşında değilsin," diye hatırlattı bana. "Yarına kadar değil."

"Demek istediğimi anladın." En sevdiğim gömleğimi astım ve Nate'in kapüşonlusunu yatağımın altındaki çekmeceye koydum. "İşe yaramayacağını bildiğim halde birini oyalamak için bir neden göremiyorum."

"Eğer gerçekten denemezsen asla işe yaramaz," diye öğüt verdi. Masamın üzerindeki mektup kutusuna baktım. "Bu konuda sana tamamen katılıyorum." Oturma odasından yüksek sesli bir kıkırdama

duyuldu.

"Birileri iyi vakit geçiriyor gibi görünüyor," dedi Margo.

"Serena'nın erkek arkadaşı geldi, bu yüzden yatak odamda saklanıyorum." "Peki dersler nasıl?"

"Peki, anne." Alay edince gülümsedim. "Gerçekten, tuhaf bir şekilde kendimi kaptırmış durumdayım ve bugün Cuma gecesi. I

tüm hafta sonunu televizyon izleyerek ya da-

"Nate'i yaz," diye önerdi Margo şarkı söyler gibi bir sesle. "Serena gibi konuşmaya başladın."

"Serena Nate'e tapıyor. Ben ..." Sustu.

Boş çamaşır sepetimi son derece küçük dolabımın zeminine fırlattım. "Sadece söyle."

"Sizin kaderinizde bir peri masalı mı var yoksa sizi birbirinize bağlayan kazanın ilk travması mı, biraz daha netleşene kadar karar vermekten kaçınıyorum."

"Peki derslerin nasıl, psikoloji bölümü?" Aynı şeyi bir ya da iki kez merak etmediğimden değil, sordum. Ama aylar sonra onu bu kadar özlemiş olmamın başka bir anlamı olmalıydı. Mektuplaşmalarımız ve kısa zaman aralıklarımız sayesinde Nate'i neredeyse sik suratlı Jeremy'den daha iyi tanıyordum. Mektuplar, boş sinema randevuları gibi saçmalamak için fazla alan bırakmıyordu.

"Derslerimden birini zar zor geçiyorum," diye itiraf etti Margo.

"Gerçekten zar zor geçmek gibi mi?" Duraksayarak sordum. "Ya da C alma tehlikesi mi?" "Temelde ikisi de aynı şey."

Sırıttım. "Hayır, değil. Ama cidden, yapabileceğim bir şey var mı?"

"New York'un kuzeyindeki tundraya geri dönmek ve güzel yüzünü görebilmem için her öğleden sonra beni bizzat kahveye götürmek dışında mı?"

"Doğru. Bunun dışında." Kapı zili çaldı ama Serena'nın kapıyı çalacağını bildiğim için yatağıma uzandım.

Al.

"Hayır. Sadece telefon görüşmelerimizde mızızlanmamı dinle." "Bunu yapmaktan her zaman mutluluk duyarım."

"Izzy!" Serena seslendi.

Ara. "Gitmene izin vermeliyim; sanırım akşam yemeğimiz az önce geldi." Vedalaştık ve ben de

"Izzy!" Serena tekrar bağırdı.

"Geliyorum!" Yumuşak flanel pijama pantolonumu kalçalarımın üzerinde yukarı kaldırdım ve fermuarımı çektim.

Georgetown kapüşonumu sütyensiz göğüslerimin üzerine geçirdim, böylece yemeğimi alıp odamın mağarasına geri dönmek için gereken iki saniye içinde Serena'nın arkadaşlarını korkutmayacaktım.

Yatak odamın kapısını açtığımda Serena'nın bana ürkütücü bir Cheshire kedisine benzerlikle sırıttığını gördüm. "Evet?"

"Hafta sonu için buradan gidiyorum. Luke'un oda arkadaşı şehir dışında, bu yüzden onun evi bize kalacak. Şu anda benim için bir çantaya bir şeyler koyuyor." O kadar mutlu görünüyordu ki ona yarının doğum günüm olduğunu hatırlatmaya dayanamadım.

"Kulağa harika geliyor! İyi eğlenceler!" Gülümsemeye zorladım ve ne demek istediğimi anlamaması için dua ettim.

O.

Beni sıkıca kavradı. "En güzel doğum gününü geçireceksin. Bana söz ver, gerçekten daireyi terk et."

"Yapacağım." Bu bariz bir yalandı. Daireden aşağıya kahve almaya gidecek kadar ayrılacaktım ama o kadar. Şimdiden kanepede tığınmayı planlıyordum.

Geri çekildi ve yalanları tespit edebilirmiş gibi yüzümü inceledi. "Tamam. Akşam yemeği

mutfak tezgahında. Seni seviyorum, İz."

"Seni seviyorum."

Elimi sıktı ve ben daha oturma odasına varmadan erkek arkadaşının elini tutup ön kapıyı kapatarak hızla dışarı çıktı.

"Tuhaf ama olsun," diye mırıldandım, mutfağa ve yeni teslim edilmiş yemeklerin kokusuna doğru döndüm.

Çin yemeği.

Sanki dünyanın öbür ucunda değil de burada olması *gerekiyormuş* gibi rahatça tezgâha yaslanan yakışıklı adamı görünce sıçradım. Kot pantolon ve henüz fermuarını bile açmadığı bir palto giymişti ve seyahatte yıpranmış kamuflaj sırt çantası ayaklarının yanında yerde duruyordu. Mavi gözlerindeki yorgunluğa rağmen o kadar güzel görünüyordu ki nefes almakta zorlandım.

"Nate?" O buradaydı. Amerika'da. Benim mutfağımda. "Selam." O gamzesini göstererek gülümsedi.

Kalbim bir yarış atı gibi fırladı ve ben de fırladım. Kanepenin üzerinden fırlamam bir saniyeden az sürdü. Yastıkların uçuşması kimin umurundaydı? Etrafından dolaşarak zaman kaybetmiyordum. Diğer tarafa inmeden beni kollarıyla yakaladı.

"Buradasın," diye mırıldandım boynunun sıcak tenine karşı, o bana sarılırken ayaklarım sallanıyordu

Sıkı.

"Mutlu yıllar, Isabeau," dedi. Gelmiş *geçmiş* en iyi hediye.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

IZZY

*Kabil, Afganistan
Ağustos 2021*

Kapalı kapıma yaslandım, Jeremy'nin oturma düzenini ve küçük mutfığı inceleyerek süiti incelemesini izlerken kalbim tüm yanlış nedenlerle çarpıyordu. Sanırım son altı haftadır kaçındığım konuşma, ben hazır olsam da olmasam da gerçekleşecekti.

Öfke hızla yükseldi ve tenimi ısıttı. Böyle ortaya çıkmaya nasıl *cüret eder*?

Nate'e her zaman kıcını kaldırıma atmasını söyleyebilirsin.

Ama koridordaki o konuşmadan sonra Nate'in benimle konuşacağından şüpheliydim. Yerine geçecek kişiyi çoktan aradığına şüphe yoktu.

"Dickface ile evleniyorsun." Tanrım, yüzündeki ifade ihanetten de beterdi. Nate hayal kırıklığına uğramıştı. Jeremy ile olan geçmişimi bildiği için onu suçlayamazdım.

Bu kadar uzun süre devam etmesine izin verdiğim için kendimde hayal kırıklığına uğramıştım. Parmağımdaki yüzüğün ağırlığı, beni asla hak etmediğini anlamaya başladığım tek kişiye bağlayan bir çapa gibi hissettiriyordu.

Jeremy lacivert takım elbisesinin ceketini çıkarıp tertemiz ütülenmiş gömleğini göstererek, "Senin odan bana verdiklerinden daha güzel," dedi. Afganistan'a değil, Senato odasına girmek için giyinmişti. Ceketini masa sandalyesinin arkasına örttükten sonra bana doğru döndü, kahverengi gözleri süiti değerlendirdiği gibi beni de süzdü. Alnındaki küçük kırışıklık, beni de kendi kaldığı yer kadar eksik bulduğunu gösteriyordu.

Syracuse'da çıkmaya başladığımızdan beri ilk kez, benim hakkımda ne düşündüğü, seyahatte yıpranmış pantolonum ya da tozlu bluzum umurumda değildi. Artık onu etkilemeye ihtiyacım yoktu.

Bu düşünce beni biraz daha dikleştirdi.

"Burada ne yapıyorsun?" Eşarbımı çıkarıp çantama attım ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. Serena'yı helikoptere bindirmeyi başaramadıktan sonra uğraşmak isteyeceğim son şey buydu.

Her ne halt oluyorsa ya da bu konuda ne hissettiğimi anlatacak kelime yoktu. Hayatımdaki her başarısızlık bugün başını kaldırıyordu. En ufak bir provokasyonda havaya uçma tehlikesiyle karşı karşıya olan çapraz elektrik tellerinden oluşan bir yumak gibiydim.

"Hiç lafı dolandırmazsın, değil mi Isa?" Öne doğru yürüdü ve bana beş pratik

gölümsemesinden birini sundu. Bu dört numaraydı, onun pişman-ama-erkekler-erkek-olacak versiyonu.

Isa. Çünkü bizi tanıştıran kişi babamdı.

Elimi kaldırdım ve odanın ortasında durdu, bakımlı bir kaşını kaldırdı. "Dur tahmin edeyim, babamın özel jetini mi ödünç aldın?" Başımı yana eğdim. "Yoksa bu bir kampanya durağı mı?"

"Tahmin edebileceğiniz gibi, bu küçük seyahat aslında üç randevumu iptal etmem anlamına geliyordu." Gülümsemesi bozuldu ve çenesinin ucunu kaşıdı. "Benim yanımda katılman gereken toplantılar."

"Amerika'da olsam da olmasam da böyle bir şey olmayacaktı." Başımı salladım ve kanepenin arkasındaki küçük masaya doğru ilerledim, çantamı yüzeye bıraktım ve sert omuzlarımı yuvarladım. "Ve sen de burada olmamalısın Jeremy. Senden biraz zaman istedim ve sen beni dünyanın öbür ucuna kadar kovalıyorsun."

"Hadi, Isa." Bana üç numaralı gülümsemesini sundu, ne zaman istediğini elde etmeye çalışsa kullandığı çocuksu gülümseme, gerçek bir ikinci şansımız olduğunu düşünmem için beni kandıran gülümseme. "Okuduğun kitaplardaki tüm o romantik, cesur hareketleri sevdiğini sanıyordum. Senin için savaş bölgesine uçtum. Bu seni ne kadar sevdiğimi göstermiyor mu? Bunu yürütmeyi ne kadar çok istediğimi?"

Bana doğru geldiğinde kanepeyi aramızda tuttum. "Bu bana muhtemelen aşağıda vize işlemlerine yardım ettiğin ya da müstakbel seçmenlerle onları en iyi nasıl tahliye edebileceğin hakkında konuştuğun bir fotoğraf fırsatın olduğunu söylüyor."

Gözlerinde şaşkınlık parladı ve sonra parmaklarını döşemeli kanepenin kolunda gezdirirken aşağıya doğru baktı. "Doğal olarak babamı bunun bir kampanya masrafı olduğuna ikna etmek için gerekeni yaptım."

"Bundan bıkmadın mı daha? Sürekli babanı yatıştırmaktan? Tanrı biliyor ya ben bıktım." Kelimeler ağzımdan çıkana kadar bunun farkında bile değildim. Hayatımdaki erkekleri memnun etmeye çalışmak gibi sürekli bir döngünün içinde sıkışıp kalmıştım, ama bu sefer de onlar beni istedikleri zaman terk ediyorlardı. Nate'i görmek bunu daha da netleştirdi çünkü ne yazık ki o da bu döngüyü kırmak yerine döngünün bir parçası haline gelmişti.

"Hadi ama Isa. Babamın desteği olmadan seçilemeyeceğimi biliyorsun... Oyunu oynuyoruz. Bizim işimiz bu."

"Doğru. O zaman uçağa geri dönmekte özgürsün." Gözlerimi daha fazla devirebilseydim, kafamdan fırlayacaklardı. Siyaset onun için her zaman önce gelirdi. Annemle babamın onu benden daha çok sevmesinin nedenlerinden biri de buydu.

"Benimle gel." Bana attığı yalvaran bakış alışılmadık ve neredeyse beni silahsız bırakıyordu. "Eğer bir kişinin daha bana buranın ne kadar güvensiz olduğu konusunda nutuk çekmesini dinlemek zorunda kalırsam-" diye başladım.

"Hayır," dedi başını sallayarak. "Burada yaptığınız işe son derece saygı duyuyorum. Özgeçmişinde harika bir madde işareti ve gelecekteki mülakatlarda konuşma noktası olacak, ama ..."

Gözlerim parladı. Tabii ki onun için her şey puanlarla ilgiliydi. "Ama ne?"

Yüzünü buruşturdu ve bana yine üç numaralı gülümsemeyi sundu. "Ama bir anlaşmamız vardı. Kampanya sürecinde bana destek olacaktın ve ben de seçildikten sonra kariyerini bırakman için seni zorlamayacaktım."

Ağzım açıldı, sonra kapandı ve kelimeleri bulmakta zorlandığım için bu işlemi tekrarladım. "Ofisine girdiğimde Clarisse Betario'yu masanda öğle yemeği gibi yayılmış bulduktan sonra koluna gireceğimi düşünecek kadar hayalperest misin?" Bu anı midemi bulandırdı ama kalbim olması gerektiği gibi ağrımadı.

"Bu talihsiz bir durumdu," diye itiraf etti. "Ama kalbin kırılmış gibi davranma. Birbirimizi

yalan söyleyemeyecek kadar iyi tanıyoruz. Kızmıştın. Muhtemelen utandın-"

"Aşağılanmak daha doğru!" Ellerim yumruk şeklinde kıvrıldı, tırnaklarım avuç içlerimi ısırdı. "O ofisteki herkes neler olup bittiğini biliyordu ve inanın bana, bunu söylemekten mutluluk duyuyorlardı.

Bir kerelik bir karar hatası değildi. Altı aydır bir ilişkin varmış! Nişan duyurumuzun mürekkebi bile kurumamıştı."

Yavaş, derin bir nefes aldı ve gözleri kaydı, henüz kontrol edemediği bir alışkanlıktı bu, bir cevap için acele ettiği anlamına geliyordu. "Utandığın için üzgünüm Isa. Gerçekten üzgünüm."

Gözlerimi kırptım. "Ama beni aldattığın için pişman değilsin?" Kullanacağını düşündüğüm onca taktikten biri bu değildi.

"Birbirimize asla yalan söylemeyeceğimiz konusunda anlaşmıştık." Omuzlarını dikleştirdi.

"Doğru, çünkü Syracuse'dan sonra olanlardan sonra ilerlemenin tek yolu buydu!" Ona tekrar güvenmekle inanılmaz derecede aptallık etmişim.

"Bunun peşini hiç bırakmayacak mısın?" Ellerini saçlarında gezdirerek mükemmel kahverengi telleri karıştırdı. "Bunu aştığımızı sanıyordum!"

"Evet, personelini becermene geçtik. Büyük gelişme." Ona bir başparmak işareti yaptım ve ayakkabılarımı çıkardım. Neyse ki Mezar-ı Şerif'teki toplantı için düz ayakkabı seçmişim ama ayaklarım hâlâ beni affetmeye hazır değildi.

"Bakın, açık bir ilişki yaşamayı konuştuğumuzu sanıyordum-"

"Tartıştınız!" Elimi masaya vurdum, yüzüğümün tahtaya vuruşunun çıkardığı ses tiksintimi vurguluyordu. "Asla kabul etmedim. Bunun benim için asla geçerli olmayacağını biliyordun. Bunu *asla kabul* etmem!"

"Baban istiyor-"

"Babam benim yerime karar vermiyor." Bu sözlerin ne kadar doğru olduğunun farkındaydım ama bunun tek nedeni geçmişte ne kadar yanlış olduklarını anlamamdı. Jeremy bile babamın seçimiydi, benim değil ve ben onun onayına o kadar açtım ki, içgüdülerime karşı gelmiş ve birincisini asla hak etmeyen bir ilişkiye ikinci bir şans vermişim. "Ve her ne kadar siyasi bağlar için çaresiz olsa da, hak ettiğimden daha azını kabul etmemi asla beklemezdi ve sonunda senin, Jeremy, *çok daha* az olduğunu görüyorum."

Yutkundu ve elime baktı. "Eğer hala yüzüğü takıyorsan, o zaman hala umut."

"Onu çıkarmadım çünkü yaptıkların beni nutkum tutuldu," diye cevap verdim. yanından geçip mutfığa doğru gitti. "İnsanlara neden takmadığımı nasıl anlatacağımı bilmiyorum." "O zaman takmaya devam et," diye önerdi beni takip ederek.

Buzdolabından bir şişe su çıkardım ve ona su vermedim. Zaten benden yeterince almıştı. Sonra şişeyi tezgâhın üzerine koymadan önce kapağını kapattım ve neredeyse yarısını açgözlü yudumlarla içtim. "Eğer tamamen dürüst olacaksak, açık konuşalım," dedim, avuçlarımı tezgâha dayadım ve zıplayarak üzerine oturdum. "İkimiz de bunu gerçekten istemiyoruz. Etrafımızdaki herkes tarafından optik için tasarlandı."

"Sadece benim kariyerim için değil, senin kariyerin için de." Kravatını çekiştirerek çözdü. "Siyasete girmeyi hiç istemedim." Başımı salladım.

Güldü ve bu yıllar içinde mükemmelleştirdiği mutlu, melodik ses değildi. Ham ve biraz çirkindi ama en azından gerçektir. "İkimiz de neden siyasete girdiğini tam olarak bilmiyormuşuz gibi davranmayalım." Ellerini ceplerine soktu. "Tam olarak neden hâlâ *burada* olduğunu."

Tezgâhın kenarını kavradım, kendimi onu savcılık ofisinde bir yıldız haline getiren sert sözlü saldırıya hazırladım. Ne de olsa kamu hizmeti özgeçmişinde özel avukatlıktan çok daha iyi görünüyordu.

"İki yıl önce seni DC'de tekrar gördüğüm andan itibaren bu ilişkide üçümüz yokmuşuz gibi davranma." Gözleri kısıldı. "Yoksa korumanı tanımadığımı mı sandın?"

Orada mı? Sanki ilişkimizin ilk yılında buzdolabına onun resmini yapıştırmamışsın gibi. Onu hiç unutamadın. Başka kadınlarla yatmış olabilirim ama hiçbirini sevmediğimden eminim."

Diğer kadınlar mı? Ne kadar safmışım?

"Kalbinde bana hiç yer yokken nasıl sadık ve kararlı bir ilişki yaşayabilirdik ki?" Jeremy devam etti. "Hoşuna gitmeyebilir ama ikimiz de son iki yıldır aramızda onun olduğunu biliyoruz. Tabii ki beni gerçekten isteyen birini aramaya gittim, çünkü sen hiçbir zaman gerçekten istemedin. Seni New York'ta bırakmış olması önemli değildi. Hâlâ onun özlemini çekiyorsun."

Nefesimi içime çektim ama inkâr etmedim. "Sözlerine dikkat et, Jeremy."

Ellerini kaldırdı ve iki adım geri giderek mutfaktan çıktı. "Tanrı korusun, Nathaniel Phelan gibi bir azizin aleyhinde konuşabilirim. Söylesene, aramalarımı geri çevirmenin nedeni o mu? O uçakta Newcastle'ın yerini almakta bu kadar acele etmenizin sebebi o muydu? Onun burada olduğunu biliyor muydun? Beni suçladığın gibi eğleniyor muydun?"

"Sana bir cevap borcum yok," dedim çenemi kaldırarak. "Ama benim de senin gibi olduğumu düşünme diye söylüyorum, hayır. Nate'i ben aramadım. O sadece buraya sipariş edildi ve bana atandı."

"Tabii ki öyleydi." Jeremy sanki Nate'in duvarın diğer tarafında durduğunu görebilecekmiş gibi duvara baktı. "İkinizin arasındaki şey bu, değil mi? Birbirinizin hayatında sihirli bir şekilde beliriyorsunuz."

"Ne demek istiyorsun?" Nate'le aramızda nefret ettiğim ama aynı zamanda hayret ettiğim bir bağ vardı ve bu Jeremy'yle tartışmaya açık bir konu değildi.

Hızla hareket ederek koluma uzandı, ben de elinden kurtuldum. "Bana bir daha dokunursan çılgılık atarım. Saniyeler içinde ölürsün. Babanın kim olduğu Nate'in umurunda değil." Kendi başıma halledebileceğim bir durum için Nate'in kariyerini riske atmayı düşünemeden tehdit ağzımdan çıkmıştı.

Sonra yine tehdit işe yaradı, çünkü Jeremy bir adım geri çekildi.

"Onu becerdin mi?" Jeremy'nin yüzü kırmızının benekli bir tonuna dönüştü. "Yani, bu sefer mi?"

"Cidden bana bunu mu soracaksın? Sanki bu ilişkide aldatan benmişim gibi?" Tezgâhtan kaydım ama Jeremy bu kez bana tutunmanın yeterli olmadığına karar verirse cebimdeki panik düğmesine uzanmaya hazır bir şekilde kollarımı yanımda gevşek bıraktım.

"Beni duvara yapıştırdı, Isa." Jeremy'nin ağzının bir köşesi yukarı doğru kıvrıldı ama iki numaralı gülümsemeye, yani sırtıtmaya ulaşamadı. "Bana sorarsan oldukça tutkulu bir tepki. Bana sorarsan oldukça da tehlikeli."

"O. Benim. Güvenlik. Detayı." Her kelimeyi ısırarak söyledim.

"Güvenlik bileğimi tutabilirdi. Senin adamın boğazıma saldırdı." Gözlerini kırıştırdı ve sonra ifadesi değişti, sanki bir şey hesaplıymuş gibiydi. "Dur bakalım. Bu işe yarayabilir."

"Özür dilerim mi?" Onunla geçirdiğim her dakika beni tam tersine ikna ediyordu.

"Her ne kadar gururumu incitse de, uzlaşabileceğimi göreceksin. Buraya seni geri almak için geldim ve yapacağım şey de tam olarak bu. Benden intikam almak mı istiyorsun? Öyle olsun. Yap o zaman. Onu alabilirsin, ben de daha sağduyulu bir şekilde devam edebilirim." İşte, bir numaralı gülümseme, politikacı.

Çenem düştü.

"Anlamıyor musun?" Omuz silkti, bu hareket rahatsız edici derecede mutluydu. "Bu mükemmel bir şey. Ailelerimiz istediklerini alacak, kariyerlerimiz gelişecek ve ikimiz de başka yerlerde tatmin bulacağız. Bu türden ilk anlaşma olmayacak. Başkentteki ilişkilerin yarısı

sahneleniyor. Bunu daha az bir şey olarak düşünün

evlilik ve daha çok bir ortaklık. Bir ittifak."

Ona karşı taşıdığım tüm duygular büzüşüp ölürken açık bir şok içinde bakakaldım. Belki de ilişkimizin son derece uygun olduğunu her zaman biliyordum ama yine de bunun karşılıklı şefkat ve sevgiye dayandığını düşünmüştüm.

Ama Jeremy'nin sadakatsizliğini hatırlayınca kalbimde oluşan o donuk sızı, Nate'in duvarın diğer tarafında olduğunu bilmenin verdiği nefes alma acısının yanında hiçbir şeydi. *Lanet olsun*. Son iki yıldır kendimi kandırıyordum.

"Bu harika," diye devam etti Jeremy coşkuyla başını sallayarak. "Herkes istediğini alıyor."

"Benim *seni* istememem dışında." Yüzüğü parmağımdan çektim.

"Olanlardan kimsenin haberi yok. Bunu kurtarmak için hâlâ vaktimiz var. Buraya sizin güvenliğiniz için cesurca endişelendiğim için geldiğimi söyleyeceğiz ve medya bunu yutacak." Beni görmezden gelerek odanın ortasına doğru baktı ve olayı nasıl çevireceğini, ortaya çıkabilecek her türlü serpiintiye nasıl kontrol edeceğini düşündü.

"Jeremy," dedim yeterince güçlü bir şekilde, bana doğru döndü. "Ne?"

Kaşları neredeyse komik bir şekilde çatıldı.

"Bir hata yaptım ve özür dilerim." Elini uzattım.

Parmaklarımız birbirine değerken yüzü yumuşadı. "Sorun yok. Her şey düzeltilebilir. Hâlâ seninle evlenmek istiyorum."

Yüzüğü avucunun içine ittim ve sonra parmaklarını kıvrarak yumruğunu aile yadigârı elmasın etrafına kapattım. "Ama seninle evlenmek istemiyorum. Yeterince zaman verirsem sana karşı hissettiklerimin büyüyebileceğini düşünerek hata yaptım. Sırf rahat olduğu için ailemin isteklerine boyun eğerek hata yaptım, çünkü sonunda onların onayını kazanacağımı düşündüm. Sevginin, bağlılığın ya da ayrıcalığın ne demek olduğunu bilmeyen birine razı olarak hata yaptım. Ben asla senin istediğin gibi olmayacağım ve sen de bana asla hak ettiğimi vermeyeceksin. Evet diyerek bir hata yaptım ve şimdi bunu düzeltiyorum."

Kapalı yumruğuna baktı. "Ciddi olamazsın."

"Biliyorum." Başımı salladım, yaşadığı şoku fırsat bilerek yanından geçtim ve ceketini bıraktığı masaya doğru yürüdüm. Pahalı kumaşı elime aldım ve kapıya doğru ilerleyerek kolu kavradım.

"Hayır," diye karşı çıktı, bana doğru dönerek başını sertçe salladı. "Bana hayır demiyorsun. Bu mümkün değil."

İçimi çektim ve bir acıma dalgası ona duyduğum öfkeden geriye ne kaldıysa silerken kapıyı açtım. "Ah, Jeremy. Biri sana uzun zaman önce hayır demeliydi."

Gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Hey," dedim koridora doğru, sonra irkildim. Kapımda nöbet tutan Nate değildi. Çavuş Gray'di.

Midem bulandı.

"Bayan Astor?" Çavuş Gray kalın kaşlarını kaldırarak sordu.

"Doğru." Zorla gülümsedim. "Özür dilerim. Bay Covington da tam çıkıyordu. Lütfen odasına döndüğünden emin olur musunuz?" diye sordum.

"İsa!" Jeremy karşı çıktı.

Çavuş Gray gülümsemesini çabucak bastırdı. "Kesinlikle. Bay Covington, sanırım sizin süitiniz yan tarafta."

"Sikerim böyle işi." Jeremy yanımdan geçip ceketini elimden kaptı. "Buna pişman olacaksın Isa ve pişman olduğunda seni geri almak istemeyebilirim."

Çavuş Gray bu konuşmayı görmezden geldi.

Konuşmanın başka türlü bitemeyeceğini bildiğim için son sözü Jeremy'ye bıraktım. Konuşmaya devam edecekti.

"Teşekkür ederim," dedim avuş Gray'e. Başını salladığında kapımı kapattım, kilitledim ve sonra tahtaya yaslanıp kıım yere değene kadar yavaşça aşağı kaydım.

Pek çok şeye kızgın olmalıydım. Babamın sürekli politik satranç hamleleri, Jeremy'nin hilelerine karşı küstahça davranması ya da hiç şansı olmadığı belli olan bir şeye benim de katılmam.

Ama düşüncelerimi tüketen öfke derimi diken diken etti çünkü Jeremy bir konuda haklıydı şey.

Kiminle tanıştığım, kiminle çıktığım ya da kimi sevmeye çalıştığım önemli değildi.

Nate fiziksel olarak orada olmasa bile her zaman yolunun üzerinde olurdu.

İlk etapta asla geri alamayacağım bir kalbi vermek imknsızdı.

ON ALTINCI BÖLÜM

NATHANIEL

Georgetown Mart
2015

"Seninle sadece iki günüm var ve sen bu geceyi bir barda mı geçirmek istiyorsun?" Kalabalık dans pistinde dans eden bedenleri incelerken Izzy kulüpteki bas gitarın vuruşları arasında bağırdı.

"Kız kardeşine seni dışarı çıkaracağıma söz verdim," diye cevap verdim. "Seyahatimi bir sır olarak saklaması için anlaşmamız buydu." Etrafımızdaki kalabalığın yoğunluğu, yakınlığı ve sayısı nabzımı hızlandırdı. Çıkışla aramızda çok fazla insan vardı. Kimin elinin nerede olduğunu, kimin neye uzandığını takip edemeyecek kadar çok insan. Genel olarak çok fazla insan vardı.

Bu kötü bir fikirdi ve yine de birliğimin geri kalanıyla yeniden entegrasyon eğitimini tamamlamadan önce bir hafta sonu izni almak için canla başla mücadele etmişim. Zaten bunun bir faydası da olmamıştı.

"Dün gece uyuyamadığın için yorgun olduğunu biliyorum," diye söze başladı, kaşlarının arasında iki küçük çizgi belirmişti. Kahretsin, kirpiklerinin ne kadar uzun olduğunu neredeyse unutmuşum. Resimler onun hakkını vermiyordu.

"Ben iyiyim. Doğum gününü benim için endişelenerek geçirmeyeceğiz." Sanırım uykusuz kaldığım saatler boyunca düşündüğüm kadar sinsi davranmamıştım ama en azından onun kanepesinde uzanıp ellerimi kendime saklayacağıma dair verdiğim kişisel sözü tutmuşum. Şimdi ona bakınca, V yakalı şal tarzı bluzu ve sadece kışını sarmak için yaratılmış gibi görünen kot pantolonuyla, azizliği hak ettiğimden oldukça emindim. Beni yatağında uyumaya davet ettiği ve ben de reddetmeyi başardığım anda azizliği hak etmişim.

Onu kendime doğru çekip dokuz ay önce kaldığımız yerden devam etmekten daha çok istediğim bir şey yoktu, dilim ağzındayken ve bacakları belime dolanmışken. Ama bilmediği şeyler vardı ve bir kez öğrendiğinde, sadece uyuyor olsak bile beni yatağında istemeyeceğini hissediyordum.

Mantıken ona asla sahip olamayacağımı bildiğim halde Izzy'yi ne kadar çok istediğimin bir önemi yoktu. O her yönden benim ligimin dışındaydı. Çok yakında dünyaya açılacak, hayatları değiştirecekti ve benim iyi olduğum tek şey onları sona erdirmektir. Babamdan ölçülemeyecek kadar daha vahşi biri olmaya başlamıştım. En azından o hiç kimseyi öldürmemişti.

"Hadi," dedim elimi uzatarak. "Sana Serena'ya söz verdiğimiz içkiyi getirelim."

"Bir içki ve dışarıdayız." Parmaklarını benimkilerle birleştirdi ve sanki tekrar

belirsizliğe doğru yuvarlanan o uçakta, evimin kusursuz sıcaklığını hissettim.

"Anlaştık." Bize sürtünen her kişiyle biraz daha yükselen tansiyonumla savaşıarak kalabalığın arasından geçtik ve tezgâhtaki iki boş bar taburesine oturduk.

Izzy kapıya en yakın olanı aldı, ben de ona dönük oturdum ve arkamızda kaç kişi olduğunu görmek için omzumun üzerinden geriye baktım. Barın köşesi ile duvar arasında sadece yarım düzine kadar insan vardı, yani bu kesinlikle kötünün iyisiydi.

Ama yine de her şey oldukça kötüydü. Her çıkışla aramızda insanlar vardı.
yer.

"Peki, ne olacak?" Artık doğrudan patlamanın içinde olmadığımız için sesimi alçaltarak sordum

hoparlörlerin yarıçapı. "Bira? Tekila? Cosmo?"

"Hayır." Barmen yaklaşırken boyalı tırnaklarını tezgâha vurdu ve içki raflarına baktı.

"Size ne ikram edebilirim?" diye sordu barmen, bana gülümseyerek. Birkaç yıl önce, bu esmer tam benim tipim olabilirdi.

Ama geçen yıl tipimin artık Isabeau Astor olduğunu öğrenmiştim. Sadece sarışın değil. Sadece kahverengi gözler değil. Sadece kıvrak zekâ ve bulaşıcı bir kahkaha değil. Sadece ipekten daha yumuşak dudaklarıyla aynı anda on dört konu hakkında konuşma eğilimi de değil. Sadece Izzy'nin eksiksiz paketi benim için bunu yapıyor gibiydi. Başka hiç kimse. Her mektubunda, paylaştığı her sırda, beni her güldürdüğünde ona biraz daha aşık oluyordum. Ve bu, kum havuzundayken teklif almadığımdan ya da onun burada beni beklediğini düşünerek kendimi kandırdığımdan değildi, özellikle de ona yapmamasını söyledikten sonra. Sadece kimse Izzy değildi.

Bu da beni -ikimizi de- lanet olası bir duruma soktu.

Izzy sırtarak, "Bir kadeh şampanya," dedi.

"Şampanya?" diye sordu barmen, yanlış duymuş gibi eğilerek.

Izzy çantasına uzanıp ehliyetini barmene uzatarak, "Evet," diye cevap verdi. "Bugün benim doğum günüm."

"Demek öyle. Mutlu yıllar." Barmen gülümsedi ve Izzy'nin kimliğini geri verdi. "Ya senin için?" diye sordu, bana doğru döndü ve ben konuşmamış olmama rağmen eğildi.

"Yuengling lütfen," diye emrettim, cüzdanıma uzanarak. "Ve eğer kadehle servis yapmazsanız bir şişe şampanya alacağız."

"Seni yakaladım," dedi esmer kadın ve işe koyuldu.

"Bugünün en sevdiğin kısmı neydi?" Izzy sordu. "Seni en sevdiğim pizzacıya sürüklediğim zaman mı? En sevdiğim kekler için en sevdiğim pastaneye mi? Yoksa seni kampüsün içinden geçirdiğim zaman mı?"

"Seni görmekle ilgili her şey," diye dürüstçe cevap verdim. Onun yanındayken aklımdan geçenleri söyleyebilmek, aramızdaki ... bu her neyse, en sevdiğim yanıydı. Oyun oynamaya, naz yapmaya, hatta flört etmeye bile gerek yoktu. Izzy söz konusu olduğunda tam olarak olduğum kişi olabiliyor ve tam olarak ne düşünüyorsam onu söyleyebiliyordum.

Bugün ona vermek için Savannah'dan buraya geldiğim her şeye sahipti ve bunun gerçekleşmesini sağladığı için Serena'ya büyük bir kredi vermem gerekiyordu. Izzy'nin kurmam için ısrar ettiği Instagram hesabından ona mesaj atıp kız kardeşine sürpriz yapmak istediğimi söylediğim anda Serena mutluluktan çılgına dönmüştü. Ailelerinin her zamanki gibi Izzy'yi yüzüstü bıraktığı ve Izzy'nin kimseyle görüşmediği gerçeğini de kısa konuşmanın arasına sıkıştırmıştı.

Yalan söylemeyeceğim, erkek arkadaş konusunda rahatlamıştım, ailesi konusunda değil.

Izzy'nin birini hak etmediğinden değil. Hak ediyordu. Sadece hafta sonu onu yalnız bırakacağım için bencilce sevinmişim.

Gülümsemesi anlık ve kalp durduracak kadar güzeldi. "Eve gidene ve sana *Ladyhawke*'i izletene kadar bekle."

"Adaşın mı?" Ağzımın kenarları kıvrıldı. "Sabırsızlanıyorum." Izzy'yle birlikte olacağım anlamına gelecekse oturup birinin telefon rehberi okumasını bile izleyebilirdim. Sadece akıl sağlığımdan geriye ne kaldıysa kaybetmeden bu barda daha uzun süre kalabileceğimden emin değildim.

"Hayatınızın geri kalanında sadece bir film izleyebilecek olsaydınız, bu ne olurdu?" diye sordu. "Bu zor bir soru." Gözlerim onunkilerle buluştu ve ne yaptığını anladım - benim yaptığının aynısını sorularla dikkatimi dağıtıyordu. "Acele etme."

"*Yüzüklerin Efendisi: Kralın Dönüşü*" diye yanıtladım. "Ama belki de cevabım *Ladyhawke* bu gecedен sonra. Kim bilir?"

Eğilip ağzını benimkinin üzerine koydu ve vücudumdaki tüm sinirler alarma geçti. "Bugün için teşekkür ederim."

Parmaklarımı saçlarından geçirdim ve onu kendime çektim, öpüşmeyi derinleştirdim ama dilimi dişlerimin arkasında sıkıca tuttum. Onun ilk tadı vücudumdaki her hücreyi dolduran bir telaştı. Kendimi kontrol altında tutmak zor oldu ama başardım. Tüm bu insanların önünde onu istediğim şekilde öpmek istemiyordum, bu yüzden o yöne gitmeden önce geri çekildim.

Ayrıldığımızda ağzıma karşı gülümsedi, eli göğsüne doğru kalktı. "Kalbimin nasıl çarptığını hissetmelisin." Parmakları ona doğum günü için aldığım küçük kilitli kolyenin üzerinde gezindi. Küçük mavi kutularda gelen şeyler pahalıydı ve itiraz etmişti ama klas kızların klas mücevherler taktığını düşündüm.

"Benim de." Belki kabulüm pürüzsüz olmadı ama etrafımda böyle bir baskı hissetmedim. Izzy.

"Buyurun," dedi barmen geri dönüp siparişlerimizi önümüze koyarken. Izzy arkasına yaslandı ve ben anında ağzının kaybının yasını tuttum.

"Teşekkür ederim." Izzy daha denemeden banka kartımı tezgâhın üzerine koydum. "Hesap için."

"Hesaba ihtiyacımız olmayacak." Izzy şampanya bardağının ince sapını tutarken başını salladı parmaklarının arasında. "Sadece bir içki için kalıyoruz." Bana doğru baktı. "Ve teşekkür ederim."

"Hesabı getireyim." Barmen başıyla onayladı ve kartımı kasaya götürdü.

"Sadece bir içki içeceğinden emin misin?" Izzy'ye kaşlarımı kaldırdım. "Bugün senin doğum günün. Ne istersen varım."

"Seninle geçireceğim son gecede sarhoş olmak istemiyorum." Omuz silkti.

İtiraz ederdim ama onun nasıl hissettiğini çok iyi biliyordum. Her saniyesini hatırlamak istiyordum. "Mutlu yıllar, Isabeau." Bıramı kaldırdım.

"Teşekkürler, Nate." Gülümsedi ve bardağını benimkine vurdu. "Geldiğine çok sevindim." "Ben de."

Barmen kartımı geri getirdikten sonra, Izzy ve ben orada oturup yarım saat boyunca onun dersleri hakkında konuşurken, o şampanyasını yudumladı ve ben birama neredeyse hiç dokunmadım. Ne zaman konuşmayı benim için görevin nasıl gittiğine yönlendirmeye çalışsa, rotayı dikkatlice ona doğru değiştirdim. Kıpırdamadan durmaya, sadece onun gülümsemesine, kahkahasına, gözlerindeki ışığa, onu ne kadar çok istediğime ve bu konuda ne yapacağıma dair en ufak bir fikrim olmamasına odaklanmaya çalıştım. Ama duvarlar gittikçe daha sıkı kapandı ve insanlar daha da yaklaştı, bara ulaşmak için etrafımıza uzandılar, sırtıma çarptılar, cüzdanları için

ceplerine uzandılar.

Sadece.

Cüzdanlar.

Silah değil.

Çünkü ben Amerika'daydım, Afganistan'da değil.

Lanet olsun. Geçen sefer bu kadar kötü değildi. Yine de cehennemde dokuz ay geçirmemiştim, uzatma üstüne uzatmayla karşı karşıya kalmamıştım. Korucuların daha kısa ve daha sık görev yapmaları gerekiyordu ama bizim şansımız bu değildi. Bu sefer yaralanmamıştım ama geçen sefer de bot ve tüfeklerden oluşan derme çatma anıtların önünde dört ayrı düzende durmamıştım. Olmamıştı-

Burada değil. Sıkışan göğsümün izin verdiği kadar derin bir nefes aldım ve tüm o saçmalıkları ait oldukları kutuya geri ittim. Izzy'ye dönüp baktığımda beni o şekilde izlediğini gördüm, sanki tüm saçmalıkları sadece güzel gözleriyle kesip atabiliyordu.

"Eğer bir zombi kıyameti partneri seçmek zorunda kalsaydın, bu kim olurdu?" diye sordu, sonra bir parmağını kaldırdı. "Şimdiki şirket hariç. Bu sadece kolay bir çıkış yolu."

"Rowell, sanırım." Torres kız arkadaşını seçerdi ve varsayımsal bir durumda bile adamı aşk hayatından mahrum etmek yanlış geliyordu. "Birlikte bazı pisliklerden kurtulmak için savaştık."

"Adil bir cevap. Şimdi buradan gidelim," dedi.

"İçkini bitirmedin." Kendimi toparlayamadığım için onu doğum günü kutlamasından alıkoymamın imkânı yoktu.

Gözlerini devirdi, bardağın son çeyreğini de mideye indirdi ve tezgâhın üzerine koydu. "Serena'ya söz verdiğin içkiyi resmen bitirdim." Bar taburesinden kayarak elini benimkine uzattı. "Ve dürüst olmak gerekirse gecemin geri kalanını evde geçirmeyi tercih ederim. Seninle."

"Bir dans bile mi?" Kalabalık piste doğru baktım ve tüm kaslarım refleks olarak gerildi. "Bir dans bile yok." Parmaklarını oynattı ve ben de ona karşı koyamadım. Eğer gitmek istiyorsa onu eve götürürdüm.

Parmaklarımız birbirine dolandı ve ben bizi kalabalığın arasından geçirip kulüpten dışarı çıkardım. Mart ayının sert havası yüzüme çarpıp ciğerlerimi doldururken içeri girdiğimden beri ilk kez tam nefes almamı sağladı.

"İyi misin?" diye sordu kaldırımda yürümeye başladığımızda, yarım düzine blok ötedeki dairesine doğru ilerlerken.

"İyi göreceli bir terimdir." Elini tuttum ve arkasına bir öpücük kondurdum. Bu dokunuş yeterince masumdu ama parfümünün kokusu düşüncelerimi düpedüz cinselliğe sürükledi. Onu altıma almak ve bu koku beynime kazınana, son birkaç yılda edindiğim tüm kötü anıların yerini alana kadar sahip olduğu her kıvrımı öpmek istedim.

"Senin için son dokuz aydan hiç bahsetmedin," dedi, tekrar yürümeye başladığımızda parmağını benimkinin etrafında dolaştırarak. "Mektuplarda bile."

Onunla birlikte ilk caddeyi geçmeden önce iki tarafa da baktım ve doğru kelimeleri bulmaya çalıştım. "Seni yazmak benim kaçışımdı. Tüm bunları senin üzerine yıkmaya pek de hevesli değildim."

"Bilmek istesem bile mi?" İrkildi. "Kahretsin, çok tuhaf oldu. Yani, dinlemek istesem bile mi?"

"Ne demek istediğini anlıyorum," dedim usulca, soğğun ısırmasına karşı onu kendime çektim. Palto getirmeye karşı çıkmıştı ama sanırım bu bana ona sarılmak için bir bahane veriyordu. "Ama bu doğum günleri için bir konuşma değil." Ya da hiçbir zaman.

"Oh." Yavaşça başını salladı. "Doğru."

Blokların geri kalanını nefret ettiğim garip bir sessizlik içinde geçtik. Izzy ile her şey her zaman kolay olmuştu ve ben sadece bir bariyer koymuştum. En iyisi buydu. Orada olup bitenlerin çirkinliğinin ona herhangi bir şekilde dokunmasını istemiyordum. Ama daireye girerken aramıza

ördüğüm o duvarı elle tutulur bir çit gibi hissediyordum.

Onu mutfağa kadar takip ettim, çantasını tezgâhın üzerine bıraktı ve kutuyu aldı.

daha önce fırından eve getirmiştik. "Cupcake?" Kutuyu tezgâhın üzerine koydu, sonra ellerini birleştirdi ve zıplayarak yanına oturdu, ayakları hafifçe sallanıyordu. "Filmlerimin yanında hep şeker isterim." Kutunun kapağını hafifçe açarak, daha önce yemediğimiz on keki ortaya çıkardı.

Zeytin dalını alarak, geriye ne kaldığına bakmak için eğildim.

"Vanilya seven birine benzemiyorsun," diye alay etti, içindekilere bakarken. "Belki bir havuçlu kek?"

Başımı salladım, ağzımı bir gülümseme kapladı. "Bunlar her zaman Torres'in favorileriydi. Yemin ederim, bütün bir yıl boyunca her gün bir tane yedi. Artık kokusuna bile dayanamıyorum." Nefes almayı bıraktığını fark etmem bir saniye sürdü. "Izzy?" Bakışlarım onunkilere kaydı.

"Torres. O senin en iyi arkadaşın, değil mi?" Korku gözlerini büyüttü.

"Evet. Onlardan biri." Başımı salladım, yüzündeki ifade karşısında kaşlarım çatıldı.

"Oh, hayır. O ... sen yokken ..." Dudaklarını sıkı bir çizgi halinde bastırdı ve benim için parçalar yerine oturdu.

"Hayır, Iz. Hayır. O ölmedi." Başımı salladım ve güven vermek için dizini sıktım. "Sadece Özel Kuvvetler seçmelerine katılmaya karar verdiğinde havuçlu kekleri bırakmak zorunda kaldı." Görev sırasında tereddüt ettiğim için son birkaç ayını beni de ikna etmeye çalışarak geçirmişti.

Tüm vücudu gevşedi. "Tamam. Bu rahatlatıcı."

"Fitz öldü ama." Limona benzeyeni aldım, kutudan çıkarmadan önce onun gibi bir tane daha olduğundan emin oldum. Fitz çikolatayı tercih ederdi. Keder olduğunu anladığım bir acıyla nefes aldım, sonra onu da diğer her şeyle birlikte kutuya ittim.

"Ne?"

Kahretsin. Bunu söylememeliydim.

Kekin ambalajını soyarken durakladım ve onun bana baktığını gördüm. "Fitz. Onunla tanıştın mı?"

"Tybee'de. Hatırlıyorum," diye fısıldadı. "O ... öldü mü?"

Başımı salladım. "Yaklaşık bir aydır. Bir çatışma oldu-" Ağzım bir anda kapandı. Bunlar Kasıtlı olarak ayrı tuttuğum şeyler ve işte buradaydım, sahip olduğum tek huzuru paramparça ediyordum. "Nate, çok üzgünüm," diye fısıldadı elini omzuma doğru kaldırarak.

"Olma." Kekin görüntüsüne odaklanarak ve Fitz'in vücudundan pompalanan kanın anısını göz kırparak ambalajı soymaya devam ettim. "Onu sen öldürmedin." Konu hemen değişmeliydi. "En sevdiğin lezzet hangisi?"

Aramızda sessizlik uzanıyordu.

Kafamı kaldırdım ve daha önce hiç görmediğim bir bakışla beni izlediğini fark ettim. Ne söyleyeceğini ya da nasıl davranacağını bilemiyormuş gibi görünüyordu, sanki o gece ikinci kez aramızdaki rahatlığı yok etmişim. "En sevdiğin hangisi?" Tekrar sordum. "Film zamanı, hatırladın mı?"

"Kırmızı kadife," diye yanıtladı, yavaşça onlardan birini alarak.

Elimdeki keki yere bıraktım ve ihtiyacı olmadığını bildiğim halde tezgahın inmesine yardım ettim. Onu yere indirirken kıvrımları bana doğru kaydı, bedenimi ateşe verdi ama gözlerinin kararması daha da ateşliydi.

Uzun bir süre öylece durduk, ellerim belinde bana bakıyordu, yanaklarında renk yükseliyor, göğsü biraz daha hızlı inip kalkıyordu.

"Film," diye hatırlattım ona -kendime hatırlattım.

"Doğru." Dilini alt dudağının üzerinde gezdirdi ve ben de bir iniltiyi bastırdım.

"Muhteşemliğe hazırlan," dedi ve beni kanepeye götürdü. Başını omzuma yasladı ve ben de mutlak huzurun tadını çıkardım.

Onu dışarıda tutarak her şeyi mahvetmemiştim.

İki saat sonra, jenerik akarken beklentiyle bana baktı. "Ne yaptın?

ne

düşünü "Birbirlerini sadece şafak vakti ve gün batımında görebilmeleri bence saçmalık." Gözlerimi yorsun ?"

Ekran.

"Sonunda onlar kazanıyor," diye gülerek cevap verdi, bir bacağını altına soktu ve kanepede bana doğru döndü, dizi kalçama sürtündü.

"Bu, o şekilde geçirdikleri yılların saçmalık olmadığı anlamına gelmez." Başımı salladım.

"Ah, Nate." Sırıtarak yüzümü ellerinin arasına aldı ve dikkatimi jenerikten çekti. "Romantik bir kalbin var."

Alay ettim. "Pek çok şeyle suçlandım Isabeau. Romantik olmak bunlardan biri değil." Dünyada uzaktan da olsa yumuşadığım sadece iki kişi vardı. O da onlardan biriydi.

Bakışları ağzıma düştü ve ellerimin ona uzanmasını engellemek için yanındaki yastığı yumrukladım. "Neye karar verdim biliyor musun?"

"Ne?" Avuçlarım vücudunun kıvrımlarını hissetmek için kaşınıyordu.

Dudakları benimkilere sadece birkaç santim yaklaşıp kadar benim alanıma doğru eğildi.

Kahretsin, *kırılacaktım*. Şimdiden onun tadını alabiliyor, öpücükler arasında çıkardığı küçük nefesleri duyabiliyordum. Onun anısı, son dokuz aydır benim sürekli yoldaşım olmuştu.

"Fiji," diye fısıldadı dudaklarıma.

"Özür dilerim?" Kan kesinlikle beynimi terk etmişti.

"Fiji." Gülümsemesi bulaşıcıydı, bir dizini kaldırıp kucağıma oturdu ve bana sarıldı. "Tatil için oraya gitmeliyiz. Sıcak bir yer. Kumsalları var. Uzak, bu yüzden kalabalıktan endişe etmezsin."

"Plajları severim." En son onunla bir plajda bulunmuştum. Uyarılma hissi içimde uğuldarken ellerim kalçalarına doğru yükseldi.

"Güzel. O zaman Fiji olsun." Parmaklarını saçlarımda gezdirdi ve ben de dokunuşuna doğru eğildim. Dudakları benimkilerin üzerinde gezindi. "Beni suyun içinde öpebilirsin."

Evet. İşim bitmişti. İyi niyetimin ipleri her geçen saniye çözülüyordu. Onu kanepeye geri çevirmemek için tek yapabildiğim buydu.

"Nate?" Dudakları pervasızca

benimkilerle alay etti. "Hmm?"

"Şimdi seni öpeceğim."

Georgia'da ona söylediğim sözlerin aynısıydı ama onun ağzından çıkarken milyonlarca kez daha seksi gelmediyse ne olayım.

Önce onu öptüm ve bana açıldığında inledim. O kadar tatlıydı ki, ağzının her çizgisini yeniden öğrenirken dili benimkine sürtünüyordu. Onu öpmek hatırladığım kadar patlayıcı ve bin kat daha bağımlılık yapıcıydı.

Mükemmel açığı yakalamak için başlarımızı eğdiğimde parmaklarım saçlarının arasından geçti ve öpücük kontrolden çıktı. Göğüsleri göğsüme bastırdı. Kalçaları benimkilerin üzerinde sallanıyordu. Onun nefesi benim nefesim oldu. Burası tam olarak ait olduğum yerdi, o neredeyse ben de oradaydım.

Aramızdaki bağ inkar edilemez olduğu kadar tanımlanamazdı da. "Bu işte ne kadar iyi olduğumuzu neredeyse unutuyordum," dedi öpücükler arasında.

"Her gün bunu düşündüm." Kalçalarına aç ı verdim ve benimkileri yuvarladım, böylece ş u anda tam olarak ne düşündüğümü hissedebiliyordu.

"Seni özledim." Elleri önce kollarımda, sonra gövdemde gezinirken çenemi ve boynumu öptü. "Ve yapmamam gerektiğini biliyorum. Bunun tamamen mantıksız olduğunu-"

Elimi saçlarında dolaştırdım ve dudaklarımı ve dilimi kullanarak ona aynı şekilde hissettiğimi söylemek için ağzını tekrar kendime getirdim. Parmaklarım kalçasından sırtının alt kısmına doğru ilerledi, gömleğinin altından kayarak omurgasının çukurunu okşadı.

Hafif dokunuşla nefesi kesildi ve ben de sesi yuttum.

"Eminim her yerin böyle hassastır, değil mi?" Parmaklarımı sırtının pürüzsüz derisinde bir aşağı bir yukarı gezdirerek sordum.

"Neden öğrenmiyorsun?" Elleri belini kavradı ve bluzu yanlara doğru açılarak, ağzımı sulandıran bir ustalıkla göğüslerini kavrayan soluk mavi dantel sütyenini ortaya çıkardı.

"Siktir." Kelime gırtlaktan gelen bir inilti olarak kaçtı. "O kadar mükemmelsin ki Isabeau." "Dokun bana."

Bana iki kez söylemesine gerek yoktu. Ellerim yanlarını okşadı, belinin alt kısmını okşadı ve sonra dantelin üzerinden göğüslerini avuçlamadan önce kaburgalarının üzerinden yukarı doğru çıktı. Ellerimi doldurmak için fazlasıyla yeterliydi. "Gördün mü? Mükemmel."

Güldü, sonra beni öptü ve kendimi -ve sahip olduğum tüm iyi niyetleri- onun ağzının tadında, küçük inlemelerinin sesinde, başparmaklarımın darbeleri altında kumaşın altında sertleşen meme uçlarının hissinde kaybettim.

Boğazından aşağı ve köprücük kemiği boyunca bir yol yaladım ve emdim, sonra bir elimle kıcını kavradım ve dişlerimin meme uçlarının tomurcuklarını test edebilmesi için onu hafifçe kaldırdım. Dantel, ihtiyacım olan, arzuladığım şey için çok kalındı. Bir fincanı aşağı çektim ve tepesini ağzıma alırken çıkardığı yumuşak çığlığın tadını çıkardım.

"Nate!" Tırnakları omuzlarımı ısırdı.

Aletim fermuarımı zorluyordu ama bariyer için minnettardım. Diğer göğsüne geçerken beni kontrol altında tuttu, aynı muameleyi ona da yapabilmek için onu açığa çıkardım. "Çok hassas," dedim tenine karşı o titrerken.

"Ya da belki de sadece senin için böyle tepki veriyorumdur," diye cevap verdi, sesi nefes nefese ve seksiydi.

Cehe
nnem Başka kimsenin ona bu şekilde dokunmasını istemedim.

. Benimkini. Kader, Tanrı, evreni yöneten enerji her neyse onu bana getirmişti. Ve o. Öyleydi.

Ama o değildi. Bunu yapmamamız için bir sebep vardı ama hatırlayamadım.

Beni
mkini

.
Ne olduğunu.

Bu düşüncüyü bir kenara ittim, onu derinden öptüm, sonra kolumu sırtına doladım ve altımda olması için bizi ters çevirdim. Kötü bir fikirdi. Kalçalarım sanki benimkilere uymak için yaratılmış gibi onunkilerin beşiğine yerleşti.

Elleri sırtımı okşadı, sonra tişörtümü çekiştirdi ve çıplak tenimde aynı yolu izledi. Ona karşı sallanırken sağduyum kayboldu ve duyduğum en tatlı inilti ortaya çıktı.

"Yine mi?" diye sordu, ellerini kıcıma doğru kaydırarak.

Boğazına sıcak bir öpücük kondurdum ve ona ikimizin de istediği şeyi verdim. Beyaz ateşli ihtiyaç omurgamdan aşağıya doğru akıyordu. Onu öpmek sanki yeniden on altı yaşındaymışım gibi

hissettirdi, kontrolsüz, deneyimsiz, sadece kör, ilkel bir istek.

"Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle," dedim öpücükler arasında, boynundan göğüslerine doğru ilerlerken, dilimi her seferinde tepe noktalarının üzerinde gezdirdim.

"Bana dokunmanı istiyorum," dedi, kalçalarını tekrar onunkilere doğru yuvarlarken ağızma doğru eğildi. Aramızda çok fazla boşluk vardı. Çok fazla kıyafet vardı. Bu iyi bir şeydi... Tabii *nedenini* hatırlayabilirsem.

"Bana nasıl olduğunu anlat." Ağzımı önce göğüslerinin altındaki hassas deriye, sonra da kaburgalarının hemen altındaki çukura, midesinin düzleştiği yere bastırıp uçak kazasından kalan yara izlerinin her bir çizgisini öperken kelimeleri istiyordum.

"Ya da bana nasıl dokunmak *istediğini* söyleyebilirsin," diye meydan okudu, kotunun düğmesine yaklaştığımda sırtı eğilirken bile gülümsüyordu.

Başımı kaldırdım ve bakışlarıyla buluştum. "Pantolonunun fermuarını açmak ve parmaklarımı bu tatlı kalçalarının arasından geçirerek benim için ne kadar ıslak olduğunu görmek istiyorum."

Dudakları aralandı ve gözleri parladı.

"Ve sonra o parmakları içine daldırmak istiyorum, böylece okşayabilir ve kızdırabilirim." Elim kot pantolonunun bel bandında gezindi ve herhangi bir tereddüt belirtisi var mı diye onu izledim. "Ama bana istediğinin bu olduğunu söylemen gerekecek." Büyümüş gözbebekleri ve kesik kesik aldığı nefesler yeterli değildi.

Açık bir iletişim eksikliği yüzünden bu işi berbat etmeyecek ya da onu gitmek istediğinden daha ileriye itmeyecektim.

"Ben de tam olarak bunu istiyorum," dedi ve elimi kendi eliyle kapatıp tam olarak
Düğm

e. *Evet.*

Gözlerim onunkilere kilitlenmişti, düğmeyi açtım ve fermuarı aşağı çektim.

Alt dudağını dişlerinin arasına alarak başını salladı.

Bu hareket kendimi kontrol etmemi engelledi ve onun üzerinde yükseldim, yumuşak kıvrımı emerek serbest bıraktım, sonra

onu nefessiz öpüyordum. Parmaklarım iç çamaşırının dantelinin altından kayarken dilimi ağızına çekti ve ben inledim.

Cennet gibi hissediyordu, sıcak, kaygan ve satenden daha yumuşak.

"O kadar ıslaksın ki tek bir hamlede hepsini içime alabilirsin." Orta parmağımla klitorisini daire içine aldım ve sırtı tekrar eğildi.

"Nate!" Kalçalarını elime doğru itti.

Dudaklarında isminin bu şekilde duyulması aletimin zonklamasına neden oldu.

Tekrar yapmasını sağla.

"Çok sıcak," diye fısıldadım başka bir öpücükle, bir parmağımla içine kaydırarak. "Bahse girerim beni diri diri yakarsın." Gitmek için çok iyi bir yol olurdu.

Onun sıcaklığını hissettiğimde bir genç gibi titredim, onu izlerken içeri ve dışarı okşarken kaslarının parmağımın etrafında sıkıca kenetlenme şekli, tam olarak neyin onu soluklandırıldığını ve kalçalarını daha fazlası için döndürdüğünü katalogladım.

"Aman Tanrım," diye inledi, ikinci bir parmağımla içine soktuğumda zevkten parmakları sırtıma gömüldü ve bunun benim sikim olmasını diledi.

Şehvete yabancı değildim ama bu tamamen başka bir şeydi. Daha önce hiç bir kadının nefesini duymak için yaşamamıştım, bir sonraki nefesim onunkine bağlı olmamıştı, benimkinin hiçbir önemi yokken onun zevkine bu kadar odaklanmamıştım. Dünyam Izzy'ye daraldı. Sadece boşalmasını istemiyordum; ona *ihtiyacım vardı*.

Başparmağım klitorisini okşuyor, parmaklarım her hamleden sonra kıvrılırken onu

acımasızca çalıştırıyor, kalçalarının yukarı doğru sarsılmasına ve nefesinin kesilmesine neden olan noktaya tekrar tekrar vuruyordu.

"Çok güzel, Isabeau." Kalçaları kenetlenip titrerken onu usulca öptüm. "Çok güzelsin." Başparmağımla biraz daha bastırmam yetti ve orgazmın kıyısına doğru dans etti. Bunu hızlı nefes alışlarında, iç kaslarının parmaklarımın etrafındaki sıkışmasında ve

vücudunun benimkinin altında sıkışması.

"Nate ..." Parmaklarıma doğru geri çekildi, elime biniyor, ihtiyacı olanı arıyordu ve ben de kalan kıyafetlerini çıkarıp onu almamak için sikimi kalçasına bastırdım.

Onu alamazdım.

Beni asla affetmezdi çünkü bilmiyordu-

Sırtını eğdi ve boşalırken haykırdı, duvarları parmaklarıma karşı çırpındı, sırtı tekrar tekrar kamburlaştı.

Onun çözülmesini izlemek ve onu oraya götürenin ben olduğumu bilmek hayatımın en önemli anıydı.

Yüzümü boynuna gömdüm, yumuşak tenini öptüm ve onu aşağı indirirken parfümünün tatlı kokusunu içime çektim. Ancak altımda gevşediğinde parmaklarımı vücudunun sıcaklığından kaydırıp ve oturmadan önce son bir kez ağzını öptüm.

Daha ileri gitmenin beni neden bir pislik yapacağını tam olarak hatırlamıştım. Puslu gözlerle bana baktı ve benimle birlikte oturup kot pantolonuma uzandı.

"Yapamayız." Kanepeden sanki yanıyormuş gibi fırladım ve neredeyse sehpaye takılıp düşüyordum.

Pürüzsüz.

"Neden olmasın?" Kaşlarını kaldırdı ve anlamlı bir şekilde sikime baktı. "Kör değilim ve belli ki sen de istiyorsun."

"Güven bana, istiyorum. Sorun bu değil." Başımı salladım. Onu hayal kırıklığına uğratmak üzere olduğumu bilmek beni geri tutan tek şeydi. Hayatına bir kasırga gibi girip çıkan birinden çok daha fazlasını hak ediyordu. Ona her şeyini verebilecek birini hak ediyordu.

"Fiji'yi önerdiğim için mi?" diye sordu ve gözlerimi sütyeninin üzerinde yükselen çıplak göğüslerinde değil de yüzünde tutmak için şimdiye kadar sahip olduğum ya da olabileceğim tüm özdenetimimi kullandım.

"Hayır. Seninle Fiji'ye gitmeyi çok isterim." Lanet olsun, hâlâ teninin tadını alabiliyordum ve hayatımın geri kalanında onun parfümünü kokladığım anda anında sertleşeceğimden emindim.

"Tamam, o zaman sorun ne?"

O büyük, kahverengi gözlere baktım ve yalan söylemeyi, bu anda var olan küçük mutluluk nefesini korumayı tartıştım ama yapamadım. "2017'ye kadar gidemem."

Gömleğinin kenarlarından tutup bağladı ve inanılmaz vücudunu örttü. "Zamanın olmadığı için mi? Onun yerine eve mi gitmen gerekiyor? Çünkü anneni görmem gerekiyorsa anlarım."

"Hayır." Başımı salladım. "Aslında ben birkaç gün önce eve geldiğimde uçup gitti." Ayrıca, annem onu ne kadar sevsem de, o hâlâ nefes alabiliyorken oraya asla geri dönmeyeceğimi biliyordu. "Bunu yapamayız çünkü her ne kadar şu anın bizim için doğru zaman olmasını istesem de, değil."

"Öyle değil mi?" Dizlerini göğsüne doğru çekti ve midem bulandı.

"Olamaz. Yeni bir görev için emir aldım. Üç ay sonra Lewis-McChord Ortak Üssü'ne atanacağım. Washington Eyaleti'nde."

"Beklediğim Washington bu değildi." Omuzları çöktü ve uzun sarı saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı.

"Evet." Yutkundum. "Doğum gününde sana söylemeyecektim, o değil ..." Lanet olsun. Ne söylemeye çalışıyordum ki? "Bu seni rahatsız etmemeli-"

"Tabii ki lanet olası ülkenin öbür ucuna gönderilmen beni rahatsız ediyor." Ayağa kalktı ve kollarını beline doladı. "Ve hiçbir şey beklemeye hakkım olmadığını biliyorum - Savannah'da

birlikte olmadığımızı açıkça belirtmiştin - ama umuyordum ki ..." Gözleri kapandı ve uzun, hayal kırıklığına uğramış bir iç çekti. "Ne umduğumu bilmiyorum."

"Seviyorum." Ona doğru ilerledim ve ellerimle yüzünü okşadım. "Bir cehennem olacağını umuyordum"

sana yirmi sekiz yüz milden çok daha yakın. Aslında bir olasılıktan daha fazlası olabileceğimizi umuyordum."

Elini göğsüme doğru kaldırdı. "Ben de."

İşte buradaydı. Söylenmesi gereken ve söyleyemediğimiz her şey. "Orada ne kadar kalacaksın?" diye sordu.

"Muhtemelen üç yıl," dedim olabildiğince yumuşak bir sesle.

Nefesi kesildi ve gözlerindeki duygu savaşı göğsümü çökertmeye yetti. "Üç yıl."

"Ve hepsi bu değil." Kahretsin. O kapıdan içeri girdiğimden beri bundan kaçınıyordum ama işte buradaydım, tam içine girmiştim. "Gideceğim birim, birkaç ay içinde rotasyon için yama çizelgesinde zaten var. Başka bir görevlendirme." Kelimeleri zar zor söyleyebildim, sanki her biri onun boğazını kesecekmiş gibi görünüyordu.

"Sen ..." Alt dudağı titredi. "Geri mi dönüyorsun?"

Başparmağımı dudaklarında gezdirdim ve göğsümün ortasındaki ezici hissi görmezden gelmeye çalıştım. "Ben her zaman geri döneceğim, Isabeau. Sadece daha kısa süreli ve daha sık görevler olacak, yeter ki görev süremiz uzatılmasın. Sen hukuk okuyorsun. Odaklanman gereken daha önemli şeyler var, sana düzenli olarak üç bin mil bile yaklaşamayan birinden daha önemli."

"Ve uzun mesafeli bir şeye başlamama konusunda anlaşmıştık." Hüzünlü bir gülümseme ağzının kenarlarını kaldırdı. "Bu konuyu zaten bir kez konuşmuştuk."

"Doğru. Bunu sana yapmayacağım. Amerika'da olsam bile muhtemelen mesleki gelişim için bir okulda ya da başka bir yerde olacağım. Sadece hafta sonlarımız olur." Hafta sonları için yaşayabilirdim ama onun için aynı şeyi kabul edemezdim.

"Belki hafta sonları yapabilirim." Elini gömleğimin içine soktu.

"Sen yapamayana kadar. Biz yapamayana kadar. Ta ki ikimizi de kıracak bir şey olana kadar. Son dokuz ay bana sonsuzluk gibi geldi. Seni her günün her saniyesinde özledim Izzy, üstelik bir ilişkimiz bile yoktu. Üç yılın nasıl hissettireceğini bir düşünsene." Eğildim ve alnımı onunkine dayadım. "Başarılı olma şansımız bile olmadan olasılığımızı öldürmüş oluruz. Şansımızı hazır olmadan harcamak istemiyorum."

"Peki neden buraya geldin?" diye sordu sessizce, gözleri benimkileri arıyordu.

"Çünkü uzak kalamadım." Gerçek çok basitti ama yine de her şeyi karmaşıktırılıyordu.

"Peki bizim için istediğin bu mu?" Ellerinden biri ensemini tutmak için yukarı kaydı. "Bizim için

Ne olmak? Mektup arkadaşı mı? Arkadaş mı? Sen başka kızlarla çıkarken benim de başka erkeklerle çıkmamı mı istiyorsun?"

Çenem titredi. "Tabii ki istediğim bu değil," demeyi bir şekilde başardım. Ben yokken çıktığı erkeklerle ilgili her şeyi anlatmıştı bana. Hepsi hukuk öğrencisiydi. Hepsi burada. Hepsi de onu mutlu edebilecek kapasiteye sahipti. "Ama biz buradayız. Yaşamamı istiyorum, Izzy. Derslere gitmeni ve Cuma geceleri için heyecanlanmanı istiyorum. Gülümsemeni, kahkaha atmanı ve aylarını odana kapanıp beni bekleyerek geçirmememi istiyorum. Hayatını böyle heba etmeni izlemek beni öldürür. Hak ettiğimiz şans elde etmemizi istiyorum, bu da ikimizin de zamanlamanın doğru olduğu konusunda hemfikir olması gerektiği anlamına geliyor.

... değil. Henüz değil."

"Dışarı çıkmayı düşündün mü?" Soru ancak bir fısıltıydı ve bir ricadan sadece birkaç kelime uzaktaydı.

"Ve ne yapacaksın?" Başımı kaldırdım.

"Ah, bilmiyorum." Omuz silkti, gülümsemesi hiç de mutlu değildi. "Uçakta öğretmenlik

yapmak istediğini söylemişti."

O rüya bir ömür boyu uzakta gibiydi.

"Çam ağaçlarının salınışını izleyebileceğimiz bir yere taşınabiliriz," diye devam etti. "Bir kayak merkezi gibi. Ya da yangınlar için vahşi doğayı izlediğiniz kulelerden birine."

"Çünkü bu eğitimini iyi değerlendirmek için," diye takıldım.

"Haydi. Birlikte oynayalım." Gömleğini çekti ve yalvaran gözlerle bana baktı. "Sadece bir dakikalığına benimle rol yap."

Ellerimi beline attım ve onu kendime doğru çektim, sonra fikrimi değiştireceğime dair umudunu yitirmemiş olan aletimin zonklamasını görmezden geldim. Değiştirmeyecektim.

Benim için tek bir geceden çok daha fazla şey ifade ediyordu ve ben bu işi uzun soluklu yapmak istiyordum. Uzak mesafeli uzun mesafe.

"Bir restoran açabiliriz." Sırıttım. "Yemek yapabilir misin?" diye sordu.

"Hayır." Omuzlarım alaycı bir kahkahayla sarsıldı. "Izgara peynir yapabilirim."

Onu alnından öptüm. "O zaman al bakalım. Bir ızgara peynir restoranı açacağız."

Güldü, başını salladı. "Hadi gel. Hadi yatağa gidelim."

Uyumak benim gitmeme saatler kalması demekti.

"Doğum gününü mahvettiğim için çok özür dilerim," diye fısıldadım. "Niyetim asla bu değildi."

Duvardaki saati işaret etti. "Saat on bir buçuk, yani benimle yatağa gelmeyi kabul edersen hala kurtarılabilir. Sadece uyumak için bile olsa."

"Sadece uyumak için," diye tekrarladım, onun yanında yatmanın sadece son dokuz aydır sahip olduğum her fanteziyi gerçekleştirmeyi hayal ettiğim uykusuz bir geceyle sonuçlanacağını biliyordum. Kulağa işkencenin en nefis şekli gibi geliyordu ve ben buna hazırdım.

Yavaşça geri çekildi.

Ben de onu takip ettim.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

NATHANIEL

*Kabil, Afganistan
Ağustos 2021*

"Bütün sabah burada mı saklanacaksın?" Torres kapıya yaslanmış, bir ayak bileğini diğerinin üzerine geçirmiş bir halde sordu.

"Saat daha sabahın yedisi ve ben saklanmıyorum." Kitabımın sayfasını çevirdim ve onu görmezden gelerek başucuma yaslandım, bacaklarım önümde uzanıyordu.

"Bana saklanıyormuş gibi geldi."

Saklanmıyordum. Çoktan giyinmiş, silahlanmış ve hazırdım. Sadece vardiyada değildim. Vardiyada Graham vardı ve Izzy ile Dickface kahvaltı ederken o da biraz gölge görevi yapabiliirdi.

"Yapacak daha iyi bir işin yok mu senin?" Torres'e sordum, komodinimden fosforlu kalemi aldım ve bir satırı işaretledim, yarıda durdum. Kitabı Izzy'ye vereceğimden değil tabii. Zaten bunlardan en az birkaç düzine vardı, hepsi işaretlenmiş ve kutulanmıştı. *Eski alışkanlıklar zor ölür falan.*

"Hey, ben buradayım çünkü görünüşe göre sen kendini toparlayamıyorsun." Omuz silkti. "Aksi takdirde çoktan dışarı çıkmış, onu Kandahar'a gitmekten vazgeçirmeye çalışıyor olurdun."

"Benimki gayet iyi." Vazgeçip kitabı kapatmadan önce aynı paragrafı iki kez okudum. "Ve fark ediyorum ki onu herhangi bir şeyden vazgeçirmek benim işim değil. Bunun için bir başkası var."

Siksurat. *Dickface ile* evleniyordu. Ona yaşattığı onca şeyden sonra, yine de ona evet demiş, yine de yüzüğünü sol eline takmıştı.

Göğsümü, tam göğüs kafesimin üstünü ovuşturdum ve küçük uğurlu tılsımımın zincirde tenime sürtündüğünü hissettim. Onu evde bırakmamın, gerçekten uğursuzluk getirdiğini anlamamın zamanı çoktan gelmişti ama ne zaman çıkarsam hemen geri takıyordum.

"Evet. Görünüşe göre hazırsın." Torres gözlerini devirdi. "Yemin ederim, hiçbir şey seni o kadından daha fazla mahvedemez."

"Beni becermiyor." Sayfayı gereğinden fazla güç kullanarak çevirdim.

"Belki de sorun budur." Kapıdan uzaklaştı ve odanın içinde yürüdü. "Siz ikiniz en son ne zaman aynı ortamda bulundunuz ve kendinizi yatakta bulmadınız?"

Kitabımı komodinin üzerine bıraktım, çünkü Torres böyle kafama girdiğinde okumak nafileydi. "New York."

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm." Boynunun arkasını ovuşturdu. "Jenkins'i getirmen gerekiyor mu?"

devralmak için?"

"Hayır." Ne kadar kızgın olsam da, Izzy'nin *yerleşmiş* olması beni ne kadar hayal kırıklığına uğratsa da, bu görevi tamamlamayacağım ya da onu zarar görebileceği bir pozisyona sokmayacağım anlamına gelmiyordu.

Biri kapımı yumrukladı.

Bir küfür mırıldandım ve cevap vermek için ayağa kalkarken bacaklarımı yataktan aşağı salladım. Kapıyı açtığımda Graham diğer tarafta duruyordu.

Torres kayarak dışarı çıktı ve koridora doğru yürüdü. "Güzel, artık senin huysuz kışınla uğraşabilir." "Yeni bir istihbarat var," dedi Graham, yüzü gerilmişti. "Brifing veriyoruz."

"Hadi gidelim." Tüfeğimi omzuma attım ve kapıyı arkamdan kapattım. Sanırım gerçekte ve Dickface ile yüzleşme vakti gelmişti.

Belki de saklanıyordum.

Yarım saat sonra bilgilendirildik ve Izzy'den kaçmayı bırakıp onu aramaya başladım. Başka koşullar altında, tek görevimin mümkün olduğunca çok Amerikalıyı kurtarmak olduğu, hızla kötüye giden bir ülkede olmak gözümü kırpmazdı.

Ama bunlar normal koşullar değildi. Düşünmem gereken Izzy vardı.

Elçiliğin kalabalık fuayesinden geçip kongre ekiplerinin el koyduğu konferans salonuna girdim ve kapıda nöbet tutan Parker'ın yanından geçtim. Odanın organize karmaşası içinde Izzy'yi bulmam sadece iki saniye sürdü.

Uzak köşede durmuş, asistanlar uzun masanın kenarındaki dosyaları taşıırken omzuyla kulağı arasında bir telefon tutuyordu. İçlerinden biri neredeyse bir dizüstü bilgisayarı yere düşürüyordu. Sanırım gergin olan sadece biz değildik.

Dickface'in binada olmadığından emin olmak için hızlı bir tarama yaptıktan sonra Izzy'ye doğru yöneldim. Lacivert bir pantolon ve daha açık tonda bir bluz giymişti, saçları bir kasktan kurtulabilecekmiş gibi görünen düşük bir topuz yapmıştı.

Çünkü kask takması onun bu binadan çıkmasına izin vermemin tek yoluydu.

"Tabii ki sorun değil," dedi telefonda, yaklaştığımı görünce iki kez çekim yaptı. "Gecenin bir yarısı ayakta olan sensin."

Gözleri hafif kırmızıydı, ama söz konusu o olduğunda aşına olduğum, bütün gece yatmadığım ve tekrar tekrar orgazm olduğum kırmızılıktan değildi. Makyajını da iyi yapmıştı ama kahverengi gözlerinin altındaki deri şişmişti. Ağlıyordu. Çenesini eğdi ve bakışlarımı üzerinde tuttu, sanki bu konuda bir şey söylemem için bana meydan okuyordu.

"Kesinlikle, Senatör Lauren," diye devam etti.

Senatörün duymaması için sesimi alçaltarak, "Konuşmamız gerek," dedim.

Izzy iç çekti. "Sanırım bazı güvenlik endişeleri olabilir," dedi telefona. "Ekip şefimizin benimle konuşması gerekiyor."

Başımı salladım.

"Soracağım." Mikrofonu kapattı. "Bugünkü görev doğrudan risk altında mı?" "Sizin bu ülkede olmanız bir risk. Dün üç vilayet daha düştü."

Gözleri büyüdü ve parmak eklemleri telefonda beyazlaştı.

"Belh Vilayeti değil," diye onu rahatlattım. "Mezar-ı Şerif hâlâ ayakta."

Rahat bir nefes aldı ve mikrofonu açtı. "Senatör, bir sorunumuz var gibi görünüyor. Beklemenizin bir sakıncası yoksa, daha özel bir yere geçeceğiz."

Izzy kapıya doğru işaret etti, ben de başımı sallayarak onu konferans odasından çıkarıp yakındaki boş bir ofise götürdüm. Hızlı bir bakışla odayı temizledim, sonra Izzy telefonunu dağınık

masanın üzerine koyup hoparlör düğmesine dokunurken kapıyı arkamızdan kilitledim.

Izzy kollarını göğsünde kavuşturarak, "Hoparlörü size verdik Senatör Lauren, ama bu odada sadece Çavuş Green ve ben varız," dedi. Bu harekette bir gariplik vardı ama ne olduğunu anlayamadım.

"Çavuş Green, anladığım kadarıyla ekibimin güvenlik sorumlusu sizsiniz?" diye sordu senatör, sesi Washington'da neredeyse gece yarısı olmasına rağmen şaşırtıcı derecede uyanıktı.

"Öyleyim, hanımefendi."

"İsa'nın bugün Kandahar'a yapmayı planladığı seyahatin güvenliği hakkında bana ne söyleyebilirsiniz?" diye sordu.

Bir an için karşımdaki kadının Izzy olmadığını, sadece başka bir görevdeki başka bir yardımcı olduğunu düşündüm. Ama değildi. "Kandahar endişe verici. Şehir aylardır kuşatma altında ve *henüz* düşmedi ama altı gün önce tüm sivillerin tahliye edilmesi istendi ve havaalanı sürekli tehdit altında. Bayan Astor'u böyle bir ortama götürmekten yana değilim. Ekibin vizeleri burada ve bildiğim kadarıyla yarın Afgan Hava Kuvvetleri tarafından tahliye edilmeleri planlanıyor. Açıkçası bu yolculuk için bir neden göremiyorum. Evet, harika bir fotoğraf çekimi olurdu ama fotoğrafı yarın Kabil'e vardıklarında çekebilir. Vizeleri bizzat teslim etmek Bayan Astor'u gereksiz yere tehlikeye atar."

Izzy ağırlığını kaydırды ve masanın en temiz kenarına yaslandı. "Tehlike umurumda değil."

"Kesinlikle öyle," diye yanıtladı senatör. "Ve bu size söylemem gereken şeyi karmaşıktırıyor." Senatörün ses tonuyla gerildim.

"Bu akşam koçtan bir telefon aldık ve görünüşe göre tahliye planından memnun değiller."

Izzy'nin kaşları çatıldı. "Değil mi?"

"Hayır. Şehrin durumu göz önüne alındığında, Afgan Hava Kuvvetleri olduğunu iddia eden ve tabii ki geziyi koordine eden adamların hiçbirine güvenmediklerini söylüyorlar."

"Kahretsin," diye mırıldandım nefesimin altında, burnumun kenarını ovuşturarak. Izzy tek bir bakışla beni azarladı.

"Anlıyorum."

Senatör sözlerini şöyle sürdürdü: "Newcastle onlara ayrılmaları için kendilerini neyin rahatlatacağını sordu ve onlara biraz güvence vereceğini düşünerek sizin ülkede olduğunuzdan bahsetti."

Bu konuşmanın nereye varacağını çok iyi bildiğim için tekrar küfretmemek için kendimi zor tuttum

Kurş
un. "Sadece sana güveneceklerini söylediler, İsa."

Lanet olsun. Haklı olduğum zaman nefret ederdim.

"Ah." Izzy masanın kenarını kavradı. "Hava kuvvetlerine güvenmedikleri için mi?"

"Söyledikleri kişi olduklarına dair onlara güvenmiyorlar," dedim. "Ne yazık ki bu yaygın bir sorun. Şehrin düşmesi ihtimaline karşı ekibin saklandığını varsayıyorum?"

"Öyle," diye yanıtladı Izzy. "Taşınmaları gerekiyordu-"

"Yarın tahliye için bugün havaalanına," diye bitirdim. "Bu yüzden vizeler için sizinle orada buluşacaklardı."

Izzy başını salladı.

Aklım çalışmaya başladı. "Bayan Astor'un yerini alacak bir kadın operatör bulabilirsem, bu yeterli olur mu?"

Senatör Lauren, "Hayır, korkarım değil," derken Izzy başını salladı.

"Planlamanın bir parçası olarak Skype görüşmeleri yaptık," dedi Izzy. "Neye

benzediğimi biliyorlar." Ofis sessizlikle doldu.

"İsa, o kızları almak için kendini tehlikeye atmanı istemeyeceğim-" diye başladı senatör.

"Onları orada öylece bırakamayız," diye araya girdi Izzy, bakışları benimkilere kilitlenmişti.

"Güvenli bir şekilde yapılabilir mi Özür dilerim, adınızı bilmiyorum," dedi senatör.

"Bu kasıtlı, hanımefendi." Duvardaki çerçeveli Afganistan haritasına baktım, güvenlik brifingini, tehdit değerlendirmelerini ve tek suçları zekâları ve eğitimleri olan kızları düşündüm. "Altı kişiler mi?"

"Ve ebeveynleri," diye ekledi Izzy. "Birkaç kardeşleri de var."

Başımı salladım. "Kandahar havaalanı şu anda Afgan özel harekâtçıları tarafından tutuluyor. Ekibi havaalanına götürebilir ve güvenli bir iniş alanı bulabilirsek -yerde mümkün olduğunca az zaman geçireceğimizi düşünürsek- bunu yapabiliriz." Her dakikasından nefret ederim ama yapabiliriz.

Senatör, "Bayan Astor'a ve Amerikalıların hayatına en az zarar verecek şekilde mi?" diye sordu.

"Saygılarımla, hanımefendi, şu anda bu ülkede asgari tehlike diye bir şey yok, ancak bu kızlar oldukları yerde kalırlarsa büyük tehlike altında olacaklar."

"İsa? Hayatını riske atmanı asla istemem."

"Biliyorum." Izzy yutkundu ve saç telleri zaten topuz yapılmış olmasına rağmen saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırmak için hareket etti. Gergindi.

"Bugün tek gün," dedim. "Bu ülkenin düşüş hızına bakılırsa, Kabil önümüzdeki ay içinde düşecek - eğer daha hızlı değilse - ve açıkçası Kandahar'ın daha ne kadar zamanı olduğunu bilmiyorum."

Senatör Lauren yumuşak bir sesle, "İstihbarat raporları altı ila on iki ayımız olduğunu söylüyordu," dedi. "İşler değişir efendim."

"Bugün gideceğiz." Izzy omuzlarını dikleştirdi. "Koç Niaz'ı arayacağım. Numarası bende var." Birkaç hoşbeş ve iyi dilekten sonra telefon görüşmesini sonlandırdı.

"Dickface ile vedalaşmak için bir saatin var, sonra gitmemiz gerekiyor," dedim ve Izzy'yi arkamda bırakarak ofisten çıktım.

Sanırım Kandahar'a gidiyorduk.

Izzy'nin delegasyonunun diğer tüm üyelerini bıraktık ve üç saat sonra ekibimdeki üç operatör ve diğer dört kişiyle birlikte uçtuk, çünkü diğer kongre yardımcılarından hiçbiri bugün elçilikten ayrılmıyordu. Dört Blackhawk'tan oluşan filomuz havalandı ve ben hala daha fazla ateş gücümüz olmasını diliyordum.

Izzy her uçuşta olduğu gibi karşıma oturdu, pencereden dışarı bakıyordu ve ben de kulaklıklarımı ve telefonumu uzattım ama daha önce olduğu gibi kulağına takmadım. Kitabımı çıkardım ve Izzy teklifimi reddedemedi önce gözümü kaçırdım.

Dün gece koridorda Covington'ı gördükten sonra, Izzy bana sahip olduğum şeyin yeterince iyi olmadığını bir kez daha hatırlatırsa nasıl tepki vereceğimden emin değildim.

Koç Niaz'a ulaşmayı başarmıştı ve satranç takımı şu anda havaalanına doğru yola çıkmıştı. Senatörün ima ettiği kadar ürkeklerdi ve onları suçlayamazdım. Şansımız yaver giderse, bir saatten az bir süre içinde yerde olur ve Taliban havan topunun etrafında olduğumuzu bile anlamadan tekrar dışarı çıkarız.

Bu, Kandahar'a yaklaştıkça nabzımın yükselmesini engellemedi.

Yere indiğimizde kitabımı yerleştirdim ve sırt çantamı omuzlarıma attım, telefonumu ve kulaklıklarımı Izzy geri verdiğinde üniformamın ceplerinden birine soktum. Aramızdaki mesafe hissedilir, acı verici ve gerekiydi. Dickface'in gelişi, parmağındaki yüzüğün bir anlamı olduğına dair çok ihtiyaç duyulan bir hatırlatma olmuştu.

Hepimiz dışarı çıkarken helikopterler aşağı indi.

Kandahar'daki havaalanına ilk kez gitmiyordum ama belki de son kez gidiyordum. Bildirilen bombardımanın yarattığı tahribat, kırılmış dekoratif kemerlerde ve dikenli tel örgülere dizilmiş moloz yığınlarında açıkça görülüyordu. Pist de hasar görmüştü.

Ekip olarak hareket edip Afgan ordusundan irtibat görevlimizin bizi karşılayacağı terminale doğru hızla yürürken güneş çıplak kollarıma vuruyordu. Izzy'yi yanımdan ayırmıyor, gözlerimi çevremizdeki her ayrıntıyı görecektir şekilde hareket ettiriyordum ve Graham altımızı örtüyordu.

Afgan bir subay, altı askerinin refakatinde, pisti terminale bağlayan yürüyüş yolunun sonunda bekliyordu. Cehennemden geçmiş ve tekrar geri sürüklenmiş gibi görünüyorlardı.

"On iki inç," dedim Izzy'ye, rotorların gürültüsü kendimi duyabilecek kadar azaldığında. "Pek sayılmaz," diye karşılık verdi sessizce, elindeki çantanın askısını tutarak.

"Ukala herif," diye mırıldandım. "Burada olduğumuz sürece benden en fazla on iki santim uzakta durabilirsin."

"Afgan güçlerine güvenmiyor musunuz?" diye sordu sessizce.

"Bazıları, kesinlikle." Ellerimi tüfeğimin üzerinde tuttum. "Ama şahsen tanımadığım hiç kimseye güvenerek bu kadar uzun yaşamadım." Ve ben de onun yanında *kimseye* güvenmiyordum.

"Not edildi." Yolun yarısına geldiğimizde bana baktı. "Peki ya çişim gelirse?"

O zaman sizin on iki inç kuralınız geçerli mi?"

"Tuvalet kağıdını size seve seve veririm."

"Grafik." Burnu kırıştı.

"Oraya giden sendin. Burada sadece bir saat kalacağız, unuttun mu? Dur bakalım."

İrtibata geçtik ve diğerleri ellerini silahlarından ayırmazken ben genç yüzbaşının elini sıktım. "Tahliye edilenler hazır mı?"

"Yaklaşık otuz dakika önce geldiler," dedi ve bizi terminale götürdü. Operatörlerimizden ikisi girişin güvenliğini sağlamak ve keşif yapmak için geride kaldı. "Şehrin kenarlarını kaybediyor olabiliriz ama havaalanı yolunu hâlâ elimizde tutuyoruz."

"Bunu duyduğuma sevindim." Eğer bunu kaybederlerse, şehirdeki hiç kimse için tahliye yolu kalmayacaktı. Resmen kuşatılmıştık.

Klima hâlâ çalışıyordu, bu da içimi rahatlatmıştı. Yerler ve sandalyeler tozla kaplıydı ve görüş alanımdaki pencerelerden ikisi tahtayla kapatılmıştı.

Izzy elini çenesinin altındaki kayışa doğru kaldırdı. "Bırak kalsın."

"Her an bombalanacakmışız gibi giyinip içeri girersem kızları korkutabilirim," diye fısıldadı.

"Farklı bir şey bekleyeceklerini hiç sanmıyorum." Tahliye için bekleyen asker ve sivillerden oluşan grupların yanından geçtik. "Buradaki çocukların Amerikalı çocuklar gibi savaşa yabancı olmadıklarını unutup olabilirsiniz. Kask takılı kalacak."

"Yolculuk boyunca bu kadar hoş olacak mısınız?" Kaşlarını çatı ama adım adım bana ayak uydurdu.

"Evet."

Graham sağ taraftaki bir alanı işaret ederek, "Burası iyi görünüyor," dedi.

Tavsiyesine baktım; özel görünümlü bir bekleme alanını oluşturan sıra sıra sandalyeler. Kapalı pencere yoktu. Dışarı çıkmamız gerektiğinde patlatılarak açılabilen camlar. Asfalta ve kuşlarımıza doğrudan bir hat. Hızlı bir çıkış için açıktı ama savunulabilirdi.

çevreyi kontrol etmek. Afgan subaya "Bu iş görür," dedim. "Lütfen tahliye edilenleri buraya getirin."

"Onları bekletiyoruz-"

"Al," dedim tartışmaya yer bırakmayan bir ses tonuyla.

Pencereden dışarı, helikopterlerimize doğru baktı ve başını salladı, ardından Peştuca konuşarak iki askerine satranç takımına bize kadar eşlik etmelerini emretti.

Diğer operatörler etkili bir çevre oluşturmak için dağıldılar.

Kaptan İngilizce olarak, "Birazdan burada olurlar," dedi. "Yapabileceğimiz başka bir şey var mı?" "Hayır, teşekkür ederim," diye cevap verdim. "Eminim yapacak çok daha önemli işleriniz vardır." "Gerçekten de öyle." Elimi tekrar sıktı ve iki askerini geride bırakarak uzaklaştı.

Bizimle birlikte.

Izzy ve ben bekleme alanının ortasında durduk. "Onları almaları için askerleri mi gönderdi?

Sen

Emin

misin Başımı salladım. "Peştuca biliyorum."

?" "Tabii ki biliyorsun." Başını iki yana salladı. "Bu da yeni bir gelişme mi?"

"Hayır." Etrafımızı taradım, tamamen rahat değildim. Burada güvende olmamız gerektiğini biliyordum ama Izzy

düşmanlarımız için harika ve pahalı bir ödül olacaktır.

"Bana söylemediğin başka bir şey daha var." Sesi alçak ama keskindi.

"Konuştuğum dillerin sayısı bir mektupta yer almaya degecek gibi görünmüyordu ve zamanınızı boşa harcamak istemedim. Ama görünüşe göre sen-" Sözlerime hakim olmak için çenemi kilitledim. Onunla tartışmaya girmenin ne yeri ne de zamanıydı.

Bana baktı, gözleri kısılmıştı. "Sadece söyle." Başımı salladım.

"Jeremy konusunda kızgın olduğumu biliyorum. Gözlerindeki hayal kırıklığını gördüm. Duygularınızı okuyabilecek kadar iyi tanıyorum sizi Çavuş Green. En azından eskiden tanırdım." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve parmaklarını koluna vurdu.

"Dickface hakkında ne düşündüğüm hakkında hiçbir fikrin yok."

"Sanki takma adın bir ipucu değilmiş gibi." Parmakları daha hızlı hareket etti.

Öfke kabardı ve sağduyumu bastırdı. "Seni Georgetown'da bırakıp gitti," dedim olabildiğince sessiz bir şekilde.

"O yaptı."

"Seni erken mezun olmaya, arkadaşlarından ayrılmaya ve ilk tercihin bile olmayan bir okula kaydolmaya zorladı ve sonra da *seni terk etti*." Ona doğru bir WTF bakışı attım.

Torres yakındaki duvarın dibinde durduğu yerden bana bir kaşını kaldırdı, belli ki bizi duyabiliyordu.

"Hatırlıyorum. Ben de oradaydım."

"Evet, ben de öyleydim." Ekibin geri kalanına baktım, hepsi de tam olarak olması gerekeni yapıyordu. Liseli davranışları sergileyen ve eski sevgilim bile olmayan bir kadınla tartışan tek kişi bendim.

"Yüksek atından in. Bir zamanlar benimle birlikte ortadan kaybolan tek kişi Jeremy değil."

İğnelemeyi görmezden geldim çünkü doğrudu. Ama belli ki onu affetmişti ve ben tam tersi bir muamele görmüştüm. "Siz ikiniz ne zaman tekrar bir araya geldiniz? New York'tan önce mi?" Bu her şeyi açıklayabilirdi.

"Hayır!" diye tısladı. "Ben Washington'a gidene kadar hayır. Ailem beni yemeğe götürdü ve

o da ailesiyle birlikte oradaydı ..." İcini çekti. "Sana bir açıklama borçlu değilim."

"Bilmiyorsun," diye kabul ettim. "Ve verebileceği hiçbir açıklama yeterli olmayacaktır. Sen bunu hak ediyorsun

. . . daha fazla."

Başını bana doğru çevirdi ve aynı anda üç şey oldu.

Sonunda bütün gün ellerini tutuş şeklinin beni neden rahatsız ettiğini anladım. Elleri değildi.

Elinde *olmayan* şeydi, nişan yüzüğü.

Satranç takımı, Afgan askerleri eşliğinde koridordan aşağı indi. Ve pist patladı.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

IZZY

Georgetown
Aralık 2016

Burada saat sabah dokuzsa, Afganistan'da akşam altı buçuktu, bu da belki de Nate'le aynı anda yemek yediğim anlamına geliyordu. Elbette o akşam yemeği yiyordu ve ben de bir yığın kreple uğraşıyordum ama yine de sanki birlikte yiyor gibiydik.

"İşte bu yüzden hayır işlerinde uzmanlaşıyor. Değil mi, Izzy?" Serena'nın ses tonu dikkatimi çekmişti.

Gözlerimi kırpıştırarak kahvaltı tabağımdan başımı kaldırdım ve Serena'nın yemek masasının karşısından bana kaşlarını kaldırarak baktığını gördüm.

"Evet. Evet. Kesinlikle," diye kabul ettim. Bunun çifte randevu olması gerekiyordu ve ben anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirmiyordum. Serena'nın şimdiki erkek arkadaşı Ramon'dan benim için getirdiği arkadaşına baktım.

Kahretsin. Adı neydi onun? Sam mi? Sandy? Shane? *S* ile başlayan bir şey. Sevimli olmadığından değildi. Güzel kahverengi gözleri, pürüzsüz bronz bir teni ve yakışıklı bir gülümsemesi vardı. Sadece . . .

Umutsuzdum.

"Hayır işlerine odaklanmana bayılıyorum," dedi ve bana dişlek bir gülümseme sundu. "Peki ya sen?" Gördün mü? Sohbeti devam ettirebilirdim.

Kara kaşları çatıldı. "Ben teknisyenim, unuttun mu?" Serena beni masanın altından tekmeledi.

"Tabii ki!" Kız kardeşime ters ters baktım. "Ben sadece o sektörde kariyerini nereye götüreceğini düşündüğünü kastetmiştim."

"Oh." Tekrar gülümsedi. "Gerçekten finans piyasasına ve bankacılığı uzak yerlerde nasıl daha erişilebilir hale getirebileceğime odaklanıyorum. . ."

Nate'in bulunduğu yer gibi uzak yerler. Düşüncelerim onun monoloğunu bastırdı.

Tanrım, benim sorunum neydi? Bir ilişkiyi sürdürebilmemin üzerinden aylar geçmişti ve ben yine Nate'in *düşüncesini* gerçek bir erkeğe tercih ediyordum. Belki de Nate'in son ilişkisinde de yanlış giden buydu. Birkaç aydır biriyle görüşüyordu ve bir an için Haziran'da Fiji'ye yapacağımız

seyahati gerçekten gerçekleştirip gerekleştiremeyeceğimizi merak etmiştim. Ve iyi, ben de kıskanmıştım. Çok sağlıklı.

Onu gördüğünden bu yana geçen on sekiz ay içinde mektuplarımız e-postalara dönüşmüştü.

Bir kez daha görevlendirildiğinden beri o bile daha az sıklıkta oluyordu. Bunun hangi numara olduğunu unutmuştum.

Telefonum masanın üzerinde vızıldadı ve bir mesaj olup olmadığını kontrol etmek için elime aldığında Serena başını bana doğru eğdi. Hayır, sadece bir e-posta. Google Alerts'ü haftada bir gönderilecek şekilde ayarlamıştım ve sadece bu haftanın makaleleri vardı.

Ama değildi. Kalbim konu satırında tökezledi.

Nathaniel Phelan.

Nefes almayı bıraktım ve sanki uygulama daha hızlı açılacaktı gibi telefonun pürüzsüz yüzeyini bıçakladım. O iyiydi. İyi olmak zorundaydı. İyi olmaması bir seçenek değildi. Yine de nefes alamıyordum.

Bağlantıya tıkladığımda, bir ölüm ilanı sitesi yüklenirken kulaklarımı donuk bir uğultu doldurdu.

Hayır.

Benim dünyam o olmadan var olamazdı.

Makale görüldüğünde gözümü kırptım. *Alice Marie Phelan*. Ölüm ilanına göz gezdirdim, midem dörtte üç oranında bulandı. *Kocası David ve tek oğlu Nathaniel hayatta kalmıştı*.

Nate'in annesi öldü. Ölüm ilanına göre, mezar başında düzenlenen cenaze töreni saat 16:00'da yapılacaktı.

Bugü

n. Harap olacaktı.

"Gitmem gerekiyor." Çantamdan bir yirmilik çıkardım ve masanın üzerine attım, çoktan koşmaya başlamıştım

Serena daha adımı söyleyemeden kapıya yöneldim.

O öğleden sonra saat 15:44'te, o güne kadar gördüğüm en küçük havaalanında kiraladığım arabadan tökezleyerek indim ve yanımda getirdiğim şemsiyeyi açtım. Şehirdeki tek müsait otel odasında üstümü değiştirmek için sadece bir saatim vardı -ki bu oda aynı zamanda en pahalı olanıydı- ama en azından dolabımda el çantama koymaya hazır siyah bir elbisem vardı. Uçak bileti almak mı? İşte bu biraz zor oldu. Ama başarmıştım.

Illinois'de Aralık ayının kar demek olduğunu düşünürdüm ama arabanın önünü dönüp mezarlığa adımımı attığımda dondurucu soğukta yağmur şemsiyemi ıslattı. Yakınlarda toplanan küçük kalabalığa doğru ilerlerken kalbim küt küt atıyor, topuklarım her adımda kahverengi çimlere batıyordu.

Telefonum cebimde vızıldadı ve el yordamıyla ceketimden çıkardım. Ekranda bir metin belirdi.

Serena bu sabah kahvaltının bittiğini mi söyledi?

Şimdi endişelenmeyi mi seçti?

Başımı salladım ve telefonumu tekrar cebime soktum.

İnsanlar ilerledi ve ben de şemsiye denizini takip ederek sonunda mezar taşlarının son sırasının kenarına yerleştirilmiş yaklaşık üç düzine katlanır sandalyeden oluşan bölünmüş bir

konfigürasyon gibi görünen arka sıraya ulaştım.

Kalabalık koridorda ilerlemeye devam ederken parlak renkli çelenkleri ve sandalyelerin önünde geniş yeşil bir gölgelik altında yükseltilmiş kapalı bir tabutu gördüm, bazıları her iki tarafa da oturdu ve bazıları devam etti, sadece sonunda dönüp geri döndüler.

Aileye saygılarını sunuyorlardı.

Midem bulantıyla çalkalandı ve ilk kez bir hata yapmış olabileceğimi düşünürken şemsiyenin sapına sarıldım. Buraya zamanında gelmeye çalışmaktan o kadar endişelenmişim ki, belki de burada olmamam *gerektiğini* düşünmemiştim.

Nate'in beni burada istememe *ihtimali* vardı, zaten istemiş olma ihtimali *vardı*. Burada biri var. Beni aramış gibi değildi.

Ya da belki Nate'in kendisi burada olmayacaktı ve ben tamamen yabancılardan oluşan bir kalabalığa doğru yürüyordum.

Her iki durumda da hoş karşılanacağımdan emin değildim. Belki de sadece bir koltuk seçmek en iyi seçeneğimdi.

Cebim tekrar çaldı ve telefonumu çektim. Ana ekrana başka bir mesaj geldi.

ISABEAU ASTOR, bana şimdi cevap versen iyi olur.

ANNE: Seni aramaları için adam göndertme bana! Hızlı

bir cevap yazdım.

Arkadaşım Nate'in annesi öldü. Cenazesindeyim. TTYL.

Telefonu cebime geri soktum ve bunun onun çıldırmasını engellemeye yeteceğini umdum.

"Çok yazık," dedi arkamdaki bir kadın. "Alice gerçekten bir melekti."

"O viraj her zaman tehlikeli olmuştur. Carl bana lastik izlerinin Marshall'ın oğlunun yolun onun tarafında olduğunu gösterdiğini söyledi," diye ekledi bir diğeri, su kaplı koltukların üçüncü sırasını geçerken sesi alçalıyordu. "Kafasına çarpmış."

Bir araba kazasında ölmüştü.

"Şu ikisine bakın," dedi ilk kadın iç çekerek. "Orada yan yana bile duramıyorlar."

Mümkün olduğunca ihtiyatlı bir şekilde omzumun üzerinden baktım ve kumral saçlarında tek bir gri çizgi olan bir kadının sağa doğru eğilip yanımdan geçtiğini gördüm.

"İkimiz de biliyoruz ki o çocuk askere gittiğinden beri eve uğramadı," diye cevap verdi arkadaşı. "Her zaman vahşi biriydi."

"David'in yaptıklarından sonra onu suçlayabilir misiniz? . ." Sözüünü yarıda kesti. "Hiçbirimiz onun için gerçekten bir şey yapmadık, değil mi?"

Sağa doğru eğildim, önümdeki yarım düzine insanın arkasına baktım. Ve onu gördüm.

Göğsüm çökmek üzereydi ama kendimi nefes almaya zorladım. Nate koridorun sonundaki gölgeliğin kenarında metanetle duruyordu, yağmur durmadan yağıyor, saçlarını ve siyah trençkotunu ıslatıyordu. Önündeki kadının söylediği bir şeye başını salladı, sonra kadın ilerlerken bir sonraki adamın elini sıktı ve göremediğim biriyle aynı şeyi yapmak için sola döndü.

Sıra istikrarlı bir şekilde ilerlerken gözlerimi onun profilinden ayıramıyordum. Hiçbir şey göstermedi.

Her insanı aynı robotik hareketlerle, başı önde ve yüzündeki boş ifadeyle selamlarken hissettiği duygu kalbimi fiziksel olarak acıttı.

Önümdeki yaşlı adam Nate'e döndü. "Kaybın için üzgünüm evlat. Annen bir mücevher."

Nate adamın elini sıkarak, "Teşekkür ederim," diye cevap verdi ama sesinde tonlama yoktu, Hayat yok.

Adam koridorun karşısına döndü ve ben de onun boşalttığı yere doğru bir adım attım, Nate'e bakarken şemsiyemi geriye doğru eğdim.

"Isabeau?" Kırmızı çerçeveli gözleri benimkilerle kilitlenince parladı.

"Annen için çok üzgünüm, Nate." İkimizi de örtmek için şemsiyemi kaldırdım.

Uzun bir kalp atışı süresince bana sessizce baktı, sonra bana uzandı ve beni kendine çekti. Kolları sırtıma dolandı ve yanağım paltosunun soğuk, ıslak yakasına yaslanırken vücudunun her gergin hattındaki gerginliği hissettim.

"Öğrenir öğrenmez geldim," diye fısıldadım.

Aşağı doğru eğilmiş olmalı, çünkü çenesinin başımın tepesine, fransız kıvrımımı sabitlediğim yerin önüne doğru sallandığını hissettim. "Teşekkür ederim."

"Sonra görüşürüz," diye söz verdim.

"Kal." Kolları gevşedi ve ben geri çekilmek için hamle yaptığımda boştaki elimi tutup beni sol tarafına çekti ve bir sonraki yas tutanı selamlamadan önce donmuş parmaklarını benimkilerle birleştirdi.

Elimden geldiğince şemsiyeyi onun üzerinde tuttum. Geriye sadece birkaç kişi kalmıştı ama hiç tanımadığım bir kadın için başsağlığı diledikleri için hepsine uygun bir teşekkür selamı verdim.

Nate'in tüm kalbiyle sevdiği bir kadın.

Bakan gölgelik altındaki yerini alırken kalabalığın sonuncusu da geçti ve Nate'in babası olduğunu bilmek için tanışmama gerek olmayan bir adamla karşı karşıya geldim.

Nate'in boyu birkaç santim daha uzundu ama aynı buruna, aynı yüz yapısına sahiplerdi ve gözleri Nate'inkinden daha koyu olsa da bakışları üzerimde daralırken sonsuz derecede soğuktu.

"Hepimiz oturabilirsek," dedi bakan. "Birkaç dakika içinde başlayacağız."

Nate babasıyla benim arama girdi, sonra koridordaki koltuğa oturdu ve ben onun yanındaki metal koltuğa oturunca yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim. Donuyor olmalısın."

"Benim için endişelenme. Ben iyi olacağım." Şemsiyeyi karıştırıp onu örtmeye çalışırken su yün paltomu ıslattı. Elimi tutmak için kucağıma uzandı, ben de onu sıkıca tutarak elimi uzattım.

"Sadece bir gölgelikleri vardı," dedi bakana dönerek. "Ben de örtülü olanın o olması gerektiğini düşündüm."

"Harikaydın." Başparmağımı soğuk tenine sürdüm, keşke ısıtmak için başka bir yolum olsaydı.

Onu

"Nereden biliyorsun?" Bana doğru baktı.

"İsminiz için bir Google Alert kurdum," diye itiraf ettim. "Ama haftalık olarak ayarlamıştım.

Haftalık olarak ayarlamalıydım.

ve o zaman daha erken haberim olurdu. Daha erken burada olurum."

"Burada olduğun için mutluyum." Elimi sıktı. "Geçen hafta herhangi bir şey düşünebilseydim muhtemelen seni arardım ama seni görene kadar burada olmanı ne kadar istediğimi fark ettiğimi sanmıyorum." Bakışları tabuta doğru kaydı. "Bir araba kazası geçirdi ve anında öldü." Yutkunurken boğazı düğümlendi. "Yani acı çekmemiş olması iyi bir şey."

"Öyle," diye kabul ettim, ne söyleyeceğimi ya da yanımdaki sandalyelerin neden boş olduğunu bilmiyordum. "Ama ben hâlâ

Onu kaybettiğin için üzgünüm."

"Onun hakkında konuşamam. Yukarıda olmaz. Hiçbir yerde konuşamam. Sadece konuşamam." "O zaman konuşma."

Başıyla onayladı ve ayin başladı.

Kısa gelmişti ama kıyaslayabileceğim sadece büyükannem ve büyükbabam vardı. Nate'in teyzeleri konuştu ve babası bir ayet okudu ama papaz ona doğru baktığında Nate başını salladı. Ayin sona ererken rüzgâr hızlandı ve yüzümü uyuşturdu.

Nate durduğunda ben de durdum. O hareket ettiğinde ben de hareket ettim.

Nereye gittiyse oraya gitti.

Zemin ekibi Nate'in annesini toprağa indirmeye hazır olduğunda sadece biz ve yakın aile olduğunu düşündüğüm insanlar vardı.

Babası tabutun yanında bize yaklaşırken Nate'in vücudu kaskatı kesildi.

"Çiftlik hakkında konuşmamız gerekecek." Babası ayaklarını Nate'in önüne dikti ve ona doğru eğildi. "Artık benden kaçmak yok, oğlum."

Ses tonu bana ilişkileri hakkında bilmem gereken her şeyi anlattı.

"Korktuğun bir şey var mı? Bir şeyler olmalı, değil mi?" "Elbette."

Babam gibi bir şey olmaktan."

O gün sahilde Nate de böyle söylememiş miydi?

Nate elimi bıraktı ve kolunu önüme doğru kaldırarak beni nazikçe geriye doğru itti.

"Şimdi sırası değil David," dedi teyzelerden biri, yaşlı kadın yağmur geçtiğine göre şemsiyesini kapatmıştı. Saçları Nate'inki gibi siyahtı ve omuzlarının duruşundan Nate'in babasını pek sevmediği anlaşıyordu.

Ben de şemsiyemi indirdim ve gerginlik arttıkça kapatmak için düğmeye bastım.

"Bu konuyu başka ne zaman konuşacağız?" Nate'in babası tersledi. "Eve geldiğinden beri bana tek kelime etmedi ve hepimiz yarın Afganistan'a geri döneceğini biliyoruz. O zaman mı konuşacağız?"

Yarın mı? Kalbim sıkıştı.

"Çiftliği ona bıraktığı bir sır değil," dedi diğer teyzesi, kız kardeşinin yanına gelerek. "Vasiyeti hepimiz gördük."

"Benim olmalı," diye karşı çıktı babası ama Nate kılını bile kıpırdatmadı. "Ben onun kocasıydım." Nate'den bir tepki alamayınca bana döndü. "Belki de senin küçük güzel kızın-"

"Sakin onunla konuşma." Nate bir adım öne çıktı ve aynı anda beni daha da geriye itti.

Hay aksi. Nate'i tanıdığım onca yıl boyunca onu hiç kızgın görmemiştim.

"Konuşuyor!" Babası Tanrı'ya şükreder gibi ellerini havaya kaldırdı. "Şimdi çiftlik hakkında konuşmaya hazır mısınız? Orası seninkinden çok daha uzun süredir benim evim."

"Sana söyleyecek başka bir şeyim yok." Nate geri çekildi, kolu hâlâ önümde uzanıyordu, babasıyla benim aramda bir bariyer oluşturunuyordu.

"Ya da her zaman yaptığın gibi kaçıp gidebilirsin!" "David!" diye bağırdı teyzelerden biri.

"Şu lanet olası avukatın ofisine uğra ve tapuyu bana devret," diye emretti babası, sesi havadan daha buz gibiydi. "Son beş yıldır eve gelip onu ziyaret etme zahmetine katlanmadıktan

sonra en azından bunu yapabilirsin."

Nefesim kesildi.

"Izzy, geri çekilmeni istiyorum," diye uyardı Nate, daha önce hiç duymadığım alçak ve ölümcül bir ses tonuyla

Daha önce.

"Nate?" Annesini gömene kadar yaklaşmakta olan yüzleşmeyi ertelemenin bir yolu olmalıydı, değil mi?

"Lütfen." Gözlerini babasından ayırmadı.

Dediğini yaptım, sırf bu yüzden birkaç adım geri çekildim. Eğer Nate babasından gözlerini kaçırmıyorsa, bu geçmişte gözlerini kaçırmaması için bir neden olduğu anlamına geliyordu.

"Kendi lanet ailen dışında herkese çok iyi davranıyorsun." Babası Nate'e ters ters baktı. "Sadece tapuyu imzala ve yeni ve daha iyi hayatına geri dön. İkimiz de bunu istemediğini biliyoruz ve kesinlikle yönetemezsin."

"Haklısın. Onu istemiyorum. Ama çiftliği sana devretmeyeceğim," diye cevap verdi Nate, kolları iki yanında gevşek bir şekilde.

"Yani beni öylece kovacak mısın?" Nate

başını salladı. "Henüz değil."

"Bu da ne demek şimdi?" Babasının yanaklarına renk gelmişti. "Şimdilik içinde yaşayabilirsin demek." Nate omuz silkti.

"Şimdilik mi?" Kaşları çatıldı ve elleri yumruk şeklinde kıvrıldı.

Nabzım sıçradı.

"Aylarca. Yıllarca. Kim bilir. Ama bir gün satacağım." Nate'in sesi alçaldı ve bahçıvanlar bile yaptıklarını bırakıp izlemeye koyuldular. "Ve sana söylemeyeceğim, seni uyarmayacağım." Başını iki yana salladı. "Hayır, korkmanı istiyorum. Her gün uyanmanı ve acaba bugün ona yaptığın şeyin sana musallat olacağı gün mü diye merak etmeni, endişelenmeni istiyorum. Her gece onun kadar endişeli olmanı, eve döndüğünde nasıl bir ruh hali içinde olacağını, onun senin kum torban mı yoksa bana mı uzanacağını görmeyi beklemeni istiyorum."

Karnım yere düştü. Nate dört yıl önce dudağı yarılmış bir şekilde uçağımıza binmişti. Yara hakkında ne demişti? Yarık eklemler hakkında?

Bu, birinin bana ilk saldırısı olmayacak ve en azından bu sefer silahlı olacağım. Babası hakkında konuşuyordu.

"Ve en büyük pişmanlığım eve ziyarete gelmemiş olmam değil," diye devam etti Nate. "Bir daha asla seninle aynı havayı solumamaya yemin ettiğimi biliyordu. En büyük pişmanlığım, ne kadar uğraşırsam uğraşayım onun da gitmesini sağlayamamış olmam."

"Seni küçük pislik." Babası hamle yaptı ve ben daha bağırmadan Nate kendisine doğru savrulan yumruğu yakaladı.

"Şimdi bana vurmak için bundan çok daha fazlası gerekecek." Nate'in parmak eklemleri bembeyaz oldu ve babası bağırarak yumruğunu Nate'in elinden çekti. "Ben artık cılız bir genç değilim. *Yıllarımı* senin gibi zorbaların işini bitirmekle geçirdim. Artık beni korkutamazsın."

Babası elini tutarken gözleri büyüdü ve yavaşça Nate'den uzaklaştı. "Buna pişman olacaksın." Sesindeki donukluk beni ürpertti.

"Bundan şüpheliyim."

"Üzerimde sallanmak istiyorsun, değil mi evlat?" Ağzının bir köşesi büküldü.

"Evet." Nate'in kolları iki yanına düştü. "Ama ben yapmayacağım. Seninle benim aramdaki fark bu."

"Bunu kendine söyleyip duruyorsun." Nate'in babası yere tükürdü, sonra döndü ve kaldırım kenarına park etmiş mavi bir F-150'ye doğru ilerledi.

Vay anasını. Nate böyle büyümüşü ve bir şekilde ... gibi olmuştu. Nate gibi.

Yavaşça dönerek bana baktı ve bir an için onu tanıyamadım. Bu adam o adam değildi.

Nathaniel'i tanıyordum. Karşımdaki adamın savaşa gittiğinden, benim asla tam olarak anlayamayacağım şeyler gördüğünden, yaptığından hiç şüphem yoktu.

Yine de ondan korkmuyordum.

"Arabanıza kadar size eşlik edeyim," dedi, tartışmaya yer bırakmadan.

Başımı salladım ve elini sırtımın küçük kısmına koyarken yumuşadı. Kiraladığım sedana doğru sessizce yürüdük, çünkü ilk kez ne diyeceğimi bilemiyordum. Onda bir gerginlik, ne yapacağımı bilemediğim bir huzursuzluk vardı. Boyumdan büyük işlere kalkışmıştım.

Telefonum ritmik bir şekilde çaldı ve alışkanlıkla ona uzandım, ama parmaklarım soğuktan kaskatı kesilmişti ve yanlışlıkla cevap verdim ve sonlandırmak yerine hoparlöre basmayı başardım.

"Anne, seni arayacağım."

"Bana o askerin peşinden gitmek için gelecek vaat eden bir teknoloji geliştiricisiyle randevunu terk etmediğini söyle Isa, yoksa bana yardım et."

Ekрана bir bıçak saplayarak aramayı hoparlörden çıkardım ve telefonu kulağıma götürdüm. "Anne! Seni sonra arayacağım." Yanaklarım utançtan kızarmıştı. Nate bunu *duydu*.

"Seçimlerinle ciddi bir muhakeme eksikliği gösteriyorsunuz."

"Bunlar benim yapmam gereken seçimler. Washington'a döndüğümde seni ararım." Son düşmesine gereğinden fazla bir saldırganlıkla bastım ve Nate'e bir bakış attım. "Çok özür dilerim. O benim annem."

Çenesi büküldü. "Özür dileycek bir şey yok. Benim hakkımda doğru olmayan hiçbir şey söylemedi." "Seni tanımıyor bile," diye karşı çıktım arabaya ulaştığımızda ve telefonumu Araba anahtarları.

"Nerede kalıyorsun?" diye sordu, sonra da alay etti. "Neden sorduğumu bilmiyorum. Şehirde sadece bir otel var."

"Başkanlık süitindeyim," diye cevap verdim, kilitlemeye zahmet etmediğim kapıyı açarak. "Ellerinde kalan tek şey buydu."

Başını sallarken bronz çenesi esnedi.

Tanrım, ne kadar soğuk ve su dolu olsa da tüm bedenim onun için acıyordu. "Kalabilirim."

Mezar yerine tekrar baktı. "Hayır. Burada olduğun için minnettarım. Gerçekten minnettarım. Ama sadece onunla bir süre yalnız kalmak istiyorum." Ağzı yüzünü buruşturdu. "Teyzelerimin gitmesini sağlayabilirsem."

"Tamam."

"Bunu görmenden nefret ediyorum." Bana bakmadı.

"Bunu yaşadığın için senden nefret ediyorum." Koluna uzandığımda paltosu sırlıslıkladı, ona dokunmak, onu herhangi bir şekilde rahatlatmak için çırpınıyordum. "Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle, Nate."

"Bir yolunu bulursam sana haber veririm, Izzy." Uzaklaştı ve ben de ona izin verdim.

Bornozumun kemerini bağladım, sonra fırçamı ıslak saçlarımda gezdirdim ve sonunda ayak parmaklarımı hissedecek kadar ısınmış olan otel süitimin yatak odasına geri döndüm.

Serena kahvaltıdaki aceleci çıkışımı yanlışlıkla anneme söylediği için özür dilemek üzere çoktan aramıştı ama ona kızgın değildim. Anneme mi? Bu tamamen başka bir hikayeydi. Nate'i zaten düşmüşken tekmelemiş gibi hissediyordum ama beni hedeflediğini biliyordum.

Nate'in bugün yaşadığı her şey için göğsümün nasıl sızladığını ve onu bunlardan kurtarmak için tamamen işe yaramaz olduğumu anlatacak *hiçbir* kelime yoktu. Annesinin kaybı değil. Babasının zalimliği değil.

Yatağın kenarına oturdum ve telefonumu kontrol ettim, bir mesaj ya da cevapsız arama umuduyla, duyguları açıkça yarılmış ve kanamaya bırakılmışken bu geceyi yalnız geçirmeyeceğine dair bir işaret. Boş ekranla karşılaşınca dudaklarımdan bir iç çekiş koptu ve geceyi başka bir kadınla geçireceği fikriyle boğazımda anında oluşan düğümü yuttum.

Aş artık kendini. O benim değildi. O şekilde değildi. Ve bulabildiği her türlü rahatlığı ona çok göremezdim. Fırçamı komodinin üzerine, DEHB ilacımın yanına koydum, sonra yemek masasının cilalı genişliğinden oda servisi tepsimden arta kalanları aldım. Yaklaşık iki saat önce ilaçlarımın etkisi geçer geçmez çizburgeri mideye indirmiştim. Kapımı açtım, tepsiyi koridora bıraktım ve odama geri dönmek için hızla hareket ettim, böylece sadece uyluk yüksekliğindeki bornozla dışarıda görünmedim, ama koridorun aşağısındaki asansörün sesi dikkatimi çekti.

Nate asansörden çıkıp koridora çıktı, ellerini ıslak saçlarında gezdirdi, üzerinde hâlâ cenazeden kalma takım elbisesi vardı.

Bana doğru gelirken gözlerimiz buluştu ve birbirini tuttu, adımları tek bir odaklanmayla aramızdaki mesafeyi tüketti. Nabzım hızla atmaya başladı. Ayrı kaldığımız saatler onun içindeki huzursuzluğu bastırmak için hiçbir şey yapmamıştı. Hâlâ burada yaşarken olduğu kişi ile şimdi olduğu kişi arasındaki o tehlikeli sınırdaki yürüyordu... sürekli görevler onu kime dönüştürüyorsa.

Ve bana ulaşması için geçen saniyeler içinde, onun hangi versiyonunu aldığımı fark etmedim. Her birine ayrılmaz bir şekilde bağlıydım. Burada yaşarken olduğu adam beni uçak kazasından kurtaran adamdı. Büyüyüp dönüştüğü kişi Georgia'da ayaklarımı yerden kesmişti. Ve şimdi olduğu adam... kalbimin aynı anda hem çarpmasına hem de ona özlem duymama neden olan adam-

Oh, *Tanrım.*

Göğsümdeki o his. Ona aşık olmuştum.

Ve yarın Afganistan'a geri dönecekti.

Ayaklarımı sürüyerek odama girdim, ama kapıyı onun için açık tuttum ve o da beni takip etti, yağmur ve kolonyasının soluk kalıntıları gibi kokuyordu.

"İhtiyacım var ..." Kapıyı kapattığımda bana doğru döndü ve kristal mavisi gözlerindeki kargaşa neredeyse beni dizlerimin üzerine çökertecekti. "Sadece sana ihtiyacım var."

"Tamam." Başımı salladım.

"Izzy." Vücudumun uzunluğunu tararken ve ağırlığını kaydırırken bu hem bir yalvarış hem de bir uyardı. Gözlerindeki sıcaklık açtı; geçen yıl doğum günümde bana baktığı gibi bakıyordu. "Anladığımı sanmıyorum-"

"Ne dediğini biliyorum," diye fısıldadım.

Gözlerimiz kilitlendi ve bir saniye sonra sırtım kapıya dayanmıştı ve Nate'in ağzı benimkiyle birleşmişti.

Tadı aynıydı ama öpüşmemiz daha önce paylaştıklarımıza hiç benzemiyordu. Dillerin ve dişlerin çarpışmasıydı, sanki kendini içimde kaybederse karşılaştığı her sorun unutulabilirdi. Ben de onu aynı sertlikte öptüm ve vermek istediği, ihtiyaç duyduğu her şeyi alabileceğimi gösterdim.

Beni asla incitmezdi, beni zaten gitmek istediğimden daha ileriye de itmezdi. Ve ben onu istedim.

Dudakları soğuktu ama dili benimkiyle birleşirken sıcacıktı. Her yeri soğuk ve ıslaktı, giysileri hiç şüphesiz tenine kadar ıslanmıştı. Elleri bornozumun dışını sıyırdı ve sonra uyluklarımın arkasını kavrayarak beni kapıya doğru kaldırdı, böylece ağızlarımız aynı hizadaydı.

Bacaklarımı beline doladım ve o beni daha sert, daha derin öperken kollarımı boynuna dolayarak ona tutundum. Saçlarından ve yanaklarından aşağı yağmur suyu damlıyordu ama bu bizi durdurmadı. Dişlerim alt dudağını sıyırdı ve geri çekilmek için hareket ettiğinde dilini tekrar ağzıma aldım ve göğsünden gelen iniltinin tadını çıkardım.

İhtiyaç damarlarımda lav gibi akıyor, tenimi kızartıyor ve ısıtıyordu; hatta onun sırsıklam elbisesinin soğuşundan nasibini alan kalçalarımı bile.

Yer değiştirdi, süiti geçerken öpüşmeyi kesmeden beni taşıdı. Ama beni yatak odasına götürmedi. Kravatının ıslak kumaşıyla boğuşurken kığım yemek masasına çarptı, sonunda düğümü başının üzerinden geçirecek kadar gevşettim. Ardından ıslak ceket omuzlarından ittim ve ceket bir gümbürtüyle yere düştü.

"Bacaklarını indir," diye emretti derin, uyuşturucu öpücükler arasında.

Ayak bileklerimi çözdüm ve bacaklarımı masanın kenarından sarkıttım.

"Mükemmel." Elleri cüppemin altından kalçalarımı okşadı ve karnım çırpındı. O ellerle, o çok yetenekli parmaklarla neler yapabileceğini çok iyi biliyordum ve buna fazlasıyla hazırdım.

Ama o çok istediğim dokunuş gelmedi.

Gömleğinin düğmelerini beceriksiz parmaklarımla açtım, ağzımı onunkinin üzerinde tutmaya o kadar hevesliydim ki ne yaptığımı bakmaya zahmet etmedim. Sonuncusunu da çözdükten sonra gömleği pantolonundan çekiştirerek çıkardım ve elleri kalçalarımı yoğururken bir şekilde bileklerindeki düğmeleri de açmayı başardım. O benim ağzımı, yanaklarımı, boynumu öperken ben de gömleğinin isteksiz, yapışkan kumaşını vücudundan çekiştiriyordum.

Sonra geri çekildim ve ona baktım.

"Nate," diye fısıldadım, mükemmelleştirdiği vücudu karşısında hayrete düşmüştüm. Son on sekiz ayda kas yapmıştı, gövdesi hâlâ oyuktu, karın kasları hâlâ ağız sulandıran bir ihtişamla kabarıktı, ama şimdi sadece *daha fazlası* vardı. Karnının kenarlarından aşağı doğru uzanan derin sik beni çizgileri, dilimin izini sürmesi için yalvarıyordu. Bakışlarımı onunkilere diktim. "İnanılmazsın."

"Tek istediğim sensin." Boynumun arkasını avuçladı. "Ne kadar uzağa gittiğimin ya da ne kadar süre uzakta kaldığımın bir önemi yok. Seni hayal ediyorum. Başka biriyle olduğunu bilsem bile-"

Başımı sallayarak, "Değilim," diye güvence verdim.

"Ya da başka biriyle birlikte olduğumda-" diye devam etti ve kalbim tekledi.

"Öyle misin?" Kalbimin yeniden düzenli atmasını beklerken avuç içlerimi masaya dayayarak eğildim. O benim değildi. Ben de onun değildim. Yaptığımız anlaşma buydu.

Ve yine de o hep benimdi.

Ben hep onun oldum.

"Hayır. Altı aydan fazladır görmedim." Bana baktı ve bir kalp atışı için aramızdaki bu bağa, görüştüğü kadınla ilgili o mektubu okuduğumda midemi kavuran mantıksız kıskançlığa lanet ettim. "Ama o zaman bile, bunu itiraf etmek beni her ne kadar aşağılık biri yapsa da, tek istediğim sendin Izzy."

"Biliyorum." Başımı salladım. "Benim için de aynı şey geçerli."

Ağzımı dudaklarına bastırdı, öpücük öncekinden daha yumuşaktı ama aynı derecede derin, aynı derecede güçlüydü. Nefesimi, düşüncelerimi ve kalmış olabilecek her türlü çekingenliği benden aldı.

Sonra üzerime eğildi ve sırtım masaya dayanana kadar beni indirdi.

Beni tekrar öpmeden önce "Seni görmek istiyorum," dedi.

Ellerim bornozumun kemerini buldu ve çekiştirerek açılmasına izin verdim, tıpkı ilk kez ellerini üzerime koyduğunda olduğu gibi.

Başını kaldırdı ve bakışları çıplak vücudumda dolaşarak daha önce hiç görmediği kısımlara takıldı. "Vay anasını, ne kadar da mükemmelsin."

"Bunu geçen sefer de söylemiştin." Sırttım ve bakışlarının sıcaklığı altında kıpırdanmamaya çalıştım.

"Hiçbir şey değişmedi." Gözleri benimkilerle buluştu ve orada gördüğüm ihtiyaç beni eritti, masanın üzerinde tamamen rahatladım. "Seni öpeceğim, Isabeau Astor."

Daha da geniş gülümsedim. "Bunu daha önce de söylemiştin."

"Evet, biliyorum." Yüzünde bir gülümseme belirdi ve bacaklarımdan tutmadan önce bir anlığına gamzesi belirdi, sonra ayaklarımı masanın kenarına koyarken dizlerimi büktü ve kalçalarımı omuzlarına kadar açtı.

Aman Tanrım.

Ağzını üzerime koyup dilini giriş yerimden klitorisime doğru kaydırırken nefesimi içime çektim. O kadar iyi hissettirdi ki tek yapabildiğim haykırmak oldu, ellerim onu daha yakına çekmek için başını kavradı.

"Tadın cennet gibi," dedi ve ağzını tekrar indirip içime saf bir zevk dalgası gönderirken başımı onunla göz göze gelecek kadar kaldırdım.

Hayatımda gördüğüm en ateşli adamdı ve bu gece ona dokunabilirdim.

Duygular bedenime hükmederken başım geriye düştü. Dilinin her yalayışı sırtımı kamburlaştırıyordu. Dudaklarının arasında klitorisimi her emişinde titriyordum. Parmakları önce bir, sonra iki kez içime girdiğinde, ona karşı sallanmaktan, daha fazlasını istemekten, inlemelerimle talep etmekten kendimi alamadım.

Kalçalarımı ön koluyla masaya sabitledi, böylece sadece vermek istediğini alabildim ve sonra beni deliliğe doğru sürükledi. Almasını istediğimde alay etti. Oyalanmasını istediğimde fiske vurdu. Beni orgazmın kıyısına kadar götürdü, o boşalmanın ne kadar tatlı olacağını neredeyse tadabiliyordum, sadece yuvarlanmadan önce baskıyı azalttı.

"Nate!" Lezzetli işkence yeniden başladığında başını çektim.

"Neye ihtiyacın var, Izzy?" diye sordu, sıcak tenime usulca üfleyerek.

Nefesim kesildi, sırtım eğildi. "Sana ihtiyacım var!" Mümkün olan her şekilde. Ona nasıl hissettiğimi anlatmaya en çok bu kadar yaklaşabilmişim.

"Sanki bana sahip olamazsan çığlık atacaksın?" Dilini klitorisimin üzerinde gezdirdi. "Evet!"

"Sanki içinde ben olmadan bir nefes daha almak zorunda kalırsan ölecekmişsin gibi?" Bana baktı, gözleri beni gönüllü bir tutsak gibi tutuyordu.

"Evet." Bir fısıltıydı.

Başını salladı. "Güzel. Çünkü sana tam olarak böyle ihtiyacım var." Başını kalçalarımın arasına indirdi ve etrafımızdaki dünya kayboldu. Sadece ağzı, dili, parmakları vardı, zevkimi ustalıkla inşa ediyor, tüm vücudum gerilene kadar karnımdaki o enfes baskıyı sarıyordu.

Sonra kendimi kaybettim, içimden öyle bir güç fişkırdı ki çığlık attım. Kelimeler olabilir. Belki onun adı. Belki de sadece bir çığlık. Dalga dalga sırtımda yükselirken sesler etrafımda donuk bir uğultuya dönüştü ve ne olduğunu anlamadan önce, beni bir saniyenin eşiğine kadar çalıştırırken o basınç tekrar kıvrıldı.

"Sen!" Tırnaklarımı saçlarına geçirerek talep ettim. "Seni istiyorum, Nate."

Bedenimi masanın en ucuna kadar sürükledi. Belli belirsiz bir toka sesi duydum, folyo yırtıldı ve sonra kalın kafası tam girişime geldi.

Elini başımın yanına koydu ve üzerime çıktı, güzel yüzü benimkinin hemen üzerinde

geziniyordu. "Bana gerçekten istediğinin bu olduğunu söyle."

"İstediyimi söyledim zaten." Yanaklarını okşadım, şu anda nasıl görüldüğüne dair her şeyi ezberledim. Mavi gözleri kristal berraklığında, göz bebekleri neredeyse patlamış, yanakları renkten renge girmişti. Ve o haklıydı. Onu içimde hissetmeden bir nefes daha almak zorunda kalırsam ölürdüm.

"Tekrar söyle." Çenesi büküldü ve eli kalçamı kavradı.

"Seni istiyorum, Nathaniel," diye fısıldadım, onu öpmek için eğildim. "Öyleyse al beni."

Sanki fikrimi değiştirme ihtimalim varmış gibi bakışlarımı tuttu ve sonra içeri itti, içeri, içeri, vücudumun her santimini tüketti ve sonra daha fazlasını talep etti, ta ki ben kalmayana kadar. O kalmayana kadar. Sadece biz vardık.

Beni sınırlarıma kadar gerdi ve ikimiz de inledik.

İyi olup olmadığımı sormadı. Kalçalarımı onunkilere dayayıp onu öptüğümde sormasına gerek yoktu. İyi olmaktan daha fazlasıydım. Muhteşemdim.

Kalçaları neredeyse tamamen içimden çıkana kadar geri çekildi ve sonra tekrar içeri girdi ve ben haykırdım, yavaş, sert itişlerden oluşan acımasız, mükemmel bir ritim başlatırken kollarım ona sarıldı.

"Biz. Yapmalıyız. Taşınmalıyız. Taşınmalıyız. Yatağa. Yatağa." Sözleri kalçalarının her sallanışıyla noktalanıyordu. "Daha sonra yatağa. Şimdi daha sert." Tek söyleyebildiğim buydu. Beni diğer tüm kelimelerden mahrum bırakmıştı.

onun adı değildi.

"Bunu tekrar yapabiliriz, değil mi?" diye sordu ağzıma karşı. "Sadece masada değil."

"Dayanabildiğin kadar çok." Tutarlı bir düşünceyi nasıl bir araya getirebildiği beni aşırıyordu. Ayak bileklerimi sırtının küçük kısmına kilitledim ve her itişini karşılayarak yukarı doğru sallandım.

"Meydan okuma kabul edildi." Sırıttı ve gamzesi ortaya çıktı. Kalbim bu adamı ne kadar çok sevdiğimle sarsıldı.

Beni derinden öptü, dili benimkine aynı ritimle sürtünürken vücudu da benimkini aldı ve beni başka bir boşalmaya doğru sürükledi. Gerildik ve nefes nefese kaldık. Tekrar birlikte boşaldık, tekrar, tekrar ve bir şekilde her seferinde bir öncekinden daha iyi boşalıyordu, ta ki bedenim bir uçuşumun kenarında sallanıp durana, nefesim dudaklarına karşı küçük inilti halinde gelene kadar.

"Kahretsin, çok iyi hissediyorsun," dedi, nefes alış verişini benimki kadar düzensizdi. "Sana asla doyamayacağım. Beni sıkma şekline. Teninin benimkine karşı verdiği his. Gözlerinin kararması. Evet, sadece. Bunun gibi. Bunun gibi."

Bedenlerimizin arasına uzandı ve bana tam olarak ihtiyacım olanı verdi, bir sonraki hamleyle beni unutulmaya gönderdi.

Dudaklarımda onun adı ve parmaklarımda altında onun sırtı varken, aynı nefes içinde parçalandım, çözüldüm ve yeniden yaratıldım. Yükseklik anlaşılmaz, anlaşılmaz, tarif edilemezdi ve tek yapabildiğim, kalçaları çılgınca sallanırken dalgalara binmek, benimkini bulurken kendi serbest bırakılmasını koalamaktı.

Üstümde ürperdi ve kendi bağırışıyla boşaldı, bittiğinde beni ezme şansı bile olmadan ağırlığını yakaladı.

Birbirimize baktık, ikimiz de nefesimizi tutamadık. İkimiz de sanki evrenin anahtarını ellerinde tutuyorlarmış gibi birbirimizi izliyorduk. Yavaşça bedenime geri çekildim ve ayak bileklerimin onun sırtından düşmesine izin verdim.

"Dayanabildiğim kadar," dedi, ağzı şimdiye kadar gördüğüm en güzel gülümsemeye dönüştü. "Öyle demiştin, değil mi?"

Başımı salladım.

"Elimizde sadece bu gece var." Kaşları çatıldı ve ne demek istediğini anladım.

Bu bir şeyleri değıştirmedi. Zamanlamamız hâlâ doğru değildi. O yarın birliğine geri dönüyordu, ben de DC'ye uçuyordum.

"O zaman bunu değerlendirek iyi olur." Parmaklarımı yanağında gezdirdim.

Yaptık.

Ama ertesi gün uçağıma bindiğimde hâlâ ağlıyordum.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

IZZY

Kandahar, Afganistan
Ağustos 2021

Bir an Nate'le dövüşüyordum, sonra beni yere serdi ve cam kırıkları gibi vücuduyla üzerimi örttü. Kalbim boğazımda atmaya başladı ve tüm vücudum kilitlendi.

Başka bir patlamanın sesi kızların ve ailelerinin çığlıklarına karıştı. "Roketler!" diye bağırdı arkamızdaki operatörlerden biri ama hangisi olduğunu göremedim.

"Siktir," diye küfretti Nate. Sonra kolları beni sardı ve ayağa kalkıp insanüstü bir hızla hareket ederek beni hızla yakındaki bir duvarın arkasına taşırken göğsüne yaslandım. Ayaklarım yere bastığında çömeldik ve beni kolunun altına aldı. Sonra satranç takımına işaret ederek onlara bilmediğim bir dilde bir şeyler söyledi.

Bir patlama sesi daha duyuldu ve Afgan askerleri telaşla yanımızdan geçerken hepsi bize doğru koşuşturdu.

Art arda üç patlama sesi daha duyuldu.

Korkunun tadı ağzımda metal gibi kaldı. Eğer bu kızların ölümüne sebep olursam kendimi asla affetmezdim - eğer buraya gelerek *Nate'in* hayatına mal olursam.

"Biliyorum. Dışarıda kolay hedefsiniz," dedi Nate ve elindeki düğmeye dikkat ettim. Telsizini kullanıyordu. "Gidin. Savaş helikopterlerini de yanınızda getirin."

Bir sonraki patlama duvarı titretti ve Nate bana daha sıkı sarıldı.

"Hiçbir şey yapamayız," diye açıkladı, ben sormasam da. "Roketler muhtemelen kilometrelerce öteden ateşleniyor. Tek yapabileceğimiz beklemek."

Başımı salladım ve bana en yakın olan Kaameh için güven verici bir gülümseme yaratmaya çalıştım. Onu evrak işlerinde geçirdiğim saatlerden tanıyordum. Annesi onu elinden geldiğince korumuştur.

Diğerlerinin masrafları aileleri ve bir vakada da bir Afgan askeri tarafından karşılanmıştır.

Kırılan pencereden gelen rotor sesleri gittikçe azalıyordu. Helikopterler gidiyordu.

Bir patlama sesi daha duyduğumda sarsıldım ve Nate etrafımızdaki her şeyi incelerken irkilmedi bile. Geçmişte ne zaman birlikte olsak hep tetikte olurdu, hep bakardı, hep diğerlerini izlerdi ve şimdi nedenini anlıyordum. Onca yıl boyunca endişelendiğim tepkiler, onu burada hayatta tutan tepkilerdi.

Bir dakika geçti, sonra bir dakika daha, hiçbir şey patlamadan.

"Sanırım bitti," dedi Çavuş Gray bekleme alanının diğer tarafından, sırtına bastırarak.

karşı duvara.

"Anlaştık," diye seslendi bir başkası.

"Helolar gitti. Umursayacakları bir şey kalmadı," diye ekledi bir başkası. Nate çenemi yukarı kaldırırken eliyle yanağımı okşadı. "Yaralandın mı?"

Başımı salladım, dilimi çalıştıramadım.

Diğer operatörler satranç takımını ve ailelerini kontrol etmek için içeri girerken o geri çekildi ve beni kendi gözleriyle inceledi. "Bir şeyin yok."

Başımı sallamaya başladım ve duramadım.

"Sorun yok, Izzy." Beni kendine doğru çekti. "Bu sadece şok ve adrenalin. Gececektir. Sadece derin nefes al."

Dört nala koşan kalbim yavaşlayıp önce dört nala, sonra tırıs ve en sonunda da sabit bir yürüyüşe geçene kadar her seferinde bir nefes alarak ciğerlerime hava doldurdum.

"İşte böyle," dedi usulca, elini sırtımda bir aşağı bir yukarı hafifçe ovuşturarak. "Gray, bana bir durum raporu getir."

Gray kaçtı.

"Dünyada herhangi bir süper güce sahip olabilseydin, bu ne olurdu?" diye sordu. Gözlerimi kıptım.

"Hadi, Iz. Birlikte oynayalım."

"Bir daha asla uçmak zorunda kalmamak için çok hızlı koşuyorum," diyebildim. Başımı çevirerek Nate'e baktım. Benimkiyle buluştuğunda bakışlarındaki endişe dışında, hiç etkilenmemiş görünüyor. "Böyle bir şey olduğunda hep sakın ve soğukkanlı olacağımı düşünmüştüm," diye fısıldadım. "Donup kaldım."

"Bana Isabeau Astor'un gerçekten insan olabileceğini mi söylüyorsun? Mükemmel değil mi?" Bir sırtış fırlattı ve o gamzesi belirerek beni yine nutkum tutuldu.

"Her kusurumu biliyorsun."

"Korkunç erkek zevkin de buna dahil," diye alay etti. Alay ettim.

"İşte orada." Başparmağını yanağımda gezdirdi ve ayağa kalkarak bana yardım etti. Etrafımızdaki herkesin aynı şeyi yapıp yapmadığını kontrol etti. "Seni kırmak istemem ama uzun bir gece olacak."

"Çünkü helikopterler gitti." Başımı salladım. "Mahsur kaldık."

"Mahsur kaldık ve etrafımız sarıldı," dedi. "Ama merak etmeyin, aracımız tepeden tırnağa silahlı olarak geri dönecek. O zamana kadar burada güvende olduğumuzdan emin olacağız." Ağzının bir köşesi kalktı. "Ve bu arada, on iki inç kuralı hâlâ geçerli."

Gözlerimi devirip kendimi toparladım ve aylardır dışarı çıkarmak için çalıştığımız insanları karşılamaya giderken Nate'i tüm şakacılığı terk etti.

O gecenin ilerleyen saatlerinde, operatörlere daha yüksek bir görüş açısı sağlamak için ikinci katta devraldığımız VIP salonunun yarısında oturduk. Hepsi vardiyalı çalışıyordu; bazıları devriye geziyor, bazıları oturuyor, bazıları da uyuyordu.

Nate hariç herkes yanımda durdu, sadece ona tuvalet kağıdını bana vermeyeceğini söylediğimde on iki inç kuralını çiğnedi. En azından havaalanı alanının temiz olduğundan emin

olduktan sonra kaskı çıkarmama izin vermişti. Asıl çatışma kilometrelerce uzaktaydı.

Havaalanının etrafına karanlık çökmüştü ve ekibin büyük bir kısmı salonda olduğu için salonun ışıkları sönüktü.

Sonunda yemek için yerleştiler. Meğer kendi yiyecekleriyle seyahat ediyorlarmış ve bu yiyecekleri de birkaç sıra ötede uyuklayan ailelerle paylaşıyorlarmış, sanki uzun bir mola vermişler gibi sandalyelere uzanmışlar.

Diğerleri gülerken Çavuş Rose parmağıyla Gray'i göstererek, "Öyle olmadı," dedi.

Nate başını salladı ama arkadaşları hikâyeler anlatırken ağzını bir gülümseme kapladı. En azından ben onların arkadaşları olduğunu varsayıyordum. Üniformalarında isimleri yazmasa da birkaçıyla yakın olduğunu söyleyebilirdim. Nate'in gülümsediğini görmek, kısa bir süre için bile olsa, sarhoş ediciydi. Tekrar yapıp yapmayacağını görmek için kendimi onu izlerken buldum.

"Ne?" diye sordu, beni bakarken yakaladı.

"Seni gerçekten gülerken görmeyeli uzun zaman oldu diye düşünüyordum. Bir havaalanında olduğumuzu fark ettim."

"Lanet olası havaalanları." Gamzesi tekrar belirdi. "Bir şeyler yemelisin," dedi ve bana açılmış, ısıtılmış bir paket uzattı. "Bu spagetti ve inan bana seçeneklerin en iyisi." Saatine baktı. "Sanırım ilaçlarının etkisi geçiyor, yani her an acıkabilirsin."

Paketi alırken dudaklarım aralandı. "Bunu hatırlıyorsun."

Başını salladı.

"Tamam, madem sadece biz varız," dedi Gray, karşıımızdaki sandalyesinde arkasına yaslanarak. Telsiz birimi onun yanındaydı, sanırım bu da onu iletişim sorumlusu yapıyordu. "Bize Çavuş Green'den bahseder misin?"

Diğer tüm operatörler, hatta pencerede oturan adam bile dönüp bana baktı.

"Hayır." Ben ilk lokmamı alırken Nate başını salladı.

Gurme değildi ama midemin guruldamasını engellerdi.

"Hadi ama," diye homurdandı Gray. "Seni tanıdığı çok açık." Bana sırtıttı ve kaşlarını kaldırdı. "Tanıyorsun, değil mi? Eminim bize anlatmayacağı tonlarca hikâyeye biliyorsundur."

Geniş koltukta çapraz oturmak için bacaklarımı altına katladım ve Nate'e doğru baktım.

"Sizler sürekli kendinizden bahseden bir grup narsist olduğunuz için." Gray'e ters ters baktı.

"Hiçbir şey söylemeyen senin aksine," diye karşı çıktı Black. En azından ben sarışın adamın Black olduğunu sanıyordum. Köşedeki kara sakallı adamın Leylak ya da onun gibi saçma bir şey olduğuna eminim.

"Bize bir şey vermek zorundasınız." Gray öne doğru eğildi ve ellerini birleştirdi. "Lütfen. Bu fırsatı bir daha asla yakalayamayacağız."

Bir ısıruk daha aldım ve Nate'e baktım.

Bir an için göz göze geldik ve gözlerini devirdi. "Peki. Sadece ..." İç çekti. "Güveniyorum sen."

Ne dediğini anlayarak başımı salladım. Eğer hayatının kişisel detaylarını paylaşmasaydı, bunun bir nedeni vardı. Ayrıntıları benimle neredeyse hiç paylaşmamıştı. "Ne bilmek istiyorsunuz?"

Gray kükredi ve masal zamanıymış gibi yere oturdu. "Oğlumuzu ne zamandır tanıyorsun? Burad a mı?" "Neredeyse on yıl." Yeterince zararsız.

"Bir yumurtadan mı çıktı? Bir uzay gemisiyle mi geldi?" Leylak sordu. "George gibi mi büyüdü?

Orman mı?"

"Hayır." Güldüm. "O bir çiftlikte büyüdü." *Çiftlikte*. Babasının hâlâ orada yaşayıp yaşamadığını ya da tehdit ettiğı gibi satıp satmadığını merak ederek Nate'e baktım.

Göz göze geldik ve ifadesi yumuşadı.

"Bir çiftlik mi?" Gray'ın gözleri büyüdü. "Gerçekten mi?" diye sordu Nate. "Gerçekten mi?" Nate başını salladı, hafif bir gülümsemeyle uzaklara baktı. Bir ısırık daha aldım.

"Başka neyiniz var Bayan Astor?" Black ellerini birbirine sürterek sordu.

"Kurabiye ve kremalı dondurma seviyor." Sırıttım.

"Hain," diye suçladı Nate, gözleri parlıyordu.

Bir an için Afganistan'da olduğumuzu unuttum. Hayır, Tybee Adası'nda bir sokaktaydık, dondurma külahlarının arkasında gülüşüyor ve flört ediyorduk. Tereyağlı cevizin tadını neredeyse alabiliyordum. Bir ömür önceydi ve dündü, hepsi aynı nefeste.

Nate benim için böyleydi. Bir ömür kadar uzak ve dün kadar yakın, on iki inç kadar yakın.

"Bu çok iyi." Gray ikimizin arasına baktı. "Hiç evlendi mi?"

Spagettimi neredeyse boğazıma tıkayacaktım ama zorla yuttum. New York'tan bu yana geçen neredeyse üç yıl içinde Nate birini bulmuş ve onunla evlenmiş miydi? Eğer bulduysa, bu adamlar onun şimdiki zamanının bir parçası oldukları için mutlaka biliyor olmalıydılar. Bu düşünce neden lanet bir bıçak gibi kesiyordu? Dün geceye kadar Jeremy'nin yüzüğünü takmıştım. Yargılayacak durumda değildim.

Ama görünüşe göre, hiç tanışmadığım ve asla tanımayacağım bir kadını kıskanmak için mükemmel bir konumdaydım. Onun kalbine, kahkahalarına, gülümsemesine, geceleri ona sarılan kollarına, vücuduna, çocuklarına sahip olacaktı.

Ve ondan nefret ettim.

"Yani bu bir hayır mı?" Gray sordu.

Ama en yakın akraba formunu hiç değiştirmemişti.

"Sadece bir kez," diye cevap verdim, Nate'in bana nasıl baktığını görmezden gelerek. "Gerçekten mi?" Lilac'ın kaşları kalktı.

"Gerçekten mi?" Sırıttım. "En azından ben ameliyattayken bekleme odasından atılmamak için hemşirelere böyle söylemiş."

Nate homurdandı. "Bunu asla unutamayacağım."

Gray güldü. "Bu inanılmaz. Pekâlâ, yanında taşıdığı bantlı etiket de neyin nesi?"

Kaşlarım çatıldı ve Nate'e baktım.

Kaskatı kesildi.

"Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum," diye yanıtladım, soruya verdiği tepkiyi örtbas etmek için elimden geleni yaparak. "Ama bu yara izini neden taşıdığını bildiğimi söyleyebilirim." Elini kaldırıp Gray'e doğru çevirdiğimde eli sıcaktı, böylece arkasındaki yara izini görebilecekti.

Brown, "Bana bunun inkar edilemeyecek kadar aptalca bir şey olduğunu söyleyin," diye yalvardı. "Bize bir şey söylemek zorundasınız."

Sırıttım. "Fiji'de mercan. Kolyem düştü ve onu almak için yüzdü, elini kesti." Elini bırakmadan önce dokunuşum oyalandı ve gözlerimiz buluştu.

"Bir kolye olmalı," dedi Gray. "Mercan bıçak gibi keser."

"Öyleydi," dedim Nate'den gözümü ayırmadan, o öğleden sonra şnorkelden döndüğümüzde benimle sevişme şeklini hatırlayarak. Bedenim bu anıyla ısındı ve gözlerinin kararmasına bakarak onun da o saatleri yeniden yaşayıp yaşamadığını merak ettim. "Hâlâ en sevdiğim mücevherlerimden biri, bunu bana iki kez verdiğini düşünürsek, önce doğum günümde, sonra da bulduktan sonra."

"Sana hep yakıştırdı," dedi usulca. "Doğru olanı seçmek saatlerimi aldı."

Nate söz konusu olduğunda kalbimin etrafında tuttuğum buz kütlesi sadece çözülmedi; eridi.

Bizi en başta birbirimize bağlayan şey her neyse hâlâ oradaydı, her zamanki gibi somuttu. Onu gömdük, görmezden geldik, yakıp kül ettik ama asla koparmayı başaramadık. En azından benim açımdan.

Her zaman orada olacaktı.

Telsizden bir ses geldi ve Gray ahizeyi kaldırıp bir çağrıya cevap verirken dikkati başka yöne kayd.

"Bizim için utanç verici hikayelerin var mı? Ona karşı kullanabileceğimiz herhangi bir şey?"

Rose sordu.

En azından Rose olduğunu düşünmüştüm. Leylak gerçek bir olasılıktı.

Nate tek kaşını kaldırdı.

Başımı salladım. "Hayır." Bakışlarımı Nate'inkilerden ayırarak Rose'a gülümsemeyi başardım. "Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm."

Gray ahizeyi kaldırarak, "Yeşil," dedi.

Nate ayağa kalktı ve on iki inç kuralını çiğneyerek koridoru geçti.

"Bir şeyden korkuyor mu?" Gray, Nate'in koltuğuna kayarak sordu. "Örümceklerden mi?

Yarasalar? Salatalık?" Salatalık sorusuna güldüm ve Nate ahizeyi kaldırırken başımı salladım.

Nate'in nelerden korktuğunu çok iyi biliyordum ama bu benim paylaşabileceğim bir sır değildi.

Ve gördüğüm kadarıyla, o

babası olmaya yakın bile değildi.

"Burası Navarre," dedi o kadar alçak sesle ki, bana doğru savrulan saçma önerilerin arasından zar zor duyabildim. Kediler. Kucaklaşmalar. Yılanlar. Hiçbirinden korkmuyordu, bu yüzden cevap vermedim.

"Navarre?" Fısıldadım, Nate'in söylenenlere başını sallarken omuzlarının dikleşmesini izledim, ama cevabı etrafımdaki seslerin uğultusu arasında kayboldu.

"Onun çağrı işareti," diye sessizce cevap verdi Gray. "Renk olayı kim olduğumuzu anlamamanız için.

Çağrı işaretlerimiz, aramanın diğer ucunda kimin olduğunu bilmemiz içindir."

Navarre. Yerçekimi ayaklarımın altından kayd.

Isabeau'nun sevgilisi, onu sadece şafakta ve alacakaranlıkta görmekle lanetlenmiş. Onu sevmeye ama ona asla dokunmamaya mahkum. Ona asla sarılamamaya. Asla birlikte gerçek bir hayat kuramamaya.

"İyi misin?" Gray sordu.

Başımı salladım.

Sanırım Nate de aramızdaki bağı koparmayı başaramamıştı.

YİRMİNCİ BÖLÜM

NATHANIEL

Tacoma, Washington
Haziran 2017

"Uçuşuma üç saat kala beni gitmekten vazgeçirmeye çalışmadığını biliyorum," diye homurdandım Torres'in kamyonetinin yolcu koltuğundan havaalanına doğru hızla ilerlerken.

Hızlandı çünkü gitmeden önce son bir antrenman yapmam için beni ikna etmişti.

"Tabii ki hayır." Bir cipin yanından geçip üç şeritli trafiği kesmeden önce bana bir bakış attı. "O biletler için ne kadar ödediğini gördüm." Kara kaşları çatıldı.

"Devam et ve *"ama"* de, çünkü bir tanesinin geleceğini biliyorum." O rampa çıkarken ağırlığım yer değiştirdi. Keşke arabayı kendim kullansaydım ve kamyonetimi havaalanına park etmek için para ödeseydim diye düşünmeye başlamıştım.

"İkimiz de seçimi geçebildiğimiz için ne kadar şanslı olduğumuzun farkında mısınız?" Kırmızı ışıktaki sert bir şekilde frene bastı.

Psikolojiden geçmem bir mucizeydi ama duymak istedikleri cevapları vermekte oldukça iyiydim.

"Evet." Kuzey Carolina'da Özel Kuvvetler Değerlendirme ve Seçme için kendimizi kanıtlamak üzere dokuz hafta geçirmiştik ve hem Torres hem de ben, Rowell ve birimimizden başka bir adam olan Pierson ile birlikte bunu başarmıştık, bu da dördümüzün son on sekiz ayını hem görevde hem de görev dışında eğitim alarak geçirdiğimiz için anlamlıydı.

Cehennem gibiydi ama buna değmişti.

Pierson bunu başardığı için çok heyecanlıydı ama bunun Torres ve Rowell için ve benim için sadece bir basamak olduğunu biliyordum. Uzun zaman önce Izzy ile uçakta aklımdan geçen, Özel Kuvvetler'e katılmanın harika olacağı düşüncesi artık çok gerçek, çok gerçekleşmiş bir hayaldi. Yaptığım işte çok iyiydim ve itiraf etmeliydim: En iyisi olmak istiyordum.

"Ve sen de Bragg'a PCS'ye hazırlanmak için sadece birkaç haftamız olacağını bile bile Fiji'ye uçacaksın." Işık değişti ve havaalanına doğru döndü.

"Izzy'yle *yıllardır* bu yolculuk hakkında konuşuyoruz," dedim, kulağa ne kadar savunmacı geldiğinin farkındaydım. "Ve bu tatilin uzaması gibi bir şey değil. Bragg'e gitmek için zamanında dönmüş olacağım." Altı ay önce annemin cenazesinden beri onu görmemiştim ve ayrıldığımız şartlar tam olarak net değildi. O geceyi birlikte geçirmiştik, annemden, geleceksizliğimizden ya da o odanın dışında önemli olan herhangi bir şeyden hiç bahsetmemiştik. Onu uykuya dalmış ve doymuş

bir halde bırakmışım, çarşaf lar uzun, güzel bacaklarına dolanmıştı, onu garip bir şekilde uyandırmak yerine uyumasına izin vermeyi seçmişim.

Güle güle.

O gece rüyalarımnda yaşadım.

Annesi bir askerin peşinden koştuğunu söyledi. . . bu benim kabuslarımnda yaşadı. Izzy'nin benim ligimin dışında olduğunu bilmek ve bunu doğrudan annesinden duymak iki farklı şeydi.

"Geri dönsen iyi olur. Bunu birlikte yapacağımızı söylemiştik." Torres yan gözle bana baktı.

"Evet, evet." Başımı salladım. O benim en iyi arkadaşımdaydı ve onun yanına gitmek isteyeceğim kimse yoktu.

ama bugünlerde biraz gergin. Ya da belki de sadece Izzy'ye ulaşmaya odaklanmıştım. "Biliyorum. Q Kursu'nu atlattıktan sonra her şey Delta'yla ilgili olacak."

"Harika olacak." Sırıttı. "Babam o botları takip ettiğim için çıldıracak."

Ne kadar mutlu olduğunu görünce gülümsemekten kendimi alamadım.

"Kız arkadaşın olmayanın haberi var mı?" diye sordu, arabayı kalkış kapısının önüne çektiğimizde.

Nokta.

Taksiden inip ön kapıyı kapattıktan sonra arka kapıyı açtığımda midem bulandı. çantalarım için.

"Ona söyledin, değil mi?" Yüzündeki ifade hem yargılayıcı hem de endişeliydi. "Çünkü Izzy hakkında bildiklerime göre, hukuk fakültesinden yeni mezun olduğunu düşünürsek, ileriye dönük bir yol isteyecektir."

"Ben ona söylerim." Sırt çantamı omuzladım ve valizimi kaldırıma çıkardım. "Son birkaç aydır hangi cehennemde olduğunu sanıyor?"

Yüzümü buruşturdum. "Gerçekten açıklamadım."

"Ama ona geri döndüğünü söyledin."

"Birkaç hafta önce yolculuğa devam edip etmeyeceğimizi öğrenmek için ona bir e-posta gönderdim." Ona söyleyeceğim her şeyi yüz yüze söylemem gerekiyordu, ki böyle bir fırsatımız olmamıştı.

"Cidden o uçağa binecek, LAX'e gelmesini umacak ve sonra da son altı ay içinde gerçekten yanında olabilecek bir erkek arkadaşı olmaması için dua mı edeceksin?"

"Hemen hemen." Geleceğini söylemişti ama e-posta kısa sürmüştü, finallerinin zamanlaması düşünüldüğünde bunu bekliyordum. Bu, fikrini değiştirmiş olabileceği için midemin düğümlenmediği anlamına gelmiyordu. İkimiz de biletlerimizi Ocak ayında almıştık ve ben de tatil masraflarını karşılamıştım ama altı ay önce ellerimi kendime saklayamadığım için tüm ilişkimizi mahvettiğimi bilmenin verdiği acının yanında bu maddi bedel hiçbir şeydi.

"Doğru." Güneş gözlüklerini indirdi ve kenarlarından baktı. "Yaşadığın şu gri bölgede yaşama olayı eninde sonunda seni kışından ısıracak."

"Biliyorum." İçimi çektim. "Ama öyle olana kadar, hayatımdaki tek iyi şeyle uğraşmayacağım.

hayat."

"Özel Kuvvetler için seçmeleri geçtiğini unutma. Bu senin için oldukça kötü bir şey.

" O da bana sıritti.

"Gerçek. Biz oldukça belalıyız. Bıraktığın için teşekkürler." Saint Louis Blues şapkamı indirdim ve kapısını kapattım.

Beş saat sonra, Los Angeles'ta 4482 sefer sayılı Nandi uçuşu için kapıda beklerken, dakikalar geri saydıkça biraz gergin bir enerjiyle ayağımı yere vuruyordum. Biniş kartımı tekrar kontrol ettim ve doğru kapıda olduğumdan emin oldum. Doğru kapıdaydım.

Izzy burada değildi.

Telefonumu elime aldım ve aramayı düşündüm ama on beş dakika sonra değil de şimdi gelmeyeceğini bilmek hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. En azından kendime söylediğim yalan buydu. Korku

kanımı buza çevirdi.

Son birkaç aydır e-postalarımız giderek kısalıyordu.

Görevlendirme ile seçim arasında telefon görüşmelerimiz hiç olmadı.

Fikrini değiştirmeye, başka biriyle çıkmaya, başka birine aşık olmaya hakkı vardı. Tanrı biliyor ya, benim olsaydı, gerçekten, dürüstçe *benim* olsaydı, bir haftalığına başka bir adamla Fiji'ye uçup gitmesine asla razı olmazdım.

Dakikalar ilerledi ve görevli etrafımdaki tatil kıyafetli, bol çiçekli gömlekli ve kargo şortlu insanlara uçağa binmeye hazırlanmalarını söyledi.

Yolcuları ön biniş için çağırdılar ve ben de ayağa kalkıp sırt çantamı omzuma atarak etrafımdaki herkesi inceledim, sarı saçlar ve parıldayan kahverengi gözler aradım.

Sonra görevli bizim grubu uçağa çağırdı.

Lanet olsun. Bu gerçekten oluyordu.

Yine de hâlâ zaman vardı ve Izzy birini ekecek türden bir kadın değildi. Arardı. Yazılı olarak. Bana kızgın olduğunu ya da gelmeyeceğini söylemek için posta güvercini gönderirdi.

Sıraya girdim, geçidin girişinde biletimi okuttum ve her adımda kalbim çarparak jet köprüsünden aşağı doğru yürüdüm. Kendi koltuğumu ve yanındaki boş koltuğu bulduğumda, kalbimin çarpıntısı kulaklarımda donuk bir uğultuya dönüşmüştü.

Pencerenin yanındaki koltuğa oturdum çünkü kazadan sonra orada hiç rahat edememişti ve sonra yapabileceğim tek şeyi yaptım - bekledim. Pencerenin perdesini kaldırarak asfalta baktım ve dikkatimi dağıtmaya degecek bir şey bulmaya çalıştım. Bu işe yaramayınca *Catch-22* kitabımı ve fosforlu kalemimi çıkardım.

İnmem mi gerekiyordu? Kendi başıma mı gidecektim? Doğruca başkente uçup benimle konuşması için ona yalvarmam mı? Chanel'in kokusu bir sevgili gibi etrafımı sardı ve gülümsedim.

"Çok yakındı," dedi ve başım ona doğru döndü. Bunlar, bu uçaktan çok daha küçük bir uçakta onunla konuştuğum ilk kelimelerdi. Izzy'nin gözleri biraz kızarmış ve şişmişti, sanki ağlıyordu ama saatler önce durmuştu ve koltuğuna gömülürken gülümsemesi parlaktı. "Uçağım Washington'dan rötar yaptı."

"Hey, Izzy." Bakışlarım onu yuttu, saçlarının topuzuna kadar gevşekçe taranışını, yüzünün etrafına düşen bal sarısı birkaç teli ve yumuşak dudaklarının kıvrımını inceledim. Koltuklarımız arasındaki küçük bariyere doğru eğilmek ve onu öpmek istiyordum. Onu fark ettiğimden çok daha fazla özlemiştim.

"Hey, Nate," dedi usulca, yeni yara izleri, kataloglanacak yeni yaralar arıyormuş gibi yüz hatlarımı tarayarak. Görebildiği hiçbir yara yoktu.

"Ağlıyordun." Midem sıkışmıştı. Başını salladı.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Tek yapması gereken bana kimi öldüreceğimi söylemekti ve onlar ölmüş olacaktı.

"Hoşlandığım birinden ayrıldım." Omuz silkti. "Bu yolculuk onun için adil olmazdı. Pişman değilim. Doğru seçim buydu." Emniyet kemerini bağladı ve elime uzanıp parmaklarımızı kenetledi.

Acı çekmesinin sebebinin ben olduğumu bilmenin verdiği suçluluk duygusunun ağırlığı altında nefes almak zordu ama onun elinin benimkine basit bir dokunuşuyla evimdeydim.

"Izzy," diye fısıldadım, acı göğsüme yerleşirken duygularımı kelimelere dökemiyordum. Onun acı çekmemesi için yapamayacağım hiçbir şey yoktu, bu onun seçimi olmadığım anlamına gelse bile. "Yapmak zorunda değildin. Şimdi de gelmek zorunda değilsin. Bu uçaktan inebilirsin ve

hiçbir kırınlık olmayacak."

"Ama ondan ayrılmak zorunda kaldım." İç çekti, arkasına yaslandı ve yanağını çevirdi

Bana bakarken koltuğa yaslandı. "Çünkü ondan ne kadar hoşlandığının bir önemi yoktu. Onunla bir ömür geçirmektense seninle bir hafta geçirmeyi tercih ederdim. Bu ikimiz için de adil değildi, biliyor musun?"

Yakında Izzy'yi göreceğimi bildiğim için ya da hiçbir şeyin onun yanında hissettiklerimle kıyaslanamayacağını fark ettiğim için bitirdiğim ilişkilerimi düşündüm.

"Evet, biliyorum." Göğsümdeki acı genişledi ve elini tutup arkasındaki yumuşak tene bir öpücük kondurdum. Bunu telafi edecektim. Yapmak zorundaydım.

Yirmi dört saat sonra ıssız kumsalda yürürken su ayaklarımıza vuruyordu. Uçmuştuk, sonra tekrar uçmuştuk, sonra bana düşünmek bile istemediğim kadar pahalıya mal olan su üstü bungalovumuza ulaştığımızda yan yana sızmıştık.

Yıllar sonra ilk kez tam bir gece uyudum ve onun yanında uyanıp göğsünün ritmik iniş çıkışını izlemek cennete en çok yaklaştığım andı.

Ya da belki de tam şu anda, güneşin sundress'inin içinde çıplak omuzlarını öpüşünü, suya gülümseyişini izliyordu.

"Peki, gelecek yıl için ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Daha buraya geleli bir gün bile olmadı ve sen gelecek yılı mı soruyorsun?" Elimi cebime attım ve yanımda getirdiğim küçük kutuyu karıştırdım. "Hâlâ şu WaveRunners'ı kiralamayı ya da daha sonra yürüyüşe çıkmayı düşünüyorum."

Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı ve bana sırtıttı. "Bu bana dört gözle bekleyeceğim bir şey veriyor. Buraya gelmemiz bile iki yılımızı aldı, kim bilir başka bir yolculuğa çıkmamız ne kadar sürer."

"Sağlam nokta." Adanın güzelliğine, yemyeşil bitki örtüsüne, soluk kumlarına ve hiçbir resmin yakalayamayacağı sularına baktım. "Buraya gelebildiğimize hâlâ şaşıyorum."

"Ben de." Gövdemden aşağı baktı, bakışları keşke bungalovda kalsaydık dedirten bir bakışla ısındı. Herhangi bir varsayımda bulunduğumdan değil. Eğer bu onunla bir hafta geçireceğim anlamına geliyorsa ellerimi seve seve ceplerimde tutardım. Kaşları çatıldı ve önüme geçerek beni olduğum yerde durdurdu. "Bu da ne?" Parmak ucunu dövmemin kolunda zar zor görünen bir yara izinin üzerinde gezdirdi.

Tabii ki fark etmişti. Izzy'den hiçbir şey öğrenemiyordum. Sormayı, tartışmak istemediğim konuları açmayı, cevaplar için dürtmeyi seçse de seçmese de fark etti.

"Endişelenecek bir şey yok," diye onu temin ettim. Bana kaşlarını kaldırarak baktı.

"Bir şarapnel parçasıydı." Omuz silktim. "Annemin ölümünden sonra geri döndüğüm sıralarda-" Yutkundum ve bakışları benimkilerle buluşmak için sıçradı. "Gerçekten önemli bir şey değildi. Dört dikiş ve biraz antibiyotik."

Dudakları büzüldü ve başparmağını kolumun üzerinde gezdirebilmek için kolumu kavrayışı değişti. "Seni her gördüğümde bunlardan daha çok varmış gibi hissediyorum."

"Çünkü ben biliyorum."

"Ve bu senin için sorun değil mi?" Elini çekti ve yüzü düştü.

"Bu benim işim." Ve eğer orada yaptığım şey geceleri uyumasını biraz olsun güvenli hale

getirdiyse, o zaman buna değerdı.

Gözlerini kaçırdı ve midem bulandı. "Bu cezayı çekmek için kaç yıl hizmet etmen gerekiyor?

Üniversite masraflarını karşılamak için orduya mı gideceksin?"

"Oh, bunu çoktan geçtim." Kelimeler ağzımdan çıktığı anda pişman oldum. "Geçmiş şeylerden bahsetmişken ..." Cebimden küçük bir kutu çıkardım. "Hukuk fakültesinden mezun olduğun için seni henüz tebrik ettiğimi sanmıyorum."

Kadife kutuyu uzattığımda gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Nate . . ." "Al bunu. Seni ısırmayacak, Iz." Sırıttım.

"Yapma bunu." Bana ters ters baktı, sonra kutuya baktı.

"Ne yapacağım? Sana hediye mi alayım?" Küçük kutuyu burnunun tam önünde salladım.

"Biriktirdiğim yüklü miktardaki tehlike maaşıyla başka ne yapabilirim ki?"

"Sanki dikkatimi dağıtacakmış gibi o küçük gamzeni göster." Alnında iki küçük sevimli çizgi belirdi.

"Gamzem dikkatini mi dağıtıyor?" Kahretsin, bunu kendi avantajıma daha sık kullanmam gerekiyordu, bu da onu daha sık görebilmemi gerektiriyordu.

"Konuyu değiştirmeyi bırak. Nedir o?" Kutuyu işaret etti. "Açıp öğrenebilirsin." Artık sırıtmaktan kendimi alamıyordum.

"Nate." Nefesini içine çekti. "Sadece küçük bir kutu. Gerçekten küçük *kadife* bir kutu ve sen ve ben bunun ne olduğunu asla tanımlamadık ve bu benim için sorun değildi, ama bu kutu kutu ise gerçekten hazırlıklı olmalıyım ve normalde sadece gülüp geçerdim, ama Fiji'deyiz, sahildeyiz ve _."

Güldüm. "Sakin ol, Izzy. Bu bir yüzük değil. Bunu sana yapmazdım."

"Oh iyi." Omuzları çöktü. "Bekle." Başını kaldırıp bana baktı. "Ne demek bana bunu yapıyorsun?"

Başımı yana eğdim ve gülümsememi bastırmaya çalıştım. "Bir hediye kabul etmek senin için her zaman bu kadar zor mu? Yani, yapacağım son şey sana bir yüzük itelemek ve önce bir şeyler inşa etme şansı vermeden uğruna çalıştığın her şeyden vazgeçmeni istemek olurdu. Bu senin için adil olmaz." Zaten evet diyeceğinden de emin değildim. Muhtemelen bunu asla kabul etmeyecekti ama ailesinin onayını fark ettiğinden bile emin olmadığım bir düzeyde arzuluyordu ve ben onların kızları için ideal koca olmaktan çok uzaktım. Güven fonu yok. Siyasi bağlantılarım yoktu.

"Oh." Bu *oh*'un sesi ilkinden tamamen farklıydı ama iyi anlamda mı yoksa kötü anlamda mı olduğuna karar veremiyordum.

"Hazır, Izzy. Hediye." Kutuyu salladım.

"Teşekkür ederim." Kutuyu elimden aldı ve ben o anı ezberledim. Gözlerindeki heyecanı, dişlerinin alt dudağını yumuşak bir şekilde ısırışını, çıplak ayaklarının üzerinde hafifçe zıplayışını.

Anlayamadığım duygular göğsümde patladı. Bu kadına nasıl bu kadar ihtiyaç duyup da onu bu kadar az görebiliyordum? O nasıl her şey demekken benim yaşadığımdan tamamen farklı bir dünyada var olabiliyordu?

Kutuyu açtı ve nefesi kesildi, şok olmuş bakışları benimkilere sıçradı. "Nate, bunu yapmamalıydın."

Ve işte yine sırıtmaya başladım. Izzy'yle birlikteyken hiç bu kadar gülümsememiştim. "Kesinlikle gülümsemeliydim. Seninle inanılmaz gurur duyuyorum."

"Sana bir servete mal olmuş olmalılar." Mavi kutulu mağazadan sipariş ettiğim elmas küpelere baktı. "Tutabilir misin?" Kutuyu geri uzattı.

Başımı salladım ve kutuyu aldım, o da halihazırda taktığı küpeleri değiştirip mevcut olanları kutuya koydu. "Ben taşıyabilirim," dedim ve kutuyu cebime geri koydum.

"Nasıl görünüyorlar?" Başını çevirerek güneşin taşları yakalamasına izin verdi.

"Senin kadar güzel değiller ama iş görürler." Telefonumu çıkarıp kamera uygulamasını açtım ve ne kadar muhteşem olduğunu görebilmesi için selfie moduna getirdim.

"Benimle bir fotoğraf çektir." Kolumdan çekti, ben de gittim, hızlıca bir dizi selfie çektim ve sonuncusunda yanağından öptüm. "Bunlar harika. Teşekkür ederim."

"Bir şey değil." Alnından öptüm ve gitmesine izin verdim. Eğer ayrılıktan yeni çıkmışsa, isteyeceği ya da ihtiyaç duyacağı son şey benim onu mıncıklamam olurdu.

"Ben Palau'yu düşünüyordum." Döndü, yüzüme bakmak için geriye doğru yürüdü, gülümsemesi güneşten daha parlaktı.

Gün

eş. "Palau?" Kahretsin, çok güzeldi.

"Gelecek yıl için."

"Doğru." Boğazımda giderek artan bir sıkışma hissiyle yutkundum. "Ve belki de Peru yıl ondan sonra. Machu Picchu'ya kadar yürüyebiliriz." Eğer izin alabilirsem. Görevde olmasaydık. Delta için değerlendirmeye gitmiyor olsaydık.

"Kulağa eğlenceli geliyor." Elini uzattı, ben de tuttum. "Yine de izin istemem gerekecek. Ekim'de gitmek bana yeni şirketimde bir yıldan fazla zaman kazandıracak - tabii baro sınavını geçersen. Yakında sınava gireceğim. Sonunda okulu bitirdiğime inanmak zor."

"Harika iş çıkardın."

Birkaç dakika sessizlik içinde yürüdük. "Gerçekten harika firmalarda birkaç görüşme ayarladım. En azından barodan önce benimle konuşacak olanlarla."

"Bana onlardan bahset." Konuşmasını sonsuza kadar dinleyebilirdim.

"Bir tanesi Boston'da, New York'ta sevdiğim bir tane var, bir tane de gerçekten çok sevdiğim bir tane." Kirpiklerinin altından bana baktı ve yanakları kızardı. "İki tane Seattle'da, bir tane de Tacoma'da. Hepsinde mütekabiliyet var, yani DC'de baroyu geçtiğim sürece sorun olmaz."

Gözlerimi kırıştırdım, durakladım ve ona doğru döndüm. "Tacoma ve Seattle."

Başını salladı ve ona vermek zorunda olmadığım bir cevap için gözlerimi ararken nefesi kesildi. "Düşünüyordum, ki bu her zaman tehlikelidir, ama kendimi durduramıyorum, bu yüzden Luke'tan ayrıldım-"

Luke. Onu tanı mıyordum ve şimdiden ondan nefret ediyordum.

"Sadece bu yolculuk yüzünden değil, yıllardır birbirimizin etrafında dans ettiğimiz için Nate. *Yıllardır.* Ve sürekli zamanın doğru olmadığını ve kendimize yarım yamalak bir uzun mesafe trajedisi değil, gerçek bir şans borçlu olduğumuzu söyleyip duruyoruz, değil mi?" Bana doğru ilerledi, pazularımı kavradı. "Kiminle çıktığının bir önemi olmadığını fark ediyorum. Hepsi sadece yer tutucu çünkü ben seni bekliyorum. *Bizi* bekliyorum."

"Izzy." Yüzünün yan tarafını kucakladım, her bir kelimeyi içime çektim ve aynı anda reddettim.

"Artık mezun oldum, Nate. Her yere gidebilirim. Her şeyi yapabilirim. İstersen sen de çıkabilirsin." Tutuşu sıkılaştı ve gözlerindeki, ses tonundaki yoğunluk kalbimin sıkışmasına neden oldu. "Birlikte olabiliriz. Sadece e-postalar, mektuplar ve altı çizili kitaplar göndermekle kalmaz, gerçekten birlikte olurduk. İstersek yan yana uyanabiliriz, hatta sadece *çıkabiliriz*. Eğer istersen Tacoma'ya taşınabilirim.

."

"Tacoma'da olmayacağım," dedim

usulca. "Ne?" Kaşları çatıldı.

"Dışarı çıkamam ve Tacoma'da olmayacağım." Başparmağımı elmacık kemiğinin üst

kısmında gezdirdim ve teninin yumuşaklığının tadını çıkardım. "Bragg Kalesi'nde olacağım."
"Fort Bragg?"

"Kuzey Carolina." Sanki darbeyi yumuşatacakmış gibi yavaşça başımı salladım. "Sana son birkaç aydır nerede olduğumu söylemedim. E-postalarımın neden bu kadar sık gelmediğini de."

"Görevde olduğumu düşünmüştüm." Geri çekildi.

"Hayır. Seçmelerdeydim. Sanki ..." Nasıl tarif edebilirdim ki? "Özel Kuvvetler için seçmeler."

"Torres'le gittin," dedi. "Her zaman yapmak istediği şey buydu, değil mi?"

"Doğru." Mektuplarımı okuduğunu hep biliyordum ama ne kadar da dikkatliymiş.

"Dördümüz gittik. Rowell -o benim diğer en iyi arkadaşım-"

"Justin ve Julian. Hatırlıyorum."

"Pierson da. Hepimiz başardık."

"Tabii ki başardın." Gülümsemeye zorladı ama ulaşamayacağım şekilde geri adım atarken gözlerine ulaşmadı. "Dışarı çıkmıyorsun. Daha derine iniyorsun."

Plastik bir oyuncakmışım gibi tekrar başımı salladım. "Evet. Yaklaşık bir yıllık bir eğitim olacak ve sonra ..." Sözcükler bir türlü gelmiyordu. "Ondan sonra nereye gideceğimi görecekiz."

"O zaman görecekiz." Saçlarını kulaklarının arkasına çekti ve okyanus esintisi saç tellerini yeniden savurdu.

"Fayetteville'de sizin baktığınız türden hukuk büroları olduğundan şüpheliyim." Ellerimi ceplerime soktum. "Muhtemelen tüm gösterişli firmalarla görüşüyorsun, değil mi? Yüksek maaşlı, yüksek katlı, yüksek nüfuzlu olanlarla."

"Evet, en çok etki yaratan firmalara, en büyük farkı yaratabileceğim yerlere bakıyorum ama Yapmak zorunda değilim." Geriye doğru bir adım daha attı, sonra bir adım daha, ta ki dalgalar ayaklarının üzerinden geçene kadar.

"Evet, biliyorsun. Asla seni geride tutan adam olmayacağım, Izzy. Asla istediği şey için her şeyden vazgeçmeni isteyen o pislik olmayacağım." Ayaklarımı kuma sağlamca basmaya devam ettim ve ona uzanmadım. "Sana evet demek, Fayetteville'e taşınmanı ve bir yılına orada bir muayenahaneye girmeni söylemek çok kolay olurdu. Sonra da sana toparlanıp benimle birlikte bir sonraki gönderilecekleri yere taşınmanı söylemek kolay olurdu. Seninle birlikte olmak kolay, aramızdaki bu şeyi yapmak kolay ..." Kuma baktım.

"Neden benim her zaman çok fazla kelimem oluyor da senin hiç yeterli kelimen olmuyor?"

Gözlerimi yavaşça onunkilerle buluşturmak için kaldırdığımda hüznü bir gülümseme ağzımı kapladı. "Çünkü biz birbirimizi dengeliyoruz. Ve bu, uğruna çalıştığın her şeyi elde edememenin sebebinin ben olduğumu fark ettiğinde gözlerindeki ışığın kızgınlığa dönüşmesini izlemeyeceğim anlamına geliyor. Seni hep geride tutarsam kendimle yaşayamam."

"Yani tüm alacağımız bu mu?" Kollarını iki yana açtı. "Hayatlarımızı asla paylaşamadığımız, kendimize ayırmak zorunda olduğumuz anlar mı?"

"Gökyüzü bulutsuz. Su kristal berraklığında. Sen de hayatımda gördüğüm en güzel kadınsın Isabeau. Elimizdeki tek şey buysa, o zaman oldukça harika."

Titrek bir nefes aldı. "Onunla sonsuza dek yaşamaktansa seninle bir hafta geçirmeyi tercih edeceğimi söylediğimi biliyorum."

Nefesimi tuttum.

"Ama sonsuza kadar beklemeyeceğim, Nate. Ya şansımızı deneyeceğimiz ya da birbirimizin gitmesine izin vereceğimiz bir an gelecek."

"Biliyorum." Bu bilgi beni kâbuslardan daha çok rahatsız ediyordu. "Çünkü sen ve ben asla sadece arkadaş olamayız."

"Biliyorum."

"Belki yapabilirsin," dedi ayak bileği derinliğindeki suyu tekmeleyerek. "Ama yapamam. Artık sana sahip olmanın nasıl bir his olduğunu biliyorum. Sana bakıp da seni istememeyi asla başaramayacağım."

Şu anda aramızdaki az miktardaki mesafe bile beni öldürüyordu. "Benim için de aynı şey geçerli."

Omuzları çöktü ve başını gökyüzüne doğru kaldırdı. "Neden zamanlamamız her zaman bok

mu?" "Çünkü sahip olmaya değeri hiçbir şey kolay değildir."

"Sadece... biz buradayken bunu düşüneceğine söz ver, tamam mı?" Bana tekrar baktı.

"Bir olasılıktan daha fazlası olursak nasıl olabileceğini bir düşünün."

"Evet. Bunu yapabilirim." Bunu onun bildiğinden daha fazla düşündüm ve hep aynı sonuca vardım, ama isteğini reddetmek imkansızdı.

Cevap gülümsemesi buna değdi. "Bir haftamız var. O yüzden buraya gel ve rüyalarımda gördüğüm gibi beni suda öp, Nathaniel Phelan."

Bana iki kez söylemesine gerek yoktu.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

IZZY

Kandahar, Afganistan
Ağustos 2021

Uykumda kaydım, sırt üstü döndüm. Başımın altındaki yastık sıcaktı ama yastık kılıfının kumaşı boynumun tabanını aşındırıyordu. Ama koku -metal ve nane ile karışık daha sıcak bir şey- beni tanıyarak iç çekmeme neden oldu.

Zihnim rüyayı kabul etti -her zaman olduğu gibi- ama ona sarıldım, onu kaybetmemek için daha derin uykuya dalmaya kendimi zorladım.

Parmaklar yanağımı hafifçe okşadı ve ben de okşamaya doğru eğildim.

"Uyan, Isabeau." Sesi beni kadife gibi sardı, tıpkı Fiji'de her sabah beni elleri ve ağzıyla uyandırdığında yaptığı gibi, içime girip ikimizi de eve getirmeden önce bedenimi ateşin zirvesine çıkardı.

"İstemiyorum," diye mırıldandım. Uyanırsam gitmiş olacaktı, bir gün daha nerede olduğunu merak etmek zorunda kalacaktım.

"Yapmak zorundasın," dedi usulca. "Neredeyse gitme vakti geldi."

"Her zaman gidiyorsun." Başımı daha rahat bir şekilde eğdim ve nefesimin tekrar derinleşmesine izin vererek uykuya geri döndüm. "Hiç kalmayı düşündün mü?"

"Sayılamayacak kadar çok kez." Parmaklarım saçlarımı karıştırdı. "Ama burada kalamayız.

Burada kalamayız.

gitmek için."

Hayal etmek istediğim şey bu değildi. New York'taki evime geri dönmek istiyordum.

Kapıyı açmak ve onu orada dikilirken bulmak istedim. Söylediğim her şeyi geri almak ve her şeyi farklı şekilde yapmak istedim.

"Izzy." Sesi hâlâ yumuşaktı ama daha ısrarcıydı.

Gözlerimi zorla açtım ve onun bana bakan görüntüsüyle ödüllendirildim. Tanrım, o gözlerle, o ağızla uyanmaktan daha iyi bir şey olamazdı, sert bir çizgi halinde olsa bile. "Hepimiz güneşin doğuşunu tercih etmeyiz, Nathaniel."

Ağzının bir köşesi sırtarak kalktı ve nabzım sıçrayarak beni tamamen uyandırdı. O ağzı öpmek, kendimi onun içinde kaybetmek, sadece Nate'in bana getirdiği o tatlı unutkanlığı hissetmek istedim. "Güneşin doğuşunu sevmiyor olabilirsin ama eğer uçaktan inişimizi kaçırırsak bir geceyi daha havaalanında geçirmek isteyeceğinden şüpheliyim."

Gözümü kırptım ve her şey geri geldi.

Kandahar'daydık ve bu cızırtılı kumaş Nate'in kamuflaj pantolonunun malzemesiydi. Ya başım kucagında uyuyakalmıştım ya da beni buraya, duvara yaslandığı yere taşımıştı. Kalbimin her atışı olduğum yerde kalmam için yalvarıyor, bana son bir haftadır sergilediği soğuk ilgisizlik olmadan baktığı her anı içime çekmemi istiyordu. Kendi öfke zırhım olmadan, beni uzak tuttuğu için onu suçlayamazdım. Kimseyi içeri almak Nate'in doğasında yoktu ve iş başa düştüğünde, bana en çok ihtiyacı olduğu anda onu yüzüstü bırakmıştım. New York'ta olanların sorumluluğu ikimize de aitti. "Bunun birlikte geçirdiğimiz en uzun süre olduğunu biliyor musun?"

Kaşları çatıldı. "Neredeyse. Fiji uçuşlarla birlikte dokuz gündü. Biz sadece sekizinci gündeyiz." "Fiji'yi daha çok sevdim. Kimse bize ateş etmiyordu."

"Kendini bir savaş bölgesine sürüklersen böyle olur, Iz. İnsanlar sana ateş eder." Elini uzattı, ben de tuttum ve ağrıyan kaslarımın itirazlarına rağmen doğruldum.

"Hiç uyuyabildin mi?" Boynumun arkasını ovuşturarak ve omuzlarımı yuvarlayarak sordum.

"Yeterince." Ayağa kalktı, kollarını gerdi ve dövmesinin kolunu dalgalandırdı. "Kuşlar havada. Onlar gelmeden önce yaklaşık kırk beş dakikamız var. Hadi seni buradan çıkaralım."

İkimiz de tuvaleti kullanırken on iki inç kuralından feragat etti ve daha sonra satranç takımı ve ayrılışımız hakkında zaten bilgilendirilmiş olan ebeveynleriyle kontrol ederken beni yakınımnda tuttu.

Umarım dünkü varışımızdan daha sorunsuz geçer.

Hava her geçen saniye endişeyle yoğunlaştı ve korku omurgamdan aşağı süzüldü, ama kızlar için gülümsemeye zorladım. Altısı da tıpkı kısa Skype seanslarımızdan hatırladığım gibiydi, meraklı ve eğlenceliydiler. Ayrıca kusursuz İngilizce konuşuyorlardı, bu da bana keşke lisede Fransızca dışında bir dil seçseydim de ben de aynı şekilde karşılık verebilseydim dedirtti.

Herkes eşyalarını toplarken Koç Niaz'a "Tüm vizeler bu zarfın içinde," dedim ve mühürlü büyük bir klasörü ona uzattım. "Onları kaybetme riskini göze almak istemedim."

"Teşekkür ederim. Ayrılırsak diye bunları ailelere dağıtacağım," dedi kısa boylu kadın, çantasını omzunda düzelterek ve köşelerinden kırışan sulu kahverengi gözleriyle bana gülümseyerek. "Sana asla yeterince teşekkür edemeyeceğim. Bunca yolu gelmek zorunda kaldığınız için üzgünüm ama-"

"Açıklamak zorunda değilsin." Duygularım hızlı ve ezici bir şekilde yükselirken boğazım kapanma tehlikesi geçirdi. Daha önce hiç bu kadar önemli bir şeyin parçası olmamıştım, yirmi sekiz yıl boyunca hiç bu kadar anlamlı bir şey yapmamıştım. "Sadece yardım edebilecek bir konumda olduğum için minnettarım," diyebilirdim, ellerini sıkarak.

Gray yaklaştı ve Nate'in omzuna doğru eğildi. "Beş dakika uzaklıktalar." Nate bana doğru baktı, ben de başımı salladım.

"Vakit geldi," dedi Nate, sesi bekleme alanını dolduruyordu. "On iki santim," diye hatırlattı bana, diğer operatörler kendilerine tahsis edilen aile birimlerinin sorumluluğunu üstlenip bir tanesini dışarıda kapıyı gözetlerken.

Bana çelik yelekli kaskı uzattı, ben de onu uykuda karışmış topuzumun üzerine giydim, sonra da aynı şeyi taktik yelek için yaptım. En azından onsuz uyumama izin vermişti.

Odadan çıkıp koridora ve merdivenlerden aşağı inerken bir yığın MRE'nin yanından geçtik. "Onları orada mı bırakmak istedin?"

Başını salladı, etrafımızdaki alanı incelerken yüz ifadesi tetikteydi. "Burada yeterince yiyecekleri yok. Temel olarak kesilmiş durumdalar."

"Ve onları öylece bırakacak mıyız?" Ona baktım ama iş modundaydı. Yanaklarını okşayan dokunuşlar ya da gülümsemeler yoktu. Bu, Nate'in eyalette görmediğim versiyonuydu.

"Herkes kurtarılmak istemez, Izzy." Terminal boyunca ilerlemeye başladığımızda tüfeğini kavradı.

"Burası bizim evimiz," dedi sağ tarafımdaki Afgan askeri. "Onu ölümüne savunacağız."

Ne diyeceğimi bilemediğim için sadece başımı salladım ve çıkışa yaklaştıkça çantamı daha sıkı kavradım. Dün sığındığımız kapının önünden geçtik. Havaya uçmuş olan pencereler çoktan kapatılmıştı.

Black ve diğer iki Afgan askeri tarafından korunan kapıya doğru ilerlerken Nate, "Nefes almaya çalış," dedi.

"Ya bize tekrar roket atmaya başlarsa?" Sesimi alçalttım, arkamızdaki kızların kendi helikopterleri için görevlendirildikleri gruplar halinde hareket ettiklerinin farkındaydım.

"Apaçileri getirmişler," diye hatırlattı Nate. "Eğer roket atmaya başlarsa, konumlarını ele verirler ve o zaman karşılığını on kat fazlasıyla alırlar." Kapıya ulaştığımızda çenesi büküldü ve durakladı. "Doğru, çünkü savaş mantıklıdır." Panik kalp atışlarımı hızlandırdı. Tamam, bu iş için biçilmiş kaftan değildim.

Bu. Bunu kendime itiraf edebilirim.

"Sadece benimle kal," diye emretti Nate yumuşak bir sesle. "Seni o helikoptere bindireceğim."

Bundan hiç şüphem yoktu. Dün patlamalar başlamadan önce içeri girebildiğimiz için ne kadar şanslı olduğumuzu da biliyordum.

"Eğer bu benimle kızlardan biri arasındaysa-"

Nate bana doğru döndü, çenemi baş ve işaret parmaklarının arasına aldı ve yüzümü kendisine doğru eğdi. "Ben o adam değilim." Bunu o kadar alçak sesle söyledi ki onu zar zor duydum, arkamızdaki ailenin duyamayacağını biliyordum.

"Hangi adam?"

"Otuz saniye," diye seslendi Gray grubumuzun sonundan.

"Onurlu olanı yapan adam," dedi Nate, gözleri benimkileri ararken. "Söz konusu sen olduğunda değil."

"Evet, öylesin," diye karşı çıktım.

Başını iki yana salladı. "Seninle benim aramda bir fark var, Iz. Her zaman da vardı. Dünyanın başına bir felaket gelmeden önce yirmi dört saatin olduğunu bilseydin, nereye giderdin?"

Gözlerimi kıptım. Dikkatimi dağıtmak adına bana sorduğu en tuhaf soruydu bu. "Serena muhtemelen rapor verecektir ve annemle babam da pek rahatlatıcı tipler değiller, o yüzden sanırım en iyi yapabileceğim yere giderim."

Alaycı bir gülümseme dudaklarını bükte. Bakışları ağızma kaydı ve çenemi bıraktı. "Evet. Aramızdaki fark bu."

Ne demek istediğini soracak vaktim olmadı. Rotorların sesi havayı doldurdu ve camdan baktığımda dört helikopterin piste indiğini ve iki helikopterin daha uçtuğunu gördüm.

"Gidin!" Nate omzunun üzerinden seslendi ve kapılar açıldı. Başka bir operatör ve Afgan askerleri tarafından içeri alındık.

Dün girdiğimiz aynı geçitten hızla aşağı inerken kalbim hızla çarpıyordu. Şimdi farklı görünüyordu. Daha uzun. Altında yürüdüğümüz kemerler bir şekilde daha az güzel ve daha ... açıktaydı. Ya da belki de değişen sadece benim onlara bakışımdı.

Pistin açık havasına çıktığımızda kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Betonda dün kesinlikle orada olmayan bir kraterin yanından geçtik ve kanım hızla akarak kulaklarıma hücum etti. Nate beni bu erken saatte güneşin henüz ısıtmadığı serin pistten geçirerek en uzaktaki helikoptere götürdü.

Kapı nişancısı bize el salladı ve Nate beni Blackhawk'a doğru kaldırarak içeri girmeye

zorladı.

Birincisi. Tartışarak zaman kaybetmedim. Her zamanki yerimi buldum ve onun yolundan çekildim.

Ama o takip etmedi.

Başım kapıya doğru savruldu. Nate pistte bekledi, terminale doğru bakıyordu. Nefesimi tuttum. Son yirmi dört saatin bana öğrettiği bir şey varsa, o da saniyelerin önemli olduğuydu.

Ve kalbim, o orada tamamen açıkta dururken her birini not etti.

Leylak, biri Kaameh'i taşıyan bir çift Afgan askerinin eşliğinde göründü. Onu kapının hemen içine bıraktı ve gitmesine izin verdi, ardından ailenin geri kalanı helikoptere bindi. Tam karşımdaki koltuklara oturdular, göğüsleri kabarmış ve gözleri büyümüştü. Öne doğru eğildim ve Kaameh'i Nate'in genellikle oturduğu pencere kenarındaki koltuğa oturttum, annesi ve babası da küçük kardeşini kendi koltuklarına oturtmak için uğraşıyorlardı.

Nate ve Lilac içeri tırmandılar ve Nate'in kalçası benimkine dokunduğunda tam bir nefes aldım, sonra bir tane daha ve bir tane daha, çok hızlı gelene kadar. O iyiydi. Biz de iyiydik.

Helikopter havalandı ve yer yarıldı.

Nate kucağıma uzandı ve elimi tuttu, parmaklarımı onunkilerle birleştirdi ve Kandahar'dan uçarken birbirimize sıkıca sarıldık. Uçtuğumuz her kilometrede nefes alış verişlerim düzene giriyordu. Bu anın uzun sürmeyeceğini, beni sonsuza kadar tutmayacağını biliyordum ve tutmadı da.

Eli serbest kaldı ve elimde olmadan bu kaybın yasını tuttum. Ama sol elimin bir nedenden dolayı çıplak olduğunu bilmiyordu.

Ve ona söyleyip söylemeyeceğime henüz karar vermemiştim, bilmek isteyip istemeyeceğini bile henüz anlamamıştım.

İndiğimizde kızlar bana sarıldılar ve hemen ardından aileleriyle birlikte havaalanına gitmek üzere ciplere bindirildiler. Kısa sürdü. Anticlimactic. Mükemmeldi.

Nate beni kendi cipimize götürürken, "Şu haline bak, bir fark yaratıyorsun," dedi.

"İyi hissettiriyor," diye itiraf ettim arabaya kayarak. "Muhtemelen yapacağım en iyi şey bu." Washington'da geçirdiğim tüm zamanın sonucu buysa, buna değerci.

Nate kapımı kapattı ve ön tarafa tırmandı. Elçiliğe giden yol boyunca gülümsedim.

Ancak kaotik lobiye girdiğimizde ve endişeli kalabalığın arasından devraldığımız cam cepheli konferans salonunun boş olduğunu gördüğümde gülümsemeyi bıraktım.

"Dickface'i bulup ona iyi olduğunu söylemen mi gerekiyor?" Nate görüş alanımı takip ederken sesi kesilerek sordu.

Binbaşı öne doğru yürüdü, ağzı sert bir çizgi halindeydi. "Ekibi dışarı çıkarmakla iyi iş çıkardınız." "*Ekibim* nerede?" Midem bulanarak sordum.

"Dışişleri Bakanlığı elçiliğin kısmen boşaltılması emrini verdi." Binbaşı önce Nate'e, sonra bana baktı. "Bunu söylediğim için üzgünüm ama ekibinizdeki diğer kişiler birkaç saat önce, burada olması planlanmayan kongre adayıyla birlikte ayrıldılar. Covington."

Yalpaladım ve Nate elini belime koyarak beni sabitledi. "Ne demek *gittiler*?" diye neredeyse hırlayacaktı.

"Senatörler seyahatlerini iptal ettiler ve uçağa bindiler," diye açıkladı binbaşı, yüzümü incelerken sesi yumuşuyordu. "Patronunuzu aramak isteyebilirsiniz."

Geride bırakılmıştım.

YIRMI İKİNCİ BÖLÜM

IZZY

Fiji
Haziran 2017

Su üzerindeki bungalovumuzun güvertesinde ayın su üzerindeki yansımasını izlemek kadar güzel bir şey yoktu. Omzumun üzerinden, açık çift kapının arkasından baktım ve burada geçirdiğimiz son beş gün içinde yatağın kendi tarafına dönüşen kısmında uyuyan Nate'in çıplak sırtının genişliğine baktım. Çarşafın üst kısmı sırtının alt kısmında, kışının nefis kıvrımının hemen üzerinde duruyordu ve komodinden gelen loş ışık, artık uykuda yatan kasların her bir çizgisine vuruyordu.

Peki, belki de bu dünyada aydan daha güzel bir şey vardı.

Esinti spagetti askılı, baldıra kadar uzanan geceliğimin ipeğini dalgalandırdı ve tekrar suya bakmak için Nate'ten uzaklaştım. Gecenin bir yarısıydı ve güvertemiz meraklı gözlerden korunuyordu - eğer yanımızdaki bungalovlarda uyanık biri varsa bile - ama Nate'in muhteşem, ağız sulandırıcı bir şekilde çıplak dolaşmakta hiçbir sorunu olmamasına rağmen, ben o kadar emin değildim.

Ben de uyuyamadım. Bedenimi coşkulu bir yorgunluğa sürüklemişti ama zihnim onun gözleri kapandıktan çok sonra bile dönmeye devam ediyordu.

Sadece iki günümüz kalmıştı.

İki gün sonra Amerika'ya geri dönecektik. Gerçeğe dönecektik. Birbirimize karşı nerede durduğumuzu ya da birbirimizi bir daha ne zaman göreceğimizi asla bilemediğimiz bir hayata. Çok yaklaşan her erkeği Nate olmadığı için uzaklaştırdığım bir hayata geri dönecektik.

Luke'tan ayrıldığımda kalp kırıklığımdan ağlamamıştım. Ağlamıştım çünkü onunla aylar geçirmiş ve sadece hoşlanmaya başlamıştım, utanç verici bir şekilde bir kenara atmak istediğim bir hoşlanmaya.

Aşk mı? Bu kelime hayatımdaki tek bir adama aitti ve ben ona sahip olamadım.

Tam olarak değil. Nathaniel'e umutsuzca, amansızca aşkıttım, sadece Nathaniel'e.

Ve beni içeri almadı. Sonsuza dek onun yörüngesinde tutuldum, yüzeyinin altında yattığını bildiğim hasarı bir anlığına görmeme izin verildi, ancak yaralarını toplarken uzaktan çaresizce izlemeye mahkum edildim.

Belki de yıllar önce beni kurtardığı içindi. Belki de sadece onun yanımdayken hissettiğim rahatlıktı, kendim olabilmemdi, sadece kendim ve bu fazlasıyla yeterliydi. Belki de annesinin cenazesinde bana bakış şekliydi, sanki onu boğmak için elinden geleni yapan okyanustaki tek tekne

benmişim gibi. Ya da belki de tek bir dokunuşla tüm mantıklı düşünceleri silme şekliydi.

Onunla ilgili kalbimi tutan her neyse, bu sadece Nate'le vardı. Ve sadece iki günümüz daha vardı.

Bunun bir saatini bile nasıl uyuyarak geçirebilirdim ki?

Kollarımı göbeğime doladım ve ihtiyacım olan cevapları verecekmiş gibi aya baktım. Kuzey Carolina'ya mı taşınmam gerekiyordu? Yılın sadece birkaç gününde onun yanında olabilmek için yapmak istediğim işten vazgeçmeli miydim, oysa onun istediği bu değildi?

Bir ses yatağa doğru dönmemi sağladı.

Nate'in vücudu sarsıldı.

Onu uyandırmamak için sessizce yürüyerek ona doğru ilerledim ve bir sorun olup olmadığını görmek için izledim. Yaklaşık bir dakika sonra dikkatlice yatağın kendi tarafıma oturdum, sonra da yatağı çok fazla sarsmamak için bacaklarımı yavaşça yukarı çektim.

Tekrar sarsıldı ve beni ürküten bir çığlık attı. Bir kâbus görüyordu.

"Nate." Ona doğru eğildim ve omzuna hafifçe dokundum. "Nate, uyan-" O kadar hızlı hareket etti ki kalbim durdu.

Nate'in üzerimde belirmesiyle aynı saniyede sırtım yatağa çarptı. Gözleri geniş ve yoğundu ve ön kolu-

Diğer eli yatakta bir şey ararken köprücük kemiğine bastırıyordu. "Nate!" Midem boğazıma düğümlenirken haykırdım.

Yüzünde dehşet çizgileri belirdi ve geriye doğru sıçradı, ağırlığını bir kalp atışından daha kısa bir sürede kaldırdı ve yatağın kenarına doğru çabaladı. "Oh kahretsin." Yüzünden kan akıyordu. "Izzy. Tanrım. *Izzy*."

Yatak başlığına yaslandım, aklım az önce olanlara yetişmek için deli gibi çalışıyordu.

"Çok özür dilerim." Elini bana uzanacakmış gibi kaldırdı, sonra tekrar indirdi. "Seni incittim mi?"

"Hayır." Yüzündeki kederli ifade kalbimi kırdı. "Ben iyiyim," diye söz verdim. Başını ellerinin arasına aldı. "Çok özür dilerim."

"Ben iyiyim, Nate. İrkildim ama iyiyim." Nabzım hızlandı ama sesindeki mutsuzluk karşısında göğsümün sıkışmasının yanında bu hiçbir şeydi. "Nate, bana bak."

Yavaşça başını kaldırdı, gözleri benimkilerle buluşmak için yükseldi.

"Bana zarar vermedin." Başımı salladım, mantığım şokun etkisinden sıyrıldı. "Kabus görüyordun ve ben seni korkuttum. Sana asla dokunmamalıydım. TSSB hakkında bunu bilecek kadar bilgim var ve ben sadece ... unuttum. Üzgün olan benim."

"Sakın *benden* özür dilemeye kalkma." Dizlerini göğsüne doğru çekti.

Yaklaştım ama yatağın ortasında durup ona yer açtım. "Beni boğmadın. Solunum yolumu kesmedin. Beni yere atmadın. Sen. Yapmadın. Yaralamadın. Beni."

Yataktan kaydı ve bir çift kuru mayo giydi. "Ve yapmayacağım."

"Bu da ne demek şimdi?" Kapılardan geçip güverteye çıkarken midem bulandı. "Nate!"

"Biraz uyu, Izzy." Yüzünü bana döndü ama geriye doğru yürümeye devam etti. "Ne kadar üzgün olduğumu bilemezsin."

"Sanırım biliyorum," diye başladım ama Nate dönüp güverteden aşağıdaki suya atladı. Tırabzana doğru koştum ama ay ışığı bile nereye fırladığını göstermiyordu. "Nate!" diye fısıldadım.

Etrafımızdaki kimseyi uyandırmamaya çalışarak elimden geldiğince yüksek sesle.

Ama ortaya çıkmadı.

Yirmi dakika boyunca güvertede bekledim.

Sonra bir on beş dakika daha yatakta bekledim. Ya da belki yirmi. Sonra sadece bir saniyeliğine gözlerimi kapattım.

Yavaşça uyandım ve kollarımı başımın üzerine uzattım, sonra ellerimi Nate'in vücudunu gözden geçirmek için aşağı indirdim.

Ama orada değildi.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve doğrulup yatağın boş tarafına baktım. "Buradayım," dedi Nate solumdan.

Sol tarafa baktım ve Nate'i köşedeki kanepede otururken buldum, o gün için giyinmişti bile. Gözlerinin altında gölgeler vardı.

"Bütün gece ayakta mıydın?" Yataktan kalktım ve kanepenin karşı tarafına geçtim.

"Ben ... sonra uyuyamadım." Sesi kesildi ve bakışlarını benimkilerden kaçırdı, sonra sehpanın üzerine eğildi ve bana bir kâğıt uzattı. "Her neyse, bir liste yaptım. Son birkaç gündür konuştuğumuz her şey burada."

Listeyi ondan aldım ve okudum. "Gelecek yıl Palau, ondan sonraki yıl Peru, sonra Borneo, Kanarya Adaları ve Maldivler."

"Bir şey kaçırdım mı?" Öne doğru eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı.

"Seyşeller," dedim.

"Tamam." Bana bir kalem uzattı. "Yaz."

Ondan kaleme baktım, sonra yavaşça aldım ve alttaki boşluğa *Seyşeller* yazdım, biraz fazla bastırdım ve kalemi kâğıda geçirdim. "Kahretsin."

"Gelecek yıl için uçuş rezervasyonu yaptırdım bile. Palau'yu istiyordun, değil mi?" diye sordu cep telefonunu masanın üzerine koyarak.

Nabzım sıçradı. Bununla ne yapmam gerekiyordu? "Yaptın mı?"

Başıyla onayladı. "Gelecek yılın Ekim ayı için hazırladım ama hangi firmayla çalışacağınıza ya da benim buralarda olup olmadığımıza bağlı olarak tarihleri değiştirebiliriz."

Başka bir deyişle, konuşlandırıldı.

Kâğıt ve kalemi telefonun yanına koydum ve bacaklarımı altına kıvrarak arkama yaslandım. Nate'in gözleri vücuduma bakarken ısındı ve bu bakışın ateşlediği arzusunun cevap veren uğultusunu görmezden gelmek için elimden geleni yaptım. "Biletleri nereden aldın? Hangi şehirlerden?"

Derin bir nefes aldı. "Benimkini Kuzey Carolina'dan aldım, seninkini ise New York'tan." Dudaklarım aralandı.

"Saat farkı bana yardımcı olduğu için Serena'ya mesaj attım ve istediğin firmanın orada olduğunu söyledi. Geçen yıl hakkında konuştuğun şirket."

Onunla birlikte olmak için Kuzey Carolina'ya taşınmayı düşünmemi bile istemedi. Bizi sadece böyle, hayatımı, kalbimi tüketen yılda bir kaçamak olarak tutmak istiyordu.

"Bu dün geceyle mi ilgili?"

"Sadece bu işi bitirdiğimizden emin olmak istedim." Yutkundu. "Bunu yapmak için yıllarca konuştuk ve yıllar sürdü. Artık birbirimizi görebileceğimizi biliyoruz."

"Sadece bir haftalığına olsa bile mi?"

"Bir hafta hiç yoktan iyidir," dedi.

"Peki ne kadar süre hiçbir şey bizim temel çizgimiz olmayacak?" Ondan biraz uzaklaşmak için ayağa kalktım. "Daha ne kadar burada bir hafta sonu, orada bir hafta çalmaya çalışacağız?"

"Mecbur olduğumuz sürece." Adımlarımı izledi, vücudu sakın ve hareketsizdi ama gözleri yaptığım her hareketi değerlendiriyordu.

"Bu bir cevap değil!"

"Sahip olduğum tek şey bu." Yani. Lanet olsun. Sakin.

Orduda ne kadar kalmayı planlıyordu? Bunun ona ne yaptığını göremiyor muydu? Ben görebiliyordum. Gün gibi ortadaydı.

"Dün gece hakkında konuşacak mıyız?"

"Bir kabus hakkında konuşmamızın anlamı yok," dedi, gözleri hareketlerimi takip ediyordu. "Ben görüyorum. Muhtemelen sen de görüyorsundur."

"Evet, ben de terapiye gidiyorum." Yatağın kenarına oturdum. "Lütfen bana biriyle görüştüğünü söyle." Elimi kaldırdım. "Ve sen sormadan söyleyeyim, hayır, beni incitmedin. Dün gece için kızgın değilim. Bana karşı kullanmadan önce elini keseceğini biliyorum."

Çenesi kilitlendi ve uzaklara bakarak açık çift kapının dışındaki manzaraya odaklandı. "Seçim için psikolojik değerlendirmeyi geçtim, yani görünüşe göre iyiyim. Rüyalarımı kontrol edemiyorum, Izzy. Ve bir psikiyatristle kâbuslar hakkında konuşmaya başladığım an, Özel Kuvvetler için Q Kursu'nu geçmeyi tamamen unutabilirim. Beni atarlar."

"Dün gece ne arıyordun?" diye sordum. "Beni altına aldığı anda elin bir şey arıyordu."

Yavaş bir nefes verdi ve ellerini kısa saçlarında gezdirdi. "Görevdeyken genellikle yastığımın altında bir silah bulundururum ve rüya görüyordum-" Başını salladı. "Bunun bir önemi yok. Ve dürüst olmak gerekirse, dün gece olanlar gibi şeyler, senin ve benim bu şekilde çalışmamızın birçok nedenine katkıda bulunuyor."

"Ama yok!" Yerimde duramayarak yatağı ittim. Sanki derimden çıkacakmışım gibi hissediyordum, sanki bedenim içimden geçen yoğun duyguları taşıyamıyordu. "Bu şekilde devam edersek bu gerçek bir ilişki olmaz, Nate."

"Öyle olduğunu hiç söylemedim." Ayağa kalktı ama bana yaklaşmadı, sadece odamızda bir ileri bir geri gezinmemi izledi. "Şansımızı kaybetmeyeceğimiz konusunda anlaşmıştık, hatırladın mı? Anlaşmıştık-"

"Üç yılda çok şey değişir," diye karşı çıktım. "Ben de o kadar zamandır bekliyorum, Nate. Üç yıl boyunca sürekli olarak çıktığım kişiyi seninle kıyasladım. Sürekli nerede olduğunu, *nasıl* olduğunu merak ederek. Beni içeri alıp almayacağını, konuşlandığında sana ne olduğunu anlatıp anlatmayacağını merak ederek."

"Bunların hiçbirini bilmek istemezsin." Ellerini ceplerine soktu, soğukkanlı ve sakın bir görüntü çiziyordu.

"Evet, tanıyorum! Bana gerçekten izin vermezsen seni nasıl tanıyabilirim ki?" "Beni herkesten daha iyi tanıyorsun-"

"Hayır, neyi *görmeme* izin verdiğini herkesten iyi biliyorum." Parke zeminde döndüm, sırtım kapıya dönüktü ve onunla yüz yüze geldim.

"Sana ne söylememi istiyorsun, Iz?" Başını yana eğdi ve zaman zaman gördüğüm o maske - annesinin cenazesinde taktığı maske- ortaya çıktı. "Orada olduğum kişi, seninleyken olduğum kişi değil. O adamı tanımanı gerçekten istemiyorum."

"Bu da ne demek şimdi?" Bu kadar sakın görünmesinden nefret ediyordum, sanki mücadele

etmiyordu.

Aramızdaki sürekli mesafeyle -gerçek bir ilişkiye ne zaman sahip olabileceğimize dair sürekli hareket eden gol çizgisiyle.

"Bu benim ... olduğum anlamına geliyor." İç çekti. "Ben etkili bir bölümlere ayırıcıyım. Orada olanları ülkedeki hayatımdan nasıl ayıracağımı öğrendim. Yıllar önce bahsettiğin başa çıkma mekanizmalarından biri bu, hatırladın mı?"

Yaptım.

"Peki ya hepinizi tanımak istersem?"

"Yapamazsın." Kesin bir ifadeyle başını salladı. "Var," diye karşı çıktım.

"Hayır. Sen. Yapma. Bu pisliği bir kapak altında tutabilmem seni dışarıda bırakmak için değil, İz, seni korumak için. Her şeyle uğraşmak zorunda kalmamalısın."

"Yanında olacağıma güvenmediğin için mi?" Ona iki adım daha yaklaştım. "Annenin cenazesinde oradaydım. Bana ihtiyacın olduğunda ortaya çıktım."

"Yaptın ve bunun için sana yeterince teşekkür etmediğimi biliyorum-"

"Bana teşekkür etmene gerek yok, Nate. Orada olmak istiyorum! Tanrım, anlamıyor musun? Acı çektiğini bilirsem uzak durmamın mümkün olmadığını anlamıyor musun?"

"İşte *tam da bu* yüzden sana söylemedim." Sesi yükseldi. "Yaptığım ve yapacağım şeyleri bilmek istemezsin. Bana asla aynı gözle bakmazsın. Bir kâbustan irkilerek çıkmanın kötü bir şey olduğunu mu sanıyorsun? Kötü değil. Artık Özel Kuvvetler'e girdiğim için daha fazlasını bilemeyeceğinden bahsetmiyorum bile. Çoğunlukla gizli. Izzy, hayatımdaki tek iyi ve bozulmamış şey sensin. Bildiğim tek huzur sensin. Mecbur kalmadığım halde seni neden bir bok fırtınasının içine sürükleyeyim ki?"

"Yani, neler yaşadığını asla bilemeyecek miyim? Sana nasıl yardım edebilirim?" Yumruklarımla birlikte göğsüm de sıkıştı.

"Neden isteyesin ki?"

"Çünkü sana aşığım!" Bağırdım, sonra nefes nefese kaldım ve iki elimle ağzımı kapattım. Kahretsin, bunun ortaya çıkmaması gerekiyordu.

Gözleri parladı. "Isabeau, hayır."

Bungalovdan çıkıp güverteye doğru geri geri giderken yanaklarım sıcaktan yanıyordu. Hemen şimdi uçtan atlayıp yüzmeye başlarsam, öğleden sonra bir sonraki adaya ulaşabilirdim. Bu konuşmanın geri kalanından kaçabilirdim.

"Beni sevemezsin," dedi, beni takip ederken başını sallayarak. Yüzündeki ifade tam bir yıkımdı.

"Ve bana nasıl hissedeceğimi söyleyemezsin!" Sırtım korkuluklara çarptığında gidecek başka yerim yoktu. "Bunu söylediğimi görmezden gelemez miyiz?"

"Hayır." İlerledi, ancak beni kafese koyduğunda durdu, bir eli iki yanımdaki korkulukları kavradı.

"Neden olmasın? Birlikte olmadığımız zamanlarda olan her şeyi görmezden gelmemi istiyorsun. Bana mektuplar ve e-postalar aracılığıyla söylemeye tenezzül ettiğin şeylerle yaşamamı istiyorsun." Çenemi kaldırdım ve ona ters ters bakmaya çalıştım ama gözlerindeki endişe ve kaygı öfkemi azalttı.

"Çünkü biz birlikte değilken olan her şey saçmalıktır," dedi. "Bu gerçek." Elimi kaldırdı ve göğsüne koydu. "Benim yaşadığım gerçeklik bu."

Kalbi parmaklarımın altında düzensiz bir şekilde atıyordu. "Ama yine de seni sevmeme izin veriyorsun."

Başını iki yana salladı. "Yapamazsın, İz. Yapamazsın işte. Senin için yeterince iyi değilim, henüz değil. Dün gece olanlara bak. Bir kâbus gördüm ve kolumu sana uzattım-" Sertçe yutkundu. "Bak,

Sadece korkmuyorum. Elimizdeki tek şansı mahvetmekten korkuyorum. Gerçek mi istiyorsun? Ben de öyle hissediyorum. Seni kaybedemem." Gözleri gözlerimi aradı ve göğsümde görmezden gelmeye çalıştığım bir çatlak hissettim, çok yakından bakarsam kalbimde bir fay hattı bulacağımı biliyordum.

"Ama sen de bana gerçekten sahip olamayacaksın," diye fısıldadım. İşte o zaman anladım. O kendi yolunu seçmişti ve benim onu takip etmeme izin vermeyecekti. Öyle ya da böyle her zaman savaşta olacaktı ve benim kaderim, eğer seçersem, onun altı yıl önce o uçakta tanıştığım çocuktan, yıllar ve yıllar süren savaşın onu dönüştüreceği şeye yavaşça dönüşmesini izlemek olacaktı.

Kalbimdeki o çatlak acı verici bir sarsıntıyla genişledi.

"Bana ne verirsen onu alacağım." Yüzümü ellerinin arasına aldı ve ruhuma baktı. "Ve birbirimize verebileceğimiz her şeye sahip olacağız." Başını yavaşça eğerek kendi başını benimkine bastırdı. "Sana sadece sahip olduğum şeyi verebilirim, Izzy. Yeterli olmadığını biliyorum ama sahip olduğum tek şey bu."

Dudakları dudaklarıma değdi ve eridim.

Boku yemiştim. Tek gereken buydu, ağzının bir dokunuşuydu ve ben onun olmuştum. Çünkü ne kadar yanlış olursa olsun, onu o kadar çok seviyordum ki Nate söz konusu olduğunda her şeyi kabul etmeye hazırdım.

Sonraki iki gün boyunca bana vereceği her şeyi aldım ve sonra DC'ye döndüm, New York'ta teklif aldığım iş için hazırlandım ve onu Palau'da görmek için gün saydım.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

NATHANIEL

*Kabil, Afganistan
Ağustos 2021*

Mümkün olduğunca yumuşak bir şekilde ifade etmek gerekirse, ülke parçalanıyordu.

Ve Isabeau gitmeyi reddetti. Bu seçeneği kaybetmek üzereydi.

Kabil'e döneli yirmi dört saat olmuştu ve elçilik ancak kaos olarak adlandırılabilir bir duruma düşmüştü. Duvarların içinde sığınacak bir yer ya da ülkeden çıkış yolu arayan her bir kişiye karşılık, kapıların dışında giriş talep eden on kişi vardı. Havaalanında kurulmakta olan geçici alanın neye benzediğini ancak hayal edebilirdim.

Stoklanmış barut fiçilerinden oluşan bir dağın ortasındaydık ve yanan fitilin titrek alevinin bize doğru ilerleyişini izliyorduk. Yıkım çok yakındı. Sadece ne zaman olacağı önemliydi.

"Herat," dedi Webb, elçiliğin bodrum katında el koyduğumuz konferans odasının duvarına yansıtılan, düşmüş vilayetin güvenlik kamerası görüntüsünü işaret ederek. Birimiz hariç hepimiz öğlen brifingi için toplanmıştık. Graham benim emrimle Izzy'nin yanında kalıyordu. Webb tıkladı ve aynı sahneyi farklı bir eyalette gösteren bir sonraki resim belirdi. "Lashkar Gah, yani bildiğiniz gibi Helmand'ın tamamı artık Taliban'ın elinde."

Çenem sıkıştı.

Konferans masasının etrafında zaten gergin olan atmosfer bir kademe daha yükseldi ama kimse tek kelime etmedi. Hepimiz hükümetin ne kadar süre kontrolde kalacağına dair ilk tahminlerin çok cömert olduğunu bilecek kadar ülkede zaman geçirmiştik, ancak bizim gözetimimizde dağılmasını izlemek kelimelerin ötesindeydi.

"Listeye Kandahar'ı da ekle," dedi ve tekrar tıkladı. Ekranda aynı görüntülerden daha fazlası belirdi. Afganistan'ın en büyük üç şehrinden ikisi artık Taliban'ın elindeydi.

Havaalanındaki özel hareketçiler-

"Birim 03?" Parker karşımdaki koltuğunda öne doğru eğilirken tam da benim düşüncelerimi dile getirerek sordu. Siyah bıyığının seğirmesi tedirginliğinin tek işaretiydi.

Webb, "Şimdilik havaalanını tutuyoruz," diye cevap verdi. "Ama durum pek iyi görünmüyor. Yolları kesildi ve tek tahliye yolu hava. Yiyecek ve mühimmatları da azaldı."

"Yani kısaca, sıçtık," dedi Black. "Boku yediler."

Webb, "Afgan Özel Kuvvetleri bir şey üzerinde çalışıyor," diye cevap verdi. "Eğer

emirlerimiz değişirse

sana haber veririm."

Bu da bir bok yapmamıza izin verilmeyeceği anlamına geliyordu. Çenem sıkıştı. Sıkışmışlardı, etrafları sarılmıştı ve açlıktan ölüyorlardı.

"Devam edelim..." Webb kaç vilayetin düştüğünü gösteren bir sonraki resme tıkladı ve Kandahar'daki durumla ilgili hislerimi alıp ait oldukları yere, kafamın dışına ittim. Taliban'ın geri aldığı her vilayet kırmızıyla vurgulanmıştı ve bir ton kırmızı vardı.

Torres arkasından, "Bir foto muhabiriyle aramızda çok fazla kırmızı var," diye mırıldandı. Be

n. Sanki hatırlatılmaya ihtiyacım varmış gibi.

"Dün gece itibariyle üç bin askerimiz yolda ve hepsi sivil, Afgan müttefiklerimiz, ve diplomatlara ayrılmaları talimatı verildi." Bana doğru baktı ve ben de ne demek istediğini anlayarak başımı salladım. "Elimizdeki bilgilere göre bugün bin kişilik ek bir Seksen İkinci Hava İndirme Birliği'ne yetki verilecek. Havaalanının güvenliğini sağlamak öncelikli hedefimiz."

Bir sonraki fotoğraf, havaalanının dışında artan kalabalığı gösteriyordu.

Evet, o sigorta bize doğru geliyordu.

Webb sözlerine şöyle devam etti: "Son iki günde kırk altı uçuş gerçekleşti ve gördüğünüz gibi talep arzdan oldukça yüksek."

Elston elini sakalına sürterek, "Lanet olası Saygon," diye mırıldandı.

Su şişeme uzandım ve boğazımdaki endişe düğümünün daha da büyümesine izin vermeyerek içtim. Izzy dışarı çıkmak zorundaydı. Uçağa bindiğinde yapılması gerekenlere konsantre olabilirdim.

"Ve sonuncusu ama en önemlisi." Webb bir sonraki fotoğrafa tıkladı; Kabil'in insansız hava aracıyla çekilmiş, şehre giden sıkışık yolları gösteren ve küçük vilayetin dış çeperinde Taliban tarafından ele geçirilmiş kontrol noktalarını işaretleyen bir üstten çekim. "Düşman kapılara yaklaşıyor. Başkan Gani'nin artık kontrolü elinde tutmadığını söylemek yanlış olmaz."

Kandahar'la aynı pozisyona düşmek üzereydik.

Sandalyeler gıcırıyor, bedenler etrafımda ağırlık değiştiriyordu. "Mezar-ı Şerif mi?" diye sordum.

Webb, "Beklemede," diye yanıtladı. "Ama ne kadar süreceğinden emin değiliz." Buradaki her şey hakkında genel bir fikir birliği varmış gibi görünüyordu.

Webb emirleri dağıtırken, "Kongre ekiplerinin çoğu tahliye edildiğine göre görevimiz değişecek," dedi. Birim, bizim için yeni bir şey olmayan dörder kişilik mangalara ayrıldı; bazıları tahliye için yüksek değerli kişilere, diğerleri de çeşitli görevlere atandı.

Brifing sona erdi ve herkes ayağa kalktı.

"Yeşil," dedi Webb sandalyemi iterken ve ben başımı salladım, diğerleri odadan çıkarken geride durdum. Tekrar konuşmadan önce kapı kapandı. "Bayan Astor'la ilgili olarak."

"Onu ilk uçağa bindireceğim."

"Senatör Lauren'in kalma ve büyükelçiye yardımcı olma talebi kabul edildi." Bir kaşını kaldırdı.

"Onu öldüreceğim." Burnumun kenarını ovuşturdum.

"Senatör Lauren bu talebi asilce buldu ve Bayan Astor'u zamanı geldiğinde güvenli bir şekilde dışarı çıkarabileceğimiz sürece kabul etti ve sanırım ikimiz de zamanın hızla yaklaştığı konusunda hemfikiriz. Oh, bir de kızların satrancıyla bize sunulan bariz fırsatı değerlendiremediğimiz için, yardımcısının gayretle çalışırken birkaç kare fotoğrafını çekecek bir

fotoğrafçı bulabilirsek

takım.

" "Doğru." Lanet olası politikacılar ve onların lanet olası halkla ilişkileri.

Dizüstü bilgisayarını kapattı ve projeksiyon boş mavi bir ekrana dönüştü. "Yapmam gereken bir şey var mı?"

Sorumlunuzun parçalanmakta olduğu aşikâr olan bir ülkede neden kalmak istediğini biliyor musunuz?" "Kız kardeşi Mezar-ı Şerif'te görev yapan bir foto muhabiri." Dört gün boyunca sakal bırakmışım. "Bayan Astor, kendisi gibi Bayan Astor olan kız kardeşi gelene kadar ayrılmak istemiyor ve inatçılık bu ailede genetik bir özellik gibi görünüyor ve Serena'nın tercümanının vizesi henüz onaylanmadı."

"Hmm." Gözleri hafifçe kısıldı, bu da tecrübelerimden bildiğim üzere bilgiyi aldığı ve görevi nasıl etkileyeceğini hesapladığı anlamına geliyordu. "Kızgın bir senatörle uğraşacak ya da Taliban'a yeni bir YouTube malzemesi verecek havada değilim."

"Ben de." Bu onun başına gelmeyecekti.

Başını salladı. "Her zamanki ekibinizi yanınızda tutun. Her iki kız kardeşi de dışarı çıkarmak güzel olurdu, özellikle de yüksek profilleri göz önüne alındığında, ama önceliğimiz genç olan."

"Not edildi." Göğsüm sıkıştı. Serena'yı önemsiyordum ve onu geride bırakmak istemiyordum ama onun için Izzy'yi feda edemezdim. Sorun Izzy'nin bunu kabul etmemesiydi.

Webb'i arkamda bırakıp dışarı çıktım ve Torres'i kapının dışında duvara yaslanmış beni beklerken buldum.

"Nasılsın?" diye sordu, loş koridorda benimle birlikte adım atmaya devam ederek. "İyiyim. Anlayamıyor musun?"

"Üzerlerinden daha az endişe saçan hava trafik kontrolörleri gördüm, ama eğer iyi olmak istiyorsan ..." Omuz silkti.

"Evet," diye homurdanarak merdivenlerden kalabalık lobiye çıktım ve Izzy'nin süitine doğru ilerledim. Konferans odası elçilik personeli tarafından ele geçirilmişti, hepsi de vizeleri tamamlamak için ellerinden geldiğince çok sayıda mülakatı işleme koymak için ellerinden geleni yapıyordu.

Graham kapısının önünde nöbet tutuyordu ve benim ona doğru yürüdüğümü görünce kara kaşları havaya kalktı.

Graham, Izzy'nin kapısına yan gözle bakarak, "Webb'e danışmak isteyebilirsin ama sanırım oraya girdiğin için iki kat yakın tehlike ücreti alacaksın," dedi.

"Ben de sana tekrar bakmanı söylüyorum!" diye bağırdı, sesi kapıdan içeri taşıyordu.

"Gördün mü? Gerçek mermi ateşlediğinden oldukça eminim."

"Beni korkutmuyor," diye yalan söyledim, ağzımın bir köşesi kalktı. "Diğerlerini buraya getir. Hâlâ Astor görevindeyiz," diye emrettim.

"Hallediyorum." Havalandı.

Derin bir nefes aldım ve odaya girdim. Izzy sabit telefonu kanepede oturduğu yere sürüklemişti, önündeki masanın üzerine dosyalar yayılmıştı.

Izzy başını kaldırıp bana bakma zahmetine bile katlanmadan, "Ben de sana o formun teslim edildiğini söylüyorum, o yüzden bir daha bak," diye tersledi. "Taj. T-A-J Barech. Başvurusunu Nisan ayında yaptı."

Serena'nın tercümanı.

Sol tarafındaki pencere pervazına oturdum, hem onu hem de kapıdan ona doğru gelenleri görebiliyordum.

"Evet, sırada on sekiz bin başvuru olduğunu biliyorum." Izzy hâlâ parmaksız olan eliyle

ahizeyi sıkıca kavradı ve saçını çekerek bir omzunun üzerinden geçirdi.

Az önce boynunda ortaya çıkardığı küçük deri şeridi anında dikkatimi çekti.

Boynunu öptüğümde çok hoşuna gitmişti.

Dickface ile aralarında ne olmuştu da nişanlısı olmadan uçup gitmişti? Yoksa bu terim artık onlar için geçerli değil miydi? Kendime sormayacağıma, beni ilgilendirmeyen şeylere burnumu sokmayacağıma söz vermiştim ama bu Izzy'ydi.

"Ve bunu anlıyorum," diye devam etti, sağ elinin parmaklarını kanepenin kenarına vurarak. "Ama bunları olabildiğince hızlı bir şekilde işleme koymak sizin için ne kadar zorsa, şu anda Afganistan'da oturan ve vizenizin tahliye için zamanında işleme konması için dua eden ABD kuvvetleriyle alenen çalışan bir tercüman olmanın çok daha zor olduğuna sizi temin ederim."

Kahretsin, kızgınken çok güzeldi. Öfkesinin bana yönelmediğine sevinmiştim.

Henüz.

"Hayır, rahatlamayacağım ve sizi Washington'daki rahat ofisimden aramıyorum. Elçilikteyim. Kabil'de." Ahizeyi kulağından çekti ve gözlerini kapatarak derin bir nefes aldı. "Benim devralmamı ister misin?" Ben teklif ettim. "Odadaki eğitimli katil benim, unuttun mu? O değil.

Dışişleri Bakanlığı'nı katletmekle takdire şayan bir iş yapmıyorsunuz."

Bana ters ters baktı ve telefonu tekrar kafasına götürdü. "Oh, bulmuşsun. Güzel. Bana gecikmenin ne olduğunu söyleyebilir misiniz? Çünkü elimde onun tamamlanmış dosyası var." Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Neyi kaçırıyorsun?" Masanın üzerindeki dosyayı karıştırdı. "Askerlik kaydı burada. Çeşitli birlikler için on iki yıl tercümanlık yapmış-" Omuzları düştü.

Pencere pervazından kalkıp onun yanına gittim ve omzunun üzerinden dosyayı okudum.

"Tavsiye mektubu." İçini çekti, kâğıtları tekrar karıştırdı. "O da burada değil.

Bunlardan birini almak ne kadar zor olabilir ki?" Midem bulandı.

Yeterince zor.

"O aramayı hoparlöre almak isteyeceksin," dedim usulca. "Çünkü yapabileceğini düşünüyorsun-"

"Size bir general ya da bayrak subayı lazım," diye cevap verdim. "Bunlardan birini tanıyor musunuz?"

Ağzı kapandı ve hoparlörün düğmesine basıp ahizeyi yerine koydu. "-ve o mektubu alana kadar işlemlerimiz durmuş durumda, Bayan Astor." Adamın amiri ses tonu tüylerimi diken diken etti. "Ve onun önünde evrakları tamamlanmış binlerce kişi var. Tavsiye mektubunu gönderebilseniz bile, onu listenin başına taşımak haksızlık olur ve mülakat randevularının azlığı göz önüne alındığında-"

Izzy, yanaklarında renk yükselirken, "Lanet olası mülakatı çözebilirim," diye araya girdi.

"Önümüzdeki birkaç saat içinde tavsiye mektubunu size ulaştırabilirsem, dosyasını işleme koyabilir misiniz, yoksa koymaz mısınız?" diye sordum.

"Özür dilerim ama kiminle konuşuyorum?" diye sordu adam.

"Başçavuş Green," diye cevap verdim. "Müşterek Özel Harekât Komutanlığı'ndanım."

Izzy'nin bakışları benimkilere kaydı.

"Mektup elinizde olsaydı dosyayı yirmi dört saat içinde işleme koyabilir miydiniz?" Kollarımı göğsümde kavuşturarak sordum.

"Affedersiniz, yirmi dört saat içinde buraya bir mektup getirebileceğinizi mi ima ediyorsunuz?" Sesinde alaycılık vardı. "Çünkü şu anda burada biraz bunalmış durumdayız ve bir mektubun sihirli bir şekilde ortaya çıkıp çıkmayacağını görmek için bir dosyayı arka planda tutacak zamanım yok."

"Size en kısa sürede ulaştırabilirim-" Saatimi kontrol ettim ve zaman farkı hesaplamalarını

yaptım. "İki saat. Dosyayı görüşme statüsüne geçirebilir misin, geçiremez misin?"

"Eğer gelirse." Eğer göz devirmek sözlü olsaydı, bu bir söz olurdu. "Gönderdiğinizde dair dosyaya not düşeceğim. Hangi birimden olduğunuzu söylemiştiniz?"

"Bragg'den Otuz Üçüncü Lojistik Grubu."

Izzy'nin ağzı açık kaldı.

"Lojistik, ha?" Hoparlörden daktilo sesi geliyordu. "Evet, bizi bilirsin. Her zaman işleri halleden biziz." "Doğru. Peki bu mektubun kimden gelmesini bekleyebilirim?"

"Senin maaş seviyenin çok üstünde biri," diye cevap verdim. "E-postasını aldın mı?" Izzy'ye sordum. Başını salladı.

"Güzel, o zaman burada işimiz bitti." Düğmeye bastım ve aramayı sonlandırdım.

"Ne yapacaksın?" Barech'in dosyasını kapatıp elime aldığımda Izzy sordu.

"Çözebileceğim tek sorunu çözeceğim." Dosyayı kapıya götürdüm ve açtığımda Graham, Parker ve Elston'ın çoktan beklediğini gördüm. "Bunu Apex'e götür," dedim Elston'a, kızıl saçlıya dosyayı uzatırken Webb'in çağrı işareti atıfta bulunarak, "ve ona bir tavsiye mektubu için generali uyandırmasını istediğimizi söyle."

"Yapacağım." Dosyayı aldı ve koridorda gözden kayboldu.

"Çavuş Black." Sıhhiyecimize baktım. "Burası ile Mezar-ı Şerif arasındaki tüm kontrol noktalarının durumunu ve hangilerinin Amerikalı bir foto muhabirinin ikna edilmesine gerek kalmadan geçmesine izin vereceğini öğrenmem gerekiyor."

"Tamamdır." Bir kez başını salladı ve Elston'ın gittiği yöne doğru yola koyuldu.

"Çavuş Gray, Serena Astor'un eline güvenilir bir cep telefonu verebilecek birini bulun." Denemeye değerdi.

"Tamamdır." Altımızdaki kargaşaya rağmen koridoru boş bırakarak ters yöne gitti.

Izzy'nin odasına geri dönüp kapıyı kapatırken farkındalık kollarıma sıçradı.

"Sorun nedir?" Izzy ayağa kalkarken şal tarzı bluzunun hatlarını düzelterek sordu. Zümrüt yeşiliydi ve gözlerindeki derinliği ortaya çıkarıyordu ama bu gözlemimi kendime sakladım.

"Bu beş dakika mı?" Dokuzuncu gündeydik. Birlikte geçirdiğimiz üst üste en fazla gün için resmen berabere kalmıştık. "Hiçbir şey."

"Ve bu senin için endişe verici." Çıplak ayakla mutfığa doğru yürüdü ve buzdolabından iki şişe su çıkardı, sonra birini bana fırlattı. Ben de yakaladım. İtiraf etmeliyim ki, bana kızgın olduğunda bile her zaman beni düşünmesi hoşuma gitmişti. "Anlayabiliyorum, çünkü tam şurada sıkışmış bir bakış var." Kaşlarının arasındaki noktaya dokundu. "Bu senin ifaden."

"Söyleyecek bir şeyim yok. Yıllar önce beni dövdüler." Gözlerimi onun boğazının çalıştığını görmekten alıkoymak için bardağın kapağını çevirip bir yudum aldım. Boynunda beni neredeyse çılgına çeviren şey neydi?

"Hmm." Elindeki şişeyi tezgâhın üzerine bıraktı. "Sanırım seni *onlardan* daha iyi *tanıyorum*. Şimdi sorun nedir? Bilirsiniz, bariz olanın dışında."

"Hükümetin ordu tarafından devrildiği bir dönemde ikamet yeri olarak Kabil'i seçmiş gibi görünmenizden mi bahsediyorsunuz?" Kendi şişemi yere bıraktım ve süitin ortasına doğru yürüdüm, böylece onu tezgâha kaldırıp bir zamanlar beni sevdiğini hatırlayana kadar öpmek gibi aptalca bir şey yapmayacaktım.

"Evet. Onun dışında." Kışını kanepenin koluna yasladı. "İçimde bir his var." Omuz silktilim.

"Oh, duyguları tartışmaya mı geçtik? Bak ne kadar olgunlaştık." Dudaklarında bir gülümseme belirdi.

Alaycı olduğu belli olan bu söz sinirlerine dokunmuştu. "Hatırladığım kadarıyla, son karşılaşmamızda hislerine tamamen açık olan bendim."

"Ve hatırladığım kadarıyla, ikimizin de burada işlerimizi yapabilmesi için geçmişimizi görmezden gelmemi isteyen sendin." Bacaklarını uzattı ve ayak bileklerini çaprazladı.

"Evet, bu her geçen saat daha da zorlaşıyor," diye itiraf ettim, pantolonunun kalçalarını, uyluklarını nasıl sardığına bakmayı reddederek. Pencereleden aşağıdaki avluya bakmak için odayı geçerken ona "Fırtına öncesi sessizlikteyiz," dedim. Artık huzurlu ya da sanatsal hiçbir yanı yoktu. Bir ağıla, çaresiz insanların dolambaçlı bir sıra oluşturduğu başka bir bekleme odasına dönüştürülmüştü.

Yüzümü ona döndüm ve kendimi yaklaşan kavgaya hazırladım. "Burası havaya uçmak üzere. İz.

Kalamazsın."

"Gittiğini görmüyorum," dedi omzunun üzerinden rahatça.

"Biz aynı değiliz."

"Farkındayım." Gözlerini kaçırdı.

"Senatör, güvenliğinizi sağlayabildiğimiz ve sizi dışarı çıkarabildiğimiz sürece kalmanıza izin verdi." Kendimi onun görüş alanına sokarak hareket ettim. Bana öyle bir baktı ki, keşke çelik yeleşimi giyseydim dedim. "İz, bu sınırı zorlamaya rahatsız edici derecede yaklaşıyor. Haritaları gördüm. Yarına kadar Kabil bu ülkeden tek çıkış noktası olacak."

Titrek bir nefes aldı ve omuzlarını dikleştirdi. "O zaman zaten burada olmamız iyi bir şey, değil mi? Kız kardeşim olmadan gitmiyorum."

Çenem büküldü. "Serena'yı çıkarmak için elimden gelen her şeyi yapıyorum ama emirlerim *senin* için. Ve zamanı geldiğinde, bana gitmeye hazır olduğunu söyleyen de söylemesen de seni bir uçağa bindireceğim." "Ne yapacaksın, Nate?" Kollarını kavuşturarak ayağa kalktı. "Beni omzunun üzerinden atıp

ve beni tekmeleyerek ve çılgılık atarak mı taşıyacaksın?"

Ayak parmağımızın ucuna gelene ve bana bakmaya devam edebilmek için arkasına yaslanmak zorunda kalana kadar ilerledim, onun alanını tüketiyordum. "Eğer mecbur kalırsam, evet. Seni güvende tutmak için ne kadar ileri gidebileceğimi tahmin bile edemezsin."

"Çünkü ben senin görevimim." Bu ifade bir suçlamaydı.

"Çünkü seninle tanıştığımdan beri yaptığım tek şey bu, Isabeau." Ellerim ona dokunma, onu kendime çekme ve gitmesi için yalvarma isteğıyle kıvrıldı.

"Sahip olduğum tek şey o, Nate." Aramızdaki hava her zaman olduğu gibi gerilirken o da kendini tuttu. "Ben ailem için bir ödölüm, senin için bir hatırayım ve ..." Sol elinin boş parmağını ovuşturdu. "Serena bu dünyada koşulsuz olarak yanımda olan tek kişı, beni asla terk etmeyen tek kişı ve onu ölüme terk edersem lanetleneyeceğim. Eğer gidersem, burada onu önemseyen kimse kalmaz. İkimiz de ona ne olacağını biliyoruz."

"Onunla birlikte ölmeyi mi tercih edersin? Çünkü bu çok gerçek bir olasılık. Geçmesi gereken dört yüz milden fazla düşman bölgesi var ve bu da gitmeyi kabul ederse. Elimizdeki tüm hava kaynakları kullanılıyor. Ona bir Uber çağırıp gönderemem ve bekleyemeyiz. Bekleyemezsiniz."

Alt dudağı titredi ve ben bir küfür mırıldandım. "Bir günü hak ediyorum," dedi sonunda.

"Bir gün mü?" Tekrar ettim.

"Seni bekleyerek geçirdiğim onca yıl için bana verebileceğin en az şey, gidip gitmeyeceğini görmek için lanet olası bir gün. Yirmi dört saat."

Bana tokat atmış gibi doğruldum ve bir adım geri çekildim.

"Özür dilerim." Gözleri irileşti ve eliyle ağzını kapattı. "Nate, özür dilerim.

Bu yanıştı."

"Ve eğer yirmi dört saat içinde burada olmazsa, baş belası olmayı bırakıp gitme konusunda benimle kavga etmeyi kabul edecek misin?"

"Ekibiniz benimle gelecek mi?" Gözleri yalvaran bir ifadeye büründü, o kadar tanıdıktı ki deya vu yaşadım.

"Yapamayacağımı biliyorsun."

Ve işte oradaydı. Eninde sonunda yüzünde hep gördüğüm ifade. Hayal kırıklığı ve sefalet. "Burası patlarken sen burada kalacaksın."

"Dikkatli ol, Iz. Bana ne olacağını umursuyormuş gibi konuşuyorsun." Aramıza biraz mesafe koydum. O da peşimden geldi. "Sana ne olduğunu *her zaman* önemsedim!"

Yapmadığı zamanlar hariç.

"Bu üstesinden gelmen gereken bir şey." Zorla omuz silktim. "Burada olmasaydım Irak'ta ya da senin asla bilemeyeceğin bir düzine başka yerde olurum. Serena'nın söylediklerini duydum, Lauren için çalışmaya gitmişsin çünkü o savaşı sona erdirmek için yasaları zorluyormuş." Kalbim aynı anda hem kabardı hem de kırıldı. "Ve bunun benimle bir ilgisi olduğunu düşünecek kadar kibirli değilim, ama eğer öyleyse, eğer hayatını bu hedefin peşinden koşarak yaşıyorsan, o zaman Izzy, durmalısın. Sen bile her savaşı bitirecek kadar güçlü değilsin. Geceleri uyumanı mümkün kılan şeyleri yapmak için benim gibi adamlara her zaman ihtiyaç olacak."

Saçının tek bir telini bile hak etmeyen bir adamın yanında uyuyor olsa bile.

"Bir hayatı hak ediyorsun." Saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı ve sanki son üç yıl hiç yaşanmamış gibi bana baktı. Sanki hala hafta sonları ve birbirimizi görmek için her fırsatta kavga ediyormuşuz, ikimiz de bir ilişkimiz olduğunu bildiğimiz halde bunu inkar ediyormuşuz gibi.

"Benim bir hayatım var." Bir parçası olmak istemediği bir hayat.

"Gerçek bir hayat, Nate." Öne doğru ilerledi, elini kaldırdı ve kalbimin üzerine hafifçe koydu. "Bir yuva. ..." ile bir gelecek. Alt dudağını ısırdı ve sonra içini çekti. "Kimi seçersen onunla."

Savunmamın duvarları çatladı ve acı sel gibi akarak, onun aşk hayatı söz konusu olduğunda mesafemi koruyacağıma ve ağzımı kapalı tutacağıma dair kendi kendime verdiğim sözleri boğdu.

"Covington ile aranızdaki şey bu mu? Bir gelecek mi? Bir yuva mı? Çünkü ben bunun cazibesini göremiyorum."

Profesyonellik buraya kadarmış.

"Cazibesi mi?" Elini geri çekti. "O *oradaydı*."

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

IZZY

*New York Ekim
2018*

New York hakkında kimsenin bana söyleme zahmetine katlanmadığı tek şey, bir önlisans maaşıyla Manhattan'da bir ayakkabı kutusundan daha büyük bir şeyi asla karşılayamayacağımdı. Ya da belki de herkes sürekli olarak annem ve babamla yaşayacağımı varsayıyordu.

Ancak Brooklyn'de tek yatak odalı küçük bir daireyi tek başıma idare edebiliyordum. Dumbo'da ikinci katta, gerçek bir dolabı olan bir daireydi ve en güzel yanı da özgürlük kokusuydu. Ailemin beklentilerinden ve onların işlerini ilerletmek için hukuk diplomamı kullanmam için sürekli başımın etini yemelerinden kurtulmuştum.

"Kanepenin üzerinde durursam buradan suyu görebiliyorum!" Serena kanepenin kolundaki tehlikeli tüneğinden seslendi. Bir saattir buradaydı ve şimdiden duvarlara tırmanmaya başlamıştı. Kız kardeşim yerinde durmakta hiç iyi olmamıştı.

"Yerinizde olsam dikkatli olurum. Bu pek de sağlam bir mobilya parçası değil." Takım elbisemin ceketini yemek odasındaki sandalyenin üzerine attım ve az önce teslim edilen market siparişini düzenlemeye geri döndüm.

"Bana bunu tereyağı bıçağıyla birleştirdiğini mi söylüyorsun?" diye sordu, parke zemine atlayarak.

"Pek sayılmaz." Ağzımın bir köşesi kalktı. "Nate ziyarete geldiğinde bir araya getirdi..." Zihinsel hesap yaptım. "Sekiz ay önce."

"Ve sen onun inşaat yeteneklerine güvenmiyor musun?" U şeklindeki mutfakta bedenimle karşıdaki tezgâh arasına sıkışıp kahve kremasını aldı ve buzdolabına koydu.

"Biliyorum. Ama o şeyin kutudan çıktığında neye benzediğini de biliyorum." Çıplak ayak parmaklarımın üzerinde yükseldim ve kutudaki eşyaları en yüksek rafa koydum.

"Sekiz ay oldukça uzun bir süre gibi görünüyor," dedi Serena tezgâha yaslanarak. "O zamandan beri onu gördün mü?"

"Hayır." Göğsüm bir mengene gibi sıkıştı. "Mesajlarına ve mektuplarına bakılırsa, evde olduğundan daha uzun süredir yokmuş." Meyve ve sebzeleri kaldırdım. "Eğer bir eğitimde ya da okulda değilse, ..." Omuz silktim çünkü gerçekten hiçbir fikrim yoktu.

"Özel Kuvvetler ya da her ne yapıyorsa onun için bu normal mi?"

"Ben nereden bileyim?" Ona bir kutu kahve uzattım. "Arkanda." Gerçek şu ki, daha

Son yedi aydır ondan haber alamıyordum ve duyduklarım da belirsiz ve kısaydı.

Yana doğru eğildi ve tezgâhtan kalkmadan kahveyi yerine koydu. "Ama ondan haber aldın, değil mi?"

"Evet." Son siparişimi de bitirdim ve tezgâha yaslandım. "Yani, son bir ay içinde değil ama bana meşgul olacağını söyledi." Girdiği bir tür sınav vardı ama ayrıntıya girmemişti, bu da benim bundan bahsetmemem gerektiği anlamına geliyordu.

"Meşgul müsün?" Altı aylık Maine coon yavru kedim Tybee tezgâhın üzerine atlayınca Serena kaşlarını kaldırdı.

"Burada olmaman gerekiyor, değil mi?" Onu tekrar yere yatırmadan önce çenesinin altını kaşıyarak sordum. Dinlediğinden değil. Tybee bana kedilerin ne zaman ne isterlerse onu yaptıklarını öğretmişti. Onların bu umursamaz tavırlarını kıskanıyordum. Omuz silktim. "Mesaj attı ve bu ay konuşamayacağını ama benimle O'Hare'de buluşacağını söyledi."

Serena gözlerini kırıştırdı. "Yani yarın Palau'ya uçacak ve seninle O'Hare'de buluşmasını mı umacaksın?"

"Geçen sefer işe yaramıştı." Tekrar omuz silktim. Endişelenmeme gerek yoktu. Nate hayatımda yapacağını söylediği şeyi her zaman yapan tek insandı. "Nate için hiçbir haber iyi haber değildir. Eğer bir şeyler ters gitmiş olsaydı, bana söylerdi. Sevgililer Günü'nde o buradayken önümüzdeki dört yıl için seyahatlerimizi planladık. Biletlerimizi alamadık ya da tatil köylerinin çoğunda rezervasyon yaptıramadık, bu yüzden Nate bir seyahat acentesi tuttu ve tarihler uygun olduğunda ayarlamaları yapmaları için düşünmek bile istemediğim kadar çok para döktü." Son derece tatlı ve romantikti ama yine de önümüzdeki dört yıl boyunca bu şekilde yaşamayı planladığını söylemişti. O kadar ileri gitmişti ki, eşlerin bile fazla yüz yüze gelemediğini söylemişti. Ben kız arkadaşı bile değildim. "Görevlendirmeler için tarih değiştirmek zorunda kalmayacağımızı varsayarsak, ki şüphesiz kalacağımızı söyledi. Parmaklarımı çapraz yapmam ve izinli olduğu zaman izin alabilmek için dua etmem gerekecek."

Gözleri kısıldı. "Ve zamanın yarısında nerede olduğunu ya da ne yaptığını bilmemen seni rahatsız etmiyor mu?"

"Tabii ki öyle." Omuzlarımı kaldırdım ve düşmelerine izin verdim. "Ama tam olarak bilmeye hakkım yok."

"Ya bir şey ..." Kelimelerle boğuşuyordu. "Ona bir şey olduysa?" "O zaman umarım biri -muhtemelen arkadaşlarından biri- bana söyler."

Beni incelerken başını yana eğdi. "Kuzey Carolina'da koca bir ailesi, karısı ve çocukları olabilir ve sen bunu bilemezsin." Parmağıyla beni işaret etti. "Ve sakın bir daha bana omuz silkmeye kalkma."

Duruşumu sabitledim. "Öyle değil. Nereye gönderildiğini bilmiyor olabilirim ama biriyle çıkarken bana karşı her zaman dürüsttür, tıpkı benim ona karşı olduğum gibi."

"Peki biriyle çıkmayalı ne kadar oldu?"

"İki ay." Hugh büyük bir hataydı, boşluğu doldurma çabasıydı, Nate olmadan yaşayıp yaşayamayacağımı görme çabasıydı. Tezgâhı ittim ve mutfaktan çıkıp oturma odasıyla bağlantılı yemek odasına girdim. "Ben de bu haftayı tatil olarak değerlendirdiğini sanıyordum. Son hikayenmişim gibi benimle röportaj yapmayı bırak."

"Ben değilim!" Tezgâhtan atladı ve beni yatak odasına kadar takip etti. "Ben sadece sen."

Bu ikimiz için de geçerliydi ama bunu ona söyleyemezdim. Dolabıma girdim ve üzerimdekileri çıkardım.

Takım elbisemi çıkarıp ipli pijama pantolonumu ve Nate'in Noel'd e bana hediye ettiği, üzerinde birliğini temsil eden bir logo bulunan kapüşonlu tişörtümü giydim. "Tybee'yi izlemek için bir haftanızı ayırdığınız için teşekkür ederim,

Bu arada."

"Sorun değil. Gerçekten yapacak daha iyi bir şeyim yoktu."

Dışarı çıktığımda onu yatağımın enine boyuna uzanmış, tavana bakarken buldum. "Bana patronluk taslamana gerek yok. Yeni gazetede ne kadar sıkı çalıştığını biliyorum."

"Görünüşe göre yeterince sert değil." İç çekti. Yanına uzandım. "Dökül."

"İstediğim görevi alamadım. Daha kıdemli bir foto muhabiri gönderiyorlar." Sesi patronunu taklit edercesine yükseldi. "Ama merak etmeyin, benim zamanım gelene kadar Hill'i takip etmeye devam edebilirim."

"Özür dilerim." Gözlerimdeki yalanı görmemesi için gözlerimi tepemizdeki vantilatörün kanatlarına diktim. O ülke sevdiğim adamı ölümüne kiskacına almıştı ve kız kardeşimi de ele geçirmesi için can atmıyordum. "Gitmeyi ne kadar çok istediğini biliyorum."

"Sadece anlamlı bir şeyi örtmek istiyorum." Parmaklarını göğüs kafesinin üzerinde birleştirdi. "Afganistan bunu yapabileceğin tek yer değil," dedim usulca. "Eminim pek çok anlamlı şey

Hill'de olur. Orası hükümetimizin merkezi." Söylemeyi düşünebildiğim tek şey buydu ve ihtiyacı olanın bu olmadığını biliyordum.

"Ne kadar çok şey *olmadığına* şaşıracaksın." Başını bana doğru çevirdi. "Senatör Lauren'in tasarısı yine başarısız oldu. Komiteden bile çıkamadı."

Kaşlarım çatıldı. "Hangisi olduğunu bana hatırlatır mısın?"

"Afganistan'dan çekilme tarihini belirlemeye çalışan kişi."

"Ah." Elimi kalbimi örtmek için kaldırdım, sanki bir şekilde acısını dindirebilirmişim gibi.

"Çok yazık."

"Utançtan bahsetmişken." Başını elinin üzerine koyarak bana doğru döndü. "Annem ve babam senin şirket hukuku seçimini nasıl karşılıyor?"

"Hey!" diye gözlerimi devirdim. "Günümün en az yarısını kâr amacı gütmeyen kuruluşların sözleşmeleriyle ilgilenerek geçiriyorum.

."

"New York'un en zengin şirketlerinin vergi amacıyla sahip olduğu?" Güldü, sonra bastı bakışlarımı yakaladığında dudaklarını dişlerinin arasına aldı. "Tamam, tamam."

"Sadece birkaç yıllığına. Annemle babamın hukuk fakültesi masraflarını karşılayacak kadar."

"Ayrıcalıklı büyüdüğün için kendini suçlu mu hissediyorsun?" Bana bir kaşını kaldırdı.

"Çünkü ailemin çıkarları için çalışmadığım için sürekli suçluluk duymaya dayanamıyorum. Aile," diye dürüstçe cevap verdim.

"Biliyor musun İsa," dedi babamızın taklidini yaparak ve ben de sırtıttım. "Tüm hayatını daha az vergi ödememizi yasal hale getirmeye adasaydın ailemiz için çok iyi şeyler yapabilirdin."

"Onun gibi bir şey," diye güldüm. "Artık dayanamıyorum."

"Anlıyorum. Sen gittiğinden beri DC'deki daireyi zar zor geçindiriyorum ama para için onlara gitmeyi reddediyorum." Parmağını burnuma doğru salladı. "Sırf benim için DC'ye geri taşınabilirsin, biliyorsun. Annemi ve babamı unut. Orada bir sürü kurumsal iş var. Politik olanları kabul etmek zorunda değilsin. Odan sensiz çok yalnız."

Alay ettim. "O zaman bir oda arkadaşı bul."

"Geçerli bir nokta." Gözlerini benden kaçırdı. "Bir ilişkiyi sonuna kadar götürememenin o fotoğrafı komodininin üzerinde tutmanla bir ilgisi olabilir mi?"

Nate'in Fiji'de yanağını öptüğü fotoğraf olduğunu anlamak için bakmama gerek yoktu.

"Sanırım *onu* neredeyse komodinin üzerinde tutmamla ilgili."

Bakışlarını yavaşça benimkilere geri getirdi. "İkinizin paylaştığı şeyin tanımlanamaz olduğunu biliyorum ama Izzy, bu daha ne kadar böyle devam edebilir? Sen burada ve o her yerde?"

Boğazıma bir kaya parçası oturdu. "Nate'in kendine göre sebepleri var." Fiji'deki o gece onu benden daha çok korkutmuştu ama bu konuda biriyle konuşacak kadar değil. "Ve benim onlarla aynı fikirde olmamam önemli değil. Kariyerim ve kendisi arasında seçim yapmama izin vermiyor. Ben de onu benimle kariyeri arasında seçim yapmaya zorlayamam. Onu nasıl bırakacağımı bilmiyorum, Serena."

Saçımı geriye doğru taradı. "Biliyorum. Hayatını ilk kez düz vites kullanan bir şoför gibi, ileri doğru sarsılarak ve tekrar tekrar durarak yaşamayı izlemekten nefret ediyorum."

"Onu seviyorum." Hareketlerimi açıklamanın başka bir yolu yoktu.

"Evet." Bana hüzünlü bir gülümseme sundu. "Ama o da senin için aynı şeyleri hissediyor mu?"

Mideme bir ağırlık yerleşti, kıpırtısız ve mide bulandırıcı. "Bilmiyorum. Ama cevabı öğrenene kadar Palau'dan dönmemeye kararlıyım. Burada kaybedecek en çok şeyi olan kişi olmaktan bıktım."

Nate beni hayal kırıklığına uğratmayacaktı. Bunu ruhumun derinliklerinde biliyordum. Sadece atış *zamanımızın* geldiğini açıkça belirtmeliydim.

Ertesi gün, grubum Chicago O'Hare'de uçağa binmek üzere çağrıldığında midem düğümlendi. Fiji'ye giderken uçağım rötör yaptığında Nate de böyle mi hissetmişti?

Ayağa kalkıp çantamı omzuma kaldırırken suçluluk duygusu omuzlarımı çökertti. O yolculukta ona mesaj atacak, acısını dindirecek zaman bulmalıyım.

Sanırım bu intikamdı.

Biniş kuyruğuna girerken diğer yolculara baktım, bir başın diğerlerinin üzerinde duracağını, bir çift kristal mavisi gözün çoktan bana bakıyor olacağını umuyordum. Henüz burada değildi.

Ama öyle olacaktı. Nate hayatımda beni hiç hayal kırıklığına uğratmamıştı. Hafta sonunu "havuzu temizleyerek" geçireceği için benimle ilgili planlarını iptal etmiş miydi - bana telefonda konuşacağını söylemek için en sevdiği deyim? Elbette. Kesinlikle. Ama hiç aramazlık *etmemişti*.

Sıra ilerledikçe telefonumu kontrol ettim, ardından biniş kartım için uçuş uygulamasını açtım. Biletimi okutup uçağa binerken görevli kapıdaki herkese uçağın biletlerinin tükendiğini hatırlattı.

Nate'in birinci sınıf biletleri abarttığına dair kafamı sallayarak, çantamı ayaklarımın arasında tutarak koltuğuma kaydım. Onun için dört yeni roman getirmiştım ve buraya geldiğinde seçtiklerini vermek için çantayı geri götürmek zorunda kalmak istemiyordum.

Uçuş görevlisi kibar bir gülümsemeyle "Kalkıştan önce size bir şey getirebilir miyim?" diye sordu.

"Hayır, teşekkür ederim. Herkesin birinci sınıf için check-in yapıp yapmadığını biliyor musunuz? Yol arkadaşımı görmedim."

"Bilmiyorum, özür dilerim." Boş koltuğa baktı. "Merak etmeyin. Kapıları kapatmadan önce hâlâ kırk dakikamız var. Bu kadar büyük bir uçakta herkesi oturtmak biraz zaman alır."

"Teşekkür ederim." O diğer koltuklara geçerken arkama yaslandım ve Fiji'ye giderken Nate'e yaşattıklarım için kalbime tekmeyi bastım. Çantamdan telefonumu çıkardım ve bir mesaj yazdım.

Izzy: Yanımdaki koltuk çok boş görünüyor.

Gönder tuşuna bastım ve sonra cevap verdiğini gösteren üç kayan nokta için ekranı izledim, ama hiçbirini görünmüyordu. Havayolu şirketinin uygulamasını açtıktan sonra, evraklarımızın bana onun olduğunu söylediği uçuşu aradım.

Beş dakika önce indi.

Bu her şeyi açıklıyordu. Muhtemelen havaalanının karşı tarafındaki bir kapıdan koşarken telefonunu uçak modundan çıkarmamıştı. Koşuyorsa iyi olur. Birkaç dakika içinde onu göreceğim düşüncesiyle kalbim yerinden fırladı, nabzım hızlandı.

Ama o dakikalar geçip gitti.

Uçuş görevlisi bana sempatik bir bakış attı ve kalkış için eşyalarımı yerleştirmeme yardım edip edemeyeceğini sordu.

Kemerimi bağladım, sonra utanmadan koridora doğru eğildim ve koltuğun bölmelerinin üzerinden bineceğim kapıyı izlemeye başladım. Görevli kapıya doğru ilerlediğinde midem bulandı ve neredeyse telefonumu karıştırarak Nate'in numarasını tuşlayacaktım.

Beni sesli mesaja yönlendirmeden önce çalmadı bile, bu da kapalı olduğu anlamına geliyordu. "Nate, sanırım kapıları kapatıyorlar ve gerçekten endişeliyim. Görünüşe göre uçağın rötar yapmış ve şu anda inip inemeyeceğimi bile bilmiyorum, o yüzden sanırım Hawaii'deki bir sonraki aktarmada sana yetişirim? Seni görmek için sabırsızlanıyorum." Telefonu kapattım.

Uçağı kaçırdı.

Bir sonrakini de kaçırdı.

Gözlerim kararmış bir halde ertesi gün tesise giriş yaptım. "Isabeau Astor, ama altında olabilir-"

"Sizi burada buldum," diye cevap verdi kapıcı, içtenlikle karşılık veremeyecek kadar yorgun olduğum bir gülümsemeyle. "Sizi bungalovunuza kadar geçireceğiz."

"Nathaniel Phelan'ın giriş yapıp yapmadığını söyleyebilir misiniz?" "Siz ilksiniz, hanımefendi."

Başımı sallayarak teşekkür ettim ve belboyu takip ettim, adımlarım robotikti ve kalbim her geçen saat daha da ağırlaşıyordu.

"Buyurun." Görevli bungalovu açtı ve valizlerimi içeri yerleştirdi. "Size yardımcı olabileceğimiz bir şey var mı?"

Nate'in nerede olduğunu söylemediği sürece olmaz.

"Hayır, teşekkür ederim." Ona bahşiş verdim ve sonra jet lag'im ve endişeli kalbimle baş başa kaldım. Nate'in benimle birlikte olması gereken büyük boy yatağa oturdum ve telefonumu çıkardım, Nate'le tamamen yalnız kalmak istediğim için uluslararası hizmet için ödeme yapmadığıma lanet ettim.

Ama Wi-Fi vardı. Önce e-postalarımı, sonra da sosyal medya hesaplarımı kontrol ettim ama Nate'den hiçbir haber yoktu.

Sonra onunkini kontrol ettim. Son gönderi beş hafta önce, o, Torres ve Rowell'in balık tutmaya gittikleri zamandan kalmaydı. İkisinin de adı J'ydi ama Nate onlara çoğunlukla soyadlarıyla hitap ettiği için hangisinin Justin hangisinin Julian olduğunu hatırlayamıyordum. Gülümseyen kahverengi gözlü adamla ya da uzun boylu sırttan sarışınla hiç tanışmamıştım ve onların sayfaları

da tıpkı Nate'inki gibi özeldi. İkisi de Nate'le birlikte Özel Kuvvetler'e girmişti ama bahsettiği dördüncü arkadaşı artık hiç görünmüyordu.

Nate balık avından döndükten sonra beni aramış, sonra yine ortadan kaybolmuştu.

Görkemli bungalovun etrafına bakındım. Duygularımı bir kenara bıraksam bile, burası ona bir servete mal olmuş olmalıydı. Gelmemesi mümkün değildi. Nate her zaman benim için gelirdi. Her zaman.

Ama içime şüphe düştü. Son sekiz aydır pek sık konuşmuyorduk. Ben yeni bir ortağın çalışması gereken saatlerle uğraşıyordum, o ise her ne yapıyorsa onu yapıyordu.

Yatağa uzandığımda, kapıdan girip beni öptüğü anı kaçıracığımdan korkarak gözlerimi her kırpışımda yorgunlukla savaştım.

Gözlerimi açtığımda hava aydınlanmıştı ama güneş farklı bir yönden parlıyordu.

Yataktan fırladım, yaklaşık on bir saattir kıyafetlerimle uyuduğum için vücudum kaskatı kesilmişti. "Nate?" Önce banyoyu arayarak seslendim.

Eğer içeri girip beni uyurken bulsaydı, beni uyandırmazdı. Bu şekilde sinir bozucu derecede özveriliydi.

Banyo boştu, ben de sürgülü cam kapının kilidini açtım ve güverteye çıktım. "Nate?" Sesim rüzgârın ve dalgaların sesi tarafından yutuldu.

Bekle. Kapı kilitliydi. Kilidi açmamıştı. Dehşet omurgam boyunca buz gibi kayıyordu ve odaya geri dönüp komodinin üzerindeki telefonu aldım ve resepsiyonu aradım. "Merhaba, lütfen bana Nathaniel Phelan'ın giriş yapıp yapmadığını söyleyebilir misiniz?" diye sordum.

"Bir dakika." Tuşların tıklama sesini duydum. "Hayır, özür dilerim hanımefendi." Karnım yere çarptı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım, sonra telefonu ahizeye geri koydum. Nate burada değildi.

Telefonumu kaydırarak açtım ve uluslararası hizmet ücretini kabul etmek için gerekli ifadeleri mesaj attım, ancak tek mesaj Serena'dan geldi ve bana iyi yolculuklar diledi.

Bu imkansızdı. Rehberimdeki Nate'in düğmesine bastım ve telefon iki kez daha çaldı. Dün -Ya da bir gün önce olsaydı, bunun kapalı olduğu anlamına geldiğinden emindim, ama ya beni sesli mesaja gönderdiyse?

"Ben Nate. Mesaj bırakın." Çok kısa ve öz, tıpkı onun gibi.

"Ne yapacağımı bilmiyorum," dedim bip sesinden sonra. "Ben buradayım ama sen yoksun. Mesaj atmadın ya da aramadın ve sana bir şey olmuş olabileceğinden korkmaya başlıyorum, çünkü beni bu şekilde ekmeyeceğini biliyorum. Sadece ..." Boğazımdaki yumruyu yuttum. "Sadece ara beni, Nate. Bir şey olmuş olsa bile, lütfen bana iyi olduğunu söyle."

Aramayı sonlandırdım.

O gece tek başıma yemek yedim, oyalandığını ve her an içeri girebileceğini umuyordum.

Ertesi sabah, güneşin ısıttığı güvertede oturdum, telefonumu can simidi gibi tutarken ayaklarım kenardan sarkıyordu.

Acı, kalp atışları arasındaki boşluğu doldurdu. Bu duyguyu biliyordum. Yüzme yarışlarında tribünlerde ailemi aradığım her seferinde boş koltuklar bulmak beni tüketmişti. Jeremy, onun için hayatımdaki *her şeyi* değiştirdikten sonra benimle Georgetown'a taşınmak yerine Yale'de eş aramaya karar verdiğinde içimi deşmişti. Annem ve babam uçak kazasından sonra eve dönmek yerine gezmeye devam etmeyi seçtiklerinde damarlarımda buz gibi dolaşarak beni uyuşturmuştu. Sayamayacağım kadar çok kez bu duruma düşmüştüm; sevdiğim birini beklerken, onun önceliğinin asla ben olmadığını fark etmiştim.

Karşı koydum, ağrıyan kalbim alaycı kafama Nate'in bunu yapmayacağına dair söz verdi ama saatler geçtikçe gerçek ortaya çıktı.

O gelmiyordu.

Zoru seçtim ve Serena'yı aradım.

"Aşk dolu tatilinde beni arayarak ne yapıyorsun?" diye sordu. "Tybee'nin selamı var bu arada."

"O burada değil." Sesim hissettiğim kadar düz çıktı.

"Nate?"

"Burada değil," diye tekrarlardım, kelimeler arasında kendimi zorlayarak. "Kimse geldi mi? Kimse

... üniformalı?" Dilim kelimelere takıldı. Aklıma gelen tek açıklama buydu. "Hayır, Izzy. Buraya kimse gelmedi," dedi sesi yumuşayarak. "Sen iyi misin?"

"Hayır." Gözlerim doldu ve gözyaşlarımı kırpttırırken burnumun direği sızladı. "Belki de görevlendirilmiştir? Ama bana her zaman mesaj ya da telefonla şifreli bir uyarı gönderirdi. Ve arkadaşlarından hiçbirini tanımıyorum. Arayıp sorabileceğim tek bir kişi bile aklıma gelmiyor." Onun gerçek hayatı hakkında o kadar az şey biliyordum ki bu utanç vericiydi. Serena haklıydı. Hakkında hiçbir şey bilmediğim koca bir ailesi olabilirdi. Beni hayatının kenarlarında tutmuş, asla içeri girmeme izin vermemişti.

Ama cenaze töreninde onun yanında durduğumda kimse kılını bile kıpırdatmamıştı. Belki yeni bir kız arkadaş? Yeni bir ... eş?

"Ah, tatlım. Çok özür dilerim."

"Ne yapmam gerekiyor? Kalmak beni aptal yapar, gitmek ise . . ." Bunu yüksek sesle söylemeyi kendime yediremedim.

"Eve dönün ya da kalıp güneş ışığını içinize çekin." Çok mantıklı. Çok Serena.

"Onsuz burada olmak istemiyorum."

"O zaman cevabınızı aldınız."

Ağlamaya başladım ve durmadım. Çıkış yaparken otel personelini endişelendirdim ve değiştirdiğim uçuşlarda gözyaşlarım akmaya devam edince görevlileri korkuttum. Zaman dilimlerini, tarih çizgilerini ve yıllar gibi hissettiren şeyleri geçerken gözyaşları geldi ve geldi ve geldi. İnsanlar bana baktı ve mendil uzattı, bu da beni daha çok ağlattı.

Daireme girdiğimde gözlerim neredeyse şişmişti, sıcak ve kaşıntılıydı ve Serena'yı gördüğümde gözyaşlarım yeniden akmaya başladı. Sanki bitmek bilmeyen bir gözyaşı kaynağım var gibiydi.

Bana sıkıca sarıldı ve yeniden küçükmüşüz gibi salladı. Ben omzunda hıçkırığa hıçkırığa ağlarken "Sorun yok," diye fısıldadı.

"Onu bırakmak zorundayım, değil mi?" Kelimeleri kekeleyerek ve kırık dökük söylüyordu. "Bunu kazara ya da bilerek yapmış olması fark etmez, bu şekilde yaşamaya devam edemem Serena. Gitmesine izin vermeliyim."

"Çok özür dilerim." Kolları bana sıkıca sarıldı.

Nate ve ben atış yapmak için o kadar uzun süre beklemiştik ki kaçırmıştık.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

IZZY

*Kabil, Afganistan
Ağustos 2021*

Bu ne cüret.

En azından orada bulunan biriyle evlenmenin *cazibesini* görmedi mi?

"Ve *bu* sizin standartlarınızın temelini mi oluşturuyor?" Nate'in yüzündeki şaşkınlık neredeyse gülünçtü.

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" İyi ki elimde bir şey yoktu, yoksa ona fırlatabilirdim. "Bu sınırı kim belirledi acaba?" Başımı yana doğru eğdim. "Eğer benim standartlarımın düşük olduğunu düşünüyorsan, bunun nedenini görmek için aynaya bakman yeterli. Hayatımdaki herkes arasında, gerektiğinde ortaya çıkacağına güvendiğim tek kişi sendin ve sen *ortadan kayboldun*."

Ellerini kaldırdı ve yavaşça geri çekildi. "Sanırım hiç işimiz olmayan şeylere bulaşmadan önce gitmeliyim."

Kendini bölümlere ayırma, ben ortalığı yıkmaya hazırken sakın ve soğukkanlı kalma konusundaki olağanüstü yeteneği, onun hem gıpta ettiğim hem de nefret ettiğim tek özelliği.

"'Sürüklemek' mi?" Başımı salladım. "Hiç gömülmemiş bir şeyi yukarı çekmek zordur." Başa çıkamadığım duygular bir gelgit dalgası gücüyle kabarıyor, tutunduğum tüm kontrol kırıntılarını, sevginin, kederin ve aramızda ölüme terk edilmiş her şeyin her şeyi tüketen bir dalgasında yutuyordu. "Ve sen benim aşk hayatım hakkında bir şey bilme hakkını *yıllar* önce kaybettin."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Benden uzaklaştı ve tezgâhın üzerine bıraktığı suya doğru yürüdü, sonra da votka şişesiymiş gibi hepsini geri çarptı. Yumruğuyla ezdikten sonra bana döndü, her zamanki soğukkanlılığı kaybolmuştu. "Elindeki o buz parçasını görür görmez seninle evlenmeye gerçekten kimi layık gördüğünü sormamak beni öldürmedi mi sanıyorsun?"

"Artık bir önemi yok, değil mi?" Sol elimi kaldırarak çıplak halini gösterdim. "O artık benim nişanım değil. Bu seni mutlu ediyor mu?"

"Asıl soru bunun *seni* mutlu edip etmeyeceği." Yüzüğün gitmiş olmasına şaşırmamıştı bile. Elbette bir noktada fark etmişti. Nate *her şeyi* fark ederdi. Ama nedenini sormamıştı. Bilmek istemediği için mi? Ya da bilmeye hakkı olmadığını düşündüğü için mi?

Ağzımı açtım ve tekrar kapattım. "Karmaşık bir durum."

"Detaylandırmak ister misiniz?" Tezgahın ucuna yaslandı, daha fazla yer kapladı

olması gerekenden daha fazla. Nate'le ilgili her şey hâlâ hayattan daha büyük geliyordu ve onu kendi versiyonları olan işaretlenmemiş savaş üniforması içinde görmeye alıştığımı düşünsem de, gerçekten alışmamıştım.

Aynı anda hem uygunsuz bir şekilde nefes kesici hem de sinir bozucuydu. "Pek sayılmaz." Elimi bıraktım.

"Tamam." O sessiz, sabırlı haliyle bana baktı, bu da benim öfkemi daha da artırdı.

"Şunu yapmayı kes."

"Neyi yapmayı bırakayım?" Sakalını kaşıdı. "Seni hayatta tutmak için elimden geleni yapmayı mı? Kız kardeşinin tercümanının belgelerini kabul ettirmek için torpil yapmayı bırakayım mı? Bedenimi seninle şu anda seni öldürmeye çalışan her neyse onun arasına koymaktan vaz mı geçeyim? Yoksa senin ihtiyaçlarını sağduyunun üstünde tutmayı bırakmamı mı istiyorsun? Daha açık olman gerekecek."

"O," diye mırıldandım, yüzünü işaret ederek. "Bana öyle bakmayı kes."

"Pek çok şey yapabilirim ama ne yazık ki kendi akıl sağlığım için sana bakmamayı beceremiyorum." Omuz silkti. "Bana neden artık Dickface ile evlenmediğini söylemek isteyip istememenin seni görmezden gelemememle hiçbir ilgisi yok."

"Beni aldattı, tamam mı?" *Ugh.* Bunun ağzından çıkmaması gerekiyordu. Nate'in vücudu gerildi ama konuşmadı.

"Beni duydun mu?" Başımı salladım ve kendimi toparlamak için mücadele ettim. Sehpanın üzerindeki dosyalara yardım ediyor olmam gerekiyordu, değerli vaktimi Nate'le kavga ederek harcamam değil.

"Oh, seni duydum." Nate'in sesi düştü. "Ben sadece bu ifadeyi anlamlandırmaya çalışıyorum." "Hesaplanacak ne var ki?" Saçlarımı kulaklarımın arkasına doğru çektim. Yukarı çekmek

bugün çok daha mantıklı bir seçenek olabilirdi. "Açık bir ilişki yaşamının tamamen kabul edilebilir olduğunu düşünüyordu. Ben onun için yeterli değildim."

"O zaman o lanet olası bir aptal." Bunu o kadar inanarak söylemişti ki neredeyse ona inanacaktım. Kalbim tekledi. "Böyle şeyler söyleme. Bilmiyorsun ki..." Yüzüme bir sıcaklık yayıldı.

"Biliyorum." Bakışlarındaki sıcaklık nefesimin kesilmesine neden oldu. "Ve eğer onun için yeterli değilsen, o zaman hayatını tamamen ve tamamen mutsuz geçirecek, çünkü bu dünyada seninle boy ölçüşebilecek kimse yok. Eğer aldattıysa, tahminimce sen yeterli olmadığın için değil, o yeterli olmadığı için aldatmıştır."

Çırpınan karnımı bir elimle kapattım. Neden Jeremy'ye karşı hiç böyle hissetmemiştim? Neden tüm arzum, tahrik edici, doyumsuz ihtiyacım Nate'e ayrılmıştı? Jeremy ile seks iyi olmadığından değil. Güzeldi. Ama tek bir dokunuşuyla dünyanın geri kalanını yok etmedi ya da bir öpücüğüyle ruhumu damgalamadı.

Sadece Nate'e karşı böyle hissediyordum. Sorun hep bu değil miydi?

Dudaklarımdan mantıksız bir kahkaha yükseldi. "Yine de tam benim tipimdi, değil mi?"

"Anlamıyorum."

"Önemli olan her şekilde müsait değildim." Omuz silktim, başparmağımı çıplak parmağımın üzerinde gezdirdim ve oradaki hafifliğin tadını çıkardım. "O iğrenç yüzüğü geri verene kadar ne kadar ağır olduğunu fark etmemiştim bile. Onunla ilgili her şeyin beni ne kadar ağırlaştırdığını."

Derin bir nefes aldı ve tezgahı iterek yanımdan geçip kapıya doğru yürüdü. "İkimiz de işimizin başına dönmeliyiz."

"Ondan ayrılmama neden olan şeyin sadakatsizlik olmadığını biliyorsun." Sarsılarak durdu.

"Yani, eğer her şeyi açık açık konuşacaksak, o zaman konuşalım," dedim arkasından.

"Oraya benimle gitmek istemezsin."

"İstiyorum."

Yavaşça bana doğru döndü ve nabzım hızlandı. Bana bakan Çavuş Green değildi. Hayır, gözlerindeki savaş *benim* Nate'ime aitti. Georgetown'da, Illinois'de, Tybee'de sahip olduğum Nate.

"Sorun sadakatsizlik değildi," diye tekrarladım, sesim yumuşayarak. "Newcastle'ın yerini almadan önce altı hafta boyunca bunu biliyordum ve hiçbir şey yapmadım. Kampanya mitinglerinde kameralara gülümsedim ve onu yatağımdan kovdum ama ilişkimizi bitirmedim. Bana neden kopardığımı sor, Nate."

Başını iki yana salladı. "Bana sor."

"Neden?" Kelime boğuk bir şekilde çıktı.

"Çünkü onu yapabileceğimi bildiğim şekilde sevmedim." Kalbim kulaklarımda gümürderken yutkundum. "Seni tekrar gördüğüm anda anladım."

Öfkesini kontrol etmeye çalışırken çenesi büküldü ve omuzları yükseldi ama ben geri çekilmedim. Nate bana asla zarar vermezdi ve bunu dokuz gün boyunca ertelemiştik.

"Söyle." Ona doğru ilerledim, o da geri çekildi ve mutfığa doğru yürürken aramızdaki mesafeyi korudu. "Her ne düşünüyorsan, söyle gitsin." Elçilikteki ilk gece de aynı şeyi talep etmemiş miydi?

"Madem onu yeterince sevmediğini biliyordun, o zaman neden en başta evet dedin?" Sesi yükseldi, efsanevi otokontrolü sonunda kaybolurken bağırmanın sınırına geldi. "Biliyor musun? Hayır. Sorduğumu unut. Nedenini bilmek istemiyorum. Tanrım!" Ellerini tezgâha vurdu ve başını öne eğdi. "Üç lanet yıl ve yine buradayız."

"Ben *buradan* hiç ayrılmadım!" Kalbimin üzerine vururken göğsüm bir mengene gibi sıkıştı. "Sıkışıp kaldım, Nate. Sonsuza dek yirmi beş yaşındayım, yerimde, zamanda donmuşum, o koridorda durmuş, geri dönmeni bekliyorum."

"Bu saçmalık ve ikimiz de bunu biliyoruz." Başını kaldırdı ve yüzünün her çizgisine kazınmış olduğunu gördüğüm acı, bir şekilde benim hissettiğim ıstırapla birleşti. "Bizi hiç istemedin. Gerçekten istemedin. İşler zora girdiğinde değil. Fiji'de şansımızı denememiz için tartışan kişi sen olabilirsin ama tetiği çektiğimde bunu yapmadın. Lanet olsun. İstemedin. Beni." Her kelimededen acı damlıyordu.

"New York'ta olan bu *değildi*. Bunu nasıl söylersin?" Ağzım bir karış açık kaldı. Şok.

"Bunu nasıl söyleyebilirim?" Bir eliyle bıçağı kalçasındaki kınından çekip çıkardı ve diğer eliyle gömleğinin altından kolyesini çıkardı ve bantlanmış gümüş etiketi ortaya çıkardı. Bantta temiz bir kesik açarken yere baktı ve ardından bandın altından bir şey çıkarmadan önce bıçağı kınına soktu. "Bunu böyle söyleyebilirim." Aramızdaki tezgâha bir şey koyarken bir klik sesi duyuldu.

Etiketın kalıntılarını gömleğinin altına itti ve elini tezgâhtan çekti. Elmas bir yüzük ortaya çıktı.

Elmas yüzük.

Aman Tanrım. Nefes alamıyordum. Dünyada ciğerlerimi dolduracak, kalbimin pompalamayı reddettiği kana oksijen verecek kadar hava yoktu.

"Seni her gün yanımda taşıyan bendim."

BÖLÜM YİRMİ ALTI

NATHANIEL

*New York Ekim
2018*

Dumbo olarak bilinen Brooklyn mahallesinin kaldırımında yürürken yağmuru neredeyse hiç hissetmedim, yumruğum şimdiye kadar taşıdığım en önemli kutuyu sıkıyordu.

Ya da belki de bu sabah erken saatlerde taşıdığım bir taneydi.

Bu sabah mıydı? Günler kesintisiz bir bulanıklık içinde geçmişti. Akşamdı ve tüm öğleden sonra araba kullanmışım, bu yüzden aynı gün olduğundan oldukça emindim.

Kalabalığın arasından sıyrıldım, adımlarım bir New Yorklu gibi hızlandı, son bir yıldır eğitildiğim gibi uyum sağladım. Sonunda doğru binayı buldum, sakinlerden biri çıkarken kapıyı yakaladım ve zilden kaçınarak içeri yöneldim.

Beni içeri alıp almayacağını sadece Tanrı bilirdi.

Merdivenleri çıktım, parmaklarım kutunun etrafında bükülüyordu. Ne yaparsam yapayım, zihnimin dönmesini durduramıyor, işlerin nasıl gitmesi gerektiğini tekrarlamayı, önümüzdeki birkaç dakikanın her şekilde gidebileceğini tahmin etmeyi bırakamıyordum.

O ne yapacağını bilirdi. Bu dünyada beni koşulsuz seven tek kişiydi, annem öldüğünden beri güvenilebildiğim tek kişiydi. Hangi yolu seçmemiz gerektiğini bilirdi.

2214. Onun dairesi.

Kapının ziline bastım ve topuklarımın üzerinde geri sıçradım. Hemen görünmeyince volta atmaya başladım. Hareket etmeyi bırakırsam, tekrar başlayacağımdan emin değildim.

Yerçekimi yoktu. Ayaklarımı sabit tutan hiçbir şey yoktu. Gerçekliğim aynı anda hem her olasılık hem de hiçbir olasılıktı ve hangi yolu seçeceğim yalnızca onun ne söylediğine, neyi seçtiğine bağlıydı.

Sürgülü sürgülerin sesi kapısının önünde duraklamama neden oldu.

Kapı açıldığında, jöleli tuzlu biberli saçları ve bir yıllık kiradan daha pahalıya mal olmuş gibi görünen üç parçalı takım elbisesi olan yaşlı bir adam ortaya çıktı. Eleştirel bakışları bir kez üzerimde gezindi ve koyu renk gözleri tanımakla sertleşti. *Izzy'nin gözleri*. Dairesindeki resimleri görmüştüm, bu onun babasıydı. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Ben arıyorum-"

"Kimi aradığının gayet iyi farkındayım. Sizin için ne yapabileceğimi soruyorum," diye alay etti. "Çünkü Isa'yı görmeyeceksin. O bunu sakladı" -beni işaret etti- "siz ikinizi ayarladı"

ve evet, sen sormadan söyleyeyim, evet, seni tanıyorum. Onun için ne kadar kötü olduğun hakkında bir fikrin var mı?"

Elim kutuyu daha sıkı kavradı. Izzy'nin babasına karşı kendimi kaybedemezdim. Dünya altımda yetişemeyeceğim bir hızla dönüyormuş gibi hissettiğimde bile kendimi tutmalıyım.

"Onun buradaki kira kontratını bozmak ve sonunda ailesinin ona ihtiyaç duyduğu yere götürmek binlerce dolara mal olacak." Benden on beş santim daha uzun olmama rağmen bir şekilde bana tepeden bakmayı başarıyordu. "Sonunda göreceği bir aile seni içeremez."

"Baba?" Izzy'nin apartmanın içinden gelen sesi, verebileceğim her türlü cevabı durdurdu

"Kim bu

Bu mu?"

"Ben hallederim, Isa. Endişelenmene degecek bir şey yok." Her kelimeyi bana söyledi.

"Sen değilsin, sen

Biliyorum," dedi daha yumuşak bir sesle. "Tek yaptığın onun zamanını boşa harcamak oldu."

"Baba, sen kimsin-" Ekose pijama pantolonu ve büyük boy kapüşonuyla onun yanında belirip bana dünyanın en aşağılık insanıymışım gibi bakınca sözleri kesildi. Güzel gözleri o kadar şişmişti ki artık şiş bile sayılmazlardı ve suçluluk duygusu kalbimi ele geçirdi. Ağlamasının sebebinin ben olduğumdan şüpheleniyordum.

"İçeri geri dön, Isa."

"Bize beş dakika verin," diye cevap verdi ona bakarak.

Yüz ifadesi hafifçe yumuşadı. "Beş dakika. Ama anlaşmamızı unutma." Bana alaycı bir bakış fırlattı ve Izzy'yi kapıda bırakarak dairenin içinde kayboldu.

"İyi olduğunu bilmek güzel-" Bana bakıp koridora adım atıp kapısını arkasından kapatırken kelimenin geri kalanı dilinin ucunda kaybolmuş gibiydi. "Nate?" Adımı gerçekten ben olduğumdan emin değilmiş gibi söyledi, ki ben de artık emin değildim.

Bakışlarına, onu görmek için yanıp tutuşan boş gözlerle karşılık verdim. O tüm bunların anlamıydı. Beni ısıtacak ya da yakacak güneş.

O her şeydi. Her zaman öyleydi.

Düşüncelerimi tutarlı kelimelere dökmekte zorlandım. "Her şeyi kafamda planlamıştım," diye ağzımdan kaçırdım. "Altı saat araba kullanmak sana söyleyeceklerini prova etmek için zaman kazandıracak, biliyorsun değil mi?"

"Altı saat araba mı kullandın?" Kaşları çatıldı.

"Başka ne yapmam gerekiyordu?" Kahretsin, düşüncelerimi düzgün tutamıyordum. "Ama şimdi buradayım ve baban taşınacağını söylüyor ve sen bana görmek isteyeceğin son kişiymişim gibi bakıyorsun-"

"Beni terk ettin!" diye çıkıştı, ses tonundan acı yayılıyordu. "Hayır, daha da kötüsü, gelme zahmetine bile girmedin! Gelmeyeceğini anlayana kadar Palau'da iki gün geçirdim. Bunu bana neden yaptın? Sen asla ..." Derin bir nefes aldı. "Sana ne oldu böyle? Aradım. Mesaj attım. I-"

"Ben de sana bunu anlatmaya çalışıyorum." Kelimelerim birbirine karıştı. Ona söylemem gereken şey kaçırılmış bir tatilden çok daha büyüktü ve eğer doğru kelimeleri, mükemmel kelimeleri kullanmazsam, o zaman her şey boşa gidecekti.

"Tamam, söyle o zaman." Teninde bir ürperti dolaştı ve kollarını beline doladı. "Ben sadece Düzgün düşünemiyorum ve bunu itiraf etmek, beni böyle görmek muhtemelen beni Daha başlamadan atıldım, ki bu çok ironik çünkü grubumuzda her zaman akli başında olan ben olurum. Bu yüzden Pierson'ın ikinci hafta elenmesi beni şaşırtmadı. Kara navigasyon becerileri sağladı, ancak kadro onun üzerine gitmeye ve seçimlerini sorgulamaya başladığı anda

kararsızlaştı ve sonra da gitti."

"Nate, ne dediğini anlamıyorum." Başını iki yana salladı.

Dudaklarımdan histerik bir kahkaha döküldü. "Tabii ki bilmiyorsun, çünkü hiçbir anlam ifade etmiyorum. Ama artık sınırın ne olduğunu bilmiyorum, en azından bugün. Bugün Julian'ı gömdüğümde kendimi toparlayamama hakkım var mı? Yoksa kendimi tutmam ve annesi önümdeki sırada hıçkıra hıçkıra ağlamıyormuş gibi mi davranmam gerekiyor?"

"Tanrım, Nate." Yüzü düştü ve bana doğru uzandı ama ben geri adım attım.

"Yapma. Bana dokunursan kendimi tutamayacağımı biliyorum ve gördüğün gibi zaten o çizgide yürüyorum." Boşta kalan elimi yağmurdan ıslanmış yüzüme sürerek suyu sildim. "En kötüsü de onu hiçbir zaman Julian olarak düşünmemiş olmam, biliyor musun? Evet, adı buydu ama biz ona hiç öyle hitap etmedik. Ama annesi bunu söylemeyi bırakmadı, ağlamayı bırakmadı ve şimdi kafamda duyduğum tek şey bu."

"Ne oldu?" diye sordu, sesi yumuşamıştı. "Bu yüzden mi gelmedin? Julian öldüğü için mi?"

"Yolculuk. Doğru." Düşüncelerime odaklanmaya çalışarak başımı salladım. Bir yol seçmem gerekiyordu. *Ona* ihtiyacım vardı.

yolumuzu seçmek için. Ayaklarımı tekrar yere bastığımda ilerleyebilecektim.

Hayatımda hiç bu kadar kopmuş hissetmemiştim.

"Yolculuk," dedi tekrar, yavaşça ve ben kendi düşüncelerime daldığımı fark ettim.

"Orada olmam gerekiyordu." Mülakat sorularından birine cevap verir gibi başımı salladım, sanki sorgulama hiç bitmemiş gibiydi. "Randevular o kadar mükemmel bir şekilde gerçekleşti ki, sanki kader bunu emretmiş gibiydi. Sanki her zaman böyle olması gerekiyordu."

"Ne şekilde?"

"Hepimiz seçmeleri geçtikten sonra, OTC'ye geçmeden önce ne istediğinizi anlamak için sizinle geçireceğim on günüm olacaktı."

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum."

"Elbette bilmiyorsun. Gerçekten yapmaman gerekiyor. Lanet olsun, ağzımı kapalı tutarak çok iyi bir iş yaptım, değil mi? Seni her şeyin dışında tutarak." Sıktığım yumruğumun tersiyle alnımı ovuşturdum, gözlerimi kapadım ve derin bir nefes aldım, tüm gürültüyü, bugün olan her şeyi susturdum ve karşımda duran kadına odaklandım. "Her şeyi berbat ediyorum."

"*Bunun* ne olduğunu bilmediğim için gayet iyi gidiyorsun. Ama beni kesinlikle endişelendiriyorsun." Endişe kaşlarının arasına iki çizgi halinde kazınmıştı. Gözlerinde çok fazla öfke, çok fazla kalp kırıklığı vardı ama sevgi de vardı, değil mi? Bana karşı hissettiği her şeyi öldürmemiştim, değil mi?

"Gözlerimiz kararmıştı," dedim zihinsel yumruklarımın odağını kavrayarak. "Bu yüzden seni arayamadım. Julian'ın ailesi tatildeydi ve onlara haber vermek için onları bulamadılar ve cep telefonlarımız onlarda olduğu için, resmi kanallardan haber verilmeden önce birinin ağzını açmaması için onları sakladılar." Elimdeki küçük mavi kutu kaydı, kenarları açıldı ve tutuşumu hafiflettim. "İlk başta onlara inanmadım, yani kadroya. Bunun son görüşmenin bir parçası olduğunu düşündüm, bu tür haberlerle nasıl başa çıkacağımı görmek için. Yani, onu daha yeni görmüştüm ve o ... oydu. Ama sonra birkaç gün geçti ve bizi serbest bırakmadılar. İşte o zaman hepsinin benim hatam olduğunu anladım."

"Nate," diye fısıldadı, omzunun üzerinden kapalı kapıya bakarak. "Neden bir yere gitmiyoruz?"

Çünkü babasıyla orada olmamı istemedi.

"Yapamam. Bunu şimdi yapmalıyım. Beni bekleyen insanlar var ve senin ne istediğini bilmeliyim ki neyi seçeceğimi bileyim, Izzy." Kafamda her şey anlamlıydı -en azından bu kısmı- ama çok karışık bir şekilde ortaya çıkıyordu.

Kutu. Doğru. Kutu benim için soruyu soracaktı.

On Sağ elimi açtım, kutunun üst kısmını başparmağımla hafifçe vurarak açtım ve kutuya doğru çevirdim.

u.

"Aman Tanrım." Eli ağzını kapatmak için kalktı.

"Muhtemelen beklediğiniz gibi olmadığını biliyorum. Yaklaşık bir yıl önce seçtim ve sonra Yaklaşık on dört kez ikinci kez düşündüm. Paranın içinden geliyorsun ve muhtemelen daha büyük bir şey isteyeceğini biliyorum."

"Nate, düşündüğüm şey bu mu?" Kocaman gözleri yüzükten yüzüme kaydı. "Bu bir nişan yüzüğü."

Ağzı açıldı, kapandı ve sonra tekrarladı. "Şu anda cidden evlenme teklif ediyor olamazsın." "Ediyorum." Başımı salladım, midem başımı döndüren bir dizi düğüme dönüştü.

"Hayır. Değilsin." Başını iki yana salladı. "Olmadığını biliyorum çünkü bana bunu asla yapmayacağına söz vermiştin, asla bana bir yüzük itip, önce bir şeyler inşa etme şansı vermeden uğruna çalıştığım her şeyden vazgeçmemi istemeyecektin. O sahildeki sözlerin bunlar değil miydi?"

"Anlamıyor musun? Birlikte olabilmemizin tek yolu bu. Bu hayatın senin için adil olmayacağını, çok daha iyisini hak ettiğini düşünerek yıllarca mücadele ettim ve hala da ediyorsun, ama seni seviyorum Isabeau. Sadece seni sevdim. Sadece seni seveceğim. Ve bunu suda ya da belki uçakta yapmam gerekiyordu - bir nevi nasıl tanıştığımıza geri dönmek gibi, anlıyor musun?"

"Biliyorum," diye fısıldadı, bana şokla bakarken eli göğsünün üzerine düştü. En azından ben bunun şok olduğunu sanıyordum. Dehşet ya da korku bile olabilirdi.

"Ama sonra Julian öldü ve fark ettim ki o kişi ben de olabilirdim. Ben *olmalıydım*. Sana bir seçenek sunmam gerekirken seni korumak için çok fazla zaman harcadığımı biliyordum ve çok üzgünüm."

"Nate, sağlıklı düşündüğünü sanmıyorum. Daha yaşadığın yeri bile görmemişken evlenmemizi mi istiyorsun? Birlikte hiç bir zaman bir haftadan fazla zaman geçirmedik-"

"Dokuz gün," diye itiraz ettim.

"Zamanın yarısında nerede olduğunuzu ya da ne için seçildiğinizi bile bilmiyorum. Ağzından çıkanı kulağın duysun."

"Aynen öyle." Kahretsin, bunu yanlış yapıyordum. "Ama beni seviyorsun ve sadece bir seçim yapmanı istiyorum Iz. Ne istersen yapacağım. Seni sonuna kadar içeri alacağım. Sana söyleyebileceğim her şeyi söyleyeceğim ve birlikte Kuzey Carolina'ya döneceğiz. Ya da istediğin buysa çıkarım."

"Ne?" Kaşları tavana çarptı. "Dışarı çıkmak istemiyorsun. Bunu hiç istemedin." "Ama seni tutmak anlamına gelseydi isterdim. Ben varım, Iz. Başardım. Ve gerçekten bilmediğini biliyorum

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum ama söyle, ben de çekip gideyim. Uzaklaşacağız. Sadece ne yapmamı istediğini söyle, ben de yapayım," diye yalvardım. Seçim onundu. Ben onundum.

"Benden senin için böyle bir seçim yapmamı isteyemezsin, Nate." Başını iki yana salladı. "Bu hiç adil değil. Ve en kötüsü de beni o kadar uzun süre dışladın ki böyle bir seçim yapmana yardımcı olacak kadar bile bilgim yok."

Kapısı açıldı. "Isa-"

Izzy arkasına uzandı ve kapıyı çekerek babasının üzerine kapattı.

Babası. Parçalar yerine otururken gözümü kırptım. "Kira kontratını bozduğunu söyledi. Taşınıyor musun?" "Evet." Gözlerinde savaş vardı. "Hayır. Bilmiyorum. Bilmiyorum.

Gerçekten istemiyorum, ama

Sonunda onları mutlu edecekti ve bence gerçekten vicdan muhasebesi yaptılar ve ... değiştiler. Yani, gerçekten ihtiyacım olduğunda geldiler."

"Bunu yapmayın. Sonunda senin için ortaya çıkmaya karar verdiler diye istediğin şeyden vazgeçme."

Kaşları havaya kalktı. "Yaptığın şey bu değil mi?"

"Hayır. *Senin* için her şeyden vazgeçmemi isteyip istemediğini soruyorum." Bunu göremiyor muydu? Ağzı açıldı ve kapandı.

Korku omurgamı tırmaladı. Hayal ettiğim tüm sonuçlar arasında -benim New York'a taşınmam, onun Kuzey Carolina'ya taşınması, birlikte herhangi *bir yerde* olmamız- onun beni istememesini hiç düşünmemiştim. Tüm bu sahne yanlıştı.

"Çünkü yanlış yapıyorum, değil mi?" Tek dizimin üzerine çöktüm ve kutuyu havaya kaldırdım. "Evlen benimle, Isabeau Astor." Sonunda birlikte olmamız gerekiyordu. Bu sadece bir zamanlama meselesiydi. Tybee'den beri hayatımı bu temel üzerine kurmuştum.

"Nate" diye fısıldadı, yüz hatlarından binlerce duygu geçerken bana bakıyordu.

"Lütfen," dedim usulca. "Lütfen beni seç, Izzy. Bizi seç. Hayatın ne olursa olsun bizi seç. ebeveynler liderlik etmenizi istiyor. Bir hayat kurmak için zamanımız olmamasına rağmen bizi seçin. Bize o zamanı vermeyi seçin. Geleceğimizi seç. Ne istersen yapacağım. Sadece evlen benimle." Vücudumdaki her kas gerildi, onun cevabına asılı kaldı.

Omuzları düştü ve umudumu da beraberinde götürdü. "Yapamam, Nate. Bu şekilde olmaz."

Göğsüm sıkıştı, kaburgalarımın arkasında paramparça olan kalbimin katliamını zapt etmeye çalışıyormuş gibi kenetlendi. "Hayır diyorsun," dedim, anlaşılır olması için her kelimeyi telaffuz ederek ve yavaşça ayağa kalktım.

"Bunun doğru olmadığını söylüyorum." Başını salladı. Ama hayatım boyunca doğru olan tek şey oydu.

Kutuyu kapatıp ceketimin ön cebine tıktırırken zihnim bir yön bulmaya çalışıyordu. Ordu, ordu yok. Delta, Delta yok. Izzy olmadan hiçbirinin önemi yoktu ve o beni seçmiyordu. Beni istemiyordu.

Tek yaptığın onun zamanını boşa harcamak. Babası haklıydı.

Tatiller ve hafta sonları için iyiydim ama evlenecek kadar iyi değildim.

"Zamanınızı boşa harcadığım için özür dilerim," dedim, koyu kahverengi gözlerine son bir kez bakarak.

Birçok kez ağlamasına sebep olduğum gözler. Hayatının yıllarını boşa harcadım.

Durma zamanı.

"Ziyan etmedin-" diye başladı ama ben çoktan harekete geçmiştim, artık hayatımın hangi rotada ilerleyeceğini bildiğim için mantık her adımda beni merkezliyordu. "Nate!" diye seslendi arkamdan.

Dağılmadan önce buradan çıkmalıydim.

Ön kapıyı açtım ve yağmura doğru yürüdüm. İyi olacaktım. Bir önceki uçak düştükten saatler sonra tekrar uçağa binmişim ve bu da farklı olmayacaktı. Izzy terapiye gitmekle ilgili ne demişti? Ona başa çıkma mekanizmaları vermişti. Çoğu insanın uğruna cinayet işleyeceği bir kariyerim vardı. En iyilerin en iyisiydim. İhtiyacım olan tek başa çıkma mekanizması buydu.

Belki de değildi.

Kalabalığın içinde eriyerek, bir şekilde park yeri bulmayı başardığım yere doğru yürüdüm.

Kapıyı açtım ve direksiyonun arkasına geçtim, sonra kontağı çalıştırdım. "Siktir!" Hiç kimseye ve herkese bağırdım. "Sen olsan ne yapardın?" Torres'e sordum. "Benim yerimde olsaydın, sen ne yapardın?" Gözlerimi kapattım ve cevap vermesini beklerken dünyayı görmemeyi diledim.

"Sanırım işler istediğin gibi gitmedi," dedi yolcu koltuğundan, ben içimi dökerken o uyukluyormuş gibi bir gözünü aralayarak. "Ne diyorum ben? Tabii ki olmadı, yoksa bu kadar çabuk

dönmezdin."

"Sen olsan ne yapardın?" Tekrar ettim.

"Sormana gerek yok. Cevabı zaten biliyorsun." "Ama yine de buradayım, soruyorum."

"Benim söylememi mi istiyorsunuz? Tamam, ben söyleyeceğim. Sınıfımızdan sadece sekiz kişi seçildi." Elbette mantığını kullanacaktı. Bu onun en güçlü yanıydı.

"Bunu biliyorum."

"Ya sınıfımızın çoğunluğu gibi olursunuz ya da Bragg'e geri döner ve o sekiz kişinin bir parçası oluruz. Bana göre ikincisi birincisinden çok daha iyi."

Haklıydı. Genelde öyleydi.

"Bragg olsun." Direksiyonun yanındaki düğmeyi çevirdim ve ön cam silecekleri yağmuru ve kararsızlığımdan geriye kalanları süpürüp götürdü.

Kamyonu vitesine taktım ve trafiğe çıktım.

BÖLÜM YIRMI YEDİ

NATHANIEL

*Kabil, Afganistan
Ağustos 2021*

"Nate," diye fısıldadı Izzy, neredeyse üç yıldır yanımda taşıdığım yüzüğe bakarak.

"Beni istemedin. Beni gerçekten sevmedin. Belki fikrimi, ama gerçekte olduğum kişiyi değil." Bu, dezenfekte edilmeyi gerektirmeyen görevlerde zinciri her taktığımda ya da botuma her bağladığımda kendime söylediğim basit bir gerçektir. Bunu, ülkeme hizmet etmek için hayatımı vermemin neden sorun olmadığını, görevler arasında Izzy'nin kapısına gelip yeniden düşünmesi için yalvarmamamın neden gerekli olduğunu hatırlatmak için söyledim.

Beni tekrar sevmesi için yalvar.

"Bu doğru değil." Şaşkın bakışlarını yüzükten ayırdı ve benimkiyle buluşmak için kaldırdı.

"Hayır dedin." Bu cümleyi söylemeye o kadar alışmıştım ki artık içimi boşaltmıyordu.

Bunun yerine, kelimeler daha çok iyileşmeyi reddeden ham bir yaranın üzerindeki zımpara kağıdı gibiydi. "Ben hayır demedim!" Bana doğru uzandı, ben de yanından geçip gittim.

Eğer bana dokunursa, her şey biterdi. Kendimi kontrol etmekte zorlanıyordum, onu uzaklaştırmak için ne gerekiyorsa yapmakla yakınımın çekmek arasında kalmıştım. Artık Dickface ile nişanlı değildi. Onun değildi. Ama yine de ona benim asla alamadığım bir evet vermişti.

"Yapamam dedin," diye hatırlattım ona. "Georgetown Hukuk eğitimi almamış olabilirim ama yapamam ve hayır kelimelerinin eş anlamlı olduğuna eminim."

"Ama aynı anlama gelmiyorlar!"

"Cidden anlambilim tartışması mı yapacağız?" Pencereye doğru yürüdüm ve avluyu tekrar kontrol ettim. Nedense şimdi daha da fazla insan varmış gibi görünüyordu.

"Bu konuda mı? Kesinlikle," diye karşılık verdi.

Yüzümü ona döndüm. "Tamam, yapamamın anlamını tartışmak istesen bile, o zaman sana sevdiğim ve seveceğim tek kadın olduğunu söylemem, sana evlenme teklif etmem ve sonra diğer cümlelerin nelerdi?" Tavana bakarak hepsini ezberden tekrarladım. "*Bu doğru değil. Bu acıttı, ama kişisel favorimi de unutmayalım: Şu anda gerçekten evlenme teklif ediyor olamazsın.*"

Ağzı kapandı.

"Evet, bana istediğinin ben olmadığımı pervasızca söylerken söylediğin her kelimeyi hatırlıyorum. Seçtiğin kişi ben değildim." Çirkin, içimi burkan duygular beni dövüyor, dışarı çıkmayı

talep ediyordu

Üç yıl boyunca sakladığım kutudan çıkardım. "Yanlış yaptığım için mi? Covington neyi doğru yaptı? Büyük bir jest mi yaptı? Seni herkesin izleyebileceği özel bir restorana mı götürdü, yoksa bağlılığının tüm dünyaya duyurulduğu bir jumbotrona mı?"

"Hayır, Nate." Başını salladı ve bana sanki yaralı bir kız gibi davranmaya hakkı *varmış gibi* baktı.

Parti.

"Büyük yüzük müydü?" İfadesindeki her nüansı inceledim, bir yalan aradım. "Daha Daha büyük banka hesabı mı? Daha büyük aile bağlantıları mı? Ailenin onu gerçekten onaylamış olması mı? Ya da seni kurtarmak için bir aile jetine sahip olması mı?"

"Bunu nasıl düşünebildin?" Yanakları tekrar kızardı ve kulaklarının uçları kırmızıya döndü. "Beni bundan daha iyi tanıyorsun!"

"Seni bundan daha iyi tanıdığımı *saniyordum*," diye itiraf ettim. "Ama sonra bir pistte duruyorum, işimin seni hayatta tutmak olduğunu söylüyorum ve sen otuz iki bin fitten bir uçağa sinyal verebilecek bir yüzük takıyorsun, asla yapmayacağına yemin ettiğin bir iş yapıyorsun." O andan bu yana nasıl sadece dokuz gün geçmişti? "İyi bir adam olsaydı bununla yaşayabilirdim, ama Dickface?"

"Aman Tanrım. Yarım saniye susar mısın?" Sesi yukarı doğru tizleşti.

"Elbette. Yani, bana söyleyeceğin her şey zaten sahip olduklarından daha kötü olamaz."

Gözleri parıltılı bir bakışa dönüştü. "Ben asla hayır demedim."

"Ve yine buna geri döndük." Kollarımı göğsümde kavuşturdum.

"Ve seni sevmediğimi hiç söylemedim." Yavaşça ileriye doğru yürüdü. "Biliyorum, çünkü sana hiç yalan söylemedim. Bir kere bile. Sen de dürüstçe aynı şeyi söyleyebilir misin?"

Yüzümü buruşturdum. "Sana söyleyebileceğimi söyledim."

"Hayatımız boyunca ne geçirdik? Birlikte yirmi gün mü?" Yutkundum.

"Yirmi yedi, aslında ve eğer bana o günlerden sonra evlenme teklif etmenin çok fazla olduğunu söylemeye başlarsan, o zaman sana seni tanımanın yedi yıl, seni sevmenin ise dört yıl olduğunu hatırlatırım."

Dudakları aralandı. "Söyleyeceğim şey bu değildi. Birlikte yirmi günden az zaman geçirmiştik ve sana o kadar aşıktım ki hayatımın sensiz nasıl olacağını düşünemiyordum."

"Beni sevdin ama geri mi çevirdin?" Ona baktım ve uyduracağı bahaneyi bekledim.

"Teklifini kabul edemeyeceğimi söylememin seni sevmemekle hiçbir ilgisi yoktu, Nate. Bu hiçbir zaman bir sorun olmadı. Benim için değil." Kaşları çatıldı.

"Palau'da seni ektiğim için mi? Fiji'deyken istediğinde seni içeri almadığım için mi?" Göğsüm daraldı. Neden şimdi cevaplar için onu dürtüyordum ki? Neden kalbimde *Isabeau Astor* yazan kutuyu açmışım?

"Hayır, bununla hiçbir ilgisi yoktu." Tek bir adım attı. "Beni içeri almanı istedim mi? Kesinlikle. Tek istediğim buydu, ama olmadı-"

"Girmek mi istiyorsun? Olur. En iyi arkadaşlarımdan birini öldürdüm, Izzy. Bu seni nasıl içeri alır?" Ellerimi havaya kaldırdım.

Dudakları aralandı ve kısa bir süre durdu.

"Bahse girerim şimdi içeri girmek istediğine pişmansındır, ha?" Kollarım iki yanıma düştü.

"Anlamıyorum," dedi, şaşkınlık alnını buruşturarak. "Ju'dan mı bahsediyorsun-" "Evet!" Sözümlü kestim. "Onun ölmesi benim hatam. İkimiz de seçmeler sırasında kırk millik yürüyüşümüzü tamamladıktan sonra bir çingiraklı yılan saldırdığında beni yoldan çekti ve yılan onu ısırды. yerine." Bu sözleri ilk kez yüksek sesle söylüyordum.

Gözlerini kırptırdı. "Nate, bu senin hatan değil."

"Öyle mi? Birine söylememiz gerektiğini söylediğimde reddetti ve seçimin son kısmı olan mülakat kısmından önce med-board almak için buraya kadar gelmediğini söyledi. İlk dersleri atlatmak-" Ellerimi başımın üstüne koydum ve gözlerimi kapattım. "Hayatımda yaptığım en zor şeydi. *Herhangi* birimizin yaptığı en zor şeydi." Devam edebilmem için iki derin nefes almam gerekti. "Ben de ona tamam dedim. Görüşme biter bitmez yardım almayı kabul ettiği sürece söylemeyecektim." Ve bana *sırttı*, ikimizin de başaracağından o kadar emindi ki. "Zehirli bir yılan ısırığıyla mülakata girmesine izin verdim ve mülakat sırası bana geldiğinde, en iyi arkadaşlarımdan birinin yan odada anafilaktik şok nedeniyle öldüğünü söylediklerinde, bunun lanet olası sorgulamanın bir parçası olduğunu düşünerek kabul ettim. Birimde sakin, soğukkanlı, soğukkanlı bir asker isteyeceklerini düşündüm, ben de onlara bunu verdim. Sonrasında ikimizin de geleceğini düşündüm ama gerçekten ölmüştü." İşte. Söylemişim.

Biri kapıyı çaldı.

"Aman Tanrım. Nate, onu sen öldürmedin." Gözlerini hüznü kaplamıştı ve ben onun merhametinin zerresini bile hak etmiyordum.

"Evet, söyledim. Ona daha önce söyleseydim, yardım getirseydim, şimdi hayatta olurdu. Bunun yerine, birimde olan benim ve yerde olan da o. Bu seni nasıl içeri aldı, Izzy?"

Bir kapı sesi daha duyuldu.

"Bu yüzden bu kadar perişan haldeydin. Sadece onun ölümü değildi." Bana doğru geldi, yüzü öyle bir buruştu ki her kelimeyi geri almak ve ona sarılmak istedim. "Sende bir sorun olduğunu biliyordum. O kadar endişelendim ki yarım saat boyunca orada durdum, sıırıslıklam-"

"Evlenme teklif ettiğimde
içerideydin." "Peşinden geldim!"

"Sen . . . ne?" Beynimdeki kablolar birbirine geçmiş olmalıydı çünkü kısa devre yapıyormuşum gibi hissediyordum.

Kapı vuruşu bir vuruşa dönüştü. Graham kapıdan, "Bölmek istemezdim ama sizinle *hemen* konuşmam gerekiyor," diye bağırdı.

"Senin peşinden geldim," diye fısıldayarak tekrarlardı, üniformamı tutarken çaresizlik sesini bastırıyordu.

"İçeri gel," diye seslenmeyi başardım.

Kapı açıldı ve Graham içeri girdi, yüzü gergindi. "Ne oldu?" Midem gerildi, kötü haberlere hazırlandım. "Bunu söylediğim için üzgünüm ama Mezar-ı Şerif düşüyor."

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

IZZY

*New York Ekim
2018*

"Sen ne?" Serena havluyu vücuduna sıkıca sararak ve bana aklımı kaçırmışım gibi bakarak bağırdı. Annem ve babam oturma odasında durmuş, benden cevap beklerken onları görmezden gelerek histerik bir şekilde onu duştan çıkardım. "Beni duydunuz!"

"Ve sen de öylece gitmesine izin mi verdin?" Serena'nın gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Onu durduracak gücüm yoktu ki!" Tanrım, o kadar ... kaybolmuştu ki. Kalbim acıyordu, onu kovalamamı ve ihtiyacı olan her şeyi vermemi istiyordu. "Ne yapmam gerekiyordu? Onu zapt mı edecektim?"

"Evet diyeceğini düşünüyordum, onsuz perişan olduğun ortada ve görünüşe göre tatiline gelmemek için oldukça iyi bir nedeni var."

"Evet" mi diyeyim? Bu o değildi. Bana gerçekten evlenme teklif etmiyordu, Serena! Bugün Julian'ı gömdükten sonra yaşadığı travma yüzünden tepki veriyordu."

"Bekle. *Bugün* arkadaşını mı gömdü? Bunu atlamışsın." Kaşları çatıldı. "Hangisi Julian?"

Aklıma sırtan uzun boylu sarışın adam geldi. "Sanırım soyadı Rowell'dı. Özel Kuvvetler'e birlikte girdiği adamlardan biriydi. En iyi arkadaşlarından biri." Ellerimi yüzüme sürdüm. "Çok incinmişti. Ben de onu *incittim*. Ama aklı başında olmadığı belliyken teklifini nasıl kabul edebilirdim ki? Mantıksız davrandığını görmesini sağlamak için argümanında delikler açmaya çalıştım. Benim tanıdığım Nate asla böyle bir teklifte bulunmazdı ve ben bunu söylediğimde ..." Yüzünü düşündükçe boğazım düğümlenmeye başladı. "İyi bir gece uykusuna ya da yardıma ihtiyacı var, nişana değil."

Eğer bana sorsaydı, gerçekten dürüstçe sorsaydı, kendimi onun kollarına atar ve asla bırakmazdım.

"Buradan terapist koltuğuna koşacağını mı sanıyorsun?" Omuzlarımı kavradı. "Onu seviyor musun?"

"Kendi hayatımdan daha fazla." Ne yaptığının bir önemi yoktu; duygularımı bastıramıyordum. "O zaman git onu bul ve buraya getir ki ihtiyacı olan yardımı alabilsin. Git, Izzy."

Başımı salladım ve kaygan ayaklarımla koridora, oradan da oturma odasına doğru kayarak çıktım.

"O adamın peşinden koşmayacağını biliyorum!" Annem bağırdı.

"Onun hakkında gerçekten bir şey biliyormuş gibi davranmadığını biliyorum!" Ben de karşılık verdim. Çok kızacaklardı. Oh iyi. Nate olmadan hayat buna değmezdi ve bunu kabullenemiyorlarsa zaten beni hiçbir zaman gerçekten sevmemişlerdi.

Dairemden çıkıp apartmanın merdivenlerinden aşağı koşarken kapımı kapatma zahmetine bile girmedim. "Nate!" Ağır cam kapıyı açıp kaldırıma koşarken bağırdım.

Burada düzinelerce insan vardı.

Hiçbiri Nate değildi.

Elimi kapüşonumun orta cebine soktum ve telefonumu aldım, ardından iletişim sayfasından Nate'in bilgilerine bastım. Telefon çalarken, "Aç, aç, aç," dedim.

Beni sesli mesaja yönlendirdi. Ya da telefonu kapalıydı. Ama benim bahislerim ilk seçenek üzerindeydi.

Daha iyi bir görüş açısı için merdivenlerden binamın girişine çıktım ve telefonunu tekrar denerken sokakları aradım. Açmadı.

Göğsüm atılmış bir kâğıt topu gibi buruştu. Onu kendime çekmem gerekirken, ben onu uzaklaştırmıştım. İlk gerçek sınavda onu hayal kırıklığına uğrattım.

Serena bana katıldı, başımın üzerinde bir şemsiye tutarak yarım saat boyunca orada durduk, yanımdan geçen her bir insana baktım, kalbim aklımın zaten sahip olduğu şeyi kabul etmeyi reddediyordu.

O gitmişti.

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

IZZY

Kabil, Afganistan
Ağustos 2021

Kanepede oturmuş, Nate'in ekibi etrafımızda vızıldarken Mezar-ı Şerif'ten gelen haberleri anlayamadığım bir dilde izliyordum.

"Aç mısın, Izzy?" Çavuş Rose sordu. *Bayan Astor* unvanını bırakalı bir saatten fazla olmuştu. Önc

e. Televizyondan gözümü ayırmadan başımı salladım. Serena orada bir yerdeydi. Nate Çavuş'a, "Bunların hepsi işlendi ve katibe geri götürülmeleri gerekiyor," dedi.

Black, ona son bir saat içinde bizzat çağırdığı bir yığın dosyayı uzattı.

"Ne dediklerini bile bilmiyorum," diye fısıldadım, bir yastığı göğsüme bastırarak. "Oh." Çavuş Rose eğildi. "Dari dilinde konuşuyorlar. Ben Peştuca'da daha güçlüyüm." Bana baktı omzunun üzerinden. "Yeşil!"

"Nate Peştuca konuşuyor," diye fısıldadım, *Yeşil'i* kullanmadığımı fark edince irkildim.

"Evet, Dari, Farsça, Fransızca ve başka ne üzerinde çalışıyorsa. Adam hiç yavaşlamıyor." Bana doğru baktı. "Ve stres yapma. Hepimiz onun gerçek adını biliyoruz."

Nate sol tarafıma oturdu, ben de ona doğru eğilmemek için kendimi zor tuttum. Tartışmamızda tam olarak bir sonuca varmamıştık. Sadece durmuştuk.

"Ne söylüyorlar?" Ben sordum.

Nate, "Taliban, şehir sınırlarındaki ön hatları aştıktan bir saat sonra şehrin kontrolünü ele geçirdi," diye anlattı. "Bu gerçekleştiğinde hükümet güçleri ve milisler savaştan kaçtı."

Çavuş Rose küfretti.

"Geriye Afgan hükümetinin kontrolü altında sadece Kabil ve Celalabad kalıyor." Nate bana doğru baktı. "Bunu izlememelisin."

"Neden olmasın? O da bunu yaşıyor. Bir keresinde bana bir durumu görmezden gelmenin onu yaşayan insanlar için daha iyi hale getirmediğini söylemişti." Yastığı daha sıkı sıktım. "O bunu yaşıyor."

Kapı açıldı ve Çavuş Black tekrar içeri girerek, Çavuş Gray'in telsizci ne yapıyorsa onu yapmaya hazırlandığı yemek alanına doğru ilerledi.

"Başarısız oldum," diye fısıldadım.

Çavuş Rose başımın üzerinden Nate'e baktı, sonra ayağa kalkıp diğerlerine katıldı.

"Yapmadın," diye beni temin etti Nate. "Serena kendi seçimini yaptı. Hepimiz kendi seçimlerimizi yapabiliriz. O kız takımını sen çıkardın."

Alay ettim. "O kız takımını *sen* çıkardın. Evrak işlerini ben hallettim." Yenilgi mideme bir çapa gibi yerleşti. "Buraya geldiğimden beri tek yaptığım Serena'yı gitmeye ikna edememek ve başka bir yerde sana ihtiyaç duyulurken ekibinin zamanını boşa harcamak oldu." Bir nişanlımı da kaybetmiştim ama bunu artı hanesine yazıyordum. Bunu aileme açıklamak zorunda kalacağım umurumda bile değildi. Onlarla haftalardır konuşmamamın bir nedeni vardı.

"Newcastle da Kandahar'da olacaktı," dedi Nate. "Covington'ın Hail Mary dönüş uçuşunu da kaçırmış olurdu. Ben hâlâ bu odada olurdum." Mükemmel ağzını bir gülümseme kapladı. "Sadece başını kucağıma koyup uyumasına izin vermezdim. Benim de sınırlarım var, biliyorsun."

"Sadece benimle değil mi?"

"Seninle asla," dedi yumuşak bir sesle. "Şu anda bunun pek bir önemi olmadığını biliyorum ama daha önce kendimi kaybettiğim için özür dilerim."

Ona bir doz yan göz gönderdim. "Sen yapmadın." "Yaptım. Sadece bunu bilmiyordun."

"Green," diye seslendi Çavuş Gray. "Bir şey buldum." Nate ayağa kalktı ve ben de televizyona bakmaya devam ettim.

"Izzy," dedi Nate bir dakika sonra.

Omzumun üzerinden baktım ve elinde hantal görünümlü bir telefon tuttuğunu gördüm. "Ben Serena."

Kanepeden fırladım ve oraya varmak için neredeyse sehpa takılıyordum. "Serena?" Telefonu Nate'ten aldıktan sonra ona söyledim.

"Yoldayım, Izzy," dedi. "Adamın kimi tanıyor bilmiyorum ama bu şık telefon ve Taj ile bir arabadayım."

"İyi misin?" Gözlerim sulanırken yüzümü kapattım ve başımı eğdim.

"Ben iyiyim. Ama Kabil'e dört yüz mil ve bir sürü kontrol noktası var. Kimlik bilgilerim bizi oraya götürür ama beni bekleyemezsiniz."

Midem bulandı. "Sensiz gidemem."

"Yapabilirsin ve yapacaksın da. Binebildiğim ilk uçakla geleceğim, ama buradan gitmelisin. Söz ver bana."

"Sen gelmeden önce çıkıp çıkamayacağımı bile bilmiyorum, bu yüzden tartışmalı bir argüman olabilir," diye denedim, Nate'in başını salladığını görmek için başımı kaldırdım.

"Bu şeyin pilini korumak istiyorum, bu yüzden gitmem gerekiyor. Ama İz, bana gideceğine söz ver." "Söz veriyorum," diye fısıldadım. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Telefonu Nate'e uzattım, o da kulağına götürdü. "Yarın gece için ona bir uçak bileti buldum." Gözlerini bana kilitledi. "Onu omzuma atıp koltuğa bizzat kendim bağlayacağım."

Gözlerim ona dikildi. Bir gamzesi parladı.

Ugh.

"Serena, kendini öldürtme. Izzy, fırsatın varken kıcını helikoptere koymamanın suçluluğundan asla kurtulamaz." Aramayı sonlandırdı ve ahizeyi Gray'e geri verdi.

"Teşekkür ederim," dedim Nate'e. "Her ne yaptıysan. Teşekkür ederim." Duymayı hak ettiği şeyin yakınından bile geçmiyordu ama söyleyebildiğim tek şey buydu.

Bir kez başını salladı. "Söylediğimde ciddiymdim. Yarın gece o uçağa seni kendim bindireceğim." Bu da onunla sadece yirmi dört saatim kaldığı anlamına geliyordu.

Yuvarlandım ve gece yarısını biraz geçe yatağa girdiğimden beri her saat başı yaptığım gibi saate baktım. Dışişleri Bakanlığı bugünlük evlerine gittikten sonra, vizeleri aramaya ve takip etmeye devam etmenin bir anlamı yoktu, ancak birkaç saat içinde Nate havaalanına gitme zamanının geldiğine karar verene kadar mülakatlara yardımcı olabiliirdim.

Sabahın dördü muhtemelen yeni uyandığı anlamına geliyordu.

Sırt üstü uzandım ve tavana bakarak düşüncelerimin karmakarışık olmasına izin verdim.

Nate onu sevmediğim için evlenme teklifini reddettiğimi düşündü ve sonra nişan yüzüğümü bir künnyeye bantlayıp her yere yanında taşıdı. Bununla ne yapmam gerekiyordu?

Burada kalmak, onunla geçirebileceğim tek saatleri boşa harcamak beni -ya da bizi- bir yere götürmeyecekti.

Ayaklarımı yatağın kenarından geçirip süitimin oturma odasına doğru yürürken kalbim küt küt atıyor, ay ışığı pencerelerden içeri süzülürken düğmeyle lambayı açıyordum.

Mutfağın yanına döndüm ve yüzüğe bakarken kollarımı atletimin üzerinde kavuşturdum. Mükemmeldi. Sade. Kuyumcуда onunla birlikte olsaydım tam olarak seçeceğim şeydi. Ve bunu Fiji'den sonra almıştı. Onunla geçirdiğim anlar için yaşamaya kendimi bıraktıktan sonra. Bizim için bir gelecek görmüştü.

Gerçekten kaldırmayı başarana kadar üç deneme yapmam gerekti. Bant kalıntılarından dolayı hafif yapışkandı ve bu yüzden daha da mükemmeldi. Temsil ettiği hayattan, sahip olabileceğimiz hayattan dolayı kalbim *acıdı*.

Anahtarımı aldım ve iki kere düşünüp kendimi durduramadan odamdan çıktım. Çavuş Rose, Nate'in kapısının yanında durduğu yerden bana göz kırptı. "Her şey yolunda mı? Bayan Astor?"

Pekala. Kahretsin. Koridorun karşısına geçip Nate'in kapısını çalacak halim yoktu.

"Bebek bakıcılığı görevindesin." Kollarımı göğsümde kavuşturdum, sütyenle uyumadığımın bilincindeydim.

"Tetikteyim, evet." Sakalının ardında bir gülümsemeyi bastırdı.

"Doğru. Bu yüzden ben sadece ..." *Odama geri dönüp bunlar hiç olmamış gibi davranacağım.*

"Biliyor musun?" dedi ön cebinden bir oda anahtarı çıkararak. "Bu sabah biraz ortalığı karıştıracak havamdayım. Neden olmasın?" Omuz silkti ve anahtarı Nate'in kilidine vurdu.

Kolun üzerindeki ışık yeşile döndü ve tereddüt etmedim. "Teşekkür ederim." Ona bir gülümseme göndererek kapının kolunu tuttum ve tekrar kilitlenmemesi için hızla çevirdim.

"Sadece ona benim yaptığımı söyleme."

Başımı salladım ve Nate'in kapısını açtım, içeri girdim ve cesaretimi kaybetmeden önce arkamdan kapattım. Banyodan ışık sızıyordu ve duşun aktığını duydum ama odanın geri kalanı karanlıktı.

"Nate?" Usulca seslendim, onu ürkütmek istemiyordum, geçen sefer bunun ne kadar iyi gittiğini görmüştüm

Bu hatayı yapmıştım ama belli ki akan suyun sesinden beni duyamamıştı.

Dudaklarım aralandı. İçerideydi. Çıplaktı. İçime bir sıcaklık doldu ve duş nihayet durduğunda anahtar kartımı şifonyerinin üzerine koymadan önce kendimi yelpazelemek için kullandım. Ama yüzüğü sanki ona ulaşmanın anahtarıymış gibi tuttum.

Ona hâlâ tüm kalbimle aşıktım ve bu savaşıma değerdi. "Nate?"

Yatağıyla masasının arasında durarak nazikçe söyledim.

"Izzy?" Kumaş hışırtılarının sesini duydum ve bir havluyla banyodan çıktı. Bir *havluyla*.

Zayıf beline tek ve yalnız bir havlu sarılmıştı. Daha kurulanmamıştı bile. Hayır, vücudunda dilimle izini sürdüğüm aynı çizgilerden aşağı doğru kayan su damlacıkları vardı hâlâ. Şuradaki gibi. . göğüs kaslarından aşağı kayan, diğer damlaları toplayan ve sonra karın kaslarının kanyonlarına düşen, sonra da derin V'yi oyan sık beni çizgilerine giden yolu bulan...

"Izzy."

Bakışlarım Nate'in yüzüne doğru kaydı ve lanet olsun ki tüm vücudum kızarmadı. "Merhaba."

Kaşları kalktı. "Merhaba? Saat-" Saatine baktı. "Sabahın dördü ve sen sadece merhaba demek için mi uğradın? Mümkünse 10'a kadar uyuyan kız mı?"

"Havlu giymişsin." Gerçekten bulabildiğimin en iyisi bu muydu?

"Duştaydım. Bu olayların doğal bir ilerleyişi. Duş. Havlu. Giysiler. Ve sen nasıl oldu da-" İçini çekti. "Boş ver, seni kimin içeri aldığını zaten biliyorum."

"Kızma." Yüzük avucumu ısırdı ama yumruğumu kapalı tuttum.

"Kızgın değilim. Kafam karışık ama kızgın değilim."

"Uyuyamadım. Seninle sadece birkaç saatim kaldığını bildiğim halde." Son parça yuvarlandı Dışarı.

Yüz ifadesi karardı. O kilometrelerce yükseklikteki duvarların arkasına çekiliyordu. ona ulaşabilirdi ve bunun olmasına izin veremezdim. Bu gece olmaz.

"Şoktan evlenme teklif edeceğini sanıyordum," diye geveledim tanıştığımız günkü zarafetimle. *Burada büyüdüğümüzü görmek güzel.*

"Bunu yapmak zorunda değiliz."

"Var." Aramızdaki mesafeyi kapattım ama ona uzanmadım. "Hâlâ Palau'ya gelmeyişinin etkisindeydim ve ailem oradaydı, bir kez olsun ebeveyn gibi davrandılar ve sonra sen geldin, arkadaşını kaybettiğin için perişan olduğun belliydi, benden orduda kalıp kalmayacağına karar vermemi istedin ve sen ... sen değildin. Kelimelerin birbirine karıştı, gözlerin çılgına döndü ve kendin gibi davranmadığını göstermek için sana attığım her argümana rağmen, ne yapman gerektiğine karar vermem için bana ihtiyacın olduğunu söylemeye devam ettin. Geriye dönüp baktığımda benim de aklım başımda değildi ama Nate, bunun gerçek olduğunu düşünmemiştim."

"Tek dizimin üzerine çöktüm," diye fısıldadı.

"Güven bana, hatırlıyorum." Son adımı attım ve boştaki elimle sakallı yanağını kavradım. "Tek düşünebildiğim, istediğim her şeyin bu olduğuydu ama yine de evet deseydim, en kötü anında senden faydalanmış olacaktım. Uyandığında sorduğuna pişman olacaktın."

"Aileni sen seçtin."

"Ben yapmadım." Başımı salladım. "Elbette Lauren'ın ofisine girmek için babamın bağlantılarını kullandım ama bu sadece zaten hiçbir zaman geçmeyen o yasaya yardım etmek içindi. Serena sana doğruyu söyledi. Washington'a ailem için gitmedim. Senin için gittim."

Kaşları hafifçe çatıldı, sadece bana ulaştığımı söylemeye yetecek kadar.

Korkuyu yuttum ve ilerlemeye devam ettim. "Jeremy'ye neden evet dediğimi sormuştun."

Gözlerini kapattı. "Yapamam, Izzy. Beni kırılmaya o kadar yaklaştırdın ki aynada kendime zar zor bakabiliyorum, bu yüzden eğer hatalarımı sıralayacaksan-"

"Ona evet dedim çünkü tanıdık ve rahat biriydi ve zaten doğru adama hayır diyerek hayatımın en büyük hatasını yapmıştım."

Gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Ve her gün bu pişmanlıkla yaşadım." Diğer avucumu açıp yüzüğü gösterdim. "Sen bunu yanında taşımış olabilirsin ama ben seni buraya taşıdım." Elim kalbimin üzerine kaydırıldı. "Evet demeliydim ve sonuçlarına aldırmadan sana sınıksız sarılmalıyım ve dakikalar sonra ortadan kaybolacağını bilseydim, bunu yapardım. Evet demeliydim. Seni sevmekten asla vazgeçmedim, Nate. Bir saniye bile."

Gözleri bir an için parladı, sonra ensemden kavradı ve ağzımı ona doğru çekti.

onu

n. Sonunda.

Öpücük eve dönmek gibiydi.

Dili dudaklarımın arasından geçti ve arzu alevlenip yayılırken ona karşı eridim.

Damarlarımda bir ateş dalgası dolaşıyor, bana en son dokunduğu andan beri uykuda olan her ihtiyaç titremesini uyandırıyor. Neredeyse dört yıl boyunca onun öpücüğü olmadan nasıl yaşamıştım? Kolları olmadan?

Tadı aynıydı, nane ve Nate gibi ve yeterince yaklaşmıyordum. O geri çekildiğinde ben de peşinden gittim, dilimi dişlerinin arkasındaki hassas çıkıntıda gezdirdim ve nefesinin kesilmesinden, bizi yana doğru hareket ettirirken tutuşunun sıkılaşmasından zevk aldım.

Yatağının kenarına oturup beni kalçalarının arasına çekerken yüzüğü komodinın üzerine bıraktım ve sanki ağzını son kez ağzımda hissedecekmişim gibi onu öptüm. Eğer sahip olduğum tek şey buysa, öpmek, dokunmak için benim olduğu paha biçilmez bir an daha, o zaman her şeyi istedim.

Eli kışıma kaydı ve beni sıkıca kavrayıp kendine doğru çekti. Ağızlarımız unuttuğum bir ritimle hareket ederken atletimin ince kumaşına su kaçmıştı. Bu açlık ve ihtiyaçtı ve hala acı verici derecede tatlıydı.

"Tekrar söyle," dedi ağzıma karşı, elleri pijama pantolonumun kumaşının altından kayarak çıplak kışımı avuçladı.

"Hangi kısmı?" Alt dudağını ısırarak alay ettim. Tanrım, bunu özlemiştim. Onun kollarında olmanın ne kadar doğru bir his olduğuyla ilgili her şeyi özlemişim.

"Hangi kısım olduğunu biliyorsun." Gözlerimin içine bakmak için geri çekildi ve kalbim hızla çarpmaya başladı.

"Seni hep sevdim. Sana aşığım, Nathaniel Phelan." Ellerimi kaldırdım ve ıslak saçlarında gezdirdim. "Ve sen de beni seviyorsun."

"Öyle mi?" Ağzının bir köşesi kalktı.

"Biliyorsun." Parmaklarım boynunda ve omuzlarında gezindi. "Öyle olmasaydı çağrı işaretin Navarre olmazdı."

Ağzımı tekrar yakaladı, dilinin ilk birkaç darbesiyle öpücük kontrolden çıktı. İstedğim şey buydu, ihtiyacım olan şey buydu ve sadece yaşadığımız birkaç dakika için değil, hayatımın geri kalanı için. Onun kollarında olmadan bir gün daha geçirmek istemiyordum.

"Sana ihtiyacım var." Daha önce hiç bu kadar çok anlam içeren tek bir cümle kurmamıştım ve hepsi de doğrudu. Ona mümkün olan her şekilde ihtiyacım vardı.

"Biliyorum. Tanrım, biliyorum." Eli aramıza girdi, parmakları bel kemerimin altındaki

tenimde kışkırtıcı bir şekilde dans ediyordu. "Ben de aynı şekilde hissediyorum." Dudaklarını boynumdan aşağı kaydırmadan önce çenemi, çenemi ve kulağımın hemen altındaki noktayı öptü, omurgamdan aşağı saf bir arzu titremesi gönderdi ve uyluklarımın arasında toplanan ihtiyacı artırdı.

Ağzı göğsümden aşağıya doğru inerken başım geriye düştü, sonra kumaşın arasından göğsümün tepesini kapladı ve dişleriyle meme ucumu nazikçe test etti.

"O uçaktan indiğin andan itibaren sana dokunmak istedim," dedi ve göğüslerimi ortaya çıkarmak için atletimi aşağı çekip her bir ucunu emdi.

İnledim, parmaklarım çıplak omuzlarına gömüldü, bedenim onunkine yaslandı.

"O lanet yüzüğü parmağından çıkarıp atana ve birlikte nasıl hissettiğimizi hatırlayana kadar sana sarılmamak ve seni öpmemek için her şeyimi verdim." Dişlerini üzerimde gezdirdi ve parmaklarını karnımın düzlemine daldırdı. "Seni düşünmediğim, seni özlemediğim, seni istemediğim, seni sevmediğim bir gün bile olmadı."

Dizlerimin bağı çözüldü.

"Lütfen bana sana sahip olabileceğimi söyle." Parmaklarının ucu tangamın üstünü sıyırdı. "Ben seninim."

Başını kaldırıp beni sert ve derin bir şekilde öptü, aynı anda parmakları beni buldu ve ağzına doğru inledim. Kolunu kalçalarımın arkasına dolayarak beni dik tuttu ve iki parmağını dilinin ritmiyle içime pompaladı.

Oh *Tanrım*. İhtiyaç ve şehvet içimde dönüyor, *daha yakın, daha fazla* ve *şimdi* olmayan her düşünceyi geçersiz kılıyordu. Nate her zaman vücudumla nasıl oynayacağını bilirdi, orgazmlarımla saatlerce oynar, artık dayanamayacağım hale gelene kadar onları geliştirdi, ama bekleyemeyecektim. Bu sefer bekleyemeyecektim.

Başparmaklarımı pijama pantolonumun ve iç çamaşırlarımın lastiğine geçirdim ve onları bacaklarımdan aşağı ittim, dışarı çıktım ve tekmeleyerek serbest bıraktım.

"Izzy," diye inledi ağzıma karşı, sonra öpüşmeyi kesip boştaki eliyle gömleğimi çekiştirerek çıkardı. "Kendini çok iyi hissediyorsun."

"Durma," diye yalvardım, başparmağını da ekleyerek beni tam sevdiğim şekilde, ihtiyacım olduğunu bildiği şekilde okşamaya başladı. Ulaşabildiğim her yerine dokundum, ellerimi kollarında, göğsünde, sırtının dayanılmaz genişliğinde gezdirdim.

"Hiç şansın yok." Yılların bastırılmış arzusu vücudumu sıkıca sarmıştı. Her öpücük beni daha yükseğe çıkarıyor, parmaklarının her darbesi zevki daha da acı noktasına getiriyordu.

Ama bu şekilde gelmek istemedim, bunca zaman sonra değil.

Havluyu kalçalarından çektim ve elimi onun etrafına sardım. Sert uzunluğunu okşarken tısladı, başparmağımı küt ucun üzerinde döndürdüm.

"Seni içimde istiyorum."

"Güzel, çünkü ben de tam olarak orada olmak istiyorum." Kucağına oturup dizlerimin üzerinde yükseldiğimde gözleri benimkilere kilitlendi, böylece girişime tam olarak oturdu. "Seni seviyorum, Isabeau Astor."

Kelimeler göğsümü doldurdu ve kendimi santim santim alçaltırken onu öptüm, yukarı doğru iterken ve beni kabzasına kadar alırken kaslarım sıkıca kavradı.

İkimiz de inledik.

Özlediğim şey buydu. Sadece vücudunu değil, *onu* da. Bana bakışı, bana dokunuşu, bu dünyada bedenlerimizin uyumundan, kalplerimizin birleşik ritminden daha önemli hiçbir şey yokmuş gibi hissettirdi.

"Siktir, Izzy." Kalçalarımı kavradı ve beni kaldırdı, pazıları esnedi, sonra tekrar içime girdi. "Gördüğüm her rüyadan daha iyi hissediyorsun. Her anıdan. Her fanteziden. Çok ateşli."

"Tekrar," dedim, kollarımı boynuna doladım ve bana istediğimi verdiğinde kalçalarına doğru sallandım. Her darbesi vücuduma yayılıyor, el ve ayak parmaklarım saf, katıksız zevkin en tatlı

uğultusuyla karıncalanıyordu.

Sonra hareketsiz kaldı, altımda dondu kaldı.

"Nate?" Loş ışıktaki yüzünü görebilecek kadar geri çekilerek sordum.

"Yapamayız." Kalçalarımı acı verici bir yavaşlıkla tekrar kaldırdı ve sanki kendi içgüdüleriyle savaşıyormuş gibi bu hareketin gerginliği yüzünün her çizgisinden okunuyordu.

Yüzünü ellerimin arasına aldım. "Evet. Yapabiliriz." Kalçalarımı sallayarak onu sonuna kadar içime aldım ve içimde hissettiği olağanüstü duygu karşısında alt dudağımı ısırıldım.

"Prezervatifim yok." Her kelimeyi ısırarak söyledi. "Tam olarak bunu planlamıyordum."

"Oh." Kalçalarım kendiliğinden dönmeye başladı, sanki bedenim esirgemeye çalıştığım şeyi almaya fazlasıyla istekliydi. "Sorun değil."

Kaşları havaya kalktı ve parmakları kalçalarımı ısırdı.

"Doğum kontrol hapı kullanıyorum." Dudaklarına hayalet gibi bir öpücük kondurdum. "Ve hiç korunmasız seks yapmadım, yani temiziz." Jeremy'nin ders dışı aktivitelerini öğrendikten sonra bir sürü test yaptırdığımdan bahsetmiyorum bile.

"Ben de," diye itiraf etti, kalçaları altımda gerilmişti. "Emin misin?"

"İstesem bile durabileceğimden emin değilim, ki durmuyorum." Dizlerimin üzerinde doğruldum ve bir iniltiyi bastırarak tekrar aşağı kaydım.

"Hatırladığımdan daha iyi hissetmene şaşmamalı ve inan bana, aramızdaki ilişkinin ne kadar mükemmel olduğuna dair mükemmel bir hafızam var." Eli kışıma gitti ve içime girerken beni derinden öptü, benim de aynı şevkle karşıladığım bir hız belirledi.

İçimdeki gerilim sarmalı, yakında kırılacağımı bilinceye kadar arttıkça arttı ve ben onu ittim. Geri.

Sonuncusu. Bu son olmalıydı.

Bedenlerimiz tam bir uyum içinde hareket etti, uzun zamandır reddedilen bir dansın ortaklarıydı ve asla

Unutulmuş. Beni hayatta kalmak için ihtiyaç duyduğu nefesmişim gibi öptü ve her hamlesi onu bir sonrakine daha da aç bırakıyormuş gibi içime girdi.

"Dünyada böyle bir şey yok," dedi öpücükler arasında. "Hiçbir şey senin sıcaklığınla, uyumunla, hissettiklerinle kıyaslanamaz, Izzy." Bir kolunu sırtıma dolayarak beni yatakta sırtüstü döndürdü, sonra sert ve derin bir şekilde içine girdi. "Seni mümkün olan her şekilde istiyorum."

Çekildiğinde hayal kırıklığı içinde inledim, ama beni karnıma çevirdiğinde ve sonra kalçalarımı çekerek dizlerimin üzerinde durmamı sağladığında tenimin her santimi ısı ile kızardı. Kesinlikle evet. "Şimdi."

Beklemek zorunda kaldığım her saniye işkenceydi.

Kendini kalçalarımın arasına yerleştirdi ve ileri doğru itti, beni o kadar derine götürdü ki gözlerimin arkasında ışıklar parladı. "Nate!"

"Başlığı tut." Nefesi benimki kadar kesik kesikti, arayış içindeki elleri tenimin her santimini okşarken içimde pençeleşen ihtiyaç kadar açgözlüydü.

Yatak başlığının ahşap çerçevesini kavradım, sonra bir sonraki hamleyle ona doğru geri ittim. Tarif edebileceğim her şeyin ötesindeydi. Her hareket ettiğinde daha çok yanıyor, daha sıkı dönüyordum.

"Çok iyi." Beni inleyen bir ritim tuttururken eli omurgamı okşadı. "Tanrım, bunu özlemişim. Seni özledim."

Kelimeler yoktu, sadece beni mantığın sınırına iten zevk sarsıntıları vardı. Orgazmım o kadar yakındı ki, içimde ilk dalgaların yükseldiğini hissettim, her an kırılmakla tehdit ediyordu. "Henüz değil," diye inledim, kaslarım gerilmişti. "Nate, henüz bitmesini istemiyorum."

"Öyle olmayacak," diye söz verdi, parmakları meme uçlarımı yuvarlıyordu. "Benim için bırak."

Parçalara ayrıldım, mutluluk dalga dalga bedenime yayıldı. Yastığına doğru çığlık attım, altında gevşerken ellerim yatak başlığından düştü. Cennet gibiydi. O cennetti ve ben daha fazlasını istiyordum.

Hareket edebildiğim anda tabii ki.

"Siktir," diye inledi, elleri kalçalarımın doğru kayarken yavaşça içime doğru okşadı, parlayan arzu korunu bir öncekinden daha sıcak bir aleve dönüştürdü. "Yeterince yakın değilsin. Asla yeterince yaklaşmıyorum."

Ellerini göğüslerimin üzerinden geçirip kaldırdı ve beni tekrar tekrar içine alırken sırtımı göğsüne doğru çekti.

Geriye uzandım, ensesini avuçladım ve öpmesi için başımı çevirdim. Terden kayganlaşmış bedenlerimiz tekrar tekrar buluştuğunda ağzım açık, çaresiz ve dağınıktı.

"İçimde çok iyi hissediyorsun." Tırnaklarım ensesini tırmaladı.

"Tanrım, seni seviyorum." Daha derine itti ve ben inledim. "Seni görmem gerek."

Sadece birkaç saniyeliğine içimden çıkmıştı ki kendimi sırtüstü yatarken buldum, Nate tüm fantezilerimin tanrısı gibi üzerimde geziniyordu. Ağırlığını bir dirseğine vererek tekrar içeri itti ve ben de daha iyi bir açı yakalamak için dizlerimi kaldırarak nefes nefese kaldım.

"İşte buradasın." Yüzümü avuçladı, hızını artırırken gözlerimin içine baktı. "Benim Isabeau'm."

Başımı salladım, onun için eğilirken kelimeler ağzımdan kaçtı, kalçalarının her itişinde ve sürükleyişinde içimde yeniden basınç oluştu.

O benim istediğim her şeydi. "Seni seviyorum," diye fısıldadım, kollarımı ona dolayarak.

Sözler, sahip olduğu kontrolü kırmış gibi görünüyordu, çünkü gözleri karardı ve kalçalarının şaklamaları daha hızlı geldi ve ritmi bir çılgınlığa dönüştü. Kasları parmaklarımın altında gerildi ve eli yüzümden düşerek aramıza uzandı.

Yaklaşmıştı, yüzünün sert hatları o kadar güzeldi ki, doruğa ulaşmak için savaşıırken gözlerimi başka tarafa çeviremiyordum.

"Bırakma sırası sende," dedim ona.

"Önce sen." Parmakları klitorisimi okşadı ve vücudum patladı, ikinci orgazm beni uyarmadan süpürdü, kendi salınımını bulurken beni eğdi ve kıvrandırdı, üç kez daha iterken üstümde titredi, sonuncusuyla gözleri genişledi.

Bana doğru düştü, hemen yan tarafına yuvarlandı ve beni yanına çekti, bana yakın durdu ve şaşkınlık ve kararlılık karışımı bir ifadeyle bana baktı.

"Sen iyi misin?" Nefes alışım nihayet yavaşlarken elimi yüzünde gezdirerek sordum.

"Bunu benim sormam gerekirdi." Gülümsedi.

Sırtıma değil. Sırtıma değil. Gerçek, kalp durduran bir *gülümseme*.

"Daha iyi olamazdım." Eğilip onu usulca öptüm, gözlerim yaşardı. Birkaç saat içinde uçakla Amerika'ya dönecektim. "Sensiz nasıl yaşayacağımı bilmiyorum, Nate. Ve şu anda duymak istediğinin bu olmadığını biliyorum. Denedim. Gerçekten denedim. Ama var olmak yaşamakla aynı şey değil."

"Biliyorum." Sözlerimi ağzıyla durdurdu. "Kahretsin, biliyorum."

Boğazımdaki düğümü yuttum. "Ne yapacağız şimdi?"

Elini saçlarımın arasından geçirdi. "Duşa gireceğiz, sonra seni birkaç kez daha boşaltacağım ve sonra bu günle yüzleşeceğiz."

Söz yok. Tatlı yeminler yok. Gün batımından sonrası için planlar yok. On yıl sonra, tanıdık topraklara geri dönmüştük.

Tam olarak planladığı gibi yaptı, duşta beni ağzına alarak boşalmamı sağladı ve sonra tekrar içime gömülürken sırtım su kayganlığındaki fayansın üzerinde kayarken, yeterince mücadele ederse

bizi bu anda tutabilecekmiş gibi beni aldı.

Ama daha havluları vücudumuza yeni sarmıştık ki, biri kapıyı üç kez yumrukladı.

Kapı.

"Burada kal," dedi Nate, banyodan çıkmadan önce şişmiş dudaklarımı hızla öperek, Sonra da kapıyı arkasından kapattı.

Aynanın buharını sildim ve orada bulduğum kadına baktım.

Yanakları kızarmış, gözleri parlamış ve boynu bıyık yanığından hafifçe kızarmıştı. Benim en sevdiğim halime benziyordu, sadece Nate'le birlikteyken var olan halime.

Banyo kapısı açıldı ve Nate'in ağzının ciddi duruşu karşısında gerildim.

"Ne oldu?" En kötüsünden korkarak ona doğru döndüm. "Serena?"

Başını iki yana salladı. "Giyin. Şehrin kapılarındalar."

Dudaklarım aralandı. "Celalabad'da mı?"

Çenesi sıkıştı. "Hayır. Dün gece biz uyurken Celalabad'ı teslim etmişler. Burada, Kabil'deler."

Oh *kahretsin*.

OTUZUNCU BÖLÜM

NATHANIEL

*Kabil, Afganistan
Ağustos 2021*

"Bu da üç yüz eder," dedi Elston, Chinook elçilikten tahliye edilen elli kişiyle birlikte havalanırken çatıdaki erişim kapısını arkamızdan kapatarak.

Yeşil Bölge'nin savunmasının ötesinde şehir kaos içindeydi ve burada da durumumuz pek iyi değildi. Paniklemiş insanlar tehlikeli insanlardır ve tahliye oldukça istikrarlı bir şekilde ilerliyor olsa da, beyaz bayraklı kamyonetlerden birini gören içeridekilerin nasıl tepki vereceğini kim bilebilirdi?

"Sadece birkaç bin kaldı," dedim tam savaş teçhizatıyla merdivenlerden inerken. "Sence ne kadar zamanımız var?"

"Başkan teslim olmayı müzakere etmeden, Taliban Yeşil Bölge'de topuklarını vurmaya karar vermeden ya da Bayan Astor'u gerçekten defolup gitmeye ikna etmeden önce mi?" diye sordu, merdiven boşluğundaki diğer tek ses botlarımızdı.

Torres bize yetişirken, "Bahse girerim akşam yemeğinden önce Yeşil Bölge'dedirler," dedi.

"Birkaç saattir müzakere halindeler, o yüzden bu kısmın çabucak gerçekleşeceğinden eminim. Güçleri hâlâ kapının dışında olduğu için şanslıyız ve Bayan Astor'a gelince..." Üçüncü katı geçip ikinci kata doğru yöneldiğimizde içimi çektim. "Ona saat beşte buradan çıkacağımızı söyledim bile, gitmek istese de istemese de."

Sabahtan beri elçilik çalışanlarıyla birlikte son dakika vizelerini işleme koyuyor ve yakmak için boş pasaportlar topluyordu. Graham'a onun yanından ayrılmaması için kesin emir verilmişti, ama on iki santim kuralını uygularsa kışına tekme basacaktım.

Elçilikte aşağılara indikçe gürültü artıyordu ve lobide kargaşanın hüküm sürdüğünden hiç şüphem yoktu. Bu an, herhangi bir istihbaratın tahmin ettiğinden daha hızlı gelmişti, ancak kaçınılmazlığı bir orospu gibi acıtıyordu.

"Onu daha erken bir helikoptere bindirmek istemediğine emin misin?" İkinci kata girdiğimizde Elston sordu. Izzy'nin kapısı ardına kadar açıktı, Parker nöbet tutuyordu ve koridorun diğer tarafında bir sıra sivil vardı.

Torres, "Bu iyi bir soru," diye ekledi.

"Şu caddelerdeki tıkanıklığı görüyor musun?" Ben sordum.

"Uluslararası Uzay İstasyonu'ndan tıkanıklığı görebileceğinize eminim," diye yanıtladı.

bakışları koridoru tarıyordu. "Orada hiçbir şey hareket etmiyor."

"Arabalarından kaçan tüm o insanlar havaalanına gidiyor. Apex'in şimdiden orada iki ekibi var ve buranın tam bir kabus olduğunu söylüyorlar. Orası tam bir kargaşa yeri. Uçağı saat 10'da ve o sirkte olması gerekenden daha fazla kalmasını istemiyorum. En azından burada kontrollü bir ortamdayız."

Izzy'nin süitine girip Parker'ı kapıda geçerken Elston, "Şimdilik," dedi.

"Şimdilik," diye kabul ettim. Bu durum değiştiği anda o da bir sonraki helikoptere binecekti ve ona yer açmak için kimi atmam gerektiği umurumda bile değildi.

Izzy'nin görmesini asla istemediğim yanım tüm gücüyle ortaya çıkmıştı ve yöntemlerimden hoşlanmayabilirdi ama hayatta olacaktı ve bu benim için yeterliydi.

Onu hemen buldum, küçük yemek masasının bir kenarına oturmuş, karşısındaki sivilin söylediklerine başını sallıyordu. Kadının mümkün olduğunca çok sayıda mülakatın yapılmasına yardımcı olabilmek için kendisini konsolosluk görevlisi ilan ettirdiğini anladım.

"Son iki saattir durmaksızın insanlarla röportaj yapıyor," dedi Graham sessizce, yanıma gelerek.

"Öğle yemeğini yedi mi?" Gözlerimi ondan ayırmadan sordum. Sakalımın boynunun derisinde bıraktığı kızılık, onu görmeyeli geçen saatler içinde hafif bir gül rengine dönüşmüştü. Krem rengi bir bluz ve koyu renk bir pantolon giymiş, saçlarını etkili bir topuz yapmış olmasına rağmen, altımda, beni sevdiğini söylerken çıplak vücuduna dökülen saçları gözümün önünden gitmiyordu.

O. Sevdi. Beni.

"Sevdi."

Başımı salladım. Güzel. Havaalanında yemek durumunun nasıl olacağını kim bilebilirdi ki? "Asker mi sivil mi uçuyor?" Graham endişeyle kaşlarını çatarak sordu.

"Sivil." Çenem büküldü. "Birkaç saat öncesine kadar en çok onlar havalanıyordu."

"Hmm." Graham, Izzy'nin karşısındaki sivil kadının ayağa kalkıp elini sıkmasını izledi.

"Bayan Astor'a bağlanmaya mı başladınız, Çavuş Gray?" Elston sordu, sakalı seğirirken sırtıttı.

"Ben daha çok Green'e bağlıyım." Dosyasını taşıyan sivil yanından geçerken başını yana eğdi. "Ayrıca, ondan hoşlanıyorum. Hoş biri."

Izzy omuzlarını kıvrarak ayağa kalkarken ben de öne doğru ilerledim.

"İyi misin?" Ellerimi iki yanımda tutmak için kendimi zorlayarak sordum. Onu öpemezdim. Burada olmaz. Yalnız olmadığımız sürece olmaz.

"Sadece elimden geldiğince çok insanı geçirmeye çalışıyorum," dedi bana yumuşak bir şekilde gülümseyerek.

Kahretsin, o özel gülümsemeyi özlemiştim. Sadece mutlu olduğunda ya da güldüğünde değil, hoşnut olduğunda da bana böyle gülümserdi. "Savaş bölgesinin merkez üssünde bulunan biri için oldukça sakinsin."

"Çavuş Gray benim için Serena'ya ulaştı." Sırtıttı. "Yolun yarısında." "Kontrol noktaları mı?" Ben sordum.

"Şimdiye kadar hepsini atlattılar ve ben de ..." Burnunu kaşıdı. "Neye sahip olabilirsin?" Midem sıkışmıştı.

"Büyükelçiyi, hizmetlerimin karşılığında Taj'ın telefonla görüşmesini kabul etmeye ikna etmiş olabilirim." Yüzünü buruşturdu. "Yani röportaj hizmetim, diğer hizmetlerim değil."

"Umarım öyle değildir." Ağzımın köşesi yukarı doğru eğildi. "Yani Taj'ın vizesi hazır

mi?" Döndü ve masanın üzerine eğildi.
Kıçına bakmadım.

Ama sevseydim de sorun olmazdı, çünkü beni seviyordu, değil mi?

"İşte burada." Evrakları salladı. "Çantama koymam gerek."

Ondan aldım ve ceplerimden birine koydum. "Ben taşıyım. İşler kötüye giderse çantanı alıp alamayacağınızı bilemeyiz ama beni alacağından emin olabilirsiniz."

Bakışları dudaklarıma kaydı. "Benimle gelmen fikri hoşuma gitti."

Midem bulandı. "Havaalanına kadar." Söylenmesi gerekiyordu. Onu güvenli bir yere ulaştırdığım anda yeni emirler alacaktım.

"Biliyorum." Gülümsemesi hüzne dönüştü ve bunu söylemek zorunda kaldığım için kendimi tekmelemeyi düşündüm. Göz ucuyla bana baktı. "Sıradaki burada."

"Seni yalnız bırakayım." Elim kıvrıldı ama istediğim gibi yanağına değdirmek için kaldırmadım. "Çavuş Gray'e yakın dur. Bir sonraki grubu çatıya götürmem gerekiyor." Başını salladı ve ben de ondan uzaklaştım. "Onu gözünün önünden ayırma," diye emrettim Graham'a.

"Uçma vakti gelene kadar odadan çıkmayacak," diye onayladı.

Koridora çıktığımda Torres'in odama doğru başını salladığını gördüm.

Tekrar Elston'a baktım. "Beş dakika."

Kabul etti ve kapıyı kapatmadan önce Torres topuklarımda üzerinde odama girdim. "Şehir boka saracak," dedim ona, geri kalan eşyalarımı çantama atıp gitmeye hazır hale geldim.

"Öyle görünüyor." Yüzünü buruşturarak küçük masanın kenarına oturdu.

"Ne var ne yok?" Boynumdaki zinciri Kevlar'ımın altına daha rahat oturacak şekilde ayarladım. "Seni kontrol ediyorum."

Hafif duman kokusu burnuma ulaştığında gözlerim ona doğru daraldı. Hassas belgeleri yakmaya başlamışlardı.

"Hey." Sanki tutukluymuş gibi ellerini kaldırdı. "Eğer odağın sadece Izzy'de değil, Izzy'nin içindeyse, o zaman dışarıda kimseye bir faydan dokunmaz."

"Eğer ima ettiğin buysa dikkatim dağınık değil." Banyoya yöneldim ve fırsatım varken o işi de hallettim.

"Sanırım bu güvenli bir varsayım," dedi sifon sesi üzerine. Ellerimi yıkadım ve başımı salladım. "Ben iyiyim."

"Birkaç saat içinde ondan ayrılıyorsun ve tecrübelerime dayanarak söylüyorum, onunla vedalaştıktan sonra her zaman biraz berbat olursun."

Kapıyı çekerek açtım ve en iyi arkadaşşıma ters ters baktım. "Ben her zaman-"

Kara kaşlarını kaldırdı.

Pes ettim. "Peki. Bu ..." Beni psikiyatriste atırmayacak ve görevden aldırmayacak doğru kelimeyi aradım. "Izzy'yi tekrar bulmak, onu hayatıma almanın kıyısından dönmek ve sonra onu sadece Amerika'ya değil, on yıldır içinde sıkışıp kaldığımız döngüye geri göndermekle ilgili."

"Doğru." Başını salladı ve ben de adımlamaya başladım.

"Yani, yapabileceğimizin en iyisi bu mu gerçekten?" Hayal kırıklığımı içine tıktığım kutudan çıkardım ve bu beni tüketti. "On yıl oldu ve ben ne yapacağım? Seni tekrar görmenin harika olduğunu söyleyeceğim ve altı ay sonra bir hafta sonum olup olmadığına bakacağım?"

"Daha önce hep işe yaramıştı."

"Daha önce bizim için hiç işe yaramadı. Lanet olası sorun da bu. O daha fazlasını istiyor ve ben bunu ona veremiyorum. O hayatı, evi, rüyayı istiyor-"

"Sen de öyle." Omuz silkti.

Adımlarımı durdurdum. "Bunun için zamanım yok."

"Oh, siktir git. Bunlar hep istediğin şeylerdi. Ordu sadece seni oraya götüren şey olmalıydı, hatırladın mı? Çünkü ben biliyorum. Özellikle İngilizce diploması aldın, böylece orduyla işin bittiğinde öğretmenlik yapabilecektin." Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Hiç istemediğin bir hayatı yaşadığın için mutsuz olduğun aklına geldi mi?"

"Hayır." Başımı salladım ve saate baktım. Helikopter yirmi dakika içinde geri dönecekti ve bir sonraki tahliye grubunu çatıya çıkarmamız gerekiyordu.

"Kendine o kadar uzun zamandır yalan söylüyorsun ki bu artık gerçeğe dönüştü." Torres içini çekti ve ellerini yüzünde gezdirdi. "O yüzüğü yanında taşıyorsun çünkü bir gün onun parmağına takacağına dair sana umut veriyor. Bir gün bu hayatla işin bitecek. Atışını yapacağın gün için yaşıyorsun."

"Belki de vurulacak bir şey yoktur." Göğsüm kalbimin üzerine çökmekle tehdit etse de sesimi olabildiğince eşit tuttum. "Belki de daha iyisini hak ediyordur."

"Peki. Bana bu gezegende onu senden daha çok sevebilecek tek bir erkek göster, o zaman bu konuşmayı yapabiliriz." Omuzları çöktü. "Ona söz verme zamanı geldi."

"Ne sözü bu?" Sakalımı kaşıdım. Birkaç gün sonra kaşınma aşamasını geçecekti.

"Bu sefer çıkacağına dair söz veriyorum." O kadar basitmiş gibi söyledi.

"Sence birimden ayrılmalı mıyım?" Bunun düşüncesi bile ... kahretsin, oradaki duygularımı bile inceleyemezdim, yoksa bulduğum şey hoşuma gitmeyebilirdi.

"Bence bunu yapmak" -etrafımızı işaret etti- "hiçbir zaman senin hayalin olmadı. Her zaman benimdi ve beni buraya kadar taşıdığını inkâr etmiyorum, ama dostum, eğer peşini bırakmazsan o kadını sonsuza dek kaybedeceksin."

Ve bu konuşma sona ermişti. Döndüm ve kapıdan koridora doğru yürüdüm, Torres daha hafif bir adımla peşimden geldi.

Elston'ın kaşları kalktı. "Her şey yolunda mı?" Torres, "Hayır," diye mırıldandı.

"Kesinlikle. Bir sonraki grubu alalım."

Üç saat sonra atmosfer değişmekten de öte, panik kokusu ve silah sesleriyle yoğunlaşmıştı. Afgan hükümetinin şehri teslim ettiği haberi elçilikte bir yangın gibi yayılmıştı.

Kelimenin tam anlamıyla.

Yakma kovaları doldurulmuş ve yakılmıştı, havaya siyah duman bulutları yayılıyordu ve helikopter her an gelebilirdi.

Gitme vakti gelmişti.

"Hâlâ birkaç görüşmeyi tamamlayabilirim," diye itiraz etti Izzy odasında, ben çelik yeleği üzerine geçirip yanlarını bağlarken. Süiti boştu.

"Yapamazsınız. Bu görüşmeleri vizeye dönüştürebilecek herkes gitti." Helikopter üstüne helikopter geliyor, gerekli personeli tahliye ediyordu ve biz de bir sonrakinde olacaktık. O olmadığı sürece bir sonraki uçuşta kimin geride kalacağı umurunda değildi.

"Burada hala binlerce insan var!"

"Ve burada ölmeleri için her türlü şans var. Sen onlardan biri olmayacaksın." Yüzünü kavradım ve onu sert ve hızlı bir şekilde öptüm, sonra kaskını başına yerleştirdim.

"Bunu kendim yapabilirim."

"Ama belki de hoşuma gidiyordur." Parmaklarımın arkasını yanağında gezdirdim. "Sırt çantanı al." "Sırt çantan," diye mırıldandı, çantasını omuzlarına attı.

"Onu sana bir daha benim sayılamayacak kadar uzun zaman önce verdim. Pasaportun yanında mı?" O uçağa binip buradan gitmesi gerekiyordu.

Bana bir bakış fırlattı. "Sensiz de seyahat *ettim*, Nate."

"Haklısın." Koridordan gelen gürültünün farkında olarak onu kapıya doğru yönlendirdim. "On iki inç, Izzy."

"Biliyorum." Nefes alış verişi hızlandı ve korku göz bebeklerini büyüttü.

"Hadi buradan çıkalım." Sol elimi uzattım, o da tuttu ve parmaklarımızı birleştirdik. Bu kapıların ardındaki kargaşada ondan ayrılma ihtimalim sıfırdı. Kapıyı açtığımda ekibimin çoğunun Izzy'nin kapısını kapatmış beklediğini gördüm.

Elston çoktan çatıya çıkmış, keskin nişancı ekibini destekliyordu. "Gidin," dedim.

Etrafımızı sardılar ve biz de ara sıra koşarak geçen kalabalığı yarararak ilerledik. "Arkamızda bir sürü insan bırakıyoruz," dedi Izzy, başını çevirip koşan bir adamı izlerken ters yönde.

"Bu son helikopter değil," dedim ona.

Graham merdiven boşluğuna açılan kapıyı açarken omzunun üzerinden, "Dolu," dedi.

"Hareket edecekler," diye cevap verdim, ses tonumda yoruma yer bırakmadan. Baskın elimi omzumda asılı duran tüfeğimin üzerinde tuttum. Durum gerektirmedikçe insanları korkutmaya gerek yoktu.

Başını salladı ve ilerlemeye başladık.

Graham merdivenleri tırmanırken kalabalığın arasından yolumuzu kesti, duman kokusu biz yükseldikçe daha da yoğunlaşıyordu. Elçilik yerleşkesinin neredeyse her binasında yangın çıkıyordu. Yanlış ellere geçecek boş bir pasaport, ABD topraklarında bir düşmana yol açabilirdi ve bu kabul edilemez bir riskti.

Izzy'yi kendime çektim, etrafımızdaki kalabalığı incelerken kalp atışlarım alışılmadık bir şekilde yükseldi, buraya ait olmayan birini aradım, buradaki herkesin bir noktada elçiliğe girmesine izin verildiğini çok iyi bilmeme rağmen. Muhafızlar hâlâ dışarıda duruyordu.

Gelen Chinook'ta bekleyen herkesi atlayarak çatı girişine ulaşana kadar kat üstüne kat çıktık. Belki bu beni duygusuz bir pislik yapıyordu ama benim tek bir önceliğim vardı ve merdiven boşluğunda bekleyen yüzlerce insan o öncelik değildi.

Şimdi olmaz.

Biz kapıda dururken Izzy silah sesiyle irkildi. "Muhtemelen sadece kutlamadır," dedim ona.

"İşte bu yüzden elin tüfeğinin üzerinde," diye mırıldandı, etrafımızdaki ekibe bakarak. "Neden *hepiniz* silahlarınızı çıkardınız?"

Torres, Parker'ın yanında arkaya geçerek, "Bu sadece kutlama *olmaması* ihtimaline karşı," dedi. "Bu sadece bir önlem," dedi Parker. "Endişelenecek bir şey yok."

"Doğru. Sıradan bir tahliye." Izzy elimi sıktı ve ben de başparmağımı bileğindeki hızlı nabzın üzerinde gezdirdim.

Chinook yaklaşırken rotorların sesi havayı doldurdu.

"Görünüşe göre bizim aracımız," dedim ona.

Kuş çatıya kondu, arka kapı alçalırken rüzgâr bizi savurdu. Izzy,

"Sanırım futbol sahasından havalandığımızda daha çok hoşuma gitmişti," dedi.

"Ben de." Elini bir kez sıktım ve bıraktım. "Tam arkamda kal. On iki inç." Başını salladı

ve ben de tüfeğimi iki elimle kaldırdım.

Açıkta kalan çatıya çıktık ve etrafımdaki binaları taradım. Kuşa ulaşmak binanın kenarına yaklaşmak anlamına geliyordu ve beyaz bayrakları ve kamyon kasalarına monte edilmiş elli kalibrelikleriyle Taliban araçlarının geçit törenini görebiliyorsam, bunun Izzy'nin de görebileceği anlamına geldiğini biliyordum.

Yeşil Bölge ihlal edilmişti ve Arg'ye, başkanlık sarayına doğru ilerliyorlardı. Elçilik ABD'ye ait olabilirdi ama artık düşman topraklarındaydık.

Vücudumu onunkiyle kenar arasına koydum ve tüfeğimi aşağıdaki zeminde tutarak meşru tehditleri taradım. Biz uçağa binerken Elston da bize katıldı, kapıdan tırmanıp Chinook'a bindi.

Diğerleri yüklenirken bizi çıkışın kenarına yakın tutarak, maksimum kapasiteye ulaştığımızda bizi oturttum ve arka kapı yükselirken Izzy'yi uçağın sert metaline doğru çektim. Etrafta mermilerin uçtuğu pek çok helikopterde bulunmuştum ama şu anda boğazımda düğümlenen türden bir endişeyi hiç yaşamamıştım.

Yola çıkarken Torres loş ışıktaki bana bilmiş bir bakış attı ve ben de ona ters ters bakmaktan kaçındım.

İkimiz de sorunun ne olduğunu çok iyi biliyorduk. Endişelenmem gereken Izzy vardı.

Havaalanı cehenneme dönmüştü. Ağlayan çocuklar, şaşkın erkekler ve endişeli kadınlar terminali doldurmuştu ve onlar şanslı olanlardı.

Çitlerin dışında, içeri alınmak için çılgılık atanlar mı? O kadar şanslı değillerdi. Izzy'nin kapısına geldiğimizde midem bulandı.

Uçuşu iptal edilmişti.

Dünyada düşüncelerimi anlatmaya yetecek kadar küfür yoktu ama Izzy sadece derin bir nefes aldı ve çenesini kaldırdı. "O zaman sanırım buradaki geçici elçiliği bulmalıyız."

"Sağlam plan," diye onayladı Elston.

Başımı salladım ve ABD ve NATO askerleri tarafından denetlenen kalabalığın giderek artan paniği arasında yola koyulduk. Kapı kapı dolaşıp aynı şeyi söylediler ve çok azı uçuşlarını gerçekleştirebildi.

"Aman Tanrım," dedi Izzy, yürüyüş yolunun ortasında durdu ve televizyona doğru döndü.

Başkanlık sarayı artık Afgan hükümetinin elinde değildi. Graham, "İşler hızla kötüye gidiyor," dedi.

Parker, "Bozulmayı siktir et, bok *gitti*," diye düzeltti. "O haber sitesine göre elimizde sadece havaalanı ve büyükelçilik var."

Ve ne kadar zamanımız olduğunu kim bilebilirdi ki?

"Hadi gidelim." Kimin gördüğünü hiç umursamadan Izzy'nin elini tuttum ve bizi geçici elçilik binasına götürmek için Webb'in tariflerini kullanarak havaalanından geçirdim.

Histeri sınırındaki bir kalabalıktan idari cehenneme geçtik. Çaresiz sivillerin arasından geçerek küçük barikatı aştık ve çoktan tahliye edilmiş olan elçilik personeliyle karşılaştık.

"Sanırım kime yardım edebileceğimi göreceğim," dedi Izzy, bana belirsiz bir gülümseme göstererek ve beni bırakmadan önce başparmağıyla avucumu okşayarak.

"Bu bölgeden ayrılma," dedim ona. "Uçuşlar hakkında ne bulabileceğime bakacağım."
Başını salladı ve ilk odaya doğru ilerlemeden önce rozetinin görünür olduğundan emin oldu.

Katip
Graham'a, "Kız kardeşi hakkında bilgi edin," diye emrettim.

Başını salladı ve ben de Izzy'yi buradan çıkaracak bir araç bulmak için işe koyuldum.

Genelde gün doğumlarını ve getirdikleri olasılıkları severdim ama bugünkü daha çok aynı lanet günde yeni bir ışık çeşidi gibi görünüyordu.

Otuz altı saattir buradaydık ve şehir etrafımızda cehenneme dönmüştü. Gelen raporlar çok üzücüydü. Tahliye edilmesi gereken yüz binden fazla insan vardı ve tek bir uçak bile onları dışarı çıkaramıyordu. Havaalanına vardığımız gece birkaç uçak kalkmayı başarmış olsa da, dün tüm uçuşlar durdurulmuştu.

Izzy iliklerine kadar çalışmıştı ve şu anda geçici elçiliğin en güvenli köşesi olduğunu düşündüğüm yerde sırt çantasını yastık olarak kullanarak yerde yatıyordu.

"Kızımıza bir uçak buldun mu?" Graham sağımdan sordu, ben bir düzine metre öteden onun uyumasını izlerken sesini alçalttı.

"Sayılır." O sırt çantasını göğsümle değiştirmek, sahip olduğum son birkaç dakika boyunca ona sarılmak istedim. Bir saat önce Webb'le yaptığımız brifing tam da tahmin ettiğim ve korktuğum gibi geçmişti.

"Bu saçma bir cevap," diye karşılık verdi Graham, kaşları çatılmıştı.

"Bu saçma bir durum." Bu hafif bir ifade oldu. "Bugün izin almayı umuyorlar, ancak pistleri açıp insanlardan temizleyene kadar kimsenin dışarı çıkma şansı neredeyse yok."

"Neredeyse mi?" Yan gözle bana baktı.

"Buradaki tek ABD şirketi biz değiliz." Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve gözlerinin altındaki mor gölgeleri not alarak yüzünü baştan aşağı ezberledim.

"Ahh." Graham ne demek istediğimi anlayarak başını salladı. "Anladım. Kız kardeşinden haberi var mı?" Başımı salladım, midem bulanıyordu. "Hayır. Ve bilmeyecek de."

"Ona kontrol noktalarından bahsetmeyecek misin? Gazetecilerdeki kurşun deliklerini?" Graham kaşlarını kaldırdı, koyu renk gözleri parladı.

"Hayır." Izzy ülkeye geldiğinden beri boğazıma yerleşmiş gibi görünen yumruyu yuttum. "Serena'nın gelmeme ihtimalinin yüksek olduğunu bilirse asla uçağa binmez."

Bir saat öncesine kadar Izzy'yi koltuğuna bile bağlayamıyordum. Sadece dua etmek ve uçağa yürüyeceğine güvenmek zorundaydım.

Yeniden atanmıştık.

Izzy kıpırdandı, gözleri çırpınarak açıldı ve saniyeler içinde benimkileri buldu. Nerede olduğumu her zaman esrarengiz bir şekilde hissedirdi. Kaburgalarım o kadar gerilmişti ki göğsümdeki ağrıdan kırılacaklarını sandım.

Yavaşça doğruldu, gevşek örgüsü omzunun üzerinden kaydı ama gülümsemedi. Yüzümdeki her neyse beni ele vermişti ve bir şeyler olduğunu biliyordu.

Bunu nasıl yapmam gerekiyordu? "Beş dakika mı?" Graham sordu.

"On," dedi Torres arkamızdan.

"On," diye kabul ettim. On asla yeterli olmayacaktı ama elimizdeki tek şey buydu.

Graham sırtıma bir tokat attı ve toplanma alanımıza doğru yürüyerek uzaklaştı.

Orada durdum, gözlerim onunkilere kilitlenmiş, kelimeleri bulmakta zorlanıyordum.

Yanlıştı. Onu terk etmek vücudumun her hücresinde yanlışı hissettiriyordu ama yine de bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Emir emirdir.

Önemli olan her yönden zaten benim olduğu halde, asla benim olamayacağı bir konuma sokulmaktan bıkmıştım.

Izzy ayaktayken ona doğru yürüdüm, yüzü ciddiye. "Sorun nedir?" diye sordu.

Elimi sırtının alt kısmına koyarak, birkaç dakika mahremiyet umuduyla vücudunu elçilik çalışanlarının görüşünden engelleyebileceğim bir köşeye yönlendirdim.

"Gitmek zorundayım." Her kelime ruhumun bir parçasını parçaladı. Dudakları aralandı. "Tamam. Ne zaman döneceksin?"

"Yapmayacağım."

Koyu kahverengi gözleri kocaman açılmıştı.

"Yeniden atandık. Bazı-" Yutkundum. "Olmamız gereken yerler ve yapmamız gereken şeyler var." Neyin içine girmek üzere olduğumu ona söyleyebilseydim bile, bunu yapmazdım. Endişe onu öldürürdü.

Önümüzdeki birkaç saatle ilgili her şey Izzy'nin hayatının geri kalanını değiştirebilirdi.

"Ah." Omuzları düştü. "Bu anlaşılabilir bir şey. Olabildiğince güvendeyim ve senin yeteneklerin havaalanında takılarak kesinlikle boşa gidiyor." Bana baktı ve son on yılda çok fazla kez gördüğüm bir gülümsemeyi zorladı. Her ayrılmak zorunda kaldığımda bana bunu yapardı.

"Beni dikkatle dinle." Omuzlarını ellerimin arasına aldım. "Saat üçte biri gelip seni alacak. Orta yapılı, kır sakallı ve nasıl tanıştığımızı bilecek. Benim büyüleyici zekama sahip olmayacak ama seni buradan giden bir uçağa bindirecek."

Kaşları çatıldı. "Nate, buradan hiçbir uçak çıkmayacak."

"Bu doğru olsa bile, bu doğru olacak. Şirket uçakları istedikleri zaman istedikleri yere gitme eğilimindedir. Seni Amerika'ya götürecektir." Elim kayarak boynunun yan tarafını kavradı. Teni çok yumuşaktı.

Gözlerini kırptırdı. "Ve benim için odaları var mı?"

"Sen bir kongre yardımcısısın. İnan bana, mümkün olduğunca sessiz bir şekilde eve dönmende çıkarları var." Izzy, gerçekleşmeyi bekleyen bir halkla ilişkiler kabusuydu.

"Peki ya Serena?" Gözlerindeki umut içimi parçaladı.

"Serena için bir koltuğu var. Taj için de." Şimdiye kadar kazandığım tüm iyilikleri istemem gerekmişti ama önemli olan tek şey onun güvenliğiydi. "Kız kardeşin saat üçe kadar dönmezse zaten uçağa binmek zorundasın." Gözlerinin içine baktım, kabul etmesini, lanet hayatında bir kez olsun uysal olmasını diledim.

Ağzını açtığında çenesi geri çekildi ve elimi çenesinde gezdirip başparmağımı yumuşak dudaklarında gezdirdim.

"Lütfen, Izzy. Gitmek zorundasın. Hayatında yapacağın en zor şey olacak. Ama uçağa binmek zorundasın." Yüzlerimiz birbirinden sadece birkaç santim uzakta olacak şekilde eğildim ve başının arkasını okşadım. "Eninde sonunda havaalanı teslim olacak ve ben senin için burada olmayacağım. Buradan çıkmak zorundasın. Buradan gitmene *ihtiyacım var.*"

"Onu bırakamam," diye fısıldadı, sesi kırılmıştı.

"Yapabilirsin. Yapacaksın. O da bunu isterdi." Eğer hala hayatta olsaydı.

"Seni bırakamam." Başını salladı.

"Sürekli giden ben olduğum için buna gerek yok."

"Bir gün daha bekleyebilirim," diye itiraz etti, elleri kollarımı kavradı.

"Yapamazsın." Alnımı onunkine dokundurdum ve derin bir nefes aldım. "Hatırlıyor musun, sana dünyanın başına bir felaket gelmeden önce yirmi dört saatin olduğunu bilseydin nereye giderdin diye sormuştum? Ve sen de en çok yardım edebileceğin yere gideceğini söylemiştin?"

"Bilgi yarışmasının zamanı değil, Nate." Beni daha yakına çekti, gözleri yaşlarla dolmuştu.

"Hatırlıyor musun?"

"Evet." Başını salladı. "Kandahar'dan ayrıldığımız zamandı."

"Bana sor."

Alt dudağı titredi. "Dünyanın başına bir felaket gelmeden önce yirmi dört saatiniz olduğunu bilseydiniz, nereye giderdiniz?"

"Sen neredeyse ben de oraya giderim. Tybee'deki o gece bunu biliyordum. Hatta muhtemelen o uçakta elimi tuttuğun anda bile biliyordum. Yeryüzünde beni senden uzak tutacak hiçbir güç yok." Onu usulca öptüm. "İşte bu yüzden uçağa binmelisin, Izzy. Güvenli bir yere gittiğini bilmezsem düşünemem, odaklanamam, senden on iki adım bile uzaklaşamam."

"Biz mıknaşsınız, değil mi?" Kollarını boynuma doladı. "Her zaman birbirimizi buluyoruz."

"Ve birbirimizi tekrar bulacağız, söz veriyorum." Ellerimden biri onun hafif eğimine düştü.

Beni dibe çekmekle tehdit eden duygularla savaşırken belimi tuttum. "Henüz şansımızı denemedik." Ayak parmaklarının üzerinde yükselip beni öptü.

Ağzımı onunkinin üzerine eğdim ve son kez olacaktı gibi aldım, sonunda başımı kaldıracak cesareti bulduğumda ikimiz de zor nefes alıyorduk. "Seni seviyorum, Isabeau Astor. Uçağa bineceğine söz ver. Serena için kalmak istediğini biliyorum ama benim için gitmene ihtiyacım var."

"Eve döneceğine söz ver."

"Söz veriyorum eve geleceğim. Seni bulacağım. Şansımızı deneyeceğiz." Göğsüm onu ne kadar çok sevdiğimi, bırakın burayı, her durumda ondan uzaklaşmanın ne kadar zor olduğunu düşünerek yanıyordu.

"Seni seviyorum." Bana daha da sıkı sarıldı ve ben de alnına sert bir öpücük kondurdum, gözlerimdeki yanmayı en aza indirecek kadar derin nefes almaya çalışıyordum.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım.

Sonra onu bıraktım ve geri çekilip ona son bir kez baktıktan sonra ayaklarımı hareket ettirmeye, bacaklarımın beni ondan uzaklaştırmasına zorlarken kolları düştü.

"Özür dilerim," dedi Torres, yanından geçerken duvarı iterek. "Onun ne olduğunu biliyorum. sen."

Her şeydi. O her şeydi. "Onunla gitmeni istesem gider miydin?"

"Yapabilseydim, yapacağımı biliyorsun." Bana öyle pişmanlık dolu bir bakış fırlattı ki uzakta. "Ama yapamam Nate ve nedenini biliyorsun."

"Evet." Geçici elçiliğin girişinde bıraktığım çantayı alıp omuzlarıma attım ve mümkün olan her duyguyu içime attım. Şimdi Izzy yüzünden kendimi kaybetme zamanı değildi. Şimdi Izzy için harekete geçme zamanıydı. "Ne yazık ki öyle."

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

IZZY

*Kabil, Afganistan
Ağustos 2021*

Nate gittikten sonraki dakikaları, sonra saatleri izledim, mümkün olan her yerde yardım edebilmek için kendimi toparladım.

Çok fazla insan vardı ve yeterince yardımcı yoktu.

Panik hissediliyordu ve uçak seferleri yeniden başladığında bu enerji saf çaresizliğe dönüştü. Kayıp aile üyelerini bulmak için çaresizlik. Uzun zamandır başvurusu yapılmış bir vizeyi almak için çaresizlik. Buradan başka bir yere giden herhangi bir uçağa yer bulma umutsuzluğu.

Mümkün olan her dakika kafamı kaldırıp yüzler denizinde kız kardeşimi aradım ama asla bulamadım. Nate gitmişti. Serena'nın nerede olduğunu Tanrı bilirdi ve ikisine de yardım etmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

On ikinci -belki de daha fazlaydı, sayısını unuttum- askeri tercümana evrak işlerini hızlandırmak için hiçbir şey yapamayacağımı söyledikten sonra kendimi her yönden yenilmiş hissettim.

Ben hazır olmadan saat üç geldi ve sıradaki kişiye işaret edemedem solumda bir adam belirdi.

Tuzlu biber sakallı, kargo pantolonu giymiş, kalça kılıfında bir silah, siyah bir gömlek ve çelik yelek giymiş bir adam.

"Isabeau Astor?" diye sordu.

"Seni Çavuş Green gönderdi," diye tahmin ettim, kalbimde bir çatlak oluştu.

"İkimiz de adının Çavuş Green olmadığını biliyoruz, ama elbette." Sıkı bir gülümsemeyle başını salladı. "Sizinle bir uçak kazası sırasında tanıştığınızı söyledi."

Başımı salladım. "Gitme vakti geldi, değil mi?"

"Öyle." Gözlerinde sağlıklı bir dozda şefkat vardı. "Sanırım kız kardeşin gelmedi?"

Bekleyen insan kalabalığına baktım ve başımı salladım. "Üzgünüm ama bekleyemeyiz."

"Anlıyorum." Dilimin ucunda onu geri çevirmek, kalabildiğim kadar kalıp elimden geleni yapmak vardı ama Nate'in yüzündeki ifade aklıma geldi.

Güvenli bir yere gittiğini bilmezsem düşünemem, odaklanamam, senden on iki adım bile uzaklaşamam.

Son on bir gününü beni korumak için hayatını tehlikeye atarak geçirdi.

Belki de Serena'yı eve getirmeyi, tercümanına yardım etmeyi, yardım etmeyi başaramamıştım. . . bu insanlardan herhangi birine.

Ama Nate'in başarısız olmaması için bunu yapabilirim.

"Tamam." Başımı salladım, sonra Taj'ın vizesini aldım ve yanımdaki istasyondaki elçilik görevlisine verdim. Sırt çantamı takıp Nate'in benim için gönderdiği adama baktım. Beni emanet ettiği adama. "Ben hazırım."

Değildim ama giderdim. Bunu Nate için yapardım.

Çünkü beni seviyordu. Çünkü üç yıl boyunca yüzüğümü taşıdı. Çünkü beni o uçaktan çekip çıkarmıştı. Çünkü ona tutunmam gerekirken tutunmamıştım ve o zamandan beri bu seçimimden pişmanlık duyuyorum.

İsimsiz adamı havaalanı boyunca takip ettim ve her yüze kazınmış acıdan, korkudan gözümü ayırmadım. Tanıklık ettim, her bir insanın ifadesinin bana dokunmasına, beni işaretlemesine izin verdim, çünkü Serena bunu yapmak için burada değildi.

"Koltuğumu başkasına vermek istesem, buna izin vereceğinizi sanmıyorum, değil mi?" Beni piste çıkarırken sordum.

"Adamına söz verdim, eğer seni uçağa bindirmek için bu gerekiyorsa seni koltuğa kendim bağlayacağım." Ağzının bir köşesi kalktı. "Ve benim onun kadar ahlakçı olmadığımı göreceksin. Ben yaparım."

Fokur fokur kaynayan betonun üzerinde yürüdük ve ben sıcağın parıldayan dalgaları arasından on bir gün önce buraya indiğimizde çok güzel olduğunu düşündüğüm dağlara baktım.

Dünyamın bir kar küresi gibi sarsılması için on bir gün yetmişti. Artık yapabileceğim tek şey arkama yaslanıp kar tanelerinin nereye düştüğünü izlemek ve manzarayı tanımayı ummaktı.

Rüzgar siperi ile kaplı uzun metal çitlere doğru sessizce yürüdük ve Nate'in inanılmaz bölümlere ayırma becerisini geliştirmiş olmayı çok isterdim. Bunun yerine, kız kardeşimden ve Nate'ten uzaklaştığım her adımda keskin bir kayıp duygusu hissettim. Dünyada en çok sevdiğim iki insanı nasıl bırakabilirdim?

Adam bir muhafıza başıyla işaret etti, o da devasa bir kapının sol tarafını açarak geçmemize izin verdi.

İşaretlenmemiş gümüş bir uçak çitin ötesinde bekliyordu.

"Bu uyarlanmış bir Herkül," diye açıkladı adam bana, ben sormamış olsam da.

"Çok güzel," diye cevap verdim, ne diyeceğimi bilemeden.

Güldü. "Kesinlikle bir politikacısın, değil mi?"

"Pek sayılmaz." Olduğum zamanlarda bile bunu yanlış nedenlerle yapmıştım.

Beni merdivenlerden yukarı çıkardı ve sadece klima ile değil, aynı zamanda her iki tarafta üçer tane olmak üzere bir düzine sıra boyunca uzanan bir dizi koltukla donatılmış olan uçağa götürdü. Neredeyse tüm koltuklar doluydu.

"İşte oradasınız." Uçağın sağ tarafında, iki koltuğun boş kaldığı ön sırayı işaret etti.

"Teşekkür ederim."

"Lafi bile olmaz." Kaşları kalktı. "Ciddiyim. Bundan bahsetme."

Başımı salladım. Nate bana uçuştan bahsederken tekrar tekrar *şirket* kelimesini kullanmasını anlamayacak kadar saf değildim.

Pencere kenarı boştu, ben de kendime bunu yapabileceğimi kanıtlamak için aldım. Bütün ülkeyi bir Blackhawk helikopterinin penceresinden bakarak uçmuştum. Buradan da cam kenarında oturarak çıkabilirdim.

Emniyet kemerini kalçalarımaya geçirdim ve Nate ile Serena'nın o anda orada olduklarını düşünmemeye çalıştım.

hala orada. Ama boş bir koltuk vardı.

Kalbim özlemle çığlık atıyordu. Son dört yıl boyunca çok fazla uçakta boş koltukta oturmuş, sürekli Nate'in gelmesini beklemiştim.

Bu sefer bunun mümkün olmadığını biliyordum ve bir şekilde daha da çok canım yanıyordu.

Kulaklıklarımı almak için sırt çantamın fermuarını açtığımda, içine tıktırılmış kitaba göz kırptım. Nate'in ilk geldiğimde okuduğu *The Color Purple kitabının* kopyasıydı. Kitabı göğsüme bastırdım ve biri sağ taraftaki kapıyı kapatırken hıçkırıklarımı bastırmak için elimden geleni yaptım.

Bir ya da iki dakika sonra uçak yavaşça ilerlemeye başladı ve boğazım o kadar sıkıştı ki nefes almakta zorlandım.

"Beni affet," diye fısıldadım ama kime yalvardığımdan emin değildim. Nate'e mi? Serena'ya mı? Gizli bir uçakta yeri olmayan, geride bıraktığım herkese mi?

Sonra hareket durdu ve pencereden dışarı baktım ama kalkış için herhangi bir sıra falan yoktu. Birisi kokpitten çıktı ve kapıyı çalıştırdı, hızlı bir şekilde açtı ve basamakları indirdi.

Pilot kapıdan eğilerek, "Gidelim!" diye bağırdı.

Bir an sonra iki figür kapıdan uçağın içine dalınca geri çekildi. Taj ve Serena.

Teşekkürler Tanrım.

Gözü morarmıştı ve mavi gömleğinin kolu kanlıydı ama buradaydı ve sulu bir gülümsemeye bana doğru ilerliyordu. Taj orta koridordan geçip birkaç sıra gerideki boş koltuğa doğru yürürken çok daha kötü durumdaydı.

Yanımdaki boş koltuğa çöktü, bana doğru dönüp beni kendine çekmeden önce çantasını dizlerinin arasına bıraktı.

"Başardın," diye fısıldadım, kitabı kucağıma bıraktım ve pilot kapıyı kapatırken ona sıkıca sarıldım.

"Nate ve ekibine teşekkürler," diye cevap verdi ve sanki açıkça yenilmiş olan benmişim gibi bana bakmak için yeterince uzun süre geri çekildi.

"Ne?"

"Nate'in ekibi bizi tuttukları kontrol noktasına geldi," diye açıkladı. "Burada olmamızın tek sebebi onlar." Saçımı geriye doğru okşadı. "Nate ve sen Taj'ın vizesini geçirdiniz."

Uçak tekrar dönmeye başladı ve Serena öne doğru eğilerek çantasını açtı ve içinden bir şey çıkardı. Açık avucuma bastırdı ve gözlerimin içine baktı. "Seni sevdiğini ve atış zamanı geldiğinde seni arayacağını söylememi istedi."

Kalbim sarsıldı ve elime baktım. Zincir ve bantlanmış etiket vardı.

Uçak pistte ilerlerken koltuğuma yaslandım ve gözyaşlarımın akmasına izin verdim, Nate'i arkamızda bırakarak havalanırken Serena diğer elimi tutuyordu.

"O iyi olacak," diye söz verdi

Serena. "Onu seviyorum."

"İkinizle aynı odada bulunan herkes bunu bilir," dedi. "Kolye ne bu arada?" diye sordu çantasından fotoğraf makinesini almak için eğilirken. Bırakın ekipmanını, dışarı çıkabildiği için bile şanslıydı.

Yüzüğüm görünene kadar bandın katmanlarını yavaşça sıyırdım. "Bu bizim şansımız."

"Bu muhteşem." Gözlerini kırptırdı, sonra da şişmemiş gözleriyle aval aval baktı. "Evet, öyle."

Kaşları çatıldı. "Bu bir köpek künyesi mi?"

"Emin değilim," dedim, bandı metalin geri kalanından zorlayarak. "Nate bana yüzüğü sadece sterilize edilmesi gerekmeyen görevlere götürdüğünü söyledi, ama-" Nişan yüzüğümü güvende tutmak için sağ elime geçirdim, sonra ismi yapışkan kalıntılardan temizledim. "Bu onun değil."

"Değil mi?" Ekranındaki resimlere tıklayarak bana doğru baktı. "Hayır." Nate'in yanında taşıdığı tek kişi ben değildim.

Etikette TORRES, JULIAN yazıyor.

"Yanılmışım," diye fısıldadım. Her zaman Julian'ın Rowell olduğunu varsaymıştım, bu da Nate'le bunca yıldır ayrı geçirdiğimiz zaman hakkında ne kadar az şey bildiğimi gösteriyordu.

"Bakın bir saat önce ne buldum." Kameranin ekranını bana doğru çevirdi.

Nate'in profilden çekilmiş bir fotoğrafıydı. Çenesinin inatçı duruşu ve dudaklarının mükemmel heykeli karşısında kalbim sıkışmıştı.

"Biliyor musun," dedi Serena sessizce, "bunu yayınlayabilirim ve o da birimden çıkar."

Bakışlarım onunkilere sıçradı. Basit bir hareket her şeyi değiştirebilirdi. Birlikte olmak için gerçekten bir şansımız olacaktı. Ama ne pahasına?

"Muhtemelen kızardı-"

"Hayır." Başımı salladım, parmaklarım künyenin etrafında kıvrıldı. "Eğer Nate dışarı çıkarsa, bu onun seçimi olmalı." Bu kararı onun için New York'ta vermemiştim, şimdi de vermeyeceğim. Bana gelmeyi nasıl seçerse seçsin onu kabul edecektim.

"Peki ya o büyüğü güne kadar?" Serena sordu. "Bekleyeceğim."

BÖLÜM OTUZ İKİ

NATHANIEL

*Fort Bragg, Kuzey Carolina
Eylül 2021*

Boş koridorda durup son iki haftadır geçmeyi planladığım kapıya bakarken derin bir nefes aldım. Aptalca bir şekilde, ilk aramayı yapmanın en zoru olacağını düşünmüştüm ama değildi. Burada durup kapının yanındaki klinik harflere bakarak kolu çevirip çevirmemeye karar vermek çok daha zordu.

Klinikte hastanelerdeki o aşırı sterilizasyon kokusu yoktu ama tipik doktorlar tarafından da hiç görülmemiştik.

"Yapabilirsin," dedi Torres solumdan.

"Eğer yaparsam, her şey biter," diye cevap verdim, sesimi alçak tutarak. "Biliyorsun beni okuldan atarlar.

birimi."

"Evet. Belki o zaman kendin için yaşamaya başlarsın. O kabuslar için de yardım al.

Kız arkadaşının yanında yatmaktan korkmuyorsun. Sen baban değilsin. Asla baban olmayacaksın. Ama yine de yardıma ihtiyacın var. Muhtemelen şu çiftliğinle ne yapacağına karar vermelisin."

Elim kapı koluna uzanırken ona baktım.

"Bırakmalısın, Nate," dedi bana gülümseyerek. "Sana ait olmayan şeyleri çok uzun süre taşıdın. O suçluluk duygusu mu? Senin değil. Aslında o kadar da sevmediğin kariyerin mi? Senin değil. Ama Izzy? Senin olan o. Eğer o kapıdan kendin için geçmeyeceksen, bunu onun için yapmayı düşün."

Izzy.

İhtiyacı olduğunu bildiğim tek şeyi, Serena'yı ona verebilmek için onu Kabil havaalanında bıraktığımdan bu yana altı hafta geçmişti. Onu her nefes alışımında özliyordum ama henüz zamanının gelmediğini de biliyordum.

Tek bir şansımız varsa, onu da mahvedemezdim.

Torres'e son bir kez baktıktan sonra kapıyı açtım ve içeri girdim.

Dr. Williamson profesyonel bir gülümsemeyle masasından başını kaldırdı ve masasının önündeki sandalyeleri işaret etti. "Nasıl gidiyor, Phelan?"

Normalde ona iyi olduğumu söyledim. Olması gerektiği gibi uyuduğumu, yemek yediğimi ve dinlendiğimi söyledim.

Ama yalan söylemek beni bir yere götürmedi, belki de gerçeği söylememin zamanı gelmişti.
Sandalyeye çöktüm ve doktorun gözlerinin içine baktım. "Stresle başa çıkma mekanizması
olarak en iyi arkadaşım ile konuşuyordum, konuşmalar, ... her şey."

Başını salladı, sandalyesinde arkasına yaslandı. "Kulağa oldukça normal geliyor."

"Evet, ama dört yıldır ölü. Bana yardım edebilir misin?" Dizlerimi kavradım ve cevabını bekledim.

"Evet," dedi. "Sanırım size yardımcı olabilirim."

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

IZZY

Washington, DC
Ekim 2021

Koltuğuma yerleştirdim ve çantamı yerleştirdim, ardından diğer yolcular etrafımda binerken emniyet kemerimi taktım.

Palau'dan bu yana ilk kez dolu bir bavul hazırlamıştım. Mayolar, örtüler, sundressler, hepsi. Kabil'den ayrıldığımdan beri Nate'den haber almamıştım ve tabii ki, aktarma durağında benimle buluşma ihtimalini düşündüğümde nabzım hızla yükseliyordu. Ama gelmeseydi bile -ki bu büyük bir ihtimaldi- Maldivler'deki bungalovumuza yerleşecek, öğlene kadar uyuyacak, güneşin altında uzanacak ve onu hayal edecektim.

Çünkü o da böyle yapmamı isterdi.

Dünyanın durumu göz önüne alındığında hala görevde olduğundan oldukça emindim ve bana söylediği gibi, her zaman ihtiyaç duyulan bir yer olacaktı.

Son altı hafta içinde bir yerlerde, gelmeyen bir arama için telefonuma bakarken ve en karanlık düşüncelerim beni ele geçirdiğinde kapıma bakarken bir sonuca varmıştım. Nate'le birlikte olmak istiyorsam, gerçekten dürüstçe onunla birlikte *olmak* istiyorsam, iki şeye ihtiyacım vardı: güç ve sabır.

Beni sevdiğini ve fırsat bulduğunda bana geleceğini bilme gücü ve o günleri beklemek için sabır.

Oh, ve zora geldiğinde aslında nefret ettiğim işimden biraz daha fazla özgürlük.

Havaalanındaki kitapçıdan aldığım romanı çıkardım ve koridorun karşısındaki çift yerlerine otururken yeni bir fosforlu kalem açtım. Nate eve döndüğünde, onun yutması için işaretlenmiş kitaplarla dolu bir kütüphanem olacaktı.

Nate eve geldiğinde.

Güneş bulutların arasından bir anlığına parladı, yanımdaki pencereden içeri süzüldü ve sağ elimdeki pırlantayı parlattı. Böyle bir yüzük elektrik bandıyla kaplanıp saklanmamalıydı. Parlamak için yapılmıştı ve Nate onu geri alana ya da sol elime kaydırana kadar sağ elimde parlayacaktı.

Bacaklarımı çaprazladım ve arkama yaslanıp ilk sayfayı okudum.

"Affedersiniz ama geçebilir miyim?" Derin sesi en yumuşak ipek gibi üzerimden geçti ve kitabı yavaşça indirip başımı kaldırdığımda kalbim sarsıldı.

O değildi. O olamaz.

Ama öyleydi.

"Pencere kenarı benim." Gülümseyerek gamzesini bana gösterdi ve yanımdan geçip sağ tarafımdaki koltuğa oturduğunda çenem düştü.

"Sen . . ." En sevdiğim bir çift mavi göze bakarken nefeslerim düzensiz bir şekilde geliyordu. "Boston'a kadar benimle buluşmaman gerekiyordu."

"Uçuş değiştirdim." Omuzları kalktı ve omuz silkerek düştü. "Maldivler'de bir hafta geçireceksek, birlikte mümkün olduğunca çok seyahat etmemiz gerektiğini düşündüm."

Başımı salladım, çünkü Nate'in sürekli görevde olmadığı bir dünyada bu elbette mantıklıydı. Planladığı uçuşlara gerçekten gittiği bir dünyada.

"Sana söylemem gereken birkaç şey var." Yüzündeki gülümseme kayboldu.

"Görünüşe göre zamanımız var." Kitabı kapattım ve ona doğru döndüm. "Benim de sana söylemem gereken birkaç şey var."

"Oh?" Uzandı ve elimi tuttu. Bu basit temas tam bir cennet gibiydi. "Politikada olmaktan gerçekten nefret ediyorum." Burnumu kırıttırdım.

"Bu yeni bir şey değil." Başparmağı tenimde küçük, güven verici daireler çizdi. "İşimden ayrılmış olabilirim." Aceleyle fısıldadı.

Sırıttı. "Bundan bahsetmen komik. Ben de benimkini bırakmış olabilirim."

Kelimeler ararken dudaklarım aralandı. Herhangi bir kelime.

"Zamanı gelmişti." Elini yüzüme doğru kaldırdı ve yanağımı kavradı. "Sana deliler gibi aşışım ve artık senin ihtimalin olmak istemiyorum. Bizi kadere bırakmayacağım."

Avucuna eğildim ve ona baktım, gözlerimi kapatmaya korktum, tüm bunların bir rüya olmasından ve yatağımda tek başıma uyanıp hayal gücümün bir ürününe uzanmaktan korktum.

"Sanırım şansımızı denemenin zamanı geldi. Ne dersin?" Bakışları ağızma kaydı. "Demek istediğim, muhtemelen bir terapi sürecinden geçtiğimi bilmelisin ve bu, etrafta takılmak isteyeceğin bir şey olmayabilir."

"Evet." Başımı salladım, kalbim o kadar hızlı atıyordu ki göğsümden fırlamasını bekliyordum. "Ben evet diyorum. Hadi atışımızı yapalım. Yavaş gidelim ya da hızlı hareket edelim. Konuştuğumuz her şeyi yapalım ve yeni şeyler hayal edelim. Nerede yaşadığımız ya da ne yaptığımız umurumda değil, yeter ki bunu seninle yapabileyim. Seni seviyorum."

"Izzy?" Uçak geriye doğru yuvarlanıp kapıdan ayrılırken kolçağa doğru eğildi.

"Nate?" Yaklaştım.

"Şimdi seni öpeceğim."

Ağız benimkiyle buluştuğunda gülümsedim, sonra öpücüğü derinleştirip kalkış boyunca devam ettirdiğinde iç çektim. Başımızı kaldırdığımızda bulutların çok üzerindeydik.

Bu yeni geleceğin neye benzediğini bilmiyordum ama bizim olduğunu biliyordum. Ve bu her şeydi.

EPILOG

NATHANIEL

Maine
Beş yıl sonra

Eylül güneşi, üzerimizde salınan çam ağaçlarının arasından lekeler halinde geliyor, biz onların altında kalın bir battaniyenin üzerinde otururken esintiyle hafifçe hışırdıyordu.

Bacaklarım önümde uzanıyordu, Izzy'nin başı kucağımdaydı.

Çalışmalarımıza yetişmek için en sevdiğim yol buydu.

Maine'de sonbahar yılın en sevdiğim zamanıydı. Sonsuzluğumuza başlamak için mükemmel bir yerdi. Çam ağaçları, ailelerimizin nefes alması için yeterli alan ve birbirimiz. Izzy'nin Serena'yı özlediğini biliyordum ama zamanının çoğunu görev için dışarıda geçiriyordu ve Serena ABD'deyken birbirlerini görmek için her zaman zaman ayırıyorlardı.

Izzy yerel bir kâr amacı gütmeyen kuruluş adına hazırladığı bir brifingi okurken, ben de bir öğrencinin ödevini işaretledim ve *Macbeth*'i analiz ederken kullandığı benzersiz büküm hakkında yorum yaptım.

Huzur. İçimde dolaşan bu his tam olarak hayatım boyunca aradığım şeydi ve Izzy'nin olduğu her yerde vardı.

O kağıdı bitirdikten sonra saçlarını geriye doğru taramak için bir an ayırdım. Onunla kaç gün geçirdiğimin bir önemi yoktu. Onu her gördüğümde daha güzel görünüyordu.

Brifingini bıraktı, güneş sol elindeki elmas ve altın kordona vuruyordu ve bana gülümsedi. "Neredeyse bitti mi?"

"Üç tane daha. Sen mi?"

Belgeyi ters çevirip uzunluğuna baktı. "Muhtemelen on dakika."

"Öğleden sonrası için bir planın var mı?" Parmaklarımı çıplak kolunda gezdirdim. Ona dokunmak da hiç eskimiyordu. Yapmayı en çok sevdiğim şeydi. Onunla konuşmak dışında. Ya da onu öpmek. Aslında Izzy'nin dahil olduğu her şeye varım.

"Aklıma hiçbir şey gelmiyor." Bir elini gömleğimin altına soktu ve karnım sıkıştı. "Neden? Yapmak istediğin bir şey var mı?"

"Seni yatağına geri götürmeyi ve günün geri kalanını vücuduna tapınarak geçirmeyi düşünüyordum."

Dudakları aralandı ve ayağa fırladı. "Evet. Kulağa bir plan gibi geliyor."

"On dakika daha bekleyemez misin?" Güldüm, çoktan kâğıt yığımı ve

battaniyenin üzerinde oturuyorduk.

"Hayır." Karşı konulmaz bir sırtışıla geri çekildi ve evimizin arka kapısına doğru ilerledi. "İş bekleyebilir."

"Hiç bu kadar katılmamıştım." Onu eve kadar kovaladım ve yakaladığımda kollarımın arasına alıp battaniyeye doladım.

Kapıdan içeri girdiğimizde evraklar brifingle birlikte yere düştü. Sonra ellerim Izzy ile doldu.

O haklıydı. İş bekleyebilirdi.

Sonunda sonsuza dek

yaşayacaktık.

TEŞEKKÜRLER

Her şeyden önce, beni en çılgın hayallerimin ötesinde kutsadığı için Cennetteki Babama teşekkür ederim.

Ben yazı mağarasında kaybolurken hayatımızı idare ettiği için kocam Jason'a teşekkür ederim. Bunu yazmak beni Afganistan ve Irak'ta geçirdiğin o uzun yılların hissine geri döndürdü. Üniformalı olarak geçirdiğin yirmi iki yılın her biri için ölçülemeyecek kadar minnettarım, ama artık emekli olduğun için birlikte geçirdiğimiz günler için daha da minnettarım. Teslim tarihi geldiğinde gözlerini kırpmayan ve bana her zaman ilham veren çocuklarıma teşekkür ederim. Kız kardeşim Kate'e teşekkür ederim - asker çocuğu olarak büyümek senin gibi bir arkadaşla çok daha kolay. Biricik Emily Byer'a teşekkür ederim, çünkü her zaman arıyorsun.

Lauren Plude, Lindsey Faber ve Montlake ekibine tüm bunları gerçekleştirdikleri için teşekkür ederiz. Sizlerle çalışmak bir rüya! Sadece arkamda durarak hayatımı kolaylaştıran olağanüstü menajerim Louise Fury'ye.

Karıma, kutsal olmayan üçlümüze, Gina L. Maxwell ve Cindi Madsen'e, aradığımda her zaman cevap verdikleri için teşekkür ederim. Shelby ve Cassie'ye tek boynuzlu at beynime katlandıkları ve isteyebileceğim en iyi hype kızları oldukları için teşekkür ederim. K. P. Simmon'a sadece iş olarak değil bir arkadaş olarak da yanımda olduğu için teşekkür ederim. Yıllar boyunca bana şans veren her blog yazarına ve okuyucuya - bu sektörü bu hale sizler getirdiniz. Okur grubum Flygirls'e, internetin Vahşi Batı'sında bana güvenli bir alan sağladıkları için.

Son olarak, benim başlangıcım ve sonum olduğunuz için Jason'ıma tekrar teşekkür ederim. Senin sevgin ve desteğin olmadan bunların hiçbirisi mümkün olmazdı. Biliyorum bu romandaki helikopter pilotlarının hiç repliği yok ama yazdığım her kahramanın içinde biraz da olsa sen varsın.

YAZAR HAKKINDA

Fotoğraf © 2022 Katie Marie Seniors

Rebecca Yarros umutsuz bir romantik ve kahve bağımlısıdır. *The Last Letter* ve *The Things We Leave Unfinished* dahil olmak üzere on beşten fazla romanın *Wall Street Journal* ve *USA Today* çoksatan yazarıdır. Ayrıca *Eyes Turned Skyward* ile Colorado Romance Writers Award of Excellence ödülünün de sahibidir. Rebecca askeri kahramanları seviyor ve yirmi yılı aşkın bir süredir kendi kahramanıyla mutlu bir evlilik sürdürüyor. Altı çocuk annesi olan Rebecca, şu anda hokey oynayan dört oğluyla birlikte ergenlik yıllarını atlatmaya çalışıyor.

Ciddiyim. Dördü de ergen. Şarap gönder.

Yazmadığı zamanlarda hokey pistinde ya da gitar çalarak vakit geçiriyor. Colorado'da ailesi, İngiliz bulldogları, Maine coon kedileri ve bulldogları kovalamayı seven alıngan çinçillalarıyla birlikte yaşıyor. En küçük kızlarını evlat edinen Rebecca, kar amacı gütmeyen One October aracılığıyla koruyucu çocuklara yardım etme konusunda tutkulu.

Rebecca'nın bir sonraki kitabı hakkında bilgi edinmek ister misiniz? Onu www.rebeccayarros.com adresinden çevrimiçi olarak kontrol edin.